DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

J.C. CERVANTES

Kaderle Randevu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ARTEMİS MİLENYUM

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAYIN NO: 2405
MİLENYUM: 52

KADERLE RANDEVU
J. C. Cervantes
Orijinal Adı: *Flirting With Fate*

Dizi Yönetmeni: T. Y. Mazer
İngilizceden Çeviren: Damla Atamer
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Temmuz 2023
ISBN: 978-605-304-858-9
Sertifika No: 43949

KADERLE RANDEVU
© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
FLIRTING WITH FATE
© 2022, J. C. Cervantes

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılıyla Baror International, Inc. ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaderle Randevu

J.C. CERVANTES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bella için...

Bu hep senin olmalıydı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

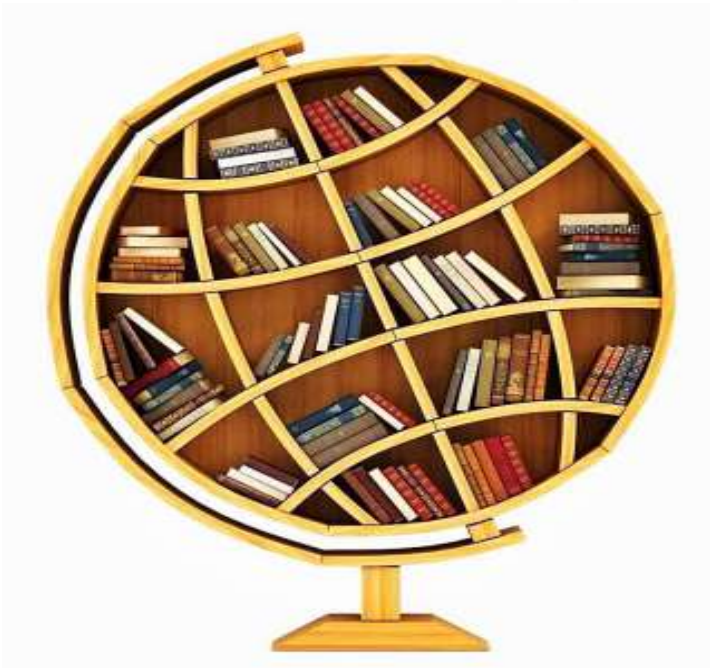

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaderin Önsözü

7 Temmuz akşamı saat tam 9.01'de, sınır tanımayan, öngörülemeyen bir fırtına, bir cana, iki kalbe ve altı kadere mal olacaktı.

Güney Kaliforniya'nın parlak mavi gökyüzü, ince beyaz ipliklerle boyanmıştı. Hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini düşündüğünüz sıcak, kolay, muhteşem bir gündü. Ah, ama ne var ki insanın kaderi daima sağlam temeller üzerine kurulu değildir. *Yanlış*'ın ne olduğu, her zaman bir bakış açısı meselesidir. Mesala bu hikâyenin merkezindeki kızı -Ava Granados'u- ele alalım. İnatçı ve zekiydi, mistik bir ailede doğmuştu ve benimle ilgili pek bir şey düşünmezdi. Bana biraz saygı göstermiş olsaydı, belki de onun için her şey farklı olacaktı.

Ava, bu yaz gününde de önceki çoğu gün olduğu gibi erken uyandı ve ablası Carmen ile SoulCycle'da[1] pedal çevirmekle meşguldü. Sıkıcı, sıradan, terli... Öğleden sonrasını, tek renkli yatak odası fikirlerinden oluşan bir Pinterest panosu yaparak geçirdi ve sonunda minik ayakkabı ponponları ve bez çelenkler gibi, pek bir teknik bilmeyenlerin de yapabilecekleri el işlerinden oluşan bir girdabın içinde buldu kendini.

İki ay içinde son sınıfa başlayacaktı, bu yüzden üniversite başvurularına hazırlanmak için hızlı bir başlangıç yapmayı planlıyordu. O zamana dek kendini tek bir şeye adamıştı: babasını hayrete düşürecek kadar neşeli bir aylaklık. Babası onun yakınlardaki bir üniversiteye gitmesini ve ailenin tasarım firmasında çalışmasını istiyordu. Raul Granados her zaman, "Ah, mija,[2] ha-

1 SoulCycle, konsepti bisiklet sürmek olan bir fitness zinciri. -ed.n.

2 *Isp.* Mija: Kızım. –ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rika insanlardan biri olmak varken, neden harika insanlar üzerine yazıyorsun ki? Firmamıza bir baksana, *Architectural Digest*'ta... Hı? Birileri *bizi* yazmış." Yüzü, Meryem Ana sunağından daha parlakça aydınlanırken, başparmağıyla göğsünü dürtüyordu.

Ava tam olarak beş dakika on altı saniye içinde hayatına bir paratoner fırlatacağımı bilmiyordu. Ölüm... Ölüm daima insanların dikkatini çeker.

Ava ölümü düşünmekten hep nefret etmiştir. Çocukluğunda, ölen tüm hayvanların ruhlarının cennete gitmesi için dua ederdi. Sonra buna tüm ölü böcekleri de dâhil etmeye başladı çünkü onların ölümünü de her zaman çok zamansız ve haksız buluyordu. O zavallı yaratıkların dört gözle beklemesi gereken tek şeyin bir ayakkabının altında ezilmek ya da bir arabanın ön camına çarpmak olduğunu düşünüyordu.

Ona neredeyse acıyordum; loş bir masanın üzerine eğilmiş, yabancıların siyah beyaz anılarını okuyordu. Hayatının asla öngöremeyeceği bir şekilde raydan çıkmak üzere olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Akşam saat 8.16'da, Ava *LA Times*'ın dijital arşivlerini düzenliyordu. Bu, onun için ideal bir yaz stajıydı: kelimeler, raptiyeler, fotoğraflar, kâğıtlar... İçsel bir cennet.

Son elli dokuz saniye.

Ava dağınık çalışma masasının üzerine eğilmiş, üzerinde "Evlen Benimle" yazan bir pankart taşıyan genç bir adamın 1959 tarihli bir fotoğrafını inceliyordu. İsim yok, tanımlayıcı başka bir şey de yok. Görünüşte zararsız bir nesne. Gerçekten de öyle miydi acaba? Elbette, Ava onun önemini henüz anlamamıştı. Sadece tarihe bakıyor ve bugünle aynı olmasının ironik olduğunu düşünüyordu. Ah, şu insanlar...

Kadın acaba teklife evet mi dedi yoksa hayır mı dedi, diye merak ediyordu.

Ve işte kibriti çakmak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

Ava'nın cep telefonu titredi, bir gök gürültüsü de kemiklerini titretti. Telefonuna uzanıp ekrana baktı, ablasının adını gördü.

"Selam, Carm."

Şimşekler, karanlık gökyüzünü öngörülemeyen devasa flaşlarla aydınlattı. Rüzgâr şiddetle uluyordu.

Dinmek bilmeyen fırtına, Carmen'in cızırtılı sesini yutuyordu. Ardından, hızla ağırlaşan sesi geldi: "Ava!"

Arama sonlandı.

Bir an sessizlik, durgunluk, hiçlik oldu. Sanki evren derin bir nefes alarak *şimdi ne yapacaksın, Ava Granados?* diye soruyordu.

Ava'nın bacaklarında uzun bir ürperti gezindi. Bir anlık boşlukta, *bir sorun var*, diye geçirdi aklından. Sonra telefonu yeniden aydınlandı. Tek bir titremeyle âdeta gök delindi ve Ava'nın daha önce hiç görmediği veya işitmediği bir şekilde bardaktan boşanırcasına bir yağmur, bir sel başladı.

"Carmen?" Ava sesindeki titremeyi kontrol edemiyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Neredesin?" diye sordu Carmen. Bir gök gürültüsü daha.

"Staj yerimdeyim."

"Bu saatte mi?"

"Patronu etkilemeye çalışıyorum. Sen neredesin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunun önemi yok."

"O zaman bana neden sordun?"

"Hep böyle çocukça davranmak zorunda mısın?"

Carmen yirmi yaşındaydı, Ava'dan sadece üç yaş büyüktü ama sanki herkesin annesiymiş gibi davranıyordu. Gök kubbe altındaki her şey hakkında bir fikri vardı, gerçi bu fikirlere kimse güvenemezdi çünkü Carmen'in fikirleri bir aya kalmadan değişebilirdi.

Yağmur çatıyı dövüyordu. Işıklar titredi. Hava, Ava'yı tedirgin eden uğursuz bir enerjiyle cızırdıyordu sanki.

"Nana," dedi Carmen. "Babam artık... şey... sonun geldiğini söylüyor."

"Bu sefer emin mi?" Ava'nın kalbi ağzında atıyordu. "Yani, Nana sadece bu ay beş kez ölüm döşeğindeydi."

"Evet, pendeja![3] Ama şu an jel tırnak yaptırıyorum ve gitsem mi gitmesem mi bilemiyorum."

Şimşek çaktı. Sonra bir tane daha. Yağmur daha sert, daha hızlı, eskisinden daha kararlı yağmaya başladı.

Ava azarlarcasına, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu gerçekten sonsa, senin tırnakların kimin umurunda!"

"Benim umurumda! Güzellik salonuna en son ne zaman geldiğimi hatırlıyor musun? En son saçıma ışıltı attırmıştım, sonra uzadı ve sonunda J. Lo'nun kavrulmuş hâline benzedim. Ama haklısın..." Bir nefes aldı. "Nana'dan bahsediyoruz. Bizi nasıl böyle bırakabilir? Bir dakika bekle..." Carmen bir anlığına sustu, geri döndüğünde büyük ablaları Vivienne aramaya dâhil olmuştu.

"Yolda mısın, Ava?" diye sordu.

Ava, fotoğrafları ve notları masasına yığarken, "Carmen arayalı henüz bir dakika oldu," diye homurdandı. "Nasıl yolda olabilirim?" Etrafındaki bölmelerde, oyalanacak ilginç bir şeyler arayan meraklı insanların bulunabileceğini düşünerek sesini alçalttı.

3 *Isp.* Pendeja: Pislik -ed.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O bir dakika, yeterince hızlı hareket etmediğin için telefonda boşa harcadığın bir dakika. Zaten her yere bu yüzden geç kalıyorsun." Vivienne bağıracaktı neredeyse.

"Hadi ya!" Ava, yanlışlıkla birkaç fotoğrafı ve belgeyi yere düşürdü. Hepsini çabucak topladı ve iş arkadaşlarının meraklı gözlerden kurtulup çıkışa doğru ilerlerken, masasına geri fırlattı. "Son yedi ölüm döşeğinde yanındaydım ben. Sen ise sadece üç tanesinde vardın."

Carmen, "Ne olmuş yani?" diye homurdandı. "O seferlerin hiçbirinde Nana ölmedi. Yani kimse kaçırmadı o *kutsamayı!*" Son kelimeyi, sanki üçünden herhangi biri Nana'nın ölümünün *gerçekten* ne anlama geldiğini unutabilirmiş gibi haykırdı.

Vivienne, "Asıl benim kutsanmaya ihtiyacım var," diye hatırlattı. "Bahtsızım ben." Yirmi iki yaşındaki Vivienne, beyaz atlı prensini asla bulamayacağından endişeliydi. Ava da bundan endişe ediyordu. Fakat endişesinin sebebi, ablasının güzel veya akıllı olmaması veya aile şirketlerindeki en yetenekli tasarımcı olan çiçeği burnunda bir mimar olmaması değildi. Viv'in... Viv olmasındandı. Sert, inatçı, seçici. İlk buluşmadan önce, karşı taraftan muhtemelen bir özgeçmiş talep ederdi.

Carmen, "Aynen," diye araya girdi. "Umarım gerçekten iyi bir şey elde ederim."

"Tüm umursadığınız bu mu yani?" dedi Ava, yüreği sızlayarak.

"Sanki sen hiç düşünmezsin bunları," dedi Carmen, suçlayarak. "Ayrıca bizi terk eden o!"

Bunu onun üzerine atmak tam Carmen'e göre bir davranıştı. Acıyı hafifletmek için olayı saptırması da öyle.

Işıklar bir kez yanıp söndü, ardından Ava'yı ve tüm ofisi boğuk bir sesle zifirî karanlığa gömdü. İnlemeler yükseldi. Ava hızla telefonunun fenerini açtı. "Gitmem gerek," dedi.

"*Hayır!*" diye haykırdı Vivienne. "Bu fırtınada araba kullanamazsın. Deli misin sen?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama sen az önce dedin ki..."

"Benim ne dediğimi boş ver," diye karşı çıktı Vivienne. "Hava gitgide kötüleşiyor. Babam şimdi geldi. Her neredeysen orada kalmanı yoksa arabana el koyacağını söyledi bana."

"Haklı," diye onayladı Carmen, gönülsüzce.

Ava, "Peki, sen nasıl oluyor da eve arabayla dönebiliyorsun?" diye sordu Carmen'e.

Carmen, "Ben salondayım, beş mil uzakta," diye karşı çıktı. "Sen şehrin öbür ucundasın. Bu şey aniden ortaya çıktı ve çok tehlikeli. Hiçbir kutsama, senin hayatından daha değerli değil, Ava," deyip ekledi: "Hey, yoksa Nana'nın senin kutsamanı da bana vereceğini mi düşünüyorsun?"

Şaka yapıyordu elbette, çünkü Nana ince çizgileri açıkça belirtmişti: kişi başına yalnızca bir kutsama. Granados ailesindeki tüm kadınların, torunlarını *kutsama* konusunda kesin, tuhaf, uhrevi bir yeteneği vardı. Ama işin püf noktası şuydu: Bunu ancak ölmek üzereyken yapabilirlerdi.

Ya aniden ölürlerse? Eh, talihsizlik...

Ava'nın büyük büyükannesi, Nana'yı meleksi bir sesle kutsamıştı. Öyle ki, Nana hep doğru tonda şarkı söylerdi. Ava'nın babası, Nana'nın Tijuana'daki[4] bir sokakta ölen herhangi bir kedi gibi ses çıkardığını söylerdi hep. Ölüm döşeği kutsamasından sonra ne olmuştu peki? Nana şarkı söylemek üzere ağzını açtığında, insanlar Meksikalı bir Pavarotti dinler gibi olmuşlardı.

Ava gözlerini devirdi. "Şakalarını hep en kötü zamanlarda yapıyorsun, Carm."

"Kim şaka yapıyor?"

"Ne dediğin umurumda değil. Geleceğim," diye ısrar etti Ava. Ava, Nana'yı keten örtülü yatağında yatarken, her gün taktığı altın bileziği takarken ve bunun sadece *kader*'den geldiğini söylerken gördü zihninde. Kıyıda yaptığı uzun yürüyüşleri hatırladı.

4 Tijuana, Meksika'nın kuzeybatısında, ABD sınırında yer alan bir şehir. –ed.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nana yürüyüşlerini hep akşamları yapardı çünkü en sevdiği saatler bu saatlerdi. Ava çenesini kaldırdı. Kutsasın ya da kutsamasın, Nana'nın son nefesinde yanında olacaktı, aksine izin vermeyecekti. Evet, büyükannesinin onun için seçtiği kutsamayı merak ediyordu. Anlatması için yalvarmıştı ama Nana sadece, "Zamanı gelene kadar ben de bilemeyeceğim," demişti.

İkili kapıyı iterken, Ava'nın nabzı yükselmeye başladı. *Ya Carmen haklıysa? Ya bu bir ölüm provası değil de ölümün ta kendisiyse?*

Ava patronunun koridorun sonundaki ofisine vardığında, ışıklar yeniden yandı. Ava yaklaştığı sırada, patronu yeni bir II. Dünya Savaşı kitabını, kitaplığının üzerine istifliyordu. *Bu adam savaşa kafayı takmış*, diye aklından geçirdi Ava.

Grant yirmi beş yaşındaydı ve bir rock konserinde aşırı pahalı tişörtler satan adamlardan birine benziyordu ama değildi. Bu yaz stajyer denetmeni unvanı verilirken atılan yazı turayı kaybettiğini açıkça belirten süper zeki bir içerik editörüydü. İki tane kullan-at telefonu vardı, Ava bu yüzden onun ya CIA için çalışan bir ajan olduğunu ya bir sürü kız arkadaşa, erkek arkadaşa ya da her ikisine birden sahip olduğunu ya da uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünüyordu; veyahut Ava paranoyaktı sadece. Ava bir keresinde ona bu telefonları sorduğunda, Grant'in tek söylediği, "Gizliliğimi seviyorum," olmuştu. Sebep gerçekten bu muydu yoksa bu onun Ava'ya sesini kesmesini söyleme şekli miydi, bilmiyordu Ava.

Ava sadece üç buçuk haftadır gazetede stajyerlik yapıyor olsa da şimdiye dek Grant ile bu ânın tam olarak aynısını birkaç kez yaşamıştı. Bir arama. Ava'nın hızla ofisten çıkışı. Ölüm döşeği. Mucize iyileşme. Ava bu saatleri hatta daha fazlasını telafi ediyordu. Grant bunu çok iyi biliyordu.

Ava çıkması gerektiğinin nedenini söyleyince, Grant, "*Üzgünüm* demek için beklemeli miyim?" diye sordu.

Ava, *evet* cevabını bekleyerek omuz silkti ama göğsü *hayır, hayır, hayır,* dercesine atıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Grant tereddütle ağzını açtı. Sonra anlamlı ela gözlerini, *ah, üzgünüm* der gibi çocuksu ve korumacı bir tavırla Ava'ya çevirdi. "Gerçekten bu berbat fırtınada araba mı kullanacaksın?"

Ava başının zonklamak üzere olduğunu hissetti. "Mecburum."

Grant çenesini sıvazlayarak ve sanki karşısında bir pencere varmış gibi boş duvara bakarak, "Bir anda koptu fırtına," dedi. "Şemsiye ister misin?" diye sordu.

"Yakına park ettim."

"Peki o zaman. Aslında şemsiyem bile yok sanırım. Seni götürmemi ister misin?"

"Yalnızca birkaç mil uzaktayım," diye yalan söyledi Ava. "Sorun yok."

Grant, yarım baş sallama ve tam bir omuz silkme ile bakışlarını tekrar II. Dünya Savaşı'na çevirdi. "Tamam ama güvende olduğunda mesaj at."

Yağmur, şiddetli damlalar hâlinde değil, oluk oluk yağıyordu. Parlayan bir yıldırım, Ava'yı gözlerini korumaya zorladı. Dünya dışı gölgeler eğildi ve kıvrandı, sıçradı ve çırpındı. Doğrusunu bilmese, bu lanet olası fırtınanın onu Nana'dan uzak tutmaya çalıştığını düşünecekti.

Ava nefes alıp verdi; bir, iki, üç. Sonra karanlığı öldürmeye niyetli yıldırımların korkunç oklarına denk gelmemeyi umarak fırtınanın içine doğru koştu.

Tuhaf, yarı bükülmüş hâlde, ayak bileğine kadar gelen su birikintilerinden sıçraya sıçraya koştu, ince kollarını zavallı ve yararsız bir siper gibi kullanıyordu. Yepyeni Golden Goose ayakkabıları sırılsıklam olmuştu.

Sonunda Jeep'ini buldu, uzaktan kumandayla kilidini açıp arabanın içine atladı. Ön camdan, fırtınanın parçaladığı gökyüzüne bakmak için başını kaldırdı. "Mükemmel zamanlama," diye inledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yer, bir başka gök gürültüsüyle sarsıldı ve Ava'nın koltuğunda zıplamasına neden oldu.

İlk kez korkmuştu Ava. Vedalaşmak için zamanında varamayacağından korkuyordu.

Ava gözyaşlarını tutmak için gözlerini sıktı ve arabayı çalıştırdı. *On beş mil,* diye düşündü. *On beş mil dayan, Nana.*

I-10[5] neredeyse boştu. Ava buna hiç şaşırmadı. Los Angeles'taki insanlar sadece iki tür havada araba kullanmayı bilirlerdi: ya güneşli havalarda ya da bulutlu havalarda.

Ava kendi kendine, "Nana iyi," dedi ve sağanak yağmurun ötesini görmek için çabalayarak öne doğru, direksiyonun üzerine eğildi. En hızlı ayarda çalışan ön cam sileceklerinin pek de bir faydası yoktu.

"Tanrım, dinle beni," dedi Ava. "Eve vaktinde varmamı sağlarsan, günah çıkarmaya gideceğim..." Tereddüt etti. İtiraf etmekten nefret ediyordu ama koşullar çok zordu ve Tanrı'nın muazzam olmayan herhangi bir şeyden kolay kolay etkilenebileceğini düşünmüyordu. "Tam bir hafta boyunca gideceğim." Verdiği sözü zehir gibi yuttu. Sonra yeterince kapsayıcı olmadığını fark ederek, dileğinde bir açık bırakmamak için, "Veda etmek için eve zamanında varırsam," diye ekledi.

On beş mucizevi dakika ve on parmak eklemi tutulmasının ardından, otobandan çıkıp sahil kasabası Santa Monica'ya girdi. Bardak tutucuda duran telefonu titredi. Ava, Bluetooth'u açmayı unuttuğu için kendine lanet okudu.

Telefona bakınca, arayanın *üvey olmayan üvey annesi* Loretta olduğunu gördü ama aramayı cevaplamak için elini direksiyondan

5 I-10, ABD'nin güneybatısından (Kaliforniya) güneydoğusuna (Florida) kadar uzanan, eyaletlerarası karayolu. -ed.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekmeye korkuyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Bir anne draması sahnesine kapılacak havada değildi.

Bızzt. Bızzt.

Ava kırmızı ışıkta durdu. Telefonun yanıp sönen ekranına baktı. *Ya Nana ile ilgiliyse?* Hızla hoparlör düğmesine bastı.

"Alo?"

Aldığı tek yanıt, kulaklarını dolduran parazitti.

"Loretta, beni duyabiliyor musun? Yalnızca birkaç mil uzaktayım."

Bir sessizlik oldu ve Ava bir anlığına telefon bağlantısının kesildiğini sandı ama sonra Loretta'nın, "Gitgide soluyor," dediğini duydu.

Solmak mı? Hayır! Kot pantolon solar. Anılar solar. Ama insanlar solmaz. Nana solmaz.

Ava telefonu kapattı ve hızıyla emniyetini dengelemeye çalışarak gaza bastı. En iyi şartta bile korkunç bir kombinasyon...

"Lütfen bekle, Nana," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki şiddetli fırtınanın içinde kendi sesini duyamadı bile.

Vivienne, Ava'yı tahtından indirmek için gerçekten çok çabalamış olsa da, Ava her zaman büyükannesinin gözdesi olduğunu biliyordu. Granadosların en büyük kızı, bir zamanlar rahibe olmayı bile düşünmüştü. Zavallı Carmen ise Nana'nın gözünde üçüncü sıradaydı. Gerçi, Carmen bir zamanlar ikinci sıradaydı. (On beş yaşında kalçasına bir kalp dövmesi yaptırmak için sahte bir kimlik çıkarana kadar.)

Yağmur acımasızca kükrüyordu.

Sonra, evden bir mil uzakta, Ava'nın düşünmek istemediği tek şey; var olan her şeye musallat olan, aptalca tek kelime geldi aklına: *kader*. Nana -emniyet kemerini takmayı reddederek- ön koltukta oturuyor olsaydı, Ava'ya kavgayı bırakmasını, çünkü kaderin kendi hamlesini yaptığını... ve kazandığını söylerdi. Ne var ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava kendi hayatının kontrolünün kendi elinde olmadığına inanmayı reddederdi.

Gözyaşını elinin tersiyle silerek, ayağını daha güçlü bir şekilde gaza bastırdı. Saat tam olarak 20.51'di.

Jeep suda kaydı.

Ava fren yaptı, patinaj çekti, arabanın arka tarafı savruldu, sonra aracı düzeltebildi.

Ama önündeki fren lambalarını göremeyecek kadar geçti artık.

İnsanların hayatlarını tanımlayan anlar vardır; öncesi ve sonrası, o zaman ve şimdi, burası ve orası arasına sıkışmış anlar. Ve bu anlardan bazıları, ne olursa olsun, dik bir uçurumun kenarında bir şekilde dengede duruyor gibidir.

Çarpışma sanki gök gürültüsünün yankılarını tüketmiş, rüzgârı yutmuş, şimşeği ve yağmuru defetmiş gibi beklenmedik bir şekilde birdenbire fırtına durdu.

Bu etkinin, kulağa gerçekte olduğundan daha kötü geldiğini Ava'nın anlaması, birkaç nefes kadar zaman aldı. Durumu iyiydi, hava yastığı bile açılmamıştı.

Farların ışığı altında, çarptığı kamyonetten bir adamın indiğini gördü. Adam, Ava'yla hemen hemen yaşıt gibiydi. Uzun, bol kot pantolon, dağınık saçlar, eğri burun, belirgin çene ve koca ayaklar. Yüzünde, zavallı bir köpek yavrusunu korkutabilecek türden hiddet dolu bir bakış vardı.

Ava arabasından dışarı fırladı. "Senin derdin ne?" diye bağırdı, kızgındı. "Neden orada... öylece duruyordun?"

Adam kaşlarını çattı. "Şu büyük, sekizgen tabelayı görüyor musun? *Dur* demek oluyor o."

Ava onu boğabilirdi. Hatta dinlenip dinlenip boğabilirdi. Kaliforniya usulü durmayı duymamış mıydı ki hiç? Yavaşlayıp geçmeyi? Zaten hoşlanmadığı alaycı biriyle tartışarak zaman kaybettiğini fark edince, sesini yükselterek, "Burada boşa harcayacak hiç vaktim yok!" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam, Ava'ya, yolda giderken önüne nasıl bakması gerektiğini anlatmaya koyuldu, sonra kara gözleri Ava'nın gözlerine takılınca, olduğu yerde kalakaldı. Kalın kaşları şaşkınlıkla kalkarken, midesinde bir yumru hissetti. "Ah, şey... ağlıyorsun... ben... bak, tamam, kamyonetime çarpmadın bile. Sorun yok."

Ava, "Yağmur," dedi, gözyaşlarını silerek. Araba kullanmayı bilmeyen bir yabancının önünde surat asacak hâli yoktu. Düzeltme: nasıl *frenleyeceğini* bilmeyen bir yabancının önünde.

Sonra, "Sen iyi misin?" dedi adam.

Gardı düşen Ava hıçkırıklara boğularak, büyükannesinin tam şu anda ölmek üzere olduğunu anlattı. Ne kadar çok susmaya çalışırsa, ağzından o kadar çok sözcük dökülüyordu. "Ve şimdi de senin yüzünden geç kaldım. Eğer onunla vedalaşamazsam..."

Adam dehşete kapılmış gibi görünüyordu ve başka bir kelime daha söylemeden Ava'yı arabasına bindirmeye koyuldu. "Gitmen gerek," dedi. "Araba sürebileceğine emin misin?"

Hâlâ sızlanan Ava başını salladı, kapıyı kapatıp yola koyuldu. Dikiz aynasından arkaya baktı. Adam, yolun ortasında durmuş, elleri ceplerinde, onun gidişini izliyordu. Arkasında parlamakta olan kamyonet farları, bir anlığına Ava'nın gözünü almıştı.

Kırk beş saniye sonra tenha bir çıkmaz sokağa döndü ve garaj yolunun demir kapılarından içeri girdi. Arka bahçedeki kulübeye vardığında, Nana'nın yatağının etrafında toplanmış olan ailesini gördü: Ava içeri girdiğinde garip bir şekilde başka tarafa bakan babası, Carmen ve Vivienne.

Nana, gözleri iri iri açılmış bir hâlde, bir yastığa sarılmıştı. Ava'nın adını defalarca tekrarlarken, bir yandan da ileri geri sallanarak doğruldu.

Ava büyükannesinin yatağına koşup, "Buradayım," diye haykırdı.

Nana, sanki odada başka kimse yokmuşçasına gözlerini Ava'ya sabitledi ve büyük bir çabayla, "Hayır... yok," dedi. Sonra yüzünü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

buruşturdu, gözlerini sımsıkı kapattı ve devam etti: "Meteorlar, yıldızlar. 8.51. Çarpışma. Ve sinek kuşu. ¿Me escuchas?"[6]

Ava'nın boğazı düğümlendi. Nana'sına, onu duyduğunu ancak söylediklerinin hiçbir anlam ifade etmediğini söylemek istedi, ama şimdi bunun ne önemi vardı ki? Ava başını sallamakla yetindi.

İhtiyar kadın öksürük krizine girdi.

Ava'nın babası komodinin üzerindeki su bardağına uzandı ama Nana onu eliyle savuşturarak yatağın kenarına Ava'nın oturması için işaret etti.

Ev, bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Gökyüzü, öncekinden daha büyük bir öfkeyi açığa çıkarmıştı.

Nana, Ava'nın elini şaşırtıcı bir güçle kavrayıp onu kendine doğru çekti.

"Ava... sen... sen..." Sesi daha şiddetli bir öksürük krizi ile kesildi.

"Tamam," dedi Ava, onun alnını okşayarak. "Kendini konuşmaya zorlama."

Nana hemen onun elini sıktı. Sessiz ve sarsılmaz bir şekilde, bakışlarını torununun gözlerine sabitledi. Işıklar titredi. Bir pencere, patlarcasına açıldı. Aniden zorlanarak, "Sen..." dedi. Nefesi kesildi. Ağır bir gümbürtüyle geriye düştü. Ve dudaklarından dökülen son sözler, "Çok geç kaldın," oldu.

6 *İsp.* ¿Me escuchas? (Beni duyuyor musun?) -ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Ava, Nana'yı kaybetmenin şokunu, *çok geç* kalmış olmanın şokunu atlattıktan sonra, yorgun ve bitkin bir hâlde sürüklenerek odasına gitti. Kendini yatağa atarken, göğsünün ortasında beklenmedik bir duygu patlaması hissetti. Keder? Hüsran? Öfke? Kırgınlık?

Evet, kesinlikle kırgınlık. On yıl önce annesi çekip gittiğinde hissettiği duygunun aynısıydı şimdi hissettiği. Ava o zamanlar yalnızca yedi yaşındaydı. Caroline Granados, yumurta almak için bakkala gideceğini söylemişti ama o gece arabayla uzaklaştığı sırada, Ava, arabanın arka camından bavul yığınlarını görmüştü.

Salı günü gitmişti. Elbiselerini, ayakkabılarını ve çantalarını almıştı ama kızlarını almamıştı. Peri masalını da almamıştı. Ava'nın hafızasının ve kalbinin ortasında bırakıvermişti. Ne var ki Ava, saçma sapan peri masallarını da annesinin uydurduğu hikâyeyi ona her anlatışındaki yumuşak, yatıştırıcı sesini de düşünmek istemiyordu.

Ava tavanın oyulmuş kirişlerine baktı. Gözyaşlarını ve kırgınlığını, kaburgalarının arasına, hiçbir şeyin onu incitemeyeceği yere geri itti. Yine de çirkin gerçeğin tekrar ortaya çıkmasını engelleyemedi.

Ava çok geç kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aptal fırtına. Aptal kamyonet. Aptal çocuk! O herife arkadan çarpmasaydı, Nana ile daha fazla zaman geçirebilirdi. *Ama bunun bir önemi olur muydu ki*, diye geçirdi aklından. Kısa vedalar daha iyiydi. Bir yara bandını aniden sökmek gibi.

Günah çıkarmaya gitme sözünü tutması gerekip gerekmediğini düşündü. *Teknik olarak*, vedalaşabilecek kadar yetişmişti. Ama işte vedalaşmanın olayı da budur: Zaman *asla* yeterli değildir. Ayrıca Ava, günah çıkarmaya *ne zaman* gideceğini de söylememişti ki, sadece gideceğini söylemişti.

Tam o sırada Carmen ve Viv, kafalarını odanın kapısından içeri uzattılar. Işığı açıp, uyuyan ebeveynlerini uyandırmaktan korkan küçük çocuklar gibi parmak uçlarına basarak içeri girdiler.

"Sana bir şey söylememiz gerekiyor," dedi Viv, genellikle *bundan hoşlanmayacaksın* anlamına gelen o açıklayıcı ifadeyle yüzünü buruşturarak.

Işığı engellemek için kolunu gözlerine siper edip, "Yorgunum," dedi Ava. "Kutsamalarınızı bana yarın söyleseniz?" Bu yüzden burada olduklarını biliyordu ve kız kardeşlerini kıskanmıyordu. Ya da en azından kıskandığını düşünmüyordu, tek istediği uyku, karanlık ve unutkanlık dünyasına dalmaktı.

Carmen yorganın altına girip başını nazikçe Ava'nın omzuna koydu. "Kutsamalarla ilgili bir şey değil. Bu... Nana'nın söylediği bir şeyle alakalı."

Yatağın kenarında dikilen Viv, "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "ben duymadım ama sana söylememiz gerektiğini söyledim Carmen'e. Bunu hiçbir şekilde sır olarak saklayamayız."

Çünkü Granados kardeşlerin bildiği bir numaralı gerçek, ailelerin sırlar yüzünden parçalandığıydı ve annelerinin gidişinden sonra, birbirlerine daima doğruyu söyleyeceklerine dair serçe parmak ve kan yemini etmişlerdi; ne kadar kötü ya da ne kadar acı verici olursa olsun asla yalan söylemeyeceklerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava doğrulabilmek için kendini Carmen'den kurtardı. "Ne oldu?"

Vivienne, "Anlat, Carmen," dedi.

Carmen bacaklarını altına alıp doğruldu. Jel tırnaklarını tamamlatmadan gelmeyi seçmişti. "Neler olduğunu sana söylememiz gerektiğini düşünmüyordum... yani sen gelmeden önce olanlardan bahsediyorum. Bu, işleri daha da kötüleştirir diye düşünüyordum ama Viv beni söylemeye zorluyor."

"Hımm," dedi Ava. "Ne zamandan beri, biri sana zorla bir şey yaptırabiliyor?"

"İkna kabiliyetiyle kutsandığından beri!" Carmen'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve elleriyle ağzını kapadı. "Tüh! Bunu söylememem gerekiyordu."

Viv derin bir iç çekti. "Aferin, aptal."

Ava'nın gözleri büyük ablasına kaydı. "İkna mı?"

İpek kapüşonlusunun iplerini çekiştiren Viv, "Carmen'in sandığı gibi değil," dedi. "Ortalıkta dolaşıp insanlara istediğim her şeyi yaptırabileceğim söylenemez. Nana, başkalarının olayları benim tarafımdan görmelerini sağlayabileceğimi söyledi."

Carmen araya girip, "Tıpkı bir vampir gibi," dedi.

Viv, Carmen'e hançer gibi delici bir bakış attı. "Kızın kafasına çılgınca fikirler sokmayı bırak!" Sonra Ava'ya döndü. "Her zamanki gibi dramatik davranıyor. İnsanlara zorla bir şey yaptıramam ama buraya kutsandığımız özellikleri konuşmaya gelmedik, yemin ederim."

Sen çok geç kaldın sözcüklerinin hatırası bir fırtına bulutu gibi havada süzülürken, Ava'nın morali daha da bozuldu. Carmen'e, "Pekâlâ, senin neyle kutsandığını da bilmek istiyorum şimdi," dedi.

Carmen dolgun dudaklarını büküp somurttu, bakışlarını tavana çevirdi. "Tamamıyla..." Yakınmaya başlamadan önce bir anlığa tereddüt etti. Sonra, sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok acınası! Hafıza ile kutsandım; bu sanırım ayrıntıları hatırlayabildiğin, bir şeyi okuduğumda, duyduğumda veya gördüğümde kelimesi kelimesine hatırlayabildiğim anlamına geliyor. Okuma kısmını çoktan test ettim ve çok tuhaftı. Sanki kafamın içinde bir kamera varmış gibi. Okumayı sevmem bile, kaldı ki zaten bugüne kadar hatırladığım şeylerin bile yarısını unutmak istiyorum. Yani bu pek de bir lütuf değil! Nana ne düşündü acaba beni bununla kutsarken!"

"Şu yastıkla seni ciddi ciddi boğabilirim," dedi Viv, yatakta biraz daha yer açmak için Carmen'in kalçasını iterken.

Carmen, "Ve ben de bunun her korkunç ayrıntısını hatırlarım," diye haykırdı.

Ava, boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak, "En azından kutsanmışsınız," dedi. Vivienne'le Carmen'e ikna becerisi ve güçlü hafıza verme konusunda Nana'yı motive edenin ne olduğunu merak ediyordu.

Doğru kutsamanın ne olduğunu, zamanı geldiğinde bileceğim, demişti Nana.

Benimki hariç, diye düşündü Ava. Bu kadar önemli olan, yeteneğin kendisi değildi, Ava'nın tüm hayatı boyunca verdiği sözdü; Nana'dan bir parçaya sonsuza dek sahip olacağına dair verdiği söz: *Kutsama, bizi birbirimize bağlayan tek ipliktir.*

"İlk kez," dedi Vivienne, gözlerini devirerek, "Carmen'in hafızasına güvenebiliriz. Ava'ya anlat geri kalanı."

Carmen kaşlarını çattı, tartışmak için bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Ava normal şartlar altında onun tartışma çıkaracağından emindi. Sadece katıksız kararlılığı ve ateşli mizacı ile tartışmayı kazanabilirdi. Ne Ava ne de Vivienne, Carmen'in içini kasıp kavuran kasırgaya kafa tutmaktan hoşlanırdı. Carmen'in içindeki kasırga çok tehlikeli ve öngörülemezdi.

Carmen dramatik bir edayla, "Beni kutsadıktan hemen sonra," diyerek söze başladı, "Nana dimdik oturdu." Göstermek için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vücudunu dikleştirdi. "Ben hâlâ onun yanında oturuyordum. O kadar alçak bir sesle konuştu ki, yemin ederim yalnızca benim duymamı ister gibiydi. 'Bekleyemem. Ava. Ah, Ava, neredesin?' diye fısıldadı. Sonra gözleri ürkütücü bir hâl aldı ve uzaklara daldı, ellerini Frankenstein gibi uzattı ve..."

"Ve ne?" dedi Ava.

Daha yakına eğilen Carmen, "Ve dedi ki 'Seni kutsadığım özellik...'"

Ava dizlerinin üstüne sıçradı. Midesi acı veren düğümlerle burkuldu. "Ne ile kutsadı?"

Carmen yüzünü buruşturarak, "Gerisini duymadım," diye itiraf etti.

"Ne? Neden?"

"Ben... şey... o sırada hapşırdım."

"Carmen!" diye homurdandı Ava. "Nasıl yaparsın?"

"Nasıl mı hapşırırım?" diye sordu Carmen.

Viv, "Bu onun hatası değildi," dedi.

Ava yenik bir nefesle tekrar yere çöktü. "Bunun önemi bile yok. Çünkü neden, biliyor musunuz? Zaten orada değildim ki kutsanayım, yani aptallık bende."

"Ama merak etmiyor musun?" dedi Carmen. "Yani ne olabilirdi acaba diye?"

Ne olabilirdi... Ava bu sözlerden nefret ediyordu. Hikâyelerin uydurma dünyalarında bırakılmaları daha iyi olurdu.

Viv içini çekti. "Carm'ı dinleme sen. Kader böyleymiş. Eğer olması gerekseydi..."

"Hiç başlama!" Ava kendini hasta gibi hissediyordu." Benim kadere ve olması gerekene inanmadığımı biliyorsun." Bunlar, insanların kötü şeyler yapmalarına, başkalarının kalplerini kırmalarına, ailelerini terk etmelerine uydurdukları bahanelerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Carmen kulağındaki elmas küpeyi çıkarıp kulağını ovuşturdu. "Pekâlâ, inanıyorum ve göreceksin ki tüm bunlardan bir ders çıkacak."

"Nana gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı Ava. Büyükannesinin gerçekten vefat ettiğine inanamıyordu. Bir daha asla Meksika'nın arka sokaklarında gezemeyeceklerdi. Nana bir daha asla ayak parmakları arasındaki kumun hissini sevdiği için okyanus kenarına inmeyecekti. Nana'nın İspanyol balatları seslendiren kadife sesini bir daha asla duyamayacaktı Ava. Bir daha asla...

Viv sezgisel bir hareketle Ava'nın omzunu ovuşturup, "Ayrıca, Nana burada olsaydı, Carmen'le hemfikir olurdu. Sana, her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna güvenmeni söylerdi."

"Her neyse," dedi Ava, kalbini katılaştırarak. "Tek bildiğim, Nana'nın burada olmadığı ve dolayısıyla da beni neyle kutsamak istediğini bilmem gerekmediği. Bu nasıl bir kader?" *Ve şimdi onunla olan bağım sonsuza dek kopacak*, diye düşündü.

Vivienne ve Carmen birbirlerine bilgiç bir bakış attılar, ardından Viv, "Dur biraz," dedi, "anlamıyorsun. Biz seni kutsadığını düşünüyoruz."

Ava, duvarların dört bir yandan üzerine üzerine geldiğini hissetti; kapanana kadar görmediği bir pencereye doğru uçan bir kuştu sanki.

"Belki de eve yeterince yakındın," dedi Viv, Ava'nın hissetmeye cesaret edemediği kadar umutlu bir sesle. "Bunu çözmeye çalışabiliriz, Ava... ama yalnızca sen istersen."

Ava aklından kimsenin duymadığı kelimeler geçirerek alt dudağını ısırdı. Gerçekten neyi kaçırdığını bilmek istiyor muydu yoksa bilmemek daha mı iyiydi? Bilmek, kutsanmasını sağlamayacaktı. Artık çok geçti. Nana öyle demişti.

Viv ve Carmen, ellerini Ava'nın elinin üzerine koydular. Granados kardeşler birbirlerinin zihinlerini okuma, sözcüklerini tahmin etme ve yüz ifadelerini okuma konusunda olağanüstü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

derecede iyiydiler; sanki bir sayfadaki harfleri okur gibi. Viv ve Carmen beklentiyle Ava'ya baktılar, nefesleri o kadar derindi ki âdeta odayı dolduruyordu. Ava'nın ne yapacağını muhtemelen Ava'dan önce biliyorlardı.

Ava'nın iki seçeneği vardı: evet ya da hayır. Hayır demeye daha meyilliydi, unutmaya ve yoluna devam etmeye daha meyilliydi. Ama kaburgalarının arasındaki o küçük boşluk titriyordu. "Artık bir önemi olup olmadığından emin değilim."

Carmen her heyecanlandığında yaptığı gibi ağzı açık nefes alıp veriyordu. "Eh, ben eminim çünkü Nana tam olarak saat akşam 8.51'de seni kutsadı. Hatırlıyorum çünkü mendil almak için elimi uzattığım sırada dijital saate bakmıştım."

"Tam o saatte nerede olduğunu hatırlıyor musun, Ava?" diye sordu.

"Yoldaydım." Ava'nın hafızasında bir kırıntı belirdi. "Bekle. Nana '8.51' dedi. Meteorlar ve bir sinek kuşundan bahsetti... Carmen," dedi Ava, "eve geldiğimde Nana bana tam olarak ne söyledi? Kelimesi kelimesine."

Carmen derin bir nefes aldı. "Hafızamdan faydalanacağınızı şimdiden görebiliyorum."

"Söyle hadi!"

"Peki. Nana'nın dediklerini alıntılıyorum: 'Meteorlar, yıldızlar, 8.51. Çarpışma. Ve sinek kuşu. ¿Me escuchas?'"

"Çarpışma. İşte bu!" diye haykırdı Ava. "Bir kaza yaptım. Nana bunu biliyor olmalı, değil mi? Tam o saatte, bir adamın arabasına çarpmıştım."

"Sen birinin arabasına mı çarptın?" diye sordu Viv, anne ayı moduna girerek. "Yaralanan oldu mu?"

Ava başını iki yana salladı ve "Bu yüzden geç kaldım. Tamamen onun hatasıydı. Sanki gidecek yeri yokmuş gibi dur tabelasında durmuştu," dedi.

Carmen, "Kaza bir kutsama değildir," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Viv başıyla onayladı. "Nana sinek kuşu ve meteorlarla ne demek istedi sence, Carm?"

Carmen bıkkın bir ifadeyle pembe saç tokasını düzeltti. "Nereden bileyim ben? Benim süper hafızam var, süper casusluk yeteneğim yok. Belki de Ava *Sinek Kuşu* isimli bir roketle uzaya gidecektir." Esnedi, yastığa geri düştü ve gözlerini kapattı. Carmen her yerde uyuyabilirdi ve yorgunluğu kemiklerinde hissettiğinde uykuya dalardı.

Viv, Ava'ya kederli bir bakış attı. "Dinle, Grillo..."

Ava kendini bildi bileli, Viv ona İspanyolcada "çekirge" anlamına gelen "grillo" diye hitap ederdi ve yine Ava kendini bildi bileli ablasının neden ona bu lakabı taktığını merak ederdi. Bunun nedeni Ava'nın sessiz olması değildi. Zaten Ava sessiz de değildi. Küçük olması da değildi çünkü Carmen ondan çok daha minyondu. Yedi yaşındaki Ava, "Çünkü seni kızdırıyorum," diye tahminde bulunmuştu.

Viv sadece sırıtmış ve "Bir gün sana söyleyeceğim," demişti.

"Ama neden şimdi söylemiyorsun?"

"Çünkü sürprizler hayatı güzelleştirir."

Ava'nın süprizlerden nefret ettiğini saymazsak.

Viv, "Bunu çözebileceğimizi biliyorum," dedi.

Ava bunun üzerine bahse girmedi. En güzel şeyler bir lokmacıktı, kimseyi doyurmaya yetmezdi. İç çekerek, "Artık bunu düşünmek istemiyorum," dedi. "Nana zaten çok geç kaldığımı söyledi, o yüzden boş verelim, tamam mı?"

Unut, unut, unut.

Birkaç dakika sonra Ava ışıkları söndürdü ve üç kardeş birbirine sokulmuş üç ayı gibi kıvrılmış hâlde uykuya daldı.

Saat gece yarısını geçmişti ki Ava sessiz karanlığa karşı gözlerini kırpıştırdı. Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Bir ses mi? Hatırlayamadığı bir rüya mı? Kaburgalarının altındaki bir ağrı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı? Yastığını Carmen'den geri almak üzereyken bir ses duydu. Nana'nın sesi: *Mija, orada mısın?*

Caroline ve yedi yaşındaki Ava sahilde oturmuş, bir kale yapmak için serin, ıslak kumları topluyorlardı. O gün yumuşacık dalgalar sakinleştirici bir ritimle kıyıya vururken, martılar gümüş rengi gökyüzünde süzülüyordu.

Caroline, "Önce bir hendek kazmalısın," dedi. "İşte böyle."

Ava, annesinin becerikli ellerinin gitgide derinleşen bir çukur kazışını izledi. "Neden?"

"Prensesi korumak için."

"Kaleyi de mi?"

Caroline yumuşakça gülümsedi.

"Bir gün," dedi Ava, "ben de bir kalede yaşayacağım."

"Pekâlâ," dedi annesi, dağılmış bir tutam saçını koluyla geriye atarken. "Kaleler çok güzeldir ama aynı zamanda tehlikelidir de. Bazı prensesler kalere kilitlenir, orada hapis kalırlar."

Ava, bir kum yığınını kuleye benzeyen bir şeye dönüştürmeye çalıştı. "Ama bu öyle değil, değil mi?"

Caroline güldü. "Özel bir prensesin masalını dinlemek ister misin?"

"Neden özel?" diye sordu Ava. Masal, kumdan kaleden daha çok çekmişti ilgisini. "Ne olmuş?"

Caroline yavaşça, "Kaderini bir kenara atmış," dedi, "ve tacını hiç takmamış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Ava, ölmüş büyükannesinin fısıltılı sesini duyalı dört gün olmuştu. Ama Ava o gece karanlıkta, "Nana?" diye seslendiğinde aldığı tek cevap, omurgasında Viv'in dirseğini hissetmek oldu. Ava, kız kardeşlerinin uyuyor olmasından memnundu elbette. Aksi takdirde tamamen kafayı yediğini düşünürlerdi. Yine de onları duyabiliyordu. Carmen: *Tuhaf genlerinin olduğunu hep biliyordum zaten.* Vivienne: *Zihnin çok aşırı çalışıyor.*

Ava rüya gördüğüne karar verdi ve neyse ki haftanın geri kalanında Nana'nın sesini duymadı. Granados ailesi, sonraki günleri cenazeyi planlayarak, Peder Conrad'la görüşerek, Nana'nın en sevdiği beyaz güllerden ısmarlayarak, yemek firması tutarak ve bir inançsızlık sisi içinde yarı sersem hâlde ortalıkta koşarak geçirdi.

Ava'nın babası görkemli bir tören yapmakta ısrarcıydı. Adam zaten küçük ölçekli hiçbir şey yapmazdı. Şirketini kurmak için, sıfırdan başlayıp müteahhit olmuş, buralara gelmişti ve kendisinin veya ailesinin statüsünün düşmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmişti. Bu, yedi yüz elli metrekarelik -yedi odası, dokuz banyo ve herhangi bir şefin uğruna canını vereceği bir mutfağın bulunduğu- İspanyol tarzı evlerinin içinin, kendilerine ait olmayan eşyalara dokunup etrafta dolanan iki yüz kişiyle dolu olduğu anlamına geliyordu. Elleri, gümüş çerçevelerin, el oyması aziz figürlerinin, kalaydan heykelciklerin, kaliteli kristal vazoların, hatta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

girişte asılı duran haç veya -daha spesifik olarak- İsa'nın yıpranmış ayaklarının üzerinde dolaşıyordu.

Nana'yı tanımayan iki yüz kişi, diye aklından geçirdi Ava. Dış balkonda durup dergiler, stil blogları ve hatta birkaç tasarım kitabı için fotoğrafları çekilmiş, palmiyelerle kaplı bir sığınak olan geniş arka bahçeye bakıyordu. Özenle yetiştirilmiş limon, keçiboynuzu ve nar ağaçları bahçesi genellikle "zamanda geçmişe yolculuk" veya "Toskana'da bir gezinti" olarak tanımlanırdı. Ama Ava için burası Nana'nın vahasıydı ve her zaman öyle kalacaktı.

Ava, buradan başka bir yerde olmayı diledi. Daha az kaşındıran bir etek giymediğine pişmandı. Etkili birine ulaşabilmek için tünel kazmaya çalışan köstebekler gibi bir içeri bir dışarı dolanıp duran yabancıları gözlemledi. Ava, yabancıların gözlerinde zoraki bir keyif gördü. Çocuklarla (büyümekte olan, üniversiteye giden, evlenmiş, terfi etmiş), Avrupa gezileriyle (keyifli, etkileyici, büyülü), tadilat projeleriyle (yorucu, gecikmiş, pahalı) ve sonu gelmeyen dedikodularla (boşanma, yüz gerdirme, iflas) dolu sesleri, akıllara durgunluk veren küçük sohbetler taşıyordu.

Tüm bunların merkezinde Ava'nın babası ve onun üç yıl önce evlendiği kadın Loretta vardı. Loretta iyi biriydi. Solgun gözleri ve parlak beyaz dişleri olan minyon bir kadındı. Üzerinde hep yoga taytı ve "gıdısından nefret ettiği için" boğazlı kazak vardı. Maskara sürmek dışında makyaj yapmazdı ve vaktinin çoğunu balinaları, filleri veya mercanları kurtarmakla geçirirdi. Ama Ava'nın onunla ilgili en çok sevdiği şey neydi? Loretta hiçbir zaman Caroline'in yerini doldurmaya çalışmamıştı. Peki en çok sevdiği ikinci şey? Raul'ü mutlu ediyordu. *Titanic* tarzı bir sonsuz aşktan ziyade, *Timon ve Pumbaa* tarzında bir ilişkileri vardı. Arkadaş. Yoldaş. *Arkanı kolluyorum* tarzı bir dostluk.

Loretta ve Raul zahmetsizce süzülüyorlardı. Loretta'nın yüzünde tecrübesiz bir göze gerçek gibi görünen hoş bir gülümseme vardı ama Ava o gülümsemenin dikkatli bir hassasiyetle çizildiğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyordu. Ya Raul? Gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. *Brioni* takımı, onun geniş yapısı ve orta boyuna göre kusursuz bir şekilde ayarlanmıştı. Küçük gülümsemesine bir keder serpilmişti, yine de gülümsemesi dürüst ve açıktı. Raul insanları seviyordu, tartışmayı ve siyaset yapmayı da. "Bu işi nasıl kurdum sanıyorsun?" derdi hep.

Nana olsa tüm bunlardan nefret ederdi, diye düşündü Ava. Nana'nın kalbi elbette her zaman bir o yana bir bu yana meyledebiliyordu. Mesela aslında Caroline'i hiç umursamazdı. Çünkü o, yarı Meksikalıydı ve bir Fox Haber sunucusundan daha çok bir yabancı gibi davranırdı. Ama sonra Caroline, Vivienne'i doğurdu ve Nana yelkenleri suya indirdi.

Vivienne balkona çıktı. "Eğer saklanacaksan, balkon pek de iyi bir seçenek değil."

"Neden bu kadar çok insan var?" diye sordu Ava, burnunu kırıştırarak.

"Cenaze sinekleri," dedi Viv, saçındaki kırık uçları incelemek için, son derece uzun siyah atkuyruğunu omzunun üzerinden çekerken. "Ama bu işler böyle," dedi kaşlarını çatarak.

"Babama yalakalık yapmak işe yarıyor mu sence?" diye sordu Ava. "Mesela şirket gerçekten proje alıyor mu?"

"Saf olma," diye homurdandı Viv. "Dünyanın işleyişi böyle. Sen benim sırtımı kaşı, ben de seninkini kaşıyayım."

"İç karartıcı."

"Tabii, eğer sırtın kaşınmıyorsa."

Tüm Los Angeles elitleri, evlerini, yazlık evlerini ve genişlettikleri villalarını seçkin Granados şirketinin tasarlamasını istiyordu. Peki gerçek neydi? Ava, onların aslında "biri gelsin de hayatımızı yeniden tasarlasın" gibi bir isteklerinin olduğunu düşünüyordu. Birinin gelip kalplerinin kenarlarını doldurmasını. Raul, arz ve talebin değerini anlamıştı ve on beş yıl önce bunu başardığında, kendisini arzu edilir, çekici ve hepsinden önemlisi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seçici biri hâline getirmişti. Yem buydu. Sonra içinde görseller olan birkaç kitap yazdı, bir internet mağazası açtı, şirketi yüz kişiye çıkardı ve kimleri müşteri olarak kabul edeceğine -yani büyük cepleri ve koca ağızları olan, tarz sahibi, tanınmış kişileri- dair stratejik kararlar verdi.

Tam o sırada Carmen dışarı çıktı. Raul'ün bir cenaze için "yakışıksız" olduğunu söylediği ve sabah evden çıkmadan evvel çıkarttırdığı, vücudu saran elbiseyi giymişti yeniden.

Ava tek kaşını kaldırıp, "Babam bu elbiseyi tekrar giydiğin için seni öldürecek," dedi.

"Cenazede giyemeyeceğimi söyledi ve bu teknik olarak bir cenaze değil, cenaze sonrası toplanma gibi bir şey." Carmen bal rengi saçının bir tutamını kuşağının arkasına itti. "Ayrıca," diye ekledi, "elbisem *Balmain* ve buna bir servet harcadım, yatırımımın karşılığını almak için elbiseyi modası geçmeden on iki buçuk kez giymem gerektiğini düşünüyorum."

Viv, "Balmain'in modası yakın zamanda geçmez," dedi. Kendisi klasik, zamansız bir imaj tercih ettiğinden, kalıcı stiller hakkında her şeyi biliyordu.

Ava -kendi gardrobu eşofmanlar, kot pantolonlar ve taytlarla dolu olduğundan- Viv'den ödünç aldığı gri kalem eteğini düzeltti. "Bir elbiseyi buçuk kez giymek nasıl oluyor?"

"O buçuk bugün oluyor işte," dedi Carmen, ciddiyetle.

Viv, kolunu Ava'nın omzuna atıp onu kendine çekti ve başının yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Babam beni buraya seni almam için gönderdi."

"Lütfen beni zorlama," diye inledi Ava. "Ben kefaretimi çoktan ödedim, en az otuz kişiye selam verdim."

"Bir duyuru yapmak istiyor ve o sırada hepimizin orada olmasını istiyor."

"Ne duyurusu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Muhtemelen fotoğraf çekimi için," dedi Carmen, bakışlarını tekrar kalabalığa çevirirken. Sonra gözleri parladı. "*Şu* yakışıklı da kim?"

Ava, kız kardeşinin bakışlarını takip edince Grant'i gördü. Kalabalığın arasında, iyi beslenmiş bir köpek balığı gibi süzülüyordu. Ava, onu kot pantolon ve uzun tişört dışında bir kıyafetle hiç görmemişti, bu takım elbiseyi nereden bulduğunu merak etti. "Patronum?" dedi Ava, onun neden burada olduğunu merak ederek. *Cenazeye gelmek için davete gerek yok ki,* diye düşündü sonra. Ama Grant böyle kalabalıklarda takılmayı seven bir adama benzemiyordu. Değiştirelim. Böyle değil, *herhangi* bir kalabalıkta takılacak biri gibi değildi.

Carmen, kirpiklerini utanmazca kırpıştırıp, "Gazetede ben de staj yapabilir miyim?" diye sordu.

Viv iç çekti. "Ah, Carmen. Zaten yeterince erkek arkadaşın yok mu?"

"Bak," dedi Carmen, "bu dünyada öpülecek bir sürü erkek var."

Ava, "O senin tipin değil," dedi. Gerçi savaş sevmesi, işinde gerçekten iyi olması ve saatlerce çalışması dışında, Grant hakkında bildiği pek bir şey yoktu. Ava, stajyerliğe ilk başladığında, patronunun sevgisini kazanmanın önemli olduğunu düşünüyordu, çünkü patronu, Columbia gibi uzaktaki bazı rekabetçi okullara tavsiye mektupları yazacaktı yaz sonunda. Ava bu yüzden hep fazladan çalışıyor, staj görevi olan nüsha düzenleme dışında, kimsenin yapmak istemediği "eski fotoğrafları arşivlemek" gibi başka işler de yapıyordu. İşini garantiye almak için patronuna kahve ya da kek de götürüyordu. Grant her seferinde teşekkür ediyordu ama sonrasında, "Başka bir şey var mıydı?" veya "Çıkarken kapıyı kapatabilir misin?" gibi cümleler ekliyordu sadece.

"Ateşliler benim tipimdir," dedi Carmen, alayla. Sonra titreyen telefonuna baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava telefonun ekranında yanıp sönen ismi yakaladı. "Bal porsuğu?"

"Kod adı."

"Ne kodu?"

Carmen içini çekti. "Şu an hem Damian hem Daniel ile konuşuyorum. Bu isimleri karıştırmamak zaten zor. Daha da kötüsü, onlara eski sevgililerimden birinin adıyla hitap etsem neler olur, düşünsene." Ne demek istediğini göstermek istercesine gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Bu yüzden onlara bal veya ballı bir şey olarak hitap ediyorum. Bal ayısı, ballı yulaf gevreği veya bal porsuğu gibi."

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Ava. "Porsuğa 'ballı yulaf gevreği' dediğinde, kızmaz mı yani?" Ava gerçekten ilgi duymuştu buna. Erkek arkadaşlar konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Onun için, bir erkek arkadaşının olmasının bir anlamı yoktu. İlişkiler, bir vedayla, onarılamayacak kadar kırık bir kalple kötü bir şekilde sona ererdi her zaman. Taraflardan biri için en azından. Ama geçen yıl *Disneyland*'deki *Perili Köşk* isimli eğlence treninde, Bryce Wellington'ı sırf öpmüş olmak için öpmüştü. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu bilmeden son sınıfa geçmeyi gerçekten istememişti. Ne yazık ki pek de etkilendiği bir deneyim olmamıştı.

Carmen gülümsedi. Ailenin seri flörtçüsü olarak aşk dinamiklerini açıklamaya bayılıyordu. "Onlara ballı bir şeyler dediğim sürece asla bilemeyecekler. Zaten lakaplarının sevimli olduğunu düşünüyorlar. Kazan-kazan durumu."

"Peki o zaman arayanın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

Carmen, "Önemi var mı?"

Viv başını iki yana sallayıp güldü. "Hadi gidelim."

Kız kardeşler aşağı inip arka bahçeye çıktılar. Raul'ü, havuzun yanındaki yükseltilmiş güvertede bulduklarında, on iki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mariachi'den[7] oluşan bir grup "Cielito Lindo" şarkısını söyleyerek evden çıktı. Nana'nın en sevdiği şarkı.

"Kızlar." Kalabalığın dikkati canlı müziğe yönelirken, Raul gülümseyerek kızları karşılamak üzere kollarını uzattı. "Şarkı biter bitmez bir duyuru yapmak istiyorum."

Ava, "Ne duyurusu?" diye sordu, küçük düşürücü bir duyuru olacağından korkarak. (Raul bir partide, Vivienne'in nişanlanacağını duyurmuştu. O sırada Vivienne'in üniversiteden bir sevgilisi vardı ama evlenmek gibi bir düşüncesi yoktu. Gerçi Vivienne'in ilişkisi o duyurudan sonra bitmiş, sevgililer *kavuşamamıştı*. Ava gizliden gizliye mutlu olmuştu, çünkü Doug tam bir ahmaktı.)

Koyu kahverengi gözleri parlayan Raul, "Göreceksiniz," dedi. "Burada, yanımda durun."

"Nefret edeceğimiz bir şey mi?" Carmen çoktan kaşlarını çatmıştı.

Raul kısılmış gözlerle onun elbisesini inceledi, sonra *bana nasıl bu kadar aptalca bir soru sorarsın* dercesine yüzünü buruşturdu.

Sakin ol, baba, dedi Ava içinden. *Duyurularının çoğundan nefret ediyoruz.* Babalarının pek çok mükemmel özelliği vardı ancak alçakgönüllülük bu özelliklerden biri değildi.

Şarkı sona erdi ve solist eğilerek selam verdi, ardından da Señor Granados'un birkaç kelime etmek istediğini duyurdu. Sahneye bir sessizlik çöktü. Bekârlığa veda gecelerindeki gül merasimlerine benzer bir dramatiklikte, abartılı bir sessizlik. *Gerilim müziği başlasın.*

Ava'nın yanaklarına sıcak bastı. Kıpırdamamaya çalışıyordu ama tüm gözleri üzerine çekmeye de dayanamıyordu. İnce topuklu ayakkabıları, ayaklarına batmaya başlamıştı.

"İyi günler," dedi Raul. "İnanılmaz bir kadının hayatını onurlandırmak amacıyla bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

---

7 *Mariachi*, geleneksel İspanyol müziği yapan Meksikalı sokak müzisyenleri. -ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava'nın bluzu birdenbire dar gelmeye başladı. Babasının sesi artık çok uzaktan geliyordu. Raul, sesinde hafif bir titremeyle, "Ve onun şerefine," dedi, "bir bağış yapmak istiyorum..."

Ava, yüzüne vuran öğleden sonra güneşi yüzünden sersemlemişti. Bakışlarını indirdi, havuza baktı; suyun altında olmayı, derinlere yüzmeyi istedi.

"Saint Bernadette *Aşevi*'ne yüz bin dolar bağışlıyorum." *Aaa, ooo* sesleri eşliğinde bir alkış tufanı koptu.

Nana tüm bu törenden hiç hoşlanmamış olabilirdi ama babamın bu cömertliğinden, özellikle de cömertliğini her cumartesi muhtaçları doyuran ve dualar edilen bir yere sunmasından mutluluk duyardı.

Ava, batan güneşe karşı gözlerini kıstı. Nar ağaçlarının altına gölgeler düşüyordu. Yalnızca on metre ötedeki meyve bahçesinden bir figür çıktı. İri gözlü, yanakları gamzeli, harika, kumral saçlı. Nana?

Ava gözlerini kırpıştırdı. Nefesi kesildi. Tekrar kırpıştırdı gözlerini. Nana oradaydı.

O kadar yorgunum ki, hayal görmeye başladım, diye düşündü Ava, kalbi gümbür gümbür atarken.

Raul, annesine övgüler yağdırmayı sürdürüyordu. *Hâlâ* orada öylece duran, Ava'ya gülümseyen annesine... Ava bir anlığına -aptalca da olsa- bunun, babasının duyurusunun bir parçası olup olmadığını merak etti. *Sürpriz! Annem ölümden döndü.*

Ama babası onun yerine, "Ve şimdi de kızlarımın büyükanneleri hakkında bir şeyler söylemelerinin vakti olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ava, sen başlamak ister misin?"

"Ne?" Ava, içinde bulunduğu âna geri dönmek için kendini zorladı. *Ama ben daha bebeğim. Neden ben başlıyorum ki?* Kendisine sert bir *yapabilirsin* bakışı atan Viv'e, yalvaran bir bakış attı.

Ava boğazını temizledi ve terli avuçlarını bluzuna sildi. "Hım... Selam... şey... Evet, büyükannem..." O aptal, sivri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

topuklu ayakkabılarıyla birkaç adım ilerledi, sonra insanların arasından geçerek kendisine doğru yaklaşan Nana'ya baktı.

"O..." Baş dönmesi tüm vücudunu etkisi altına alırken, Ava'nın dili tutuldu.

Raul sessizce, "Ava?" dedi, elini nazikçe onun sırtına koyarak.

Yirmi adım.

Nana'nın peşinden gelen turuncu cüppeli yaşlı adam da kim?

Kalabalık bekliyordu.

Zaman bükülüyordu.

Neden bu kadar hızlı yürüyor?

On beş adım.

Nana'nın dudakları hareket ediyordu.

On.

Elleri uçuşuyordu.

"Nana?" Ava'nın, bayılmadan önce ağzından zar zor çıkan kelime bu oldu. Tam da havuza doğru bayılmadan önce...

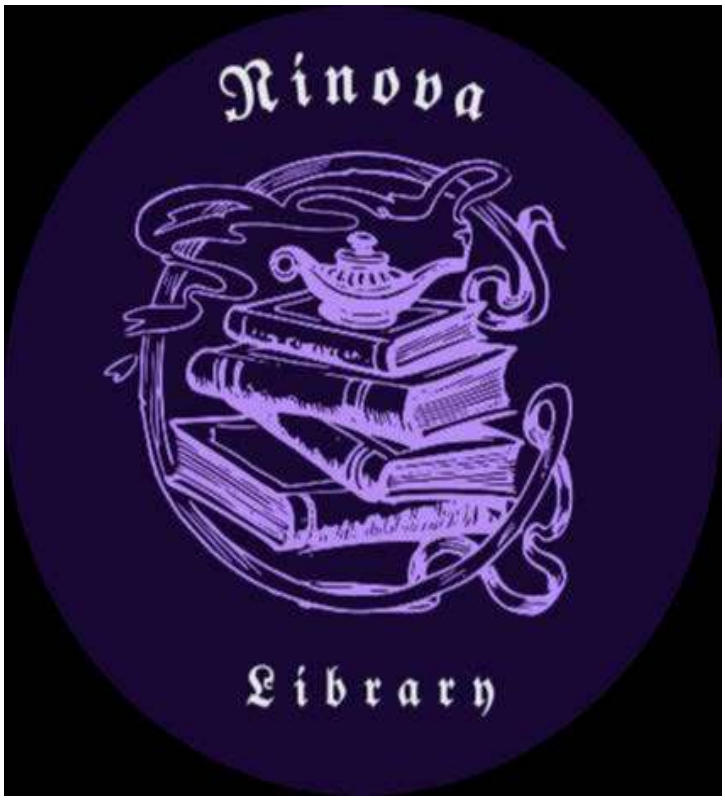

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Önce zonklayan bir ağrı geldi.
Sonra endişeli ve yükselen sesler.

Carmen: "Uyandırın onu!"

Babası: "Ava?"

Viv: "Buradayız, Grillo."

Ava yavaşça gözlerini açtı. Üç Granados'un da yüzü, soyadlarının manası olan nar meyvesi gibi havada sallanıyordu.[8]

Nana'nın bungalovundaki kanepede uzanan Ava, "Narlar, hayaletler," diye fısıldadı sersemlemiş bir şekilde. Kanepenin derisi, hâlâ nemli olan tenine yapışmıştı. Islak saçları da ensesine. Kaşındıran ve artık üzerine yapışmış olan eteği giydiğine giyeceğine pişman olmuştu.

Babası, elini Ava'nın omzuna koyarak, "Ayağa kalkmaya çalışma," dedi, her zamanki sorumluluğunu üstüne alırken.

O sırada bir kadın belirdi. Kalın, kısa kesilmiş saçlar, boyalı kaşlar. "Ben, Dr. Vermouth," dedi. Ava onu törenden hatırlıyordu. Daha doğrusu, acınacak tafta pantolonlu takımını hatırladı.

Ava, doktorun hafifçe gülümseyerek ona ufak bir güven vermeye çalıştığını anlamıştı ama kadının yüzünde o kadar fazla

8 *İsp.* Granado: Nar. -ed.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

botoks vardı ki, çocukların kâbuslarına giren o ürkütücü palyaço bebeklerdekine benzer, donmuş bir ifade oluşuyordu.

Ava yavaşça doğruldu.

"Sadece birkaç derin nefes al." Dr. Vermouth, Ava'nın dudaklarına bir bardak su tuttu. Ava, zihni açılmaya başlayınca iştahla yutkundu. Bir havuzda bayılmanın insanı bu kadar susatacağını kim bilebilirdi?

Doktor, Ava'nın bileğini tutup nabzını kontrol ederken birkaç talebini sıralardı: "Derin nefes al. Parmağımı takip et." Ardından, Ava'nın olumsuz yanıt verdiği birkaç soru sordu: "Başın dönüyor mu? Daha önce hiç bayıldın mı?"

Doktor, Ava'yı muayene etmeyi bitirdiğinde, Raul'e *her şey yolunda* der gibi başparmağını kaldırdı, sonra da oradan ayrıldı.

"Ne oldu sana, mija? diye sordu Raul.

Kelimeler babasının ağzından çıkar çıkmaz, Nana'nın nar gölgeleri arasından süzülerek gelişinin hatırası, Ava'nın gözünde yeniden canlandı. Sanki büyükannesinin kalın tabanlı terlikleriyle ahşap zeminde yürüdüğünü görmeyi umuyormuş gibi, Ava'nın gözleri odanın içinde gezindi.

Viv yumuşak bir sesle, "Bayıldın," dedi, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. Ava, işte o zaman, kız kardeşinin saçının ve elbisesinin ıslak olduğun fark etti. Carm, muhtemelen *Ava boğulursa sonsuza dek acı çekerim* diye kenarda haykırırken, havuza atlama işini Viv'e bırakmıştı.

Loretta, topuklularının *tak tuk* sesleriyle biraz daha yaklaştı. Ayaktaki üçlünün arasına sıkışıp, ince yüzüne sarı dalgalar düşen Ava'ya baktı. "Sana biraz arnika getirdim," dedi, küçük plastik bir şişe uzatırken. "Travmaya iyi gelir."

"Travmam yok ki." *Pek sayılmaz. Tabii halüsinasyonları saymazsak.*

Loretta, "Kendimi daha iyi hissettirecek," dedi. Bu kadının her şeye bir çaresi vardı. Baş ağrısı, uykusuzluk, alerji, mide

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rahatsızlığı... Hastalıkların listesi uzayıp gidiyordu. Ava, *homeopati*'nin işe yarayıp yaramadığını hiç bilmese de tartışmak istemediği için birkaç hapı dilinin altına koydu. O sırada Carmen herkesi uzaklaştırıp Ava'nın elini tuttu ve Ava'yla kanepenin arasındaki dar kısma sokulup çıplak ayaklarını kız kardeşinin bacaklarının altına iliştirdi. Sonra, "İç çamaşırın güzelmiş," diye fısıldadı.

Ava'nın yanakları kızardı. Herkes gerçekten onun iç çamaşırını görmüş müydü?

"Olsun," dedi Carm, Ava'nın bacağını okşayarak. "Birilerinin gördüğünü sanmıyorum ama neden bayıldın? Yemek yemeyi mi unuttun, *jita*?"

"Ben... Nana'yı gördüm," diye ağzından kaçırdı. "O buradaydı. Nar ağaçlarının altında."

Viv, "Senin biraz karbonhidrata ihtiyacın var," dedi.

Loretta, Raul'ün omzunun üzerinden başıyla Ava'ya işaret ederek, "Çok normal," dedi. "Keder, insanların zihinlerinde şaşırtıcı şeyler yapar."

Raul, "Sana yiyecek bir şeyler getirelim," dedi. Babalarına göre, yemek her şeyi düzeltirdi. Kötü bir not mu aldın? Kurabiyeli dondurma. Bir arkadaşınla kavga mı ettin? Tavuklu *enchilada*. Tamamen kötü bir gün mü geçirdin? *Sakura*'dan baharatlı ton balığı ruloları. Ava'nın, bunun böyle olmadığı tek bir anısı vardı: annesinin gittiği gece. O gece boştu, sadece gözyaşı ve kötü rüyalardan ibaretti. Ve son sözlerinin anılarından, ona daima anlattığı o karanlık, hüzünlü peri masalından...

Viv'in altın-kahverengi gözleri, Ava'yı sırılsıklam etti. Eğer bir çift göz sizi kucaklayabilseydi, sizi yatağa yatırabilseydi ve size bir *uyku öncesi masalı* anlatabilseydi, işte o bir çift göz, Viv'in gözleri olurdu. Şimdi, bu gözler Ava'ya her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Tek sorun, Ava'nın hayatında ilk kez ablasının gözlerine inanmamasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava, oldukça uzun uğraşlardan sonra ailesini duş alma, üstünü değiştirme ve yalnız kalma konusunda ikna etti. Ama Ava odasında tek başınayken bile evdeki herkesin sesini duyabiliyordu. En azından, ev misafirlerden boşalana ve temizlik ekibi içeri girene kadar. Ava siyah eşofmanını, *Birk*'lerini ve uzun kollu beyaz tişörtünü giyip gizlice yan kapıdan dışarı süzüldü.

Havaya, mesafeye ve farklı bir perspektife ihtiyacı vardı. Okyanusun büyüklüğüne bakmaya, çaresizce köpürtülmüş badem sütlü ve iki adet Splenda tatlandırıcılı *venti* boy sıcak siyah çaya ihtiyacı vardı. Ne kadar sert, o kadar iyi. Araba kullanma havasında olmadığı için yürüyerek çıktı. Belki güzel, uzun bir yürüyüş, kafasını ve hâlâ kafasında süzülen tüm halüsinasyonları temizleyebilirdi.

Gece havası, sadece birkaç blok ötedeki denizin tuzlu, keskin kokusunu taşıyordu. Santa Monica, geceleri her köşe başında bulunabilen gösterişli restoranlar ve barlar, lüks butikler ve kafeler arayan turistlerle canlanmıştı. Bazıları ise sadece rıhtımdaki hız treninde heyecan verici bir yolculuk yapmak veya dönme dolapta bir tur dönmek istiyordu. Ava, ayaklarının yere basmasını tercih ederdi.

Ama şu an attığı her adım onu dehşet verici bir korkuya yaklaştırıyordu: *Aklımı kaybediyorum.* Buna karşın, kalbinin her atışı, kabullenebileceği bir gerçekliğe yaklaştırıyordu onu: *Stres, aslında olmayan şeyler görmeme ve duymama neden oluyor. Hayalet diye bir şey yok.* Sonra dehşet yeniden içine işliyordu. *Ya Carmen ve Viv haklıysa? Ya Nana'nın kutsaması bana bir şekilde ulaştıysa ve bu kutsama hayaletleri görme yetisiyse? Hayır, bu bir kutsama olamazdı; altıncı his cehennemi gibi bir şey olurdu. Kesinlikle bir lanet.*

Son düşünce hiç aklına gelmemiş gibi davranan Ava, sağdan Montana Bulvarı'na saptı, burada çay içmek için Starbucks'ta durdu. Sonra batıya, Ocean Bulvarı'na yöneldi. Tam ayaküstü bir şeyler yenen bir İtalyan restoranına vardığı sırada donup kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini kırpıştırdı, sonra tekrar baktı.

Bu oydu.

Kamyonetli çocuk.

Beş metreden daha az bir mesafedeki bir masada, saçları yeni fönlenmiş gibi görünen, göz alıcı iki kızla oturuyordu. Sıska sarışının söylediği bir şeye, sanki dünyanın en eğlenceli insanı bu kızmış gibi gülüyordu. Kız arkadaşı olmalıydı. Ama bir dakika. Öyleyse neden sarışın kız, çocuğun omzuna yaslanmışken, çocuk kolunu esmer olana dolamıştı? Ava nedenini bilmese de bu sahneye sinirlenmişti.

Ava bu aşk şenliğinden kaçmak üzere karşıdan karşıya geçmek üzereyken, çocuk başını kaldırıp ona baktı. Gözleri, Ava'nın gözlerine kilitlendi. Lanet olsun! Ava arkasına saklanabileceği bir şeyler aradı ama bir valeye bahşiş veren ufak tefek bir kadından başka bir şey bulamadı.

Üç saniyede aklına üç düşünce geldi.

El mi sallasam? Görmezden mi gelsem? Onu tanımıyor gibi mi yapsam?

Ava kararını veremeden, isyankâr eli, kalkıp çırpınan bir kanat gibi sallandı. Delikanlı, omzunun üzerinden baktı, sonra yüzünde *sen insanların peşine takılan bir ucubesin,* dercesine bir ifadeyle ona döndü. Sarışının kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ava henüz ne olduğunu anlayamadan üçlü ona bakıp kıs kıs güldü.

Aşağılanmanın acı verici sıcaklığıyla kavrulan Ava, kendini hasta gibi hissetti. Tek düşünebildiği kaçmak, kaçmak ve yine kaçmaktı.

Sokağa döndü. Telefonu elinden fırladı.

Gıcırdayan fren sesi. Siyah bir SUV, birkaç santim ile ıskaladı Ava'yı. Ama korna sesi ve küfürler, ıskalamadı; güçlü bir şekilde suratına çarptı.

Ava, parçalanıp tamamen çalışmaz hâle gelen telefonuna uzandı ve tökezleyerek yolun karşı tarafına geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbi hızla çarparken ve gururu gitgide küçülürken, birkaç blok ötedeki Ocean Bulvarı'na kadar koştu. Bulvara vardığında, beyaz gömleği, çayının yarısı ile lekelenmiş hâldeydi ve o pisliği düşüne düşüne dağlar kadar nefret biriktirmişti. Gerçekten mi? Gerçekten de el bile sallamayacak kadar hor mu görüyordu onu? *Aptal kamyonetine çarpmadım bile*, diye düşündü öfkeyle, *derdi ne o zaman*?

Geçen gece de kaba davranmış ama sonra yumuşamıştı; çarpmasının sorun olmadığını, gidebileceğini söylemişti. Ama neden? Belki de histerik kadınlardan korkuyordu.

Sonra Ava yaz hedefini hatırlayarak, *Bu o kadar da keyifli bir can sıkıntısı değil*, diye düşündü.

Ocean Bulvarı ışıklar, arabalar ve oradan oraya giden yayalarla doluydu. Yolun karşısında, kum taşı kayalıkların üzerinde, dört mevsim yeşil, uzun bir şerit hâlinde uzanan Palisades Parkı vardı. Buradan okyanus manzarası nefes kesiciydi. Ayrıca, Raul korkunç Beverly Hills'e taşınmalarını önerdiğinde, Ava ve kız kardeşlerinin açlık grevine girmelerinin nedeni de bu manzaraydı. Raul, patlamış mısır, solucan şekerlemeler, krakerler, Cocoa Puffs ve sayısız mide ağrısından oluşan birkaç gizli paketle üç gün boyunca onları ikna etmeye çalışmış ama sonunda havlu atmıştı.

Ava, ahşap tırabzana yaslandı. Demleme çayından ılık yudumlar alırken, dalgalanan denize baktı. Karşı kıyıdaki üniversitelere başvurma kararının doğru olup olmadığını merak etti ilk kez. Çok erken, çok ani, çok uzak geliyordu. Önünde daha koca bir yıl vardı ama endişe, Ava'nın göbek adıydı. Sonra bir de Elijah vardı. Ortaokuldan beri her onur sınıfında yer alan, okul gazetesinde Ava'nın sağ kolu olan ve -Ava'nın annesi gittikten sonra gece boyu ağlama şenlikleri de dâhil- her kesik, sıyrık, çürükte her zaman yanında olan en yakın arkadaşı. O Elijah, sırf üniversite kredisi alabilmek ve nihai hayali olan dış hizmetlerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şansını artırmak için tüm yazı İspanyolca öğrenmek amacıyla Peru'da bir ailenin yanında geçirmeye karar vermişti.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" diye yalvarmıştı Ava. "Ben sana İspanyolca öğretebilirim. Ayrıca 'hiçbir şey yapmama planımız' ne olacak?" Sonuçta tüm yıl derslere kafa patlatmışlardı ve bu tatil onların ödülüydü.

"Yine hiçbir şey yapmayacağız ama sadece farklı yerde yapmayacağız."

Biriyle hiçbir şey yapmamanın, hiç kimseyle hiçbir şey yapmamaktan çok daha iyi olması dışında sorun yoktu. Ayrıca nada[9] aslında, sahilde aylaklık etmek, *Sloan's*'ta her çeşit dondurmadan yemek, John Hughes maratonuna katılmak ve okul yıllığının efendisi olmak için plan yapmak anlamına geliyordu. Ava, geçen yaz evindeymiş gibi hissettiren şeyin tadını çıkarmak ve esnetmek istiyordu genellikle. Gelecek yıl kalacağı yurt için alışveriş yapacak, taşınacak ve büyük panik içinde olacaktı.

Hepsinden de kötüsü, Elijah'ın kırsal bir yerlerde olması ve dolayısıyla erişebildiği hücresel verinin uzak bir gezegendekinden çok daha berbat olmasıydı. Ama en azından Ava'nın yanında en iyi arkadaşları olan kız kardeşleri vardı, çünkü kız kardeşler birbirine sadıktır ve insan, kız kardeşine daima güvenebilir. Ama en önemlisi, kız kardeşlerin daima senin yanında olmalı ve sen berbat bir hâldeyken bile seni sevmelidir.

Ava, *bayılıp havuza düştüğümde Elijah orada olsaydı ne yapardı,* diye düşününce kendi kendine güldü. Herhalde "gelecek nesil" için bir fotoğraf çeker ve bu fotoğrafı okul yıllığında bir yere yerleştirmenin bir yolunu bulurdu. Elijah'ı arayıp, ona Nana'dan bahsetmeyi düşünmüştü çünkü Nana'yı o da çok severdi. Ama duyarsa hemen eve dönerdi. Ava bunu biliyordu ve onun yazını mahvetmek istemiyordu. Elijah, Nana'nın hiç sahip olmadığı

9 *lsp.* Nada: Hiçbir şey. -ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

erkek torunu gibiydi. Aptal erkekler. Onların kutsamalar ve kopan bağlar için endişelenmeleri gerekmiyordu. Ve... öf!

Sonra aklına başka bir düşünce geldi.

Ya babam Nana'nın yerine geçmemi isterse? Ama Ava bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Viv zaten firmada tam zamanlı olarak mimari tasarım ekibiyle çalışıyordu. Carm, sonbaharda USC'deki "ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok" bağımsız çalışma programına geri dönmeden önce, katalog ve *online* pazarlamadan insan kaynakları ve muhasebeye geçerek bu yazın yarısını firmada staj yaparak geçirdi. Ayrıca Ava, büyükannesinin yerini asla dolduramazdı.

Bu işin kurulmasında Nana'nın etkisi büyüktü. Sanatsal yetenek konusunda burnu inanılmaz iyi koku alırdı ve Raul'ü Meksika'nın dört bir yanındaki küçük kasabalara benzersiz ürünler alması için götüren de oydu. İki yıl içinde "Keşifler Kraliçesi" olarak tanınmıştı. Ava'ya göre, Margarita Alana Cortez Granados, *ruh eşi* diye bir şeyin varlığına ve ilk görüşte aşka inanan bir kupa kraliçesiydi. Ama bunun ne faydası olmuştu ona? Raul doğduktan hemen sonra, babasının gazabına uğrayarak ve daha sonra hem duygusal hem de finansal olarak ailesinden kopmayı göze alarak kocasını terk etmişti. Ve Ava'nın bildiği kadarıyla, Nana ne kadar inanırsa inansın, aşkı hiçbir zaman bulamamıştı. Büyük bir kalp israfıydı sanki.

Ava telefonunun parçalanmış ekranına baktı. Loş yeşil bir titreşim vardı ve yeterince yakından bakınca, üç küçük silik rakam görebildi: 8.51. Kalbi sızladı. Daha geçen hafta korkunç bir fırtınada araba kullanıyordu, göremediği bir kamyonete çarpacaktı az kalsın. Nana ile vedalaşacaktı dakikalar içinde. Ve onun son sözlerini duyacaktı:

Meteorlar, yıldızlar, 8.51. Çarpışma. Ve sinek kuşu.

Gözyaşları, Ava'nın gözlerini yaktı. Bir ses, kulağının yanından geçerken dünya bulanıklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merhaba, mijita."[10]

Ava, döndü.

İşte, oradaydı. Işıl ışıl, sağlıklı, hiç de ölüye benzemeyen Nana. Yerin iki metre altında olması gerekirken, dünya üzerindeki birine gizlice yaklaşması sanki çok doğal bir şeymiş gibi gülümsüyordu.

İki saniye geçti. Belki de beş. Nana'nın şaklayan parmakları Ava'yı trans hâlinden çıkardı.

Geri çekilirken çayını yere düşüren Ava, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

"Yok, Tanrı değil, benim sadece," dedi Nana, çite tırmanmış, kızın başında dikilirken. On yaş daha genç görünüyordu. Kumral saçları dağınık topuz şekilde toplanmıştı. Kara gözleri hem özlem hem keyif doluydu.

"Olmayan şeyler görüyorum," dedi Ava. Gözlerini sımsıkı kapattı, sonra sanki görüntünün kaybolacağını bekler gibi sadece bir gözünü açtı. Ama Nana hâlâ oradaydı. Ava bir adım geriledi.

Nana etrafına bakınarak, "Lütfen bir daha bağırma," dedi. "Biri duyarsa senin sarhoş veya loca[11] olduğunu düşünebilir ve tutuklanabilirsin."

"Ama sen... sen öldün."

"Ah, hatırlatmasana." Nana, kollarını mor kaşmir kazağının üzerinde kavuşturdu. Raul'ün iki Noel önce aldığı kazak. "Şimdi," dedi, "sakinleşmen gerek, Ava. Seninle konuşmalıyım. Her seferinde La Llorona[12] gibi bağırıp durursan bunu yapamam."

Ava, işaret parmağını Nana'nın koluna sokacak gibi yaklaştırırken titriyordu. Parmağı ete ve kemiğe değil; daha yumuşak, kuş tüyü bir yastık gibi yumuşacık bir şeye dokundu. "Siktir!" diye sızlandı. "Parmağım neden içinden geçmiyor?" *Aman Tanrım, filmler tamamen yalanmış*, diye düşündü.

---

10 *İsp.* Mijita, genel manada tatlım, canım, kız arkadaş, sevgili gibi anlamlarda; günlük dilde kız kardeş, ev kızı gibi anlamlarda kullanılan kelime. -ed.n.

11 *İsp.* Loca: Çılgın, deli (kadın). -ed.n.

12 *İsp.* La Llorona: Meksika'da anlatılan bir korku efsanesinde adı geçen bir kişi. -ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nana kaşlarını çattı. "Hâlâ hayatta olsaydım, böyle korkunç, yakışıksız bir dil kullanabilir miydin?"

"Ama... hayatta değilsin," diye hatırlattı Ava.

"Yine de bu, şu an burada olmadığım anlamına gelmez." Nana etrafta dolaşan insanlara baktı. Geçip giden arabalara. "Özel bir yere gidelim mi?"

Ava'nın ölü bir insanla özel bir yere gitmesi mümkün değildi, bu kişi Nana olsa da. Ava, Nana'nın kolunu, sonrasında yanağını dürttüğünde, inançsızlık içinde başını iki yana sallarken buldu kendini.

"Lütfen oramı buramı dürtmeyi bırak," dedi Nana, altın rengi terliğini yere vurarak.

"Yastık gibisin. Veya pasta hamuru gibi."

"İnsanlar bakmaya başlıyor."

Ava sağına baktı. Yakındaki bir bankta oturan bir çift, kaşlarını kaldırmış, ona bakıyordu. Ama göz göze geldikleri anda ayağa kalkıp diğer tarafa yöneldiler.

"Seni göremiyorlar, değil mi?" dedi Ava, sesi titreyerek.

"Tabii ki göremiyorlar. Şimdi, buraya neden geldiğimi konuşmamız gerek."

Ava kelimeleri duydu ama beyni hâlâ tüm bunların imkânsızlığını idrak etmeye çalışıyordu. "Nasıl... hayal görmediğimi nasıl bilebilirim?"

Nana omzunun üzerinden, "Bana inanmayacağını sana söylemiştim," dedi.

Ava'nın gözleri şüpheyle etrafta gezindi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Yakında öğreneceksin," dedi Nana, içini çekerek. "Entonces,[13] kutsama ile ilgili konuşmamız gerek."

13 *İsp.* Entonces: İşte böyle. -ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ava sırtından aşağı doğru küçük bir heyecan yumağının yuvarlandığını hissetti. "Kutsamanın ne olduğunu söylemek için mi buradasın?"

Konuşması doğal olmayan bir şekilde hızlıydı. Belki şoktan belki de Nana'nın onu terk etmemiş olmasının sevincinden. Sonuç olarak, kutsamasını alacak olmasının mutluluğundan.

Ama sonra, "Seni neyle kutsadığımı bilmiyorum," dedi Nana.

"Ne?"

"No recuerdo."[14]

"Nasıl hatırlamazsın?" dedi Ava. "Yalnızca bir hafta oldu."

"Zaman benim için farklı işliyor. Bütün bunları kabullenmem epey zaman aldı," diye fısıldadı Nana.

"Neyi kabullenmen? Öldüğünü mü?"

"Başka şeyler de var."

Ava'nın kalbi, büyükannesinin gerçekten de onu burada, bu esintili tepede ziyaret eden bir hayalet olabileceği ihtimaline yer açmak için bükülmeye başladı. İhtimal, gerçeğe yer açtı ve bu, mideye bir yumruk yemek gibiydi. Ava hiç düşünmeden kollarını Nana'ya doladı. Gözyaşları, gözlerini yaktı. Bir hayaleti tutmak tuhaf, imkânsız bir şeydi.

Ava daha sıkı kavradığı anda ortadan kaybolan Nana, torununun sendeleyerek tel örgüye çarpmasına neden oldu.

"Abrazo[15] daha sonra," dedi Nana. O sırada Ava'nın yanında belirmişti. "İlgilenilmesi gereken mühim bir evrensel meselemiz var şimdi. Ve eğer kurallara uymazsam," diye fısıldadı, "başım ciddi derde girebilir."

"Ne... ne tür bir dert?" Ava yüzünü buruşturdu ve yeri işaret edip sesini alçalttı. "Oraya geri gönderilmek gibi mi?"

Nana başını iki yana sallayıp iç çekti ve "İşe koyulmaya hazır mısın?" diye sordu.

---

14 *İsp.* No recuerdo: Hatırlamıyorum. -ç.n.

15 *İsp.* Abrazo: Kucaklaşma. -ç.n.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki. Tamam," dedi Ava. "Ama madem bana kutsamanın ne olduğu söylemiyorsun, o zaman neden bahsediyorsun?"

Nana'nın çenesi seğirdi. Gözleri kısıldı. Dudakları, küçük bir nefesin çıkabileceği kadar aralandı.

"Ben korkunç bir hata yaptım."

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Ninova
Library

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. Bölüm

Bir hata... Ava bununla baş edebilirdi. Peki, korkunç bir hata? İşte bu tam anlamıyla baştan sona BÜYÜK HARFLE yazılmış bir felaket tarifi gibi geliyordu kulağa.

Ava, gerçekliğe ve akıl sağlığına zar zor tutunuyormuş gibi hissetti. Oysa Nana -ki aslında ölen oydu- oldukça iyi durumda görünüyordu. Granados ailesinin direği, öbür tarafı boyladığı hâlde hayalet olarak geri dönebilmişse, Ava da pek tabii çay lekeli gömleğiyle, yarım ayın altında, mantıklı iç sesini susturabilir ve aklını tamamen kaçırmadan sabırla dinleyebilirdi.

Kesinlikle...

Scooter süren bir grup çocuk yanlarından hızla geçerken, aralarından biri, Nana'nın içinden geçip gitti. Çarpışma anında -daha doğrusu *çarpışmama* anında- *şşlurrppp* gibi bir emme sesi çıktı.

"Aman Tanrım," dedi, nefesi kesilen Ava. "O... o senin içinden geçti ama sen bir... yastıksın."

Nana, sanki bu hakaret bir hayalet için bile fazlaymış gibi ters ters baktı.

"Yani demek istediğim... dokununca yastık hissi veriyorsun," diye düzeltti Ava.

"Görünüşe göre sadece senin için öyle." Nana'nın tüm yüzü gerilmişti. "Hayalet olmaktan gerçekten nefret ediyorum, mija. Ve bunu hiç tavsiye etmem."

Ava, büyükannesini dalları sarkık, geniş bir ağacın altındaki banka götürürken, *sözümü kesinlikle tutacağım ve günah çıkarmaya gideceğim*, diye aklından geçirdi. Sonra banka oturdular. "Hataya gelelim," dedi Ava, gerçeği öğrenmeye can atarak.

Nana tereddüt etti, sonra ellerini kaşmir eşofmanının ceplerine soktu. "Ve bir de," dedi, Ava'ya bakarak, "beyaz giydiğinde çaydan uzak dur. Ben sana hiçbir şey öğretemedim mi?"

"Nana..."

"Sí. Sí."[16] Ayağa kalkıp bankın önünde volta atmaya koyuldu. "Görünüşe göre, öbür dünyanın kuralları var. Bunlardan birincisi; hiç kimsenin, ölüm döşeğindeki sahneleri veya ölüm anlarını hatırlamasına izin verilmemesi. Fazla travmatik oluyormuş."

"Peki..."

"Hatırladığım son şey o şiddetli fırtına. Adımı uluyan rüzgâr."

"*Rüzgâr* senin adını mı söyledi?" diye sordu Ava. Gerçi *evet* cevabı alsa da Nana'ya inanmaya pek hazır değildi.

Nana, "O kısım önemli değil," dedi. "Ölüm konusunda hafızam o kadar bulanık ki kutsamanın ne olduğunu sana söyleyemem. Bu noktada önemli de değil ama öyle görünüyor ki bir şekilde..." Nana kıpırdandı, alışılmadık bir şekilde parmaklarını kıvırdı. Ava, Keşifler Kraliçesi büyükannesinin gergin bir kadın olduğunu hiç bilmezdi. Bu da Ava'nın iki kat gerilmesine neden oldu. Öte dünyada yapılan hatalar, bu dünyada yapılanlardan kat kat daha mı kötüydü?

"Sorun yok, Nana. Söyle gitsin."

"Çok zor." Yere bakan Nana, sanki yanlış bir adım atarsa yer yarılacakmış gibi oldukça hafif adımlarla, topuklu terlikleriyle volta atıyordu. Bakışlarını tekrar Ava'ya çevirdi ve "Ben senin kutsamanı başkasına verdim," dedi.

"Ne?!" Ava'nın sesi parkta yankılandı. Sanki iki kutup arasında, öfke ve şok arasında salınıyordu. Başkasına. Başkasına.

16 *İsp.* Sí: Evet. -ç.n.

Nana, acınası bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Bu bir trajedi, corazón."[17]

Ava titreyerek ve sesini biraz alçaltarak, "Bu mümkün mü?" diye sordu. "Ama... dur bir dakika! Eğer hatırlayamıyorsan, bunu nereden biliyorsun?"

Nana, Ava'nın yanına tekrar yerleşirken kendine hâkim olarak, "Mira,"[18] dedi, "seni biriyle tanıştıracağım ama çığlık atmayacaksın veya bayılmayacaksın. Söz mü?"

Ava, "Gerçekten, bir hayalet daha görmek istemiyorum," dedi.

"Ava, bana söz ver."

"Peki. Söz veriyorum."

Nana, komünyon[19] töreninden hemen önce ayin sırasında yaptığı gibi ellerini önünde kavuşturdu. "Ortaya çıkabilirsin, Medardus."

Medardus ne biçim bir isim, diye düşündü Ava, bir anlığına. O sırada, daha önce Nana'nın peşinden yürüdüğünü gördüğü turuncu cübbeli adam belirdi. Boyu Ava'dan daha kısaydı, herhalde 1.65 falandı. Gri saçları ve uzun, gür bir sakalı vardı. Cübbesinin altına beyaz bir elbise giymişti, başına da piskoposların özel günlerde taktıkları sivri uçlu, altın rengi bir mitre[20] takmıştı.

Ava sözünü tuttu. Çığlık atmadı ve bayılmadı. Ama sersemlemiş olduğu aşikârdı.

"Ciao," dedi adam, kocaman bir gülümsemeyle ve bir tür mini reveransla öne doğru eğildi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Ava Granados. Yine de kesinlikle daha iyi koşullar altında olmasını tercih ederdim."

"Sen de kimsin?"

---

17 *İsp.* Corazón: Kalbim. -ç.n.

18 *İsp.* Mira: Bak. -ç.n.

19 Komünyon, Hristiyan inancında, Hz. İsa'nın havariler ile yediği son akşam yemeğinin anıldığı ayin. -ed.n.

20 Mitre, Katolik piskoposların ve başkeşişlerin kullandığı ayin başlığı. -ed.n.

"Ah, ne kadar görgüsüzüm," dedi, Sadakat Yemini'ni bozacakmış gibi göğsüne dokunarak. "Ben Aziz Medardus, ama bana kısaca *Meda* diyebilirsin. Ben havanın, bağların, bira imalatçılarının, tutsakların, mahkûmların ve dişlerin koruyucu aziziyim. Çoğu insan, diş ağrısı çektiğinde benden yardım ister. Kaç kişinin diş sorunu yaşadığına inanamazsın, çok şaşırtıcı." Gülümsemeye devam ederek ekledi: "Ben beşinci yüzyıldan geliyorum ve Margarita'nın rehberiyim, yaptığı bu hatada ona yardım etmek için buradayım."

Ava şaşkınlıkla Nana'ya baktı. Nana ayağa kalktı, ellerini beline koyup başını iki yana salladı. "Hayatımın en az yarısını, müziğin koruyucu azizesi Cecelia'yı arayarak geçirdim. Mumlar yaktım, onun için ilahiler söyledim, şarkılar söyledim ve inanabiliyor musun, Cecilia rehberim olamayacak kadar meşgulmüş."

"Bunu aşmıştık hani," dedi Meda. "Cecelia kadar popüler olmamam, işimde yıldız olmadığımı göstermez." Adam gerçekten de incinmiş gibiydi. "Dişlerin ve mahkûmların da müzik kadar önemli olduğunu bilmeni isterim."

Nana uzaklara baktı. "Hıı, tamam."

Ava, "Dişler de gayet önemlidir, Nana," dedi, Nana'nın bir azizle böyle konuşmaması gerektiğini düşünerek. Bu ona saygısızlık gibi gelmişti.

"Şimdi haberin ikinci kısmına geçelim," dedi Meda. "Kutsamanın kime gittiğini bulmamız gerekiyor."

Nana sertçe, "Ve geri almamız," diye söze girdi.

Ava, lisedeki üç yılını gazetecilik kulübünde geçirmişti. Nasıl derine inileceğini, genellikle gerçeği çarpıtmak için sorulan sahte soruları değil, gerçek cevaplara götüren, kesin ve mantıklı soruları nasıl soracağını biliyordu.

Ava gazeteci şapkasını takarak, "İki sorum var," dedi. "Birincisi, bir başkası benim kutsamamı nasıl aldı? İkincisi, benim almadığıma nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Meda sanki önemli bir konuşma yapacakmış gibi boğazını temizledi. "Kutsama sana inseydi, başının etrafında hafif bir ışık halesi görürdüm. Margarita, bir kutsamayı öylece serbest bırakmaması gerektiğini bilmeliydi. Çok tehlikeli bir eylem. Çok tehlikeli."

Nana omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırdı. "Sadece soyumun devamı olan kadınları kutsayabileceğimi sanıyordum!"

"Evet, şey, belli ki öyle değilmiş," dedi Meda. "Yine de kutsamayı başka birinin alması oldukça ilginç," diye ekledi. "Çok ilginç."

Ya da belki de o başka birinin buna benden daha çok ihtiyacı vardı.

Nana, "Hatırlamadığım bir şey için beni yargılayamazsın," diye karşı çıktı.

Meda, "Kaç mahkûmun aynı sözleri söylediğine inanamazsın," dedi.

Ava derin, sağlam bir nefes aldı. "Kutsamamı Carm veya Viv'in almadığını nereden biliyorsunuz?"

"Kız kardeşler iki kutsama alamaz, bu da kutsamanın o gece o odada olmayan birine gittiği anlamına gelir."

Bir şeylerin yolunda gitmediğini fark eden Ava, "Bir dakika," dedi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen beni kutsadığında, ben orada olmadığım için kutsama başkasına gitti. Ama diğer kişi de o an odada değilse, kutsamayı nasıl aldı?"

Nana sabırsızca kıpırdanıp saatine baktı. Ava, büyükannesinin bakışlarını takip ederek, minik siyah ellerine baktı: Saat, 9.01'de yani Nana'nın son nefesini verdiği anda donup kalmıştı.

"Yalnızca öyle tahmin ediyorum," dedi Nana, kaşlarını çatarak, "belki de kutsamayı uzağa gönderebileceğimi düşündüm. Kutsama, en nihayetinde bir enerjidir ve enerji, oldukça hızlı hareket eder. Herhalde, tüm yıldızlar aynı hizaya gelirse ve kader de anlayışlı olursa, kutsama sana doğru gelir diye düşünmüştüm.

Ama kaderin sorunu da bu işte, Ava. Bazen kimsenin beklemediği müdahaleler olur."

"Parazitler gibi mi?"

Nana, "Köpeğiyle yürüyüşe çıkan biri gibi," dedi.

Ava, köpeğinizi gezdirdiğiniz sırada gökten kafanıza bir kutsama düştüğünü ve birinin tüm geleceğini çaldığınızın farkında bile olmadığınız bir dünya hayal etmeye çalıştı. "Ama yağmur yağıyordu," diye karşı çıktı. "O gece kimse dışarıda değildi, Nana."

Meda yine parlak bir gülümsemeyle ekledi: "Bir sonraki sorunu tahmin ediyorum, Ava. Ve seni zahmetten kurtarmak için şimdiden cevaplayayım: Hayır, kutsamanı başkasına bırakamazsın. Evren, denge ve hakikat üzerine kuruludur ve gerçekten de kutsamanı başkasına devretmeni tasvip etmez."

Ava'nın bir sonraki sorusu bu değildi ama diş aziziyle tartışmaya da niyeti yoktu.

"Hiçbir şeyi devrettiğim yok," dedi Ava. "Otuz saniye öncesine kadar bunların hiçbirini bilmiyordum." Yükselen sesi, son derece bakımlı fino köpeğiyle yürüyüşe çıkan yaşlı bir hanımın dikkatini çekti. Köpek, üçlüye doğru havlamaya başladı. Gözleri, tam olarak azizin ve hayaletin konumuna sabitlenmişti.

Ava, kaşlarını çatıp köpeğini çeken kadına el salladı. Kadın işitme mesafesinden çıktığında, Nana ile Meda'ya dönen Ava, "Benim kutsamamı alan kişiyi nasıl bulacağız?" diye sordu. "Los Angeles'ta kaç kişinin yaşadığına dair bir fikriniz var mı sizin?"

Meda etrafına bakınarak, "Evet, bir fikrim var. Ayrıca bu yer için tamamen yanlış giyindiğime dair de fikirlerim var," dedi. Mitresini çıkarıp, beyaz saçlarını düzelttikten sonra gökyüzüne fırlattı. Ava, başlığın karanlıkta kayboluşunu izledi. "Eğer burada olacaksam, rolüme uygun olmalıyım."

"Ah, böylece insanlar seni görebilecek mi?" dedi Ava.

"Hayır, sadece sen." Medardus doğruldu. "Ama önemli olan, insanın kendi hakkındaki görüşüdür."

Nana, "Bu o kadar da önemli değil, Medardus," diye homurdandı. "Önemli olan hatayı düzeltmek."

"Ya yapamazsak?" dedi Ava. "O zaman ne olacak?"

Meda dalgın dalgın sakalını okşayarak ağaca bakarken ıslık çalmaya başladığında, Nana ona ters ters bakıp boğazını temizledi ve "Bu işi düzeltene kadar..." dedi, "...ben bir hayalet olarak kalacağım."

"Burada mahsur mu kalacaksın yani?" Ava'nın midesi düğüm düğüm oldu. Korkuyordu ve gergindi. "Bu şimdiye dek duyduğum en kötü kural!" Sonra bencilce de olsa aklına daha hoş bir düşünce geldi. "Ama... yani... o zaman en azından benimle kalabilirsin. Ailemizle." *Bu tüm kutsamalardan çok daha iyi olur*, diye geçirdi aklından.

Nana elini Ava'nın koluna koydu. Sesi alçaldı. "Beni göremeyecek veya benimle konuşamayacaksın ve ben burada, dünyada, hafızamı tamamen kaybedip kim olduğuma dair her şeyi unutacağım. Devam edemeyeceğim."

Ava, bir hayalet olmanın korkunç olduğunu düşünüyordu ama "hafızası olmayan bir hayalet" olarak burada kalıcı olmak, en çarpıtılmış cehennem hikâyesinden bile daha korkunç geliyordu kulağa.

Meda, yine gururlu bir şekilde belli belirsiz gülümsemeden önce anlayışla başını salladı. "İyi bir haber ister misin? Yüzlerce yıllık rehberlik deneyimim var. Tüm bu süre boyunca, rehberlik ettiğim ruhların çoğu daha iyi yerlere gittiler. Yani başarı şansımız oldukça yüksek."

Çoğu mu?

"Peki neden burada mahsur kaldılar?" diye sordu Ava.

Meda artık gülümsemiyordu. "Çözümlenmemiş işler. Ceza. Öldüklerinin farkında olmamaları..." Başını, hüzünle iki yana salladı. "Bunlar, en kötü nedenler."

Üçü de sessizleşti, akıp giden trafiğin uğultusunu dinlediler. Ava'nın tek düşünebildiği, *ne hayaletler ne kurallar ne de boktan kutsamalar hakkında bir fikirleri olan zavallı sürücüler,* oldu.

"Pekâlâ," dedi Ava, sonunda, "bu durumlar ne kadar zorluydu? Bizim durumumuzdan daha mı kötüydü yoksa daha mı iyiydi? Bunu söyleyebilir misin?"

Meda'nın kırçıllı kaşları çatıldı. "Kesinlikle bu durum kadar eyvah eyvahlık değillerdi," diye itiraf etti. "Ama ben meydan okumaya hazırım."

"Eyvah eyvah?" Ava onu doğru mu duymuştu? "*Eyvah* dersin, çünkü gömleğine çay dökülmüştür, çünkü neredeyse üzerinden bir araba geçiyordur," dedi ters ters. "Bir mesajı yanlış gruba gönderince de *eyvah* dersin!"

"Evet, mükemmel örnekler," dedi Meda, hiç etkilenmeden. "Şimdi, hızlı çalışmalıyız. Zaman günler önce işlemeye başladı bile."

"Zaman mı? Ne zamanı?" dedi Ava. Bulantısı geçmek bilmiyordu.

"Ava," dedi Nana, nazikçe, "başarmak istiyorsak, sakin olmalısın. Beni duyuyor musun?"

"Evet ama saat..."

"16 Ağustos'a kadar kutsamanı bulmalıyız."

"Yani..." Ava kafasından hızlı bir hesap yaptı. "Dört haftamız var!"

"Evet, son tarih bu," dedi Medardus. "O akşam muhteşem bir meteor yağmuru olacak. Enerji güçleri çok büyük olacak ve..."

"Meteor mu dedin?" Ava, yumruklarını sıktı.

"Meteor yağmuru," diye düzeltti Medardus.

Nana, "Ne oldu, Ava?" diye sordu.

Ava, sırılsıklam bir hâlde ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak Nana'nın odasına daldığı âna geri döndü. Bandı başa sarıp sahneyi zihninde yeniden oynattı ve her şeyin nasıl geliştiğini, o gece olduğu hâliyle

ama bu sefer farklı bir bakış açısıyla yeniden seyretti. Bu sefer, Nana'nın yüzünün ne kadar yorgun ve solgun göründüğünü, odanın gül ve *Chanel No. 5* koktuğunu, bir dalın cama sürttüğünü fark etti. Ava içeri girer girmez bunun bir ölüm provası olmadığını anlamıştı. Sonra Nana'nın son sözleri canlandı hafızasında. Gerçeği görmek istemiyordu. Ama gerçek işte oradaydı; o son sözler, bilmiş gözlerle ona bakıyorlardı. Bir şey ifade ediyorlardı. O sözler, ölmek üzere olan bir kadının tutarsız saçmalıkları değildi.

"Aman Tanrım!" Ava bankın üzerine çöktü.

"Ne oldu?" dedi Nana.

"Sen ölürken... bana bir şey söyledin," diye hatırladı Ava. "Sen, 'Meteorlar,' dedin... Ki bu, şu son tarihle ilgili olmalı. Sonrasında, 'Yıldızlar, 8.51. Çapışma. Ve sinek kuşu,' dedin."

"Ay, ay, ne kadar da gizemliyim," diye inledi Nana.

Meda, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Ava, bir azize bir hayalete baktı ve uzun, derin bir nefes aldıktan sonra, "Bu, kutsamamı kimin aldığını *tam olarak* bildiğim anlamına geliyor," dedi.

Gece ışığının gölgesinde, güzel yüz hatları pek belli olmayan Caroline, Ava'nın yatağının kenarına oturmuştu.

Ava, "Bana peri masalımı tekrar anlat," dedi.

Caroline, kızını daha sıkı sararak, "Bu çok acıklı bir masal," dedi.

"Ama sonunu değiştirebiliriz."

"Keşke öyle olabilseydi," diye fısıldadı Caroline.

Böylece, Caroline anlatmaya başladı... Her zamanki gibi, kelimeleri ve sesinin yatıştırıcı tonu Ava'yı sihrin, cadıların ve ejderhaların gerçek olduğu bir diyara götürdü: Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, akıllı mı akıllı, yetenekli mi yetenekli, güzeller güzeli

bir prenses varmış. Ama öyle bir dünyada yaşıyormuş ki, onun gerçek değerini ve gücünü kimse bilmiyormuş. Kraliyet tacını takması için, kraliçe olması için evlenmek zorundaymış.

Pek çok prens onun kalbini kazanmak için çok çok uzaklara yolculuk yapmış. Ama onlar da herkes gibi prensesin değerini bilmiyorlarmış. Prensesin değerini sadece ve sadece bir tek kişi biliyormuş: zehirli ormandan gelen karanlık cadı... Bu cadı bir şeyi daha biliyormuş: prensesin korkunç geleceğini..."

Ava bu masalı pek çok kez dinlemişti ama yine de küçük, kısa, dehşet dolu nefesler alıyordu. Her seferinde sanki ilk kez dinliyormuş gibi hissediyordu. "Ne geleceği?"

Caroline, Ava'nın saçlarını yavaşça taradı. Parmakları mı titriyordu? Kısa bir nefes aldı, sonra, "Prensesin öpücüğü, kalbini kazanan ilk prensi öldürecekmiş," diye fısıldadı.

6. Bölüm

"Acele edin! Nerede olduğunu biliyorum!" Ava koşmaya başladı, tabii sandaletlerle koşmak ne kadar mümkünse o kadar hızlıydı.

Kader gerçekten varsa, diye düşündü Ava, *ve benim kutsamamı gerçekten o çapkın herife verdiyse, tam anlamıyla kaçık olmalı!*

Nana ile Meda peşinden gelecekler miydi yoksa ruhlar istedikleri yerde öylece ortaya çıkabilirler miydi, hiçbir fikri yoktu Ava'nın. O kaba, kendini beğenmiş adamı en son gördüğü yer olan restorana dönme konusunda Ava'nın tek seçeneği vardı...

"Nereye gidiyoruz?" Ortalıkta görünmemesine rağmen Nana'nın sesi yüksek ve netti. Ses, Ava'nın sağ tarafından geliyordu. Görünmezlik meselesi, şu anda üzerine düşünülemeyecek kadar rahatsız ediciydi.

"Göstereceğim," diye mırıldandı Ava.

Sonra, Montana Bulvarı'nın yarısını katettiklerinde, on beş dakika önce sormuş olması gereken bir soruya aklı takıldı: *Bir kutsama nasıl geri alınır?* Kendisine ait olan şeyi geri almaya çalıştığı yarım düzine senaryoyu hayal etmesi için önünde üç blok vardı. Senaryoların hepsinde çocuk kutsamayı geri vermeyi reddediyordu. Bir şeyi karşılıksız verecek birine benzemiyordu. *Ama bir an vardı, kazadan hemen sonra yumuşadığı ve bana gitmemi söylediği bir an.* İlk izlenimler bu kadardı. Yani aslında, bu durumda,

ikinci izlenimdi bu. Çünkü o gece arabadan inip kibirli bir ifadeyle dur işaretini gösterdiğinde, Ava onun "Bay Kibar Adam" olmadığını düşünmüştü.

Sadece ağlasam bile yeterli olur. Daha önce işe yaradı. Şimdi de yarayacaktır, diyerek ikna etti kendini Ava. Ama Ava, Carmen'in aksine, iyi bir oyuncu değildi ve canı istediğinde muslukları açamıyordu.

Birkaç dakika sonra restorana ulaştı. Nana ve Meda hemen yanında belirerek, irkilip sıçramasına neden oldular. Gözleri etrafta gezinirken, "Siz ikinizin birdenbire ortaya çıkmanızdan daha iyi bir yöntem bulmalıyız," diye inledi. Delikanlının masası boştu. Ava'nın bağırsakları sanki düğüm düğüm oldu. "Gitmiş!"

Nana'nın "Kim bu sözünü ettiğin kişi?" diye sorduğu anda, Ava, adisyon kutusunun hâlâ masada olduğunu gördü. Ama sokak kordonla kapatılmış olduğu için oraya ulaşamazdı. Ava, "Onun arabasına çarpmıştım," diye açıkladı, "senin öldüğün gece." Restorana daldı ve insanlarla dolu bir bekleme alanından geçerken, garsona biriyle buluşacağını söyledi.

Babanızın Raul Granados olmasının avantajlarından biri miydi bu? Tüm kızlarına, bir mekâna nasıl gireceklerini ve orayı etki altında bırakacaklarını öğretmişti. "Özgüven tıpkı cildiniz gibidir, mijitas." Caroline'in, yani annelerinin, sevgililer günü hediyesi bakmak için yerel bir *Hallmark*'a girdiğini gördüğü gün, kendisini Caroline'e çeken ilk şeyin bu olduğunu söylemişti.

Ava, Nana'nın, "Çarpışma?" diye fısıldadığını duyduğunu sandı ama Meda'nın yüksek sesle konuşması yüzünden emin olamadı.

Ava mekânı dolaşırken, Meda, "Burası bana Floransa'daki küçük bir kafeyi hatırlattı," dedi neşeyle. "Yoksa Sevilla'da mıydı? Şu adamın başındaki tuhaf şapka da nesi?"

"Pero,[21] bu kişinin aquí[22] olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Nana.

Ava, masaya varıp adisyon kutusunu kaparken, "Onu daha önce burada gördüm," dedi. Belki fişte bir isim veya bir çeşit tanımlayıcı bulabilirdi. Uzun boylu garson kız, "Size yardım edebilir miyim?" diye sorunca, Ava şaşırdı.

"Ah," dedi Ava, "ben... şey... bahşiş bırakmayı unutmuşum." Garson bir şey diyemeden, Ava kutuyu açıp içine baktı ama onu orada bir hezimet bekliyordu çünkü fişte ne bir isim ne de herhangi başka bir tanımlayıcı vardı. Pislik herifin 70 dolarlık bir yemek için bıraktığı 5 dolar bahşiş vardı sadece. *Tabii ya*, diye düşündü Ava ve kalemi alıp 5'in önüne 2 ekleyerek garson kıza uzattı. O çocuğun düzgün bir insan olabileceğine dair geçen gece düşündüğü her şey kaybolmuştu. Çoktan kaybolmuştu.

Kız bahşiş üzerine gülümsedi ve "Keşke bu masaya bakan garson ben olsaydım," dedi.

"Aziz olmanın olumsuz yönlerinden biri de," dedi Meda, "yemeyi içmeyi bırakmak. O ilahi sarımsağın kokusu! Ve kırmızı şarap... kıvamlı ve zengin aromalı!"

"Ah, bu bana bir şey hatırlattı," dedi Ava, garson kıza. "Bu masaya bakan kişiyle konuşmam gerekiyor, bunu kendisine iletir misiniz?"

Kız küçük ağzını kıvırdı. "Elbette, söylerim."

Kız gittikten sonra, Ava rahat görünmeye -ve yüzünü müşterilerden birinin *carbonara* sosu kâsesine sokup derin bir nefes alırken hâlâ sarımsak kokusundan bahseden Meda'yı görmezden gelmeye- çalışarak orada durdu. Nana masanın kenarına yaslanmış, o anlamlı kaşlarını kaldırmış, müşterileri inceliyordu; muhtemelen herkesin sofra adabını yargılıyordu. Nana görgü kurallarını çok iyi bilirdi ve hatta Granados kızlarını on iki cumartesi boyunca

21 *Isp.* Pero: Ama, fakat. -ç.n.

22 *Isp.* Aquí: Burada. -ç.n.

bu konuda profesyonel derslere oturtmuştu. Bunun sebebi de Vivienne'in yarım *burrito*'yu olduğu gibi ağzına tıkabiliyor, Carmen'in ise hangi çatalı kullanması gerektiğini asla hatırlamıyor oluşuydu. Ava, Nana'nın Carmen'e verdiği hafıza kutsamasının artık işe yarayacağını fark edince neredeyse gülecekti.

Nana, "Fişte bir şey buldun mu?" diye sordu.

Ava, kendi kendine konuşuyormuş gibi görünmemek için alçak sesle, "Yalnızca bahşiş konusunda çok cimri olduğunu buldum," dedi, "ama bunu zaten tahmin edebilirdim."

Ava sesini yeterince alçaltmamış olmalıydı çünkü yakındaki yaşlı bir adam ona garip bir bakış fırlattıktan sonra Meda'nın parmaklarını soktuğu dev bolonez kâsesine döndü. Tam o sırada üniversite çağında sıska bir adam yanına yaklaştı ve "Evet? Beni mi arıyordunuz?" diye sordu. Bakışları Ava'nın gömleğindeki çay lekelerine takıldı.

Ava, lekeleri gizlemek için hemen kollarını kaldırdı. "Erkek arkadaşım az önce buradaydı ve..." Yaklaşıp sesini alçalttı. "İki kızla birlikteydi."

Adam başını iki yana salladı. "Böyle kişisel meselelere karışmam."

"Doğru," dedi Ava. "Elbette öyledir ama merak ettiğim..."

"Evet?"

Ava on yaşından beri araştırmacı gazeteci olmak istiyordu. Google'ın ötesinde nasıl "gerçek" araştırma yapılacağını, baskı altında nasıl gizlenileceğini ve destedeki en kötü kartı çektiğinde nasıl ifadesiz bir yüz ifadesi takınabileceğini öğrenmişti.

Yalanı uzatmak veya gerçeği itiraf etmek için beş saniyesi vardı. İtiraf etmeye karar verdi.

"Bakın," dedi, "ben onun kız arkadaşı değilim."

"Ben de zaten öyle düşünmüştüm," diye karşılık verdi garson. "Öyle biri için fazla normal görünüyorsunuz. Adam, oldukça saldırgandı."

"Şaşırmadım," dedi Ava.

Garsonun yüzünden memnun bir ifade geçti. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Onu bulmam gerekiyor, bu konuda bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey var mı elinizde?"

"Sadece bir isim. Yardımı olacaktır çünkü hayatımda hiç öyle bir isim duymadım."

"Nedir?"

Adam eğilip, "Adı Achilles North," dedi. "Kredi kartında gördüm. Buna inanabiliyor musunuz? Kim çocuğuna böyle bir isim koyar ki? Belki de sahne adı falandır. Kim bilir?"

"Evet," diye mırıldandı Ava. "Bu kesinlikle herkesin aklında kalacak bir isim."

Garson, "İşe geri dönmem gerek," dedi. "İyi şanslar."

Sokağa geri dönen Ava yavaş yavaş yürürken ismin saçmalığını ve imasını zihninde evirip çeviriyordu. Achilles'in topuk sorunu olan bir Yunan kahraman olduğunu biliyordu ve *bir insan, oğluna bu ismi neden verir*, diye merak etti. Adamın herhalde bir tanrı ya da kahraman kompleksi vardı, bu yüzden bu kadar sinir bozucu biriydi. Ya da belki de çocukken kum havuzunda ezilmişti, bu da onda hayat boyu iz bırakmıştı.

Her neysen veya her kimsen, Achilles North, umurumda değil. Seni bulacağım ve bana ait olanı senden geri alacağım.

Üçlü, Ava'nın birkaç blok ötedeki evine dönerken, Ava onlara Achilles hakkında bildiği her şeyi anlattı. Telefonu paramparça olmuş olmasaydı, hemen bir sosyal medya araştırması yapardı.

"Çarpışmadan kastım bu olsa gerek," dedi Nana, "ve 8.51. Bahse girerim ki çarpışma tam o saatte olmuştur."

"Ve muhtemelen kutsamanın doğru yere ulaşmasını engelleyen de bu çarpışmaydı! Bir güç kanalı gibi." Meda resmen neşelenmişti. "Tabii ya. Şimdi biraz daha mantıklı oldu."

"*Yıldızlar* ve *sinek kuşu* ne anlama geliyor acaba," dedi Nana, kimseye değil, daha çok kendi kendine.

Üçü birlikte uzun, dolambaçlı garaj yolundan yürüdüler. Ava yarı yolda durup, "Achilles'i bulduğumuzda kutsamayı nasıl geri alabilirim?" dedi. Ava, Achilles kutsamayı anahtar teslim eder gibi teslim mi edecekti, yoksa yapılması gereken bir tür ritüel mi olacaktı, bilmiyordu. Ama ikincisi gibi bir şey olmamasını umuyordu, gerçekten.

Meda iç çekti. "Üzerinde çalışacağız. Cevapları yarın öğreneceğim."

"Yani bilmediğini mi söylüyorsun?" Ava'nın sesi gecenin içinde yankılandı. "Buraya kadar geldin ve sen..."

"İçinde bulunduğumuz anda, evet, bilmiyorum," diye yanıtladı Meda. "Ama yarın başarıyı garantilemek için ihtiyacımız olan bilgiyi elde edeceğim."

Nana, "Lütfen duygularını kontrol et, Ava," dedi. "Üzülmenin kimseye faydası olmaz."

Ava duyduklarına inanamıyordu. "Ama Meda... sen bir azizsin," dedi, sesini alçaltarak. "Senin bu tür şeyleri bilmen gerekmez mi?"

Meda başını iki yana salladı. "Zor soruların cevaplarını bilseydim, nasıl gelişirdim?"

"İyi de bu senin gelişmenle ilgili değil ki," diye homurdandı Ava. Alnını ovuşturdu. "Güzel. Peki, işler nasıl yürüyecek? Yani 7/24 beni takip edecek hâliniz yok."

"Neden?" diye sordu Meda. "Gitmemiz gereken başka yer yok."

"Çünkü bu tuhaf olur," diye karşı çıktı Ava. Onların bulunduğu yerde işemek veya duş almak zorunda kalacağını düşünerek ürperdi. "Ayrıca senin gitmen gereken bir yer var. Cevapları bulacağın yer!"

Nana iç çekip özlemle evlerine baktı. Ava keskin bir hüzün dalgası hissetti. Nana ölmüştü. Ve hayalet veya değil, bir daha geri gelmeyecekti.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, diye düşündü Ava. *Her şey ne kadar da kolay değişiyor. Bugün burada olan, yarın burada olmayabilir.*

Nana, "Anlıyorum, jita," dedi. "Genç bir kadın için mahremiyet önemlidir. Ama bizi çağırdığında geliriz. Değil mi, Meda?"

Meda neşeyle başını salladı, ardından parmaklarını şaklattı. "Aklıma gelmişken, Ava. *Vegan* nedir? Bu kelimenin olduğu çok işaret gördüm."

"Ah, bunun et veya herhangi bir hayvansal ürün yemeyen insanlarla ilgili olduğundan eminim."

Meda homurdanarak, "Ve popüler bir şey, öyle mi?" dedi. "Aman Tanrım. Bana kalırsa bu *Melekler Şehri* biraz tuhaf. Gerçekten biraz tuhaf."

"Ándele,"[23] dedi Nana. "Bilgisayar başına geçip Achilles'i bulma vakti."

Sonra yürüyerek kapalı ön kapının içinden geçti.

Ava, Meda'ya döndü. "İşte, bu tuhaftı."

Meda, "Öte âlem çoğunlukla tuhaftır," dedi ve kapalı kapıdan geçip Nana'yı takip etti.

Ava'nın, Vivienne ve Carm'ın bulunduğu oturma odasından geçmeden yatak odasına gitmesinin bir yolu yoktu. İkisi, içine M&M's çikolata ve kraker serpilmiş bir kâse patlamış mısırla kanepeye yayılmış, büyük ekranda *Not Defteri*'ni[24] izliyorlardı. Ava hiçbir şekilde görülmek, sorguya çekilmek veya iğnelenmek istemiyordu. Hele Nana'yı ya da Meda'yı açıklamayı düşünmek bile istemiyordu. Ablaları, Nana'yı ve Meda'yı göremezdi ama Ava daha ağzını açmadan, bir şeyler sakladığını yüz ifadesi ile ele ve-

23 *Isp.* Ándele: Hadi. -ç.n.

24 Not Defteri (*The Notebook*), 2004 yılı, ABD yapımı romantik film. -ed.n.

rirdi. Dolayısıyla da Vivienne ve Carmen bir dolaplar döndüğünü hemen sezerdi, bu da Ava'nın onlardan biraz olsun uzak durması gerektiği anlamına geliyordu.

Ava kız kardeşlerinin arkasından koridorda yavaş yavaş ilerlerken, filmde *Noah* ve *Allie*'nin rıhtımda yağmurun altında durdukları sahne oynuyordu. Yani gerçekten mi? Neden bir ağacın altında falan konuşmuyorsunuz? Yıldırım düştüğünü de mi görmediniz, küle dönmekten de mi korkmuyorsunuz?

Ava, yürümesi sonsuz zaman alan uzun koridorlu bu evin büyüklüğüne hayatında ilk kez lanet etti. Sessizce ilerliyordu. Ama sonra... ama sonra... Ablaları utanç verici bir rol yapma oyununa başladılar, öyle ki Ava olduğu yerde donakaldı.

Allie rolündeki Viv: "Bana neden yazmadın? Neden? Benim için bitmemişti. Yedi yıl bekledim seni. Şimdi ise artık çok geç."

Noah rolündeki Carm, derin bir Güneyli sesiyle: "Sana üç yüz altmış beş mektup yazdım. Sana bir yıl boyunca her gün yazdım."

Bla, bla, bla...

Viv şarkı söylercesine, "Hâlâ bitmedi," dedi.

Ve büyük öpücük. Yağmurun altında. Biraz melodramatik müzik eşliğinde. *Bir film daha ne kadar aptalca tahmin edilebilir olabilir ki?*

Meda kocaman açılmış gözleriyle oturma odasına baktı. "Bu, Los Angeles'ta yaygın olan bir uygulama mı?"

Ağzı ufak bir sırıtışla yukarı kıvrılan Nana, Ava'yla göz göze geldiği anda ciddileşip, "Vámonos,"[25] dedi. "İşimiz var."

Viv, "Ava!" diye bağırdı ve sürünerek kanepenin arkasından geçip, kolunu Ava'nın boynuna attı. "Nerelerdeydin? Neden mesajlarıma cevap vermedin?"

Carm elinde patlamış mısır kâsesiyle onu takip etti. "Evet, tonta."[26]

---

25 *İsp.* Vámonos: Hadi gidelim. -ç.n.

26 *İsp.* Tonta: Aptal. -ç.n.

Nana cıkcıkladı. "Carmen'e söyle, böyle kaba konuşmasın."

Ava telefonunu çıkardı. "Çay içmek için dışarı çıkmıştım. Telefonumu düşürdüm..."

Zaten şüphe içinde olan Viv, "Nasıl düşürdün?" dedi.

Filmde, artık Noah ve Allie'nin giysileri üzerlerinden çıkıyordu. Ava'nın yapmak istediği son şey, üç metre ötede hayvani bir sevişme sahnesi oynarken, Nana'nın hayaleti ve beşinci yüzyıldan kalma bir azizle orada öylece dikilmekti.

"Düştü işte, ne bileyim?" Ava, Viv'in kolunun altından kurtuldu. "Babam ve Loretta nerede?"

"Yürüyüşe çıktılar," dedi Viv, *benden kaçtığına inanamıyorum* dercesine Ava'yı delen bakışlarla.

Carm kaşlarını çattı. "Starbucks'a gidiyorsun ve bir şey sipariş etmek isteyip istemediğimi bana sormuyorsun, öyle mi?"

Ava, dizüstü bilgisayarının başına geçebilmek için odasına doğru yola koyulmuştu ki, Viv onu kolundan tutup geri çekti. "Neyin var, Gree?"

"Sana ne lazım?"

"Bu şakadan nefret ediyorum," dedi Carmen. Viv ise Ava'ya dönüp, "Hey, birbirimizden asla sır saklamayacağımıza yemin etmemiş miydik? Bize söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden anlat hadi."

"Bir şey yok." Ava, yalan söylediği için boğazının yandığını hissediyordu. Mantığı aksini söylese de, Ava şundan emindi: Kız kardeşler arası kan yemininin, Carm ve Viv'e yalan söylemesini imkânsız hâle getiren büyülü bir etkisi vardı.

Carmen kaşlarını çatarak, "Viv, vampirlik becerilerini kullan ve Ava'nın olan biteni bize ötmesini sağla."

Viv, "Şu vampir saçmalığını keser misin?" dedi ve sonra Ava'ya döndü. "Seni ikna edebileceğimi biliyorsun, o yüzden şimdi kendi rızanla, nerede olduğunu, üzerine neden çay döküldüğünü ve neden far tutulmuş tavşana benzediğini bize anlat hadi."

"İstemediğim bir şeyi size anlatmaya mı zorluyorsun beni?" dedi Ava, öfkeyle.

"Ah," dedi Nana. "Demek onu ikna kabiliyeti ile kutsamışım. Interesante."[27]

"Ne demek, ilginç?" dedi Ava, Nana'ya.

Viv ve Carm bilmiş bilmiş birbirlerine baktılar. Carmen gözlerini kısarak, "Kimse *ilginç* demedi," diye ısrar etti.

"Ben..." Ava düşmek üzere olduğu uçuruma doğru pedal çevirdiğini hissedebiliyordu.

Viv, "Söz verdik..." dedi.

"Bu bizim kuralımız..." diye ekledi Carmen, kısık bir sesle.

Bir duraklama oldu. Noah ve Allie hayatlarının en iyi anını yaşıyorlardı. Meda patlamış mısırı kokluyordu. Nana ise orada öylece başı dik bir şekilde duruyordu; mükemmel postürüyle, sanki cumartesi günlerini bitirme okulunda[28] geçiriyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

Ava'nın kalbi burkuldu. Bir öyle bir böyle... Kendi bedeninin dışına çıkabilseydi, sırf her şeyden uzaklaşmak için orada derisini değiştirmeyi bile göze alırdı. Dönüp uzaklaşacaktı ki, hareket ettiği anda, gözünde bir görüntü canlandı: *Annesi kapıdan çıkıp arabaya biniyor ve dikiz aynasında kırmızı rujunu kontrol ediyordu.* Nedense bu anın sonuçları olacakmış gibi hissediyordu. Sanki Ava'nın vereceği karar her şeyi sonsuza dek değiştirecekti.

Bana asla inanmayacaklar.

Kalbi daha da sıkıştı.

Ava arkasını döndü, Carm'ın elindeki patlamış mısır kâsesini aldı ve "Otursanız iyi olur," dedi.

---

27 *İsp.* Interesante: İlginç. -ç.n.

28 Bitirme okulu (finishing school), zarafet okulu. Genç kadınları özellikle görgü kuralları ve zarafet konusunda eğitip sosyal hayata hazırlayan okullar. -ed.n.

7. Bölüm

Caroline, en büyük gerçeklerin daima yıldızlarda bulunduğunu, ulaşılamaz ve çok uzaklarda olduğunu söylemişti Ava'ya, bir zamanlar.

Bu da öyle bir şeydi. Açık gökyüzünün altında anlatılması gereken varoluşsal ağır bir gerçek gibi.

Ava, ablalarını havuz kenarına götürdü. Havuzun soluk mavi ışığı parlıyor, Viv ve Carm'ın beklenti içindeki yüzlerine keskin gölgeler düşürüyordu.

Carmen, kusursuz pedikürlü çıplak ayağını suya sokarken, "Evet?" dedi.

Viv, şezlonga sırtüstü uzandı ve bir şeyler görmeyi uman gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Ava bir anlığına annesinin Viv'e de aynı şeyi söyleyip söylemediğini merak etti. Bakışlarını yıldızlardan hiç ayırmayan Vivienne, büyük boy bir havluyu çenesine kadar çekti. "Bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

Nana, Ava'nın hemen yanında, Ava'nın bu öğleden sonra bayılmadan evvel durduğu yerde duruyordu.

Evvel. Evvel. Evvel.

"Unutma," dedi Nana, uyaran bir ses tonuyla, "eğer onlara anlatmayı seçersen, dikkatli olmalısın."

Ava ablalarından uzaklaştı ve "Anlatırsam bir şeyler altüst olur mu?" diye fısıldadı.

"Onları bunun içine çekmek, muhtemelen kaderlerini etkileyecek bir ipliği çekmek gibi olacaktır. Kaderin bu hikâyede ağlarını ne kadar karmaşık ördüğünü kim bilebilir?"

Kulağa uğursuz, sınırsız ve tamamen gülünç geliyordu. Ava kadere hiçbir zaman inanmamıştı. Telefonu mu kırıldı? Bu bir kazaydı. Ucuz Herif ile tekrar mı karşılaştı? Tesadüf. Ablalarına anlatması? Seçim. Ve bu onun seçimiydi. Kader onun kararlarını kontrol etmiyordu.

Meda, beyaz sıska ayaklarını suya sokmuş, havuzun kenarında oturuyordu. "Yüzmemin bir sakıncası var mı?"

"Evet," dedi Ava. Havuzda yüzen cübbeli bir aziz konusunda endişelenmek zorunda kalmak istemeyecek kadar zihni dolmuştu.

"Evet ne?" dedi Viv.

Nana terliğiyle Meda'yı dürterek, "Gitmeliyiz," dedi.

"Ama daha yeni geldik," dedi Meda.

"Özel konuşmaları lazım." Nana, ardından Ava'ya döndü. "Bize ihtiyacın olduğunda seslenmen yeterli.

Göz açıp kapayıncaya kadar ikisi birden ortadan kayboldular, bu da Ava'nın kendini hem terk edilmiş hem de rahatlamış hissetmesine neden oldu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Carm.

Viv de bahçeye göz attı ve "Beni korkutuyorsun," dedi.

Ava ablalarına döndü. "Gerçekten bilmek istediğinizden yüzde yüz emin misiniz?"

"Pekâlâ, şimdi sen böyle söyleyince..." Viv kayıtsızmış gibi yaptı, sonra, "Elbette bilmek istiyoruz!" diye ekledi.

"Aman Tanrım," diye inledi Carmen. "Neden bu kadar dramatik olmak zorundasın. Dökül hadi."

Ava, bu sözlerdeki ironiye itiraz etmek üzereydi fakat paylaşmak üzere olduğu gerçek dramın ışığında bundan vazgeçti. Nefesini toparladı. "Peki. Sadece, unutmayın ki *siz* sordunuz. Ama önce bana söz verin, loca olduğumu düşünmeyeceksiniz."

"Çoktan düşünmeye başladım bile," dedi Carm.

"Aynen," diye alay etti Viv, gülümseyerek.

Ava, konuşmaya başladığı an geri dönüşü olmayacağını bilerek derin bir nefes aldı. "Nana hâlâ bizimle..."

Carm ve Viv gözlerini kırpmadan baktılar. Önce Viv konuştu. "Ruhen yani."

"Evet ama bundan daha fazlası," dedi Ava. "Az önce buradaydı, yanımda duruyordu.

Carm burnunu çekti. "Loca olduğunu söylemiştim."

Ava parmaklarını kıvırıp havuzun kenarına vurdu. "Öyle değil."

Viv, "En başından anlatmaya ne dersin?" diye önerdi nazikçe.

Ava ablalarına baktı. Ağaçların arkasından narenciye kokusu ve adını koyamadığı bir başka kokuyu taşıyan yumuşak bir esinti geliyordu. Derin bir nefes alıp... başından başladı. Kız kardeşleri sürekli sözünü keserken, anlatması zorlaşıyordu.

"Neeee..."

"Nasııılll..."

"Ne zamaaaannn..."

Ama Ava sonunda hikâyeyi tamamladığında, Viv üzgün görünüyordu.

"Zavallı Nana."

Carm, "Beşinci yüzyıl azizi mi? S*ktir! Saçmalık." Sonra bir elini ağzına götürdü. "Nana az önce söylediklerimi duydu mu?" diye haykırdı.

Viv şimdi dimdik oturuyordu, gözleri etrafa bakarken çılgınca dans ediyordu. "Seni özledik, Nana."

"Ve seni seviyoruz," diye ekledi Carmen.

"Şu an burada değil," dedi Ava.

Viv ayağa kalkıp, "Geri gelemez mi?" diye sordu. "Yani sana güvenmediğimden falan değil ama hani bugün düştün, kafanı çarptın... ve... şey..."

"Evet, yani, sana inanıyoruz ama... onu görebilir miyiz?" diye araya girdi Carmen.

Ava, üzerine gelmelerinden nefret ediyordu. Üçünün sorunu buydu işte. Biri her zaman dışarıda kalıyordu.

Ava, "Konu benim kutsanmamla ilgili olduğu için sadece ben görebiliyorum," diye itiraf etti.

Viv, ağır aksak bir hâlde, "Tamam..." dedi.

Kendini hakarete uğramış gibi hisseden Ava, "Bana inanmıyorsunuz," dedi. Ama sonra, roller değişseydi kendisinin de aynı şekilde düşüneceğini fark etti.

Carmen elini kaldırdı. "Nana'nın hayalet olduğuna inanıyorum. Tam ona göre bir hareket. Hiçbir şeyden asla vazgeçmez. Ama Medardus adında bir diş azizi? Bu bana tamamen uydurma geldi."

O sırada havuzda büyük bir dalgalanma oldu. Bir su dalgası Carmen'i sırılsıklam etti ve feryatlar içinde bıraktı.

"Kutsal Meryem aşkına! Aman Tanrım!" diye haykırdı Viv.

Ava havuzun diğer tarafına baktı. Meda hafifçe eğilmiş, orada duruyordu. "Benim adımı kullanacaksa dikkatli olmalı. Tekrar yapmamı ister misin? Tek bir bilek hareketiyle yaparım."

"Hayır!" diye bağırdı Ava.

"Nana mı?" diye sordu Viv, Ava'nın yanına gidip. Carmen hızla peşinden geldi. "Yoksa dişçi mi?"

Meda, "Ben mahkûmların, havanın ve diğer pek çok şeyin aziziyim," dedi. "Söyle ona. Dişlerden daha fazlası olduğumu söyle. *Kendi* dişleri dökülmeye başlayana kadar dişlerin önemini fark etmeyebilir."

Hava bir elektrik akımıyla cızırdadı. Ava, bir yıldırım düşecek ve ağaçlardan birini ikiye ayıracak sandı. Medardus'un böyle bir baş belası olmaya izni var mıydı? Azizlerin ceplerinde sadece dua taşımaları gerekmez miydi?

"Size onun dişlerden daha fazlası olduğunu söylememi istiyor," dedi Ava.

Meda gözden kayboldu ama kıkırdaması bir saniye daha duyuldu, sonra esintiyle uçup gitti.

Viv ve Carmen, Ava'ya yapışmışlardı, Ava onları kendinden ayırdı ve "Gitti. Sakin olabilirsiniz. Ve bilginiz olsun, adını söylediğinizde, gelmesi için bir çağrıda bulunduğunuzu düşünüyor."

Carm'ın gözleri ürpertiyle büyüdü.

"Dinleyin," dedi Ava, "bunun delilikten daha da delice olduğunu biliyorum ama..."

Viv, Carmen'e bir havlu atarken, "Sana inanıyoruz," dedi.

"Ama farkındaysanız hayaletlerden ve azizlerden bahsediyoruz," diye yanıtladı Ava. Aniden sanki onları tüm bunlara inanmaktan vazgeçirmeye çalışıyormuş gibi konuştuğunu fark etti.

"Ve duvarlarında azizlerin olduğu bir evde büyüdük," diye karşı çıktı Viv. "Ayrıca, yüreğimizde hayalet hikâyeleriyle büyüdük. Ha, unutmadan... Büyükannemiz ve mistik kutsalamaları var bir de."

Carmen, ağzını kapatmadan soluk alıp veriyordu. "Belki de beyinlerimiz bu tür şeyler için yapılandırılmıştır..." Ava, Carmen'in dilinin ucuna pek çok küfür geldiğinin ve kelimeleri yutmak için dudaklarını ısırdığının farkındaydı. "Olabilir," diye devam etti, "ama yine de bu gece veya yarın yalnız uyuyabileceğimi sanmıyorum. Belki de bir daha hiç yalnız uyuyamam."

Bir dakika sonra üç kız kardeş ateşin başında toplanmıştı ve Ava, bildiklerinin her ayrıntısını Vivienne ile Carmen'e anlattı, onların sorularını sabırla cevapladı. Bir kelime bile atlamamaya dikkat ederek tüm gerçekleri anlatırken, alışılmışın dışında bir şey fark etti: Carmen'in gözlerinde tuhaf bir şekilde parlayıp sönen bir ışık vardı. Ava bir anlığına bunun ateşin yansıması olduğunu düşündü ama ışık, Carm'ın gözlerinde minik havai fişekler gibi parıldıyordu. Ava cümlesini yarıda -meteor yağmuru

ile Achilles'in kötü bahşiş bırakacak kadar cimri olduğu arasında bir yerde- kesti. Ablasının yüzüne bakarken sersemlemiş bir ifade takınmış olmalıydı ki Carmen ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Bana öyle bakmandan rahatsız oluyorum."

Ablasının, dinlediği her şeyi -kelimesi kelimesine, hatta duraklamalar ve ünlemlerle birlikte- hafızasına kaydettiğini, Ava işte o zaman fark etti.

"Gözlerin parıldıyor..."

"Neredeyse doğaüstü görünüyor, değil mi? *Alacakaranlık* filmindeki gibi." Carmen ellerini yüzünden çekti. "Ama sadece gerçekten odaklandığımda oluyor."

"Harika!" Ava az kalsın bağıracaktı. Sonra Viv'e döndü. "Sende de oluyor mu?"

"Hayır." Viv başını iki yana salladı. "Aslında mantıklı da," dedi küçük bir sırıtışla. "Böylece, insanlar onları ne zaman ikna ettiğimi anlamazlar."

Carm telefonuna bir şeyler yazarken, "Çok kabasın," diye homurdandı.

"Pek adil değil gibi," diye araya girdi Ava.

Viv omuz silkerek, "Kuralları ben koymadım," dedi.

"Kural mural yok." Carmen ayağa kalkıp cep telefonunu kaldırdı, ateşin etrafında hoplayıp zıplarken telefonunu ileri geri salladı. Ava, Carmen'in yüzündeki o ifadeden nefret ediyordu. Bu ifade, genellikle belanın gelmekte olduğunun bir işaretiydi.

Viv, "Söyle, ne oldu?" dedi inler gibi.

"Adi herifi buldum az önce. Achilles North."

Ava, Carmen'in yanına koşarken neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. Bikiniler, tekneler, bira ve basketbol topu dolu Instagram sayfasına baktı.

"Ne korkunç bir isim," dedi Carmen, tiksinti dolu bir ifadeyle. "Seksi bile değil."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" Viv de şimdi omzunun üzerinden bakıyordu.

Carmen, "Yalnızca seksi erkeklerin kendini beğenmiş olmaya hakkı var," diye gerekçe sundu.

"En iyisi hiç kimse kendini beğenmiş olmasın." Ava gözlerini devirdi.

"Eh," dedi Viv, "sanırım Ava'nın anlattığı kadar da berbat değilmiş, Spider-Man rolünü kapabilecek kadar sevimli."

Carmen yine yüzünü astı. "Kimse suratsız, sıska bir Spider-Boy istemez. Hele Batman'in olduğu yerde."

Ava, "Pekâlâ, Instagram hesabını bulduk, kendisini nasıl bulacağız?"

"Ona mesaj attım bile," diye yanıtladı Carmen, sinsi bir gülümsemeyle.

"Ne!" Ava ablasını havuza atmak ve boğana kadar suyun altında tutmak istedi. Ya da hayır, ateş daha iyi iş görürdü.

Carmen, "Bazen kontrolü ele alman gerekir, hem sadece birkaç haftalık süren olduğunu söyledin," diye karşı çıktı.

Ava, Achilles North'tan Carmen'e cevap gelmesini beklerken bir bar taburesine yaslandı. Muhtemelen cevap atacaktı çünkü Carmen'in profil fotoğrafını -dolgun dudaklarına doğru uçuşan altın rengi saçları ve Gucci gözlüğü vardı- gördüğünde, *rüzgârı bile kontrol edebileceğini* zanneden egosu kesinlikle kabaracaktı.

Telefonuna bakan Viv, tatmin olmuş bir sırıtışla dudaklarını bükerek, "Ya Carm'a mesaj göndermesini beklersin ya da onu bu cumartesi yolun aşağısında bulabilirsin," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Viv telefonunu verdi. Ekranda, şehrin hemen dışında bulunan *Maggie's Orchard* [29] isimli bir portakal bahçesiyle ilgili, geçen yıldan bir makale vardı. Ava ve Carmen makaleyi okumak için tabureye oturdular. Açıklamada, Charles Bennington adlı biri tara-

29 *İng.* Maggie's Orchard: Maggie'nin Meyve Bahçesi. -ed.n.

fından yönetilen aile çiftliği işi yer alıyordu. Ava yavaşça ilerleyip, torunu Achilles North'un yanında duran Charles adında yaşlı bir adamın fotoğrafına ulaştı. Achilles, ifadesiz bir yüzle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Carmen son kısmı yüksek sesle okudu. "Artık torun Achilles North tarafından işletilen organik portakalların tadına Santa Monica Çiftçiler Pazarı'nda bakabilirsiniz." Sonra öfkeyle, "Şunun seri katıl suratını unutmayı tercih ederim," diye ekledi.

Ava, "Seri katile benzemiyor," diye karşı çıktı, sonra bizzat Bay Kaba'yı savunduğunu fark etti. "Geçen yıl pazara onca kez gitmeme rağmen onunla karşılaşmadığıma inanamıyorum."

Ava, makalede Achilles'in ebeveynlerinden bahsedilmemesinin nedenini merak ederek ekranı makalenin başına kaydırdı. Belki de portakal sevmiyorlardı. "Üç gün daha kaybedecek olmamız hoşuma gitmiyor."

Carm parmaklarını şaklatarak, "O zaman Beyaz Atlı Prens'le karşılaşır karşılaşmaz kutsamanı geri alsan iyi olur," dedi.

"Benimle geliyorsunuz, değil mi?" Ava sanki içi deşiliyormuş gibi hissediyordu. Onu tekrar görmesi gerekecekti. Ve şayet tarih bir göstergeyse, bir başka küçük düşürücü karşılaşma daha olacaktı. Cumartesi. Hem çok erken hem çok geç hem de... birçok şey.

"Elbette," dedi Viv. "Bana ihtiyacın olacak."

Carm, Ava'nın anlamadığı bir şeyi anlamış gibi bir şeyler homurdandı.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu Ava.

"Achilles'i portakal standında bulduğumuzda," dedi Viv, kaşlarını yavaşça kaldırarak.

Ava gülümsedi. "Kutsamamı bana geri vermesi için ikna gücünü kullanacaksın."

"Kesinlikle."

Viv barın arka tarafına uzanıp üç şişe Topo Chico soda aldı. Kız kardeşler şişeleri tokuşturdular.

"Neye kadeh kaldırdığımızı söylemeli ve göz teması kurmalıyız. Aksi takdirde kötü şans gelir," diye önerdi Carm, muzipçe.

Viv sırıtarak, "Başına geleceklerden habersiz herife," dedi.

8. Bölüm

Sabah müzikle, keklerle ve tipik yaz sabahı çılgınlığıyla doluydu. Tabii bir de Achilles'i buldukları gerçeği vardı. Doğrusu, pırıl pırıl ve muhteşem bir gerçekti.

Sabah 9.00'da, Ava hâlâ başarılarındaki parıltının tadını çıkarıyordu. *Sosyal medya azizlerine şükürler olsun*, diye düşündü, mis gibi kokan mutfakta kahvaltının son rötuşlarını -portakallı, kızılcıklı kekler, yumurtalı bisküviler ve taze meyveler- tamamlarken. Bir yandan da Spears'ın eski bir şarkısı olan *Lucky*'yi söylüyordu.

Carm ve Viv kurcalamaya başlamışlardı bile, ürkek bir şekilde Nana ve azizin orada olup olmadığını sormuşlardı. Ava, yalnız olduklarına dair onlara güvence verdiğinde, kız kardeşler bir anlaşma yaptı: Ava, ruhlar yakınlardaysa Carm ve Viv'i uyaracaktı.

Şimdi Viv ile Carm mutfak tezgâhında oturuyordu. Viv iPad'inde haberleri okuyor, Carmen ise telefonunda bir şeyler yapıyordu. İkisi de mutfağa alerjileri varmış gibi davranırdı. Carm yemek yapmaya kalktığında, dokunduğu her şeyi -haşlanmış yumurtaları bile- yakardı. Viv ise toprakta yetişen ve pişirilmesi gerekmeyen şeylerle çok mutluydu. Ya Ava? O, yeni tarifler denemeyi, sıra dışı tatları karıştırmayı severdi ama en çok sevdiği şey yepyeni bir şeyler yaratmaktı.

Hâlâ uykulu bir hâlde telefonuna bakan Carm esnedi. "Bana waffle yapar mısın, Ava?"

"Ah," dedi Viv, okuduğu şeye dalmıştı. "Waffle kulağa çok hoş geliyor. Krema ve şu yaptığın cevizli krokan ile..."

Ava, sıcak bisküvileri Fransız keteniyle örtülü bir sepete koyarken, "Ben eli çabuk bir aşçı değilim," dedi.

Carm'ın gözleri büyüdü, telefonunu bir zafer edasıyla havaya kaldırdığı sırada uykulu yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Evet, evet, evet... Bilin bakalım, gece yarısı bana kim mesaj atmış? Tamamen gözden kaçırmışım."

Ava elindeki büsküviyi düşürdü ve telefonu görmek için kendini âdeta Carm'ın kucağına attı. "Ne yazmış?"

"Hey. Naber?" Carm, *Friends* dizisindeki Joey gibi boğuk bir ses çıkardı.

"Bu kadar mı?" Viv ofladı.

Carm'ın parmakları ekranda dans ediyordu.

"Ona ne yazıyorsun?" diye sordu Ava, ablasının omzunun üzerinden mesajı okumaya çalışarak.

"Sıkıcı ve kaba olduğunu, istediği de bu değil mi!"

"Gönderme!" diye bağırdı Ava.

"Ama gerçek bu."

Viv, "Ona ihtiyacımız var, Carm," diye karşı çıktı. "*Hey* falan yaz sen de."

Carmen, duyulmayan bir şeyler mırıldanırken abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "*Hey* falan demem. Beş yaşında değilim," diye homurdanırken bir yandan bir şeyler yazıyordu. "Tanrım, bu beni öldürüyor..." Mesajı göndermeden önce Ava ve Viv'e gösterdi. *Bir ara takılmak ister misin?*

Achilles dünyanın en hızlı parmaklarına sahip olmalıydı çünkü bir saniyeden kısa bir süre içinde, "*Elbette*," yazmıştı bile. Sonra ayrı bir mesaj daha geldi: *Bir ara bakarız.*

Carmen'in nefesi kesildi. Ekrana bakarken ağzı açık kalmıştı. "*Bir ara* mı? Dalga mı geçiyor?" Parmakları öfkeyle ekrana vurmaya başladığında, yüzünde öldürücü bir ifade oluştu.

Viv telefonu çekip aldı ve boy avantajını kullanarak telefonu Carmen'in ulaşamayacağı bir yükseklikte tuttu.

"Onu geri ver!" diye bağırdı Carmen, tabureye çıkmak için dengesizce ayağa kalkarak. Düşme ihtimaline karşı (veya düştüğünde) Ava arkasında duruyordu.

Viv, "Mesele senin egon değil, Carm," dedi. "Sadece bir saniye düşün. Onu kızdırarak bir yere varamayız."

Carmen tekrar yere atlarken kaşlarını çattı. "Mesele tamamen benim egomla ilgili. Yani *bir ara bakarız* diye mesaj mı atılır? Ne biçim bir pislik bu. Peki. Hiçbir şey göndermeyeceğim. Telefonumu geri ver."

Viv, cep telefonunu Carmen'e geri vermeden önce, derin bir nefes alan Ava'ya baktı. Sonra Carmen'e, "Şimdilik onu yok say," dedi.

Carmen şüpheli bir bakışla, "Şu anda beni *ikna* mı ediyorsun?" dedi.

"İşe yarıyor mu?"

"Bir nevi." Carmen'in yüzü kızardı. "Şu heriften zaten nefret ettim. Bir de senin kutsamanı aldığını düşününce... Ah, Ava! Zavallı Nana'nın huzur bulamamasının sebebi de o!"

Ava dilimlenmiş papayaların olduğu kâseyi alıp üzerine pekan cevizi ve bal ekledikten sonra kek ve bisküvilerle birlikte masaya koydu. "Sence kutsamama sahip olduğunun farkında mıdır? Yani farklı bir şeyler olduğunu hissediyor mudur?" diye sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Viv, masaya oturup dizlerini göğsüne çekerken.

Carm yiyeceğe bakıp burnunu buruşturdu ve "Gerçekten, waffle tercih ederdim," diye yakındı.

Onu duymazdan gelen Ava, Viv'e, "Ama yeni bir yeteneği olduğunu fark etse bile..." dedi. Ava'nın zihninin çarkları dönüyor, düşünceleri kontrolden çıkıyordu. "Yani demek istediğim, senin ikna etme becerilerine rağmen, onun bu kutsamayı geri verme

gücü olmayabilir, Viv. Bu da bizi en başa döndürür. Meda bile bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini söyledi."

"Adını söyleme!" diye uyardı Viv.

"Doğru," dedi Ava, iç çekerek. "Bay M. bile bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini söyledi."

"Kutsamayı içinden söküp çıkaramaz mıyız?" diye önerdi Carm.

"Bak," dedi Viv, Ava'ya, "Bay M. cevapları bugün alacağını söylemişti sana, değil mi?"

Ava başıyla onayladı.

Carmen, kekten kopardığı bir parçayı ağzına tıkıştırırken, "Azize güvenmemiz lazım," dedi. Çiğnemeyi bırakıp dehşet içinde etrafına bakındı. "O burada değil, değil mi?"

Ava başını iki yana salladı.

Viv, "Çok zor olmasa gerek," diye ekledi. "Nana bir kutsamayı konuşarak aktarabiliyorsa, bahse girerim ki Achilles de aynı şekilde geri aktarabilir."

"Ya da benim planıma uyarak içinden söküp çıkarabiliriz..." Carm ağzına yine kek doldurdu. "Ya da belki de onu *yanlışlıkla* öldürürsek, sihirli bir şekilde kutsama sana geri döner."

"Kimi öldürüyoruz?" dedi Raul, kendine bir fincan kahve doldururken. Sonra da elindeki gazeteyle masaya oturdu.

Viv gülümsedi. "Ah, bütün çocukların oynadığı yeni bir video oyunundan bahsediyorduk."

Ava, Viv'in bu kadar çabuk yalan uydurabilmesine ve o yalanı bu kadar inandırıcı bir şekilde aktarabilmesine hep çok şaşırmıştı.

Carm ağzına yarım bisküvi tıkıp elini tişörtüne sildi. "Bu şeyleri bir sıksan, yerlere tereyağı akar," dedi. Dudaklarından kırıntılar dökülüyordu.

"Por favor,[30] Carmenita," dedi Raul. "Tabak kullan."

30 *İsp.* Por favor: Lütfen. -ç.n.

Son parçayı da silip süpürdükten sonra, "Bitti zaten," dedi. Bu, Raul'ün daha yüksek bir sesle iç çekmesine neden oldu.

Viv, "Nasılsın, baba?" diye sordu ve bu iki küçük kelime masadaki herkese Nana'nın cenazesinin daha dün olduğunu hatırlattı. Zaten bir iş gününde kahvaltı masasında hep birlikte olmalarının tek nedeni buydu. Viv, doğru şeyi söyleyen ilk kişi olurdu her zaman. Her zaman ilk özür dileyen. Her zaman ilk barışan. Ava da ablası gibi olabilmeyi çok isterdi ama bu tarz kelimeleri kullanmak ona pek de kolay gelmiyordu. Hırs ve inat onun tabiatında vardı. Birine karşı sonsuza dek kin güdebilirdi, çünkü bu duyguda istikrar, kontrol ve güç buluyordu.

Raul kahvesini yudumlamadan önce hafifçe gülümseyerek, "Büyükanneniz güzel ve uzun bir hayat yaşadı," dedi. "Üzülmemizi istemezdi."

"Hayaletlere inanır mısın, baba?" diye sordu Carm. O kadar ani bir şekilde sordu ki herkesin kafası bir anda ona doğru döndü.

Ava, Carm'ı masanın altından tekmelerken, Raul düşünceli bir şekilde tek kaşını kaldırdı ama neyse ki zokayı yutmadı. "Hepinizin burada olmasına sevindim," dedi, tabağına biraz papaya alırken. "Loretta ve ben bir alışveriş gezisine çıkacağız."

Carmen bir uyarı olarak peçetesini Ava'ya fırlattı. "Tekrar yapsana."

Ablasını duymazdan gelen Ava, peçeteyi katladı ve arkasına yaslandı. "Nereye gidiyorsunuz, baba?"

"San Miguel," dedi. "Önce size sormak istedim."

"Neden?" Viv, dirseklerini masaya dayadı. "Zaten sürekli alışveriş gezilerine çıkıyorsunuz."

Raul, kara gözleriyle kızının yüzünü taradı. Ava, Nana öldüğünden beri babasının ne kadar yorgun göründüğünü, yüzünün ne kadar asık olduğunu ilk kez fark ediyordu. "Daha sonra uzun bir tatile çıkmak istiyoruz," diye ekledi, yavaşça, izin ister gibi. "Kosta Rika'ya."

Uzun mu? diye aklından geçirdi Ava. Ailecek dünyayı dolaşmışlardı ama Raul'ün tatilden anladığı en fazla beş gündü. Nana, kızların dünyayı daha uzun süre "görebilmeleri ve deneyimleyebilmeleri" için kızlara daima destek olmuştu. Ayrıca, sıra dışı mağazalar keşfetmeye ve herkesin ayaklarına kara sular inene kadar alışveriş yapmaya bayılırdı ve sadece beş günde bunların tümünü yapmasına imkân yoktu.

"Neden?" diye sordu Carmen, kâseden bir dilim meyve alırken.

Raul iç çekti. "Dinlenmek için."

Ava ciddiyetle, "Sen asla dinlenmezsin ki," dedi.

"Belki de zamanı gelmiştir."

Ava tam da bu anda Nana'nın aslında tamamen gitmediğini babasına söylemek istedi. Nana'nın hayaletinin, özünün buralarda dolandığını ve Ava'nın tek yapması gerekenin ona seslenmek olduğunu, Nana'nın bunun üzerinde hemen orada, kahvaltı masasında görüneceğini söylemek istedi. Hiç kimsenin Nana'yı görmemesi önemli değildi, onunla Ava aracılığıyla konuşabilirlerdi ve bu kesinlikle babasına huzur verirdi.

Peçetesiyle oynayan Ava, "Baba, sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

Viv çatalını elinden düşürdü. Carm, Ava'nın üzerine atlamaya hazır bir kedi gibi eğildi.

"Evet," dedi Carm, çarpık bir sırıtışla, "ne oldu Ava?"

Sözcükler Ava'nın dilinin ucuna kadar geldi. Ne var ki eğer bunu söylerse babasının tatile gitmeyeceğini fark etti. Oysa babasının dinlenmeye çok ihtiyacı vardı ve tatile gitmezse dinlenemeyecekti. Ama bundan daha da önemlisi; Ava, Nana'nın bir hayalet olduğunu babasına söylerse, Nana'nın hafızasını, adını ve kendisini tamamen unutma tehlikesiyle de karşı karşıya olduğunu söylemek zorunda kalacaktı. Hayır. Ava bu gerçeği göz önüne almalıydı. Çünkü sonunda başarısız olur da kutsamayı geri alamazsa,

Raul, annesinin sonsuza dek kayıp bir ruh olacağı bilgisiyle korkunç bir acı çekecekti. Ve bu, onun için annesini yeniden kaybetmek gibi olacaktı.

"Ben... nevresimimi krem ve gri renklerle değiştirmeye karar verdim," dedi Ava, "gri ve beyaz olmasın."

Raul, *kadınları asla anlamayacağım,* der gibi başını salladı.

Ava, babasına konuşma fırsatı vermeden konuyu yeniden tatile getirdi. "Peki... ne kadar kalacaksınız?"

"Bir ay," dedi babası.

"Bir ay mı!" diye haykırdı Carmen. "Beni nasıl bu kadar uzun süre bırakabilirsin?"

"Konu sen değilsin, Carm," dedi Ava. Sonra, amacını vurgulamak için babasına bir bisküvi ikram edip, "Gitmelisin," dedi.

"Loretta'ya bunu yediğimi söyleme," dedi, komplocu bir tavırla. Sonra başını iki yana sallayarak ekledi: "Carmenita, seni bıraktığım falan yok. Hepimiz zor bir zaman geçiriyoruz ve birlikte olalım istiyorum. Hep birlikte gideceğiz!"

"Hayır," diye haykırdı Ava. Ardından, bu ani çıkışını hemen toparlamak için, "Yani... bence bizsiz gitmelisiniz," dedi. Ava şu anda hiçbir yere gidemezdi. Kutsama ve Nana ile ilgili her şeyi halledene kadar, bunun ihtimali bile yoktu.

Raul, "*Hayır*'ı cevap olarak kabul etmiyorum," dedi. "Biletleri çoktan aldım. Buna bayılacaksınız ve..."

"Baba," dedi Viv, bakışları babasının gözleriyle buluşmak için yukarı kalkarken. Babasının elini tuttu. "Ava haklı. Bizsiz bir tatile çıkmak, sen ve Loretta için iyi olacak. Biz burada işleri yönetebiliriz. Biletleri de başka bir zaman kullanırız."

Raul gözlerini kıstı. "Bana oyun mu oynuyorsun, Vivienne?"

Viv'in yüzünde mutlak bir masumiyet ifadesi vardı. "Kesinlikle hayır. Sadece gerçekleri belirtiyorum."

Raul tartışacakmış gibi görünse de sandalyesine yaslanıp iç çekti. Yüzündeki yoğun ve endişeli ifade dağıldı, rahatlamış ve

hatta belki de teslim olmuş bir hâle büründü. Demek ki Viv'in kutsandığı yetenek, uygulamada böyle görünüyordu. Ava şaşırmıştı.

Carmen, "Ben belki gitmek istiyor olabilirim," dedi.

"Git o zaman," diye karşılık verdi Viv, onun blöfünü görerek.

Carmen omuz silkti. "Hayır, fedakârlık yapacağım çünkü senin ve Loretta'nın baş başa bir tatile ihtiyacınız olduğunu biliyorum, baba."

Raul, sanki geçen her saniye bunun harika bir fikir olduğuna daha çok inanıyormuş gibi başını sallayıp onayladı. "Şirkette iyi çalışanlarımız ve yöneticilerimiz var," dedi. "Ayrıca, gelecek sezonun kataloğunu çoktan tamamladık. Viv, sen Hoffman projesinden memnun musun peki?"

"Harika ilerleme kaydediyoruz. Merak etme, baba. İşlere de göz kulak oluruz." Ama Viv'in ses tonu, yalanını ele veriyordu. Viv, babalarının gitmesini istemiyordu çünkü onun için endişeleniyordu, Ava bunu biliyordu. Viv hep endişelenirdi zaten. *Baba bugün yüzmen gereken kadar yüzdün mü? Yeterince su içtin mi? Taconun içine marul koyduğunda sebze yemiş sayılmıyorsun, baba.*

"Evet," diye araya girdi Carm. "Tam anlamıyla senin casusların olacağız."

Ava ayak parmaklarını sıkıca kıvırıp, "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Pazar sabahı."

Pazar, diye düşündü Ava, *kutsamamı geri alacağım günün ertesi günü.*

9. Bölüm

Ava, kahvaltıdan sonra yeni bir telefon almaya gitti, sonra da hemen eve döndü, odasına girdi, kapıyı kapattı ve "Nana? Orada mısın?" diye fısıldadı.

Ava'nın zihni, uçsuz bucaksız bir okyanusta tur atıyordu sanki, düşünceleri gitgide hızlanıyordu. Belki de şu kutsama aktarma işinin göründüğü kadar kolay olmayacağına dair bir sürü endişe duyuyordu. Ve Ava, işler sarpa sarınca Nana'nın hep söylediği o tek cümleyi duymayı her zamankinden daha fazla istiyordu: *Todo va a estar bien.*[31] Ama öyle miydi gerçekten? Her şey yoluna girecek miydi?

Ava, Nana gelmeyince, Meda'yı çağırmayı denedi ama elde ettiği tek şey, mutlak bir sessizlik oldu. Yanlış bir şey yaptığını düşündü önce. Belki de yeterince yüksek sesle çağırmamıştı. Belki de gözlerini kapatması ve onları gözünün önünde canlandırması gerekiyordu. Nana, *bize ihtiyacın olduğunda seslen,* dememiş miydi? Yeterince basit olmalıydı ama Ava'nın ne yaptığının ya da isimlerini kaç kere söylediğinin bir etkisi olmamıştı, Nana da Meda da kayıptı ve bu, Ava'nın midesine yumrular oturmasına neden oldu. *Neredeler? Ya başlarına kötü bir şey gelmişse? Azizlerin ve ruhların başına kötü şeyler gelebilir mi? Belki de Nana'nın sandığı kadar vakitleri yoktu?*

---

31 *İsp.* Todo va a estar bien: Her şey yoluna girecek. -ç.n.

Tüm "ya öyle olduysa"lar, "aman Tanrım"lara dönüştü. Aman Tanrım, kötü bir şey oldu. Aman Tanrım, geri gelmiyorlar. Ava, beyninin mantıksız çalışan kısmının ne zaman vites yükselttiğini çoktan öğrenmişti, bunun bir numaralı başa çıkma mekanizması olduğunu ve aslında bir anlam ifade etmediğini biliyordu. Yine de kendine hâkim olamadı. *Geri gelmeyecekler* sözlerinin yarattığı ağrı, Ava'nın içini sızlattı çünkü beyni bu sözleri şu şekilde seslendirip işlemişti: *Seni terk ettiler.*

Yine de Ava paniğe teslim olmadı. Nana, her şeyi unutmuş bir hayalet olmak istemiyorsa, geri dönmek zorundaydı. Nana zaten Ava'yı asla terk etmezdi. (Elinde olduğu sürece elbette.)

İki numaralı başa çıkma mekanizmasına gelince: Ava yalnız kalmak istemiyordu. Normalde gazetede olması gerekiyordu ama Grant ona "yas tutma amaçlı" bir hafta izin vermişti. Neredeyse onu arayıp, "Hazırım! Henüz izne ihtiyacım yok," diyecekti.

Henüz kelimesi, Ava'yı, kucaklamaya hazır olmadığı bir başka düşüncenin eşeğine getirdi. Kaçınılmaz veda.

Böylece, geriye ablaları kaldı. Carmen'le vakit geçiremezdi çünkü o, iki numaralı sevgilisiyle buluşmak için yola koyulmuştu. Bu yüzden Viv'e, ne yapacağını sordu. O da "bir şeyler almak" için ofise gidecekti.

Ava, evden çıkmanın kendisine iyi geleceğini düşünerek, "Ben de seninle geleyim," diye önerdi.

"Gerek yok," dedi Viv, hızlı bir şekilde. "Uzun kalmayacağım."

Havadaki ani gerilimle harekete geçen Ava, "Neden tuhaf davranıyorsun?" deyiverdi. "Benden sakladığın bir şey mi var?"

"Gree, senden neden bir şey saklayayım ki?" Ava'nın midesindeki düğüm biraz olsun gevşemek üzereydi ki, Viv cümlesini hafif bir kahkaha ile noktaladı. Gergin bir gülüş. Yalan söyleyen bir gülüş.

"Onu sen söyle."

Viv, Ava'nın başının yanına bir öpücük kondurdu. "Kafanda çok fazla kuruyorsun," dedi ve evden çıktı.

Ava, sırlar ve yalanlar üzerine ettikleri yemini Viv'in tutmadığına inanmak istemiyordu. Yine de Viv'in bir şeyler sakladığına dair garip bir hisse kapılmıştı.

Sonra çaresizce ve üzerine düşünmeden, günah çıkarmaya gitme sözünü hatırladı. Ancak geçen sene ilk kez günah çıkardığından beri bunu yapmamıştı ve o karanlık günah çıkarma odasında, Tanrı'nın kulakları ağır işitiyormuş gibi onu tüm sırlarını anlatmaya çağıran, panelin diğer tarafındaki bir sesle konuşmak tek kelimeyle korkunçtu. Ava, kilisede internet üzerinden günah çıkarmanın gerçek bir ihtiyaç olduğunu düşündü. Ama Google'da hızlı ve umut dolu bir aramanın ardından, sözünü tutması ve günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini idrak etti. Sonunda.

Yeni tarifler için umursamazca Pinterest'te gezindikten, yeni spor ayakkabı sipariş ettikten, üç düzine yulaf ezmeli kurabiye pişirdikten ve Achilles'in Instagram hesabına bakmamak için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, Google'da onun adını arattı ama Viv'in daha önce bulduğu makaleden başka bir şeye ulaşamadı.

Bir bakıp çıkacağım, dedi kendi kendine ve Instagram'ı açıp Achilles'in adını yazdı. İşte, profilindeydi: sinir bozucu kaba davranışların abidesi. Dünya umurunda değilmiş gibi gülümsüyordu. Su kayağı. Kar kayağı. Sörf. Yelken. Hepsinde de başparmağı havada. İnsanı çıldırtır. Sonra bir de kızlar vardı. Pek çok kız. Hepsi de cankurtaran botuna yapışır gibi ona yapışmışlardı. Hepsinin yapması gereken tek şey, adamın profilini inceleyip flörtlerinin raf ömrünün ne kadar olduğunu anlamak falandı. Beş gün mü? Ava aradaki bağlantıyı göremiyordu. Achilles yalnızca orta derecede yakışıklıydı, kişiliği ise korkunçtu. Peki öyleyse bu kadar çok kızı nasıl elde edebiliyordu?

Ava, Achilles ile ilgili haberler çıksa, manşet nasıl olurdu diye hayal etti. (Herkes için bir manşet vardır ve bu her gün değişebilir.) Ava bazen oyalanmak için kafasında bunları uydururdu. "Vivienne Granados: Akıl Oyunları."

"Achilles North: Sahte Kahraman."

Achilles North: Kötü bahşişçi. Kötü sevgili. Kötü şoför... Achilles North hakkında nefret ettiği şeyleri kendine hatırlatırken, *takıntılı hâle geliyorum*, diye düşündü.

Telefonu çaldı, çalma sesine bakılırsa, bu bir FaceTime aramasıydı.

Elijah!

Ava'nın kalbi sevinçten pır pır etti.

Yirmi üç gün sonunda en yakın arkadaşına söylediği ilk sözler, "Nerelerdeydin?" oldu. Tabii, hiçbir anlam ifade etmeyen cızırtılı kelimelerle on üç saniye boyunca iletişim kurmaya çalıştıkları bir seferi saymazsanız.

Elijah. Kusursuz, dolgun yanaklı, kalın kaşlı, koca yürekli Elijah. "Selam, Aves. Beni o kadar özledin mi?"

Ava ekrandan bir şey fırlatabilseydi, fırlatırdı. "Hayır! Evet! Kesinlikle hayır! Neler yapıyorsun? Bana her şeyi anlat." Dirseklerinden destek alıp yatakta doğruldu. "Ne kadar vaktimiz var?"

Elijah, insan sesleriyle, caza benzer bir müzikle ve şangırdayan tabaklarla dolup taşan kafe gibi bir yerdeydi. Yüzü ciddileşti. "Çok üzgünüm..." Sesi çatladı. "Neden bana Nana'dan bahsetmedin?"

"Ava'nın boğazına bir yumru oturdu. "Ta Peru'lardan nasıl haberin oldu?"

"Baban mesaj gönderdi," dedi. "Senin söylemeyeceğini biliyordu."

"Tatilini mahvetmek istemedim..."

"Aves... O benim de ailemden sayılırdı."

"Biliyorum. Üzgünüm," diye fısıldadı Ava. "Bekle! Mesajı nasıl aldın?"

"Arada birkaç mesaj ulaşıyor, yani en azından internet hizmetinin çorak arazilerinde kaybolmayanlar." Sonra iç çekerek, "Sanırım sadece bilmem gerekiyordu," dedi.

Kafenin gürültüsü uçup gitmişti sanki ve Ava ile Elijah telefon ekranlarından birbirlerine bakarken geriye kalan tek şey bir sessizlik uçurumuydu. Elijah sonunda, "İyi misin peki?" dedi.

Büyükannemin bir hayalet olması ve yanlışlıkla bir pisliğe verdiği kutsamamın peşinde olmam dışında mı?

Ava başını salladı. "Ama muhtemelen fazla zamanımız olmadığından, üzücü şeylerden bahsetmek istemiyorum. Bana mutlu bir şeyler söyle."

"Ama bence..."

"Elijah! Bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlar."

"Gerçekten buyurgansın."

"Ve sen de beni seviyorsun."

"Peki ama unutmadan söyleyeyim, bana mesaj atacağına söz ver. Her zamanki gibi. Konu ne olursa olsun. Arada bir de olsa, ulaşabilen mesajları almak harika oluyor."

"Bir kara delikten konuşmak gibi, değil mi?

Elijah yüzünü buruşturup, "Pekâlâ, mutlu bir şeyler duymak mı istiyorsun?" dedi.

Sağ kaşının ve ağzının sol köşesinin kalkması, Ava için ilk ipucuydu. "Biriyle tanıştın!" dedi, neredeyse bağırarak.

Elijah kızardı ve ekrana yaklaştı. "Sesini alçaltabilir misin? Aman Tanrım. Tüm Peru seni duysun mu istiyorsun?"

Ava sesini fısıltı düzeyine indirdi. "Biriyle tanıştın, değil mi?"

Yüzüne aptal bir gülümseme yayılan Elijah, başını salladı. "Adı, Pierre. Londralı ve tanısan onu seversin. Biyografi gibi sıkıcı şeyler okuyor ama bunun üzerinde durmayacağım. Yani o harika

biri. Hatta, biliyor musun, beni Machu Picchu'ya[32] tırmanmaya bile ikna etti."

Elijah'ın yüksekten korktuğu düşünülünce, Ava, *Bu muazzam bir başarı*, diye geçirdi aklından. Elijah altıncı sınıfta, bir kediyi kurtarmaya çalışırken, okulun çatısında mahsur kalmıştı ve neredeyse düşecekti. İtfaiye gelip hem Elijah'ı hem de elindeki "Death Wish"[33] adını verdiği kediyi kurtarana kadar on beş dakika boyunca çatının korkuluğunda sallanıp durmuştu. Bu olay onda öyle bir etki bıraktı ki o zamandan beri yüksekten korkar, neredeyse ayaklarını yerden kaldıramaz olmuştu.

Ava, Elijah'ın -biricik Elijah'ının- böylesine gülümsemesine sebep olan birini bulduğunu düşününce, içindeki ağırlığın ince bir sis gibi dağıldığını hissetti. En azından aşkın kaçınılmaz sonunu hatırlayana dek: veda. "Fotoğrafı var mı?" diye sordu.

"Mektubumu almadın mı? Sana Machu Picchu'nun tepesinden bir fotoğrafımızı gönderdim. Pul bulmak için üç dükkân gezmem bir tarafa, fotoğrafı bastırmak o kadar vaktimi aldı ki, çabamı takdir etsen iyi edersin."

Kafede bir yerde bir tabak kırıldı ve Elijah yerinden sıçradı.

"Mektup gelmedi. Posta ücretini ödediğinden emin misin?"

Elijah'ın omuzları çöktü, ağzı açık kaldı. "Gördün mü? İşte bu yüzden arkadaşız. Beni kendimden bile kurtarabilirsin."

Ava güldü. "Yani bu adama âşık mısın?"

"Sana göre aşk diye bir şey yoktur," dedi. "Aşk sadece dopaminin kimyasal reaksiyonudur. Hatırladın mı?"

"Eh, öyle zaten. Ama senin buna inanmadığını biliyorum, o yüzden de..."

Elijah başını sallayıp homurdandı. "Gerçekten bilmek istiyorsan; göğsümde küçük patlamalar oldu sanki, sanki kalbim derinlere daldı, çırpındı ve bir anda ele geçirildi."

---

32 Machu Picchu, çok iyi korunmuş bir antik İnka kenti. -ed.n.

33 *İng.* Death Wish: Ölüm Arzusu. -ed.n.

Derinlere daldı. Çırpındı. Ele geçirildi. Bu kulağa daha çok kalp krizi gibi geliyordu. Acı verici gibiydi.

Elijah önce gülümsedi, sonra gülümsemesi geniş bir kahkahaya döndü. "Ve bu sadece..."

Kafenin arka plandaki gürültüsü kayboldu ve bir anda Elijah'ın âşık yüzünün yerini donmuş yüzü ve yarı kapalı gözleri aldı.

Ava dizlerinin üzerinde doğruldu. "Hadi, tekrar ara," dedi, sanki internet tanrılarının yüzüne gülmelerini ister gibi. Aradan beş dakika geçtikten sonra, Elijah'ın geri aramayacağını anladı.

Hızla bir mesaj attı. *Bu sadece ne? Böyle bir şey varsa bir kalp nasıl olur da derinlere dalar, çırpınır ve ele geçirilir? NE DEMEK BU? Dediğim gibi, mevzu kimyasal reaksiyondan ibaret! Hadi görüşürüz.*

Bu hareket onu üç numaralı başa çıkma mekanizmasına ulaştırdı: Panik ve inkâr işe yaramadığında, su daima yardımcı olur. Ava mayosunu giydi, şişme yunusuna bindi ve güneş alçalıp da hava soğurken, havuzun ortasına doğru süzüldü.

Yüzüncü kez, "Nana?" diye fısıldadı. "Meda?"

Tek cevap, esen meltem ve hışırdayan yapraklardı. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

Şişme yunusundan inip kendini suyun altında atmadan önce, "Kontrolü ele al," dedi kendi kendine. Ava küçükken, Caroline, kızlar suya dalıp alsınlar diye havuza parlak nesneler atardı. Madeni paralar. Altın bilezikler. Işıltılı bir oje. "Deniz kızları gibisiniz," derdi kızlarına.

Ama şimdi dalıp alacağı parlak nesneler yoktu havuzun dibinde. Havuz, Ava'yı keyifli bir sessizlikle saran, ılık, ıslak bir kozaydı sadece.

Ta ki gümüş yüzeyde bir ışık yanıp sönene kadar. Ava döndü ve ışığa sebep olanın ne olduğunu görmek için yüzeye yüzdü.

Havuzun kenarında, bileğinde bileziğiyle Nana duruyordu. Altın bilezik, güneş ışınları altında parlamıştı.

Ava merdivenlere doğru yüzerken, "Neredeydiniz?" diye haykırdı. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı.

"Özür dilerim, mijita. Ama Meda ve ben biraz alıkonulduk."

"Ben... sizi çağırıp durdum kaç kere... Bir dakika, *alıkonulduk* derken?"

Tam o sırada Meda lacivert bir eşofman ve üzerine tam oturmayan bir LA Chargers tişört ile oracıkta beliriverdi. "Yeni imajımı beğendin mi, Ava?"

Ava'nın ona şampiyon bir takım seçmediğini söyleyecek cesareti yoktu.

Nana kaşlarını çatıp ellerini beline koydu. "Ava'ya, neden bu kadar uzun süre gittiğimizi ve neden cevap veremediğimi anlat. Anlat hadi."

"Ah," dedi Meda neşeyle. "Ben kutsanmayla ilgili araştırmamı tamamlamak istedim. Bu yüzden başka azizlerle görüşmem gerekiyordu ve o azizlerin evrendeki en meşgul azizler olduğu düşünülürse, bu oldukça zor oldu. Ellerindeki dua listelerini bir görmen lazım. Bu ne yazık ki biraz zaman aldı ve biraz da seyahat etmemi gerektirdi. Açıkçası işitme mesafesinin dışına çıktığımızı fark etmemişim. Görünüşe göre, kurallar sürekli değişiyor." Hafif bir kahkaha attı.

"Peki ne buldun?" Ava havuzdan çıkıp üzerine bir havlu sardı.

"Görünüşe göre, birbiriyle rekabet eden bakış açıları mevcut ama bu, azizlerin hangi yüzyıldan geldiklerine göre değişen bir durum," dedi Meda, sakalını sıvazlayarak. "Herkes hep haklı olmak istiyor."

Ava kaşlarını çattı. "Meda!"

Nana, "Sadece bir konuda fikir birliği varmış. Kutsama, yabancılara aktarılamıyor."

Ava bir an hiçbir şey söylemedi. Bunun ne kadar saçma olduğunu değerlendiriyordu. Sonra, "Biz de zaten yabancı sayılmayız,"

diye savundu. "Ben onun kamyonetine çarptım, o da beni küçük düşürdü. Kesinlikle yabancı değiliz."

"Ava, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Nana, ifadesiz bir sesle. "Seni hiçbir şeye zorlamam."

Ava, Nana'nın sözlerini idrak edip, bir Meda'ya bir Nana'ya baktı. "Bana... onunla arkadaş olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Nana, torununun ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Duyguların bu kadar önemli bir şeye dâhil olmaları mantıklı olur."

Meda, "Ama denklemin ilk kısmı, onu bulmak," dedi.

Ava alnını ovuşturdu. Bir kraker parçasını gökyüzünden daha ağırmışçasına sırtında taşıyıp koşan bir karıncaya baktı. "Onu buldum," dedi. "Yerel bir çiftçi pazarında portakal satıyor."

Nana'nın ağzı küçük bir "o" harfi şeklini aldı ve Ava, Meda'ya pazarı açıkladığında, Nana'nın ifadesi kısa sürede cılız bir gülümsemeye dönüştü. Ava, midesi bulanıyor gibi hissediyordu. Yani şimdi mesele sadece portakal tezgâhında kutsamanın geri aktarılması meselesi olmayacaktı. Gerekli çözüm, Ava'nın, elinde olup olmadığından emin olmadığı bir çözümdü.

Meda kendinden emin bir şekilde, "Tarih boyunca çok daha zorlu görevler yerine getirildi," dedi. Gür kaşları çatılmıştı. "Elbette bu çocukla arkadaş olabilirsin." *Daha zorlu görevler?* Tabii ya, Meda yirmi birinci yüzyılda hiç yaşamamıştı ki! Achilles North ile sahte bir dostluk kurmaktan daha kötü ne olabilirdi?

"Ayrıca, Ava," dedi Nana, sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi nazikçe.

"Evet?"

"Sahte olmaması gerekiyor. İşe yaraması için duyguların gerçek olması şart." Ve böylece Nana, Ava'nın *daha kötü ne olabilir* sorusuna cevap vermiş oldu.

Achilles North ile gerçek bir dostluk kurmaya çalışmak...

Muhtemelen yavru köpekleri bile sevmiyordur o.

Ya da çocukları. Ya da çikolata parçacıklı kurabiyeleri. Ya da insanı ağlatan filmleri, diye düşündü Ava, cumartesi sabahı, bir antrenman şortu ile bir kapüşonlu giyerken. Üzerine giydiklerini altı kez değiştirmişti bile. Dün gece ablalarına şu arkadaşlık ve *gerçek* duygu meselesini anlatmıştı, şimdi ise onların söylediklerini tekrarlıyordu içinden. Carm, *berbat bir hayatın var*, demişti. Viv ise sessiz kalmıştı, ki bu onun da Carm ile tamamen aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu.

Viv, Ava'nın odasına girip, "Saatin sekizi geçtiğini biliyorsun, değil mi?" dedi. "Acele et."

Ava asık bir suratla yerdeki siyah beyaz giysi yığınlarına baktı. "Bir insan kötü kahramanla arkadaş olacağında ne giyer ki?"

"Zırh," dedi Viv, gülümseyerek. Sonra da bir vaftiz annesi gibi odaya dalıp kıyafetleri toplamaya koyuldu. Ava, Viv'in bu ızdırap verici maceraya onunla birlikte atılmak için bir müşteri toplantısını iptal etmesine memnun olmuştu.

Viv, "Bu bol kot pantolonla, şu kısa bluzu giy," dedi, yerdeki kıyafetleri işaret ederek. "Ayakkabı olarak *AF1*'lerini giyebilir ve yeni *Prada* çantamı ödünç alabilirsin. Kıyafetlerin, *sade ama şık biriyim, fazla çabalamadım,* diyecek."

Viv, kıyafetlerin ona bir şeyler söylediğini ve her tasarımın anlatacak bir hikâyesi olduğunu, nasıl oluyordu da düşünebiliyordu; Ava bunu asla anlayamayacaktı. Ava'ya göre kıyafetlerin tek amacı iyi veya kötü görünmenizi -veya görünmez olmanızı- sağlamaktı.

Ava, "*Zırh* dediğini sanıyordum, şimdi yaz kokteyli oldu," dedi. "Ayrıca, ne zamandan beri bol kot pantolonları onaylıyorsun? Pasaklı göründüklerini ve abartıldıklarını söylüyordun."

"O tür kot pantolonlar benim tarzım değil ama sen, ben değilsin."

Ava, başka bir görüşe ihtiyacı olduğundan, "Nana? Orada mısın? Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

Nana, göz açıp kapayana kadar Ava'nın dibinde bitiverdi. Öylesine yakınındaydı ki Ava yerlere saçılmış kumaş yığınına takılıp şifonyerin kenarına çarptı. Nana, odanın içine göz gezdirirken başını iki yana salladı. "Bir haftadır yokum ve... odanda kasırga çıkmış sanki, *mira*."

Ava, "Toplayacağım," diye söz verdi. "Viv onları giymemi istiyor." Kot pantolon ile kısa bluzu hâlâ elinde tutan ablasını işaret etti.

Viv'in gözleri odanın içinde gezindi. "O burada mı?"

Ava başıyla onayladı.

Nana, giysileri işaret ederek, "Vivienne haklı," dedi.

Ava, bir teslimiyet duygusuyla, "Tarz, Vivienne Granados tarafından yaratıldı," dedi. Giyinmek kadar basit bir şey, bu kadar çok iş, fikir veya strateji gerektirmemeliydi.

Viv, yanlış yöne bakarak, "Selam, Nana," dedi neşeyle. Ardından Ava'ya fısıltıyla, "Bu çok tuhaf. Bir hayaletle nasıl konuşuyorsun?" diye sordu.

"Onu görebilseydin, sen de konuşurdun."

"Mira," dedi Nana, Viv'i işaret ederek. "Klasik, özel dikim kıyafetlerin, vücudunu ne kadar iyi sardığını görüyor musun?

Kısaltılmış keten pantolona ve kıvrak kollarını gösteren, vücuduna tam oturan gömleğe bir bak. Ve..."

"Tamam, anladım," diye inledi Ava. "Viv harika giyiniyor." *Tabii kırk yaşındaki biri için!*

Viv kendinden memnun bir şekilde gülümseyerek yatağa atladı ve önüne çıkan bir sütyeni alıp kenara fırlattı. "Nana'nın her zaman kusursuz bir zevki olmuştur."

Nana, Viv'e, "Gracias, mija,"[34] dedi ve Ava bunu hemen Viv'e aktardı. Ardından, Nana, "Meda ve ben seninle pazarda buluşacağız," diye ekledi ve ortadan kayboldu.

Ava, Viv'in tavsiye ettiği kıyafetleri hızla giydi ama çantayı almadı. Yani sonuçta, kim bir çiftçi pazarına küçük bir *Prada* çantayla gider ki? İki eline de ihtiyaç duymayan, hava atmak isteyen tipler, işte onlar giderler ancak. Ava çanta almaktansa, parasıyla parlatıcısını cebine koymayı tercih etti, ardından bir kat daha hafif bir rimel sürdü, sonra da saçını dağınık, düşük bir topuz yaptı. Normalde bir beyzbol şapkası takardı ama Viv her zaman *şapkalar çok şey ifade eder,* derdi. Ya salaş şapkalar? Onlar, dünyaya *hey, benimle konuşma,* diyordu. Bay Kaba ile arkadaş olmaya çalışırken vermek isteyeceği mesaj bu olmazdı.

Kız kardeşler, Achilles'in Carmen'i Instagram'dan tanıyabileceğini, bunun da her şeyi mahvedebileceğini düşündüklerinden, Carmen'in gelmemesine karar verdiler. Elbette Carmen, "Bunu kaçırmaktansa kendimi yakmayı tercih ederdim," gibisinden şeyler söyleyerek fedakâr rolünü oynadı. Viv ile Ava, Viv'in Range Rover'ıyla uzaklaşırken, Carmen garaj yolunda çıplak ayaklarıyla durmuş, somurtkan bir yüzle el sallıyordu.

Ava başını camdan dışarı sarkıttı. "Seni seviyoruz, Carm."

"Onu avucunun içine alana kadar bu eve gelme," dedi Carm, tüylü montunun kemerini sıkarken.

---

34 *İsp.* Gracias, mija: Teşekkürler, kızım. -ç.n.

Bir dakika sonra, Viv ve Ava, arabanın açılır tavanını açmış, Dördüncü Cadde'de ilerliyorlardı. Soğuk, gri gökyüzü çok geçmeden açılacaktı ama Ava şimdilik mavi olmayan, iddiasız gökyüzünün sakin sessizliğinin tadını çıkarıyordu.

"Peki, ne diyeceğini biliyor musun?" dedi Viv.

Ava, "Bu konunun üzerinden milyonlarca kez geçtik," diye inledi. "Onunla karşılaştığıma şaşırmış gibi davranacağım, sonra arabasına çarptığım için gerçekten üzgün olduğumu söyleyeceğim. Ardından, hemen gideyim diye düşünceli davrandığı, bu sayede büyükanneme veda edebildiğim için teşekkür edeceğim." En soğuk gönül hırsızlarının kalbi bile babaannesinin ölüm haberini duyunca eriyebilirdi. "Sonra belki birkaç portakal alırım. Yoksa önce mi alsam portakalları?"

Viv, "Duruma göre bakarsın," dedi ve başını iki yana sallayarak Ava'ya baktı. "Ve gülümse, Tanrı aşkına. Ölüme götürülen birine benziyorsun."

"Çünkü öyle hissediyorum. Yani gerçek bir duygu gibi. Nasıl olacak, bilemiyorum." Ava gözlerini kapadı, bunu düşününce nevrotik hissediyordu kendini. "Ve o geceden sonra, *az çok* iyi bir adam mı çıkacak karşıma, yoksa *koca* bir pislik mi, bilmiyorum. Bu da durumu kötüleştiriyor."

"Pisliğe hazır ol. Ama... bak, birinde her zaman hoşlanılacak bir şeyler bulabilirsin," dedi Viv. "Biraz gaz veren müzikler ister misin? Hip hop? Rap? Rock?"

Ava başını iki yana salladı. Savaşa giderken dinlenecek en iyi şarkıyı bulmaya çalışarak yeni telefonundaki müzikleri karıştırırken, kusacakmış gibi hissediyordu.

"Sadece, bunu neden yaptığını hatırla," dedi Viv.

Nana için, diye hatırlattı kendine Ava. Büyükannesini, oradan oraya savrulup hiçbir şey hatırlamayacağı bir öte hayattan kurtaracaksa, şeytanla bile arkadaş olabilirdi.

Kırmızı ışıkta duran Viv, telefonunda gezindi. Bir an sonra, hoparlörlerden *Greased Lightning* şarkısı yükseliyordu. Ava güldü ve ikisi birlikte şarkıyı söylediler. Pazara varana dek, birkaç mil boyunda "en iyi film gecesi koreografilerini" sergilediler.

Pazar, şimdiden sabah müşterileriyle dolup taşıyordu. Viv ve Ava, Achilles'i aramak üzere İkinci Cadde'de gezinirken, limon, şeftali, lavanta ve bal kokuları havada uçuşuyordu.

Ava bir çiçek tezgâhının yanında durdu. "Sanırım gerçek bir müşteri gibi görünsem iyi olacak," deyip, birkaç domates ve avokado almak için bir başka tezgâha koştu.

"Oyalanıyorsun," dedi Viv, Ava'nın elinden bir ürün poşetini alırken. "Nana'yı çağır."

"Oyalanmıyorum," diye karşı çıktı Ava. "İnan bana, bunu bir an önce bitirmek istiyorum. Ama avokadoyu gerçekten çok seviyorum."

Viv, "Arkadaşlık her zaman hızlıca kurulan bir şey değildir," dedi. "Hadi ama... tutumunu düzelt. Uzun süre bu meselenin içinde kalman gerekebilir, bunu ne kadar çabuk kabullenirsen, o kadar kolay olacak."

"Onun nasıl biri olduğunu görünce bu fikrin aynı kalacak mı bakalım..."

Viv'in her zaman gerçekten şaşırtıcı sözleri, tek satırlık cümleleri ve moral konuşmaları olurdu; ne yazık ki bugün yoktu. Belki de Ava bunu duymak istemiyordu, sonuçta biliyordu ki kalbi bu meselenin içinde değildi. Tavrını düzeltmesi başka şeydi, kalbini düzeltmesi bambaşka bir şey.

Ama Nana için kalbini de dâhil etmeliydi bu işe.

Ava kalabalığa bir göz attı, sonra alçak bir sesle, "Nana? Meda?" diye seslendi.

Aziz ve hayalet hemen yanında belirdiler. Mada'nın üzerinde hâlâ Chargers tişörtü vardı ama şimdi başına bir de tişörtüyle uyumlu bir şapka takmıştı. Pazara göz gezdirip başını geriye attı, derin bir nefes aldı. "Harika. Kusursuz. Muhteşem. Ekşi mayalı taze ekmeğin kokusunu alıyor musun?"

Nana bir adım daha yaklaştı. Gözleri, Ava'nın yüzüne kaydı, sonra da yine yukarı baktı. "Hazır mısın, corazón?"

Ava midesindeki kramp hissiyle savaşarak, "Hiç olmadığım kadar hazırım," dedi.

Sıranın aşağısına doğru ilerleyerek portakal tezgâhını aradılar. Yürüdükleri sırada Meda, tüm ürünlerin ne kadar güzel olduğundan ve aziz olmadan önce Provence'ta geçirdiği sakin yazlardan birini ona hatırlattıklarından söz edip durdu.

Bir dakika daha geçmişti ki Ava, Achilles'i gördü. Sabah ışığında teni mükemmel bir bronzlukla parlıyordu. Üzerinde parlak sarı bir önlük vardı, önlüğün üzerinde yeşil harflerle "MAGGIE'S ORCHARD" yazıyordu. Açık kahverengi saçları düzgün bir şekilde arkaya taranmıştı. Yüzünde, geçen gece Ava'nın neredeyse ezilmesine neden olan adama hiç benzemeyen ciddi bir ifade vardı. Para üstü verdiği bir müşteriye içten bir gülümsemeyle bakıyordu.

"İşte orada," dedi Ava, olduğu yerde durarak.

"Oldukça düzgün görünüyor," dedi Nana, Ava'nın neredeyse öğürmesine neden olacak bir onaylama tonuyla.

"Bu o mu?" dedi Viv. "Şey... çok... çok hoş görünüyor."

Ava, "Evet, görünüş aldatıcı olabilir," dedi ama Viv'in ve Nana'nın haklı olma ihtimallerine umutla tutunmuştu. Belki de içten içe düzgün biriydi. Ve hoştu. Ne de olsa ölüm döşeğindeki büyükannesinin yanına gitmesi için onu arabasına bindirmişti. Gerçi böyle bir durumda aksini yapsaydı da ancak canavar falan olabilirdi.

"Haklısın," diye araya girdi Meda, "hoş görünüyor."

"Pekâlâ, millet," diye homurdandı Ava, "hepinizin Achilles Takımı'na böyle çabucak geçmeniz, ihtiyacım olan son şey bile değil." Sonra aklına bir şey geldi. "Meda, kutsanmış olsaydım kafamın etrafında hafif bir hale göreceğini söylemiştin; yani bu, Achilles'in başında da öyle bir hale görebileceğin anlamına mı geliyor? Yani, onun yanına gitmeden bundan emin olurduk böylece..."

Ama Meda çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Emin değilim. Olabilir..."

Bu, güven verici değildi.

"Ama ona dokunursan," diye ekledi hemen, "bunun bir anlamı varsa, kutsamanın seninle bağlantı kurmaya çalıştığını görebilirim. Belki hiçbir şey göremeyebilirim de."

Hayalet, aziz ve Viv; üçü birden, *hadi git ve şu işi hallet* dercesine, beklenti içinde Ava'ya bakıyorlardı.

Ben bir gazeteci olacağım. Bunu başarabilirim. Bunu gerçekten başarabilirim. Omuzlarını geriye attı, parlak dudaklarını birbirine yapıştırdı ve "Evet, kesinlikle başaracağım," dedi. Bu elbette sadece büründüğü bir görünümdü. Midesinde milyonlarca kelebekten başka bir şey yoktu. Achilles'den değil, bu işi halletmeye gücü yetmeyeceğinden korkuyordu.

Viv, kız kardeşinin isteksizliğini hissetmiş gibi, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Ava başını iki yana salladı. "İki kişi olursak tuhaf görünebilir, birlikte hareket ettiğimizi anlayabilir."

Viv, "Onu seninle arkadaş olmaya *ikna* edememem çok kötü," diye yakındı.

"Başın derde girmemiş olacak."

Nana, "Bu doğal bir şekilde gerçekleşmeli," diye hatırlattı.

"Ve hepsinden önemlisi, gerçek olmalı," dedi Meda. Tezgâha gitmiş, yüzünü kutulara sokup portakalları dürtüklüyordu.

"Yakınlarda olacağım," diye söz verdi Viv. "Şurada, şifalı bitkiler tezgâhının yanında. Başın derde girerse el salla."

"Savaşa girmiyorum."

Viv, "Her zaman, beklenmeyeni bekle," dedi.

Ava, sımsıcak kahverengi gözleri sempati ve sevgiyle dolu olan büyükannesine baktı. "Yanında olacağım, mijita." Birlikte tezgâha doğru yürüdüler.

Ava, Achilles North'a doğru dikkatle ilerledi.

Son bir saattir kafasında aynı senaryoyu tekrar edip durduğundan, kendini otomatik pilotta gibi hissediyordu. Achilles, bir müşteriyle işlemini bitirdikten sonra, Ava farkına bile varmadan, çöp kovalarının önünde dikildi.

Nana, Achilles yaklaşırken, "Bunlar çok lezzetli görünüyor," dedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim," demesi, Ava'nın kendini aniden daha fazla korumaya almasına neden oldu.

Soğukkanlılığını kaybetmeyen Ava, bakışlarını meyvelerden ayırmadan, "Şey... bir tanesinin tadına bakabilir miyim?" dedi.

Göz ucuyla, Achilles'in bir portakalı dilimleyip küçük parçalara ayırdığını, ardından bir dilim uzattığını görebiliyordu.

"Daha iyisini bulamazsınız."

Ava dilimi alıp yemeye başladığında, Nana, "Keşke ben de tadına bakabilseydim," dedi. Achilles'in meyve zevki kesinlikle iyiydi. Portakal tatlıydı, lezzetliydi, gerçekten mükemmeldi.

Başını kaldır. Başını kaldır. Başını. Kaldır.

Ava bakışlarını yavaşça kaldırdı. Achilles'e baktı. Adamın gözlerinde, onu tanıdığına dair bir işaret bekleyerek baktı. Achilles iki kaşını da kaldırarak, "Almak ister misiniz?" diye sordu.

Ava dengesini kaybetmiş gibi oldu. Achilles'in hatırlayacağından o kadar emindi ki. Nasıl hatırlayamazdı? Tabii, bu, ona daha fazla eziyet etmek için elindeki kozlardan biri değilse. "İki kilo, lütfen," dedi. Birden senaryosunu hatırlayamamıştı.

Achilles bir kese kâğıdına uzanırken, Ava başını eğip Nana'ya, "Beni tanımadı," diye fısıldadı. Plan, Achilles'in onu tanımasına dayanıyordu! Ava laf çevirme konusunda berbattı. Doğaçlamada da. Gazeteciliğin hâlâ öğrenmeye çalıştığı tek alanı buydu.

"Peki, hatırlat o zaman," dedi Nana, sanki onu bir başkası duyabilirmiş gibi alçak bir sesle.

Ava, büyükannesine yan yan baktı. Sonra dikkatini görevine vererek, "Gerçekten tanıdık geliyorsunuz," dedi Achilles'e.

"Bunu çok duyuyorum."

Ava'nın midesi buruldu. *Hoşa gidecek bir şeyler ara. Herhangi bir şey.*

"Adınız ne?" diye sordu. Kafasında uyarı çanları çalıyordu: *Senaryo böyle değil!*

"Sizin adınız ne?"

Ava, egosunu kontrol altında tutarak, "Ava," demeyi başardı.

Tam o sırada başka bir müşteri geldi ve Achilles'e çiftliğin organik sertifikasyonu hakkında bir milyon soru sordu. Achilles her soruya soğukkanlı, sakin ve kendinden emin bir şekilde -ama sanki aynı kelimeleri daha önce milyonlarca kez söylemiş gibi biraz da sıkkın bıkkın- cevap verdi. Ava portakalları koklamaya ya da eliyle yoklamaya gerek duymadan, önündeki portakalları kese kâğıdına tıkmaya koyuldu.

Meda, Achilles'in konuşmalarını dinliyor, organik portakal yetiştiriciliğinden daha ilgi çekici bir konuyu daha önce hiç duymamış gibi özenle başını sallıyordu. Birkaç dakika sonra, Achilles hâlâ soruşturmacıyla sohbet ediyordu ve Ava farkında olmadan tüm kese kâğıdını doldurmuştu. Sohbeti yarıda keserek, "Şey, affedersiniz," dedi. "Borcum ne kadar?"

"Sakin ol," dedi Nana. "Aşırı heyecanlanmış bir çivavaya[35] benziyorsun."

Ava, Nana'nın kesinlikle haklı olduğunu fark ederek derin bir nefes aldı. Ama titremesini, sallanmasını, sıçramasını durduramadı.

Ava, titrediğini Achilles'in görebildiğinden emindi. Ava'ya başını sallayıp sinir bozucu şekilde parmağını kaldırdı, hiçbir şey satın almayan müşteriyle konuşmasını bitirdi, ardından keseyi tartıp Ava'nın önüne geri koydu. "İki kilo demiştiniz, bu beş buçuk kilo geliyor."

"Olsun. Tamam. Hepsini alacağım."

"Otuz dolar."

Ava elini cebine atıp parayı çıkardı. Hemen yanında duran Meda boğazını temizledi. Tamam, bu kadardı. Tek dokunuş. Bu kadar. Banknot alışverişi sırasında Ava, Achilles'in elini tuttu.

Achilles'in gözlerinde şaşkınlık parladı. Elini kurtarmaya çalışsa da başaramadı çünkü Ava sıkı tutuyordu. Çaresizce, Achilles'e neden yapıştığına dair bir bahane arıyordu.

"Bırakma," dedi Meda. "Sadece bir saniye daha."

Ancak Achilles elini kurtarmıştı bile. Sanki bir paryanın elini tutmuş gibi, elini önlüğüne sildi hemen. "Derdin ne senin?"

"Derdim mi?" Anlamamış gibi yaparak hemen konuyu değiştirdi. "Şey... ne zamandır portakal yetiştiriyorsunuz?"

"Ezelden beri." Para üstünü tezgâha koydu.

Ava tabelayı işaret etti. "Maggie kim?"

"Bu bir sır."

Ava onun gülümseyerek -veya sırıtarak- şaka yaptığını söyleyeceğini düşünse de Achilles ciddiyetini bozmadı. Ava, şakacı gülümsemesi de dâhil olmak üzere Carmen'i taklit ederek, "Adınız gibi," dedi. "Gerçi, onu da bahşetmediniz ya."

"Biliyorum."

---

35 Çivava (*İng.* Chihuahua), dünyanın en küçük köpek cinslerinden biri. -ed.n.

Bu herif görgü kurallarının zıtlarının öğretildiği bir okula falan mı gitmişti? Kabalık okulu? Nasıl bir pislik olunur okulu? İnsanlar nasıl geri püskürtülür okulu?

Kalbinin hemen üstüne dikilmiş olan rozeti işaret etti. "Çünkü hemen burada yazıyor."

Ava sahte bir kahkaha attı. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Tanrı aşkına, o bir araştırmacı gazeteciydi. Ayrıntılara, nüanslara, gizli anlamlara vakıf olmalıydı. "Achilles," diyebildi sonunda. Sonra boğulurcasına, "Kahraman gibi," sözleri çıktı ağzından.

"Ya da tanrı."

"Yarı tanrı," diye mırıldandı Ava, kelimelerin gerçekten çıktığını fark etmeden.

Achilles homurdandı.

Nana iç çekti. "Hoş yorumumu geri alıyorum."

Meda inledi. "Ava, belki de asıl konuya gelmelisin."

"Meda haklı," dedi Nana, usulca.

Ava, bunu yapabileceğini, belki de süslü adımlar atmak için yaratılmadığını ama kesinlikle başarılı olmak için yaratıldığını, büyükannesine ve azize göstermek çaresizce istiyordu. Meda'nın doğru bir kutsanma okuması yapabilmesine yetecek kadar Achilles'in eline yapışamamıştı belki ama bunu sonra da yapılabilirdi. Onunla arkadaş olduktan sonra. Yumruklarını sıkarak, "Ah, sen o adamsın... Aman Tanrım, bir yerlerden tanıdığımı biliyordum," dedi.

"Ne kastettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedi.

Tek tek anlatmak zorunda mı kalacaktı? "Geçen gece," dedi. "Arabana çarpmıştım. *Dur* işaretinin orada. Fırtına esnasında."

Achilles'in koyu renk gözleri önce Ava'nın yüzünde gezindi, oradan boynuna indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Ortalama güzellikteki dudaklarında küçük bir gülümseme kımıldandı. Ava, bir anlığına Achilles'in yüzünde bir tanıma belirtisi gördüğünü düşündü.

Nana, "Bu kısımda ona 'teşekkür ederim' demek gerekiyor," diye üsteledi. "¿Recuerdas?[36] Ona kahve veya turta falan teklif et."

"Ben... gitmeliyim," dedi Ava, aceleyle, "ve teşekkür etmek istiyorum. Sana kahve falan ısmarlayabilirim."

Achilles'in yüzünde gülümseme kılığında aptal bir sırıtış vardı hâlâ. "Arabama çarptın." Bu bir soru değildi.

"Aynen öyle."

"Pekâlâ," dedi Achilles. Elini tıraşlı çenesine dayayıp, nasıl bir ceza vereceğini düşünen bir müdür gibi, sinir bozucu bir şekilde ileri geri sallanıyordu, sonra başını salladı. Boğazını temizleyip, "Yanlış kişiye gelmişsin," dedi. "Geçen gece arabama çarpan olmadı. Aslında, herhangi başka bir gece de olmadı."

Ava hararetle, hava karanlık olsa da aniden karşısında gördüğü donuk yüzünü unutmasının imkânı olmadığını söyleyecekti neredeyse. O sırada Achilles parmaklarını şaklatıp Ava'yı işaret etti. "Bir saniye..."

Nihayet!

"Sen şu peşime takılan kızsın," dedi, kıkırdamaya benzer bir sesle. "Restoranda bana el sallayan.

Ava, utançtan eriyip yerdeki bir birikintiye dönüşen bir çizgi film karakteri olarak hayal etti kendini.

Nana iç çekme ile inleme arası bir ses çıkardı. Meda çenesini ovuşturuyordu. "Oldukça nahoş biri."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Ava.

Achilles, kendi sorusuna cevap verdiğini sanarak, Ava'ya meraklı bir bakış attı. "Ah, aslına bakarsan, senin o olduğunu biliyorum," dedi, kalın kaşlarını neredeyse saç çizgisine değecek kadar yukarı kaldırarak.

Ava kendini iyice zorladı. Daha önce hiç yapmadığı kadar. "Peki, kahve istiyor musun istemiyor musun?" *Eyvah.* Bu kadar sert söylemek istememişti...

---

36 *İsp.* ¿Recuerdas? (Hatırlıyor musun?) -ç.n.

"Şimdi de bana çıkma teklifi mi etmeye çalışıyorsun?" Gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu.

"Hayır, öyle çıkmak değil," diyerek tekrar denedi Ava. Egosu, yavaş ve acılı bir şekilde ölüyordu.

Achilles kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kıstı. "Sen beni mi takip ediyorsun?"

O sırada minyon bir sarışın geldi tezgâha. Aman Tanrım, geçen geceki kızdı bu. Kız tezgâhın arkasına geçip kendini Achilles'in kollarına atarken, Achilles'in gözleri aydınlandı. Kız kendini o kadar tiz bir ciyaklamayla çocuğun kollarına atmıştı ki, ciyaklaması yunusları kıyıya çağırabilirdi.

"Selam, bebeğim," dedi Achilles, ona gülümseyerek. "Bu kızı hatırladın mı? *Ava* mıydı?" dedi, bakışlarını tekrar Ava'ya çevirip. "Geçen gece sokaktan bana bakan ve tuhaf tuhaf el sallayan kız." Sonra yapmacık bir sesle, "Sanırım beni takip ediyor," diye ekledi.

Ava yanaklarını, boynunu ve göğsünü yakan binlerce güneşin sıcaklığını hissetti. Normal şartlar altında, onun kendini beğenmiş suratına bir portakal fırlatıp hemen oradan uzaklaşırdı ama bu koşullar altında çaresizdi. Ondan açıkça bu kadar iğrenirken, kendisini ona nasıl sevdirecek, arkadaşı olabilecekti?

"Ha!" Ava güler yüzle yanıt vermeye çalıştı fakat sesi, sonuç olarak, yediği krakerle boğulan bir hayvanınki gibi çıkmıştı. "Seni takip etmiyorum. Ben sürekli buradan alışveriş yaparım. Pazarı kastediyorum yani, senin tezgâhını değil."

Achilles, sanki Ava orada değilmiş gibi konuşmasını sürdürüyordu. "Bebeğim," dedi, "beni kahve içmeye götürmek istiyormuş ama..." Kolunu şımarık sarışının omzuna attı. "...ona bir kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Ama bu, kız kardeşime mesaj atmanı engellemedi, diye haykırmak istedi Ava. İçi içine sığmıyordu. Son yalancı, kibirli nefesine verene kadar boğazına portakal tıkıştırdığını hayal etti.

Ava, *Her şeyi yanlış anlamışsın,* demek istedi. *Sadece arkadaş olmak istiyorum,* demek istedi ama ağzından, "Benimle çıkman için seni ikna edebilirim," sözcükleri döküldü. Kelimelerinden hemen pişman oldu. "Yani... kız kardeşim ikna edebilir... demek istedim..."

Sarışının çatık kaşlı ifadesi, *artık konuşmayı kessen iyi olur* dercesine bir acıma ifadesine büründü. Ama Achilles'in yüzünde hiçbir acıma belirtisi yoktu. Aksine, saf bir eğlenme ifadesi vardı.

Nana, "Gitmeliyiz," diye önerdi. Sesindeki hayal kırıklığını fark etmemeye imkân yoktu.

Meda başını iki yana sallayarak, "Kendini üzgün hissediyor olmalısın, Ava," dedi. "Ve moralsiz. Belki reddedilmiş. Ama sorun değil. Başka bir zaman tekrar deneyebiliriz. Hâlâ önümüzde birkaç hafta var."

Ava beceriksizce, "Üstü kalsın," dedi ve portakal dolu keseyi alıp hızla uzaklaştı. Yoldan aşağı doğru koştu. Bebek arabalı bir kadına çarpıp düşecekti neredeyse. Nana sürekli arkasından sesleniyordu. Meda, "O çocuk alçağın teki," diye bağırıyordu.

Viv, "Bekle!" diye bağırdı.

Ava keseyi sımsıkı tutarak koşmayı sürdürdü. Gözleri öfkeli gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Achilles North'tan nefret ediyorum. Asla arkadaş olmayacağız. Asla.

Acı gerçekler, kalbine saplanan bir hançer gibiydi.

Zemin nabız gibi atıyor, geriliyor, hareket ediyordu.

Sonra... bu yetmezmiş gibi bir de önüne aniden birisi çıktı. Ava, ayağı takılınca kayıp kıçüstü yere düştü. Portakallar havaya uçtu, sonra yerdeki Ava'nın üzerine yağdı.

Hızla dizlerinin üzerinde doğruldu. Asfalta çarpıp ezilmiş meyveleri umutsuzca toplamaya başladı. O sırada bir erkek sesi duydu. "Kahretsin. Seni görmedim. Gerçekten çok üzgünüm. İyi misin?"

Ava başını kaldırıp, ağzının payını vermeye hazır olduğu adama baktı. Donup kaldı. O gözler. O burun. Bronzlaşmış yüz.

Pek de ortalama sayılmayacak dudakları yavaşça hareket etti. "Sen!"

Ava annesinin kucağında oturuyordu. Caroline'in elleri dans edercesine Ava'nın saçlarını örüyordu. "Prenses," dedi, "nasıl bir prens seçeceğini bilmiyormuş. Bir öpücüğü ile onu öldüreceğini bile bile nasıl seçebilirmiş ki? Gel gelelim, seçme balosunun yapılacağı gece gelip çatmış. Prenses, ayakları zonklayana kadar, kalbi ağrıyana kadar her taliple tek tek dans etmiş. Hepsini o kadar sıkıcı bulmuş, birbirlerine o kadar benzetmiş ki, hiçbirini bir diğerinden hiç mi hiç ayırt edemiyormuş.

Annesi, prensese, 'Artık seçim yapma vakti,' demiş.

'Yapamam,' demiş prenses.

Annesi, 'Kraliçe olmak istiyorsan yapmalısın,' demiş.

Prenses kaçmış. Balodan çıkıp bahçeye koşmuş, karlarla dolu labirentin derinliklerini koşmuş ve burada bir bankın üzerine oturup ağlamaya başlamış.

Dolunay bakıyormuş. Gece gökyüzü iç çekiyormuş. Yıldızlar bekliyormuş."

Ava küçük yüzünü annesine çevirdi ve her zaman sorduğu soruyu sordu. "Bu çok üzücü, anne. Prenses neden kraliçe olmak zorunda ki?"

"Onun kaderi buymuş," dedi Caroline. Ava'nın burnunun ucunu öpüp devam etti:

"Sonra bir oğlan belirmiş ve 'Neden ağlıyorsun?' diye sormuş prensese. Bu oğlan, bahçıvanın oğluymuş.

Prenses onun sıcak kahverengi gözlerine bakmış, bakmış ve 'Katil olmak istemiyorum,' demiş..."

Bu oydu.

Fırtına adam. Her şeyiyle Achilles'in aynısıydı, ama Achilles değildi. Ava'nın beyni bu çıkarımı yarım saniyede iki olguya dayanarak yapmıştı: Biricisi, Achilles aynı anda iki yerde birden olamazdı. İkincisi, bu adamın çenesinde, Achilles'i aksine, küçük bir sakal vardı.

"İyi misin?" diye tekrarladı delikanlı. Ava'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Elleri nasırlı ve sertti. Sağlam ve soğuk.

Hızlıca başını salladı Ava. "İyiyim."

Her zamankinden daha uzun boylu duran Meda, birden ortaya çıkıverdi. "Ava." Ama Ava, yere düşen portakallarının peşine düşmüştü, çok meşgul görünüyordu. Oradaki bazı insanlar, eğilmiş, Ava'ya yardım ediyordu. Achilles *Olmayan* delikanlı, toplanan meyveleri keseye geri koyarken, Ava insanlara teşekkür etti.

Nana, delikanlının yanı başında belirdi, o kadar yakındı ki, delikanlı neredeyse onun içinden geçecekti. Nana, delikanlıyı şüpheyle inceledi, sonra durumu kavrayıp uzun bir nefes verdi. "İkizler! Ay Dios! Qué suerte."[37]

Meda, "Ava..." dedi.

"Şans mı? Şans olduğunu mu düşünüyorsun?" diye haykırdı Ava.

37 *İsp.* Ay Dios! Qué suerte: Aman Tanrım! Bu ne şans. -ç.n.

"Şey... Ben şansla ilgili bir şey demedim ki," dedi adam.

Meda, Ava'nın hemen yanında durdu; yüzü, onunkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı şimdi. Bu sefer daha güçlü bir şekilde, "Ava," diyerek şansını denedi yeniden. "O..." Aziz, iyi eğitimli bir *yaya geçidi görevlisi* gibi işaret etti. "Aradığımız kişi o. Kutsama onun her yerinde dolaşıyor. Ayağa kalkmana yardım ettiğinde gördüm. Onu bulduk! Ne başarı! Ne büyük şans." NFL tişörtünü gururla çekiştirdi. "Ne kutsal beceri!"

Ava'nın kalbi, nefesini veremeden bir, iki, üç kez tekledi. Gülümsememek için kendini tuttu ve doğru erkeği bulduğu -hatta daha da iyisini bulduğu- gerçeğinin tadını çıkardı. Kutsamayı alan kişi o pislik suratlı Achilles değildi.

Nana memnun görünüyordu ama tam bir zafer gülümsemesi yoktu yüzünde. Muhtemelen önlerinde daha gidilecek uzun bir yol olduğunu, Ava kadar o da biliyordu.

Meda, "Onunla arkadaş olmayı unutma," diye hatırlattı Ava'ya, sanki Ava bunu unutabilirmiş gibi. "Ama bu sefer, ikiziyle yaptığından daha iyi yap."

Asfalta yapışan portakallardan birini alan Ava, "Yardımın için teşekkürler," dedi.

Delikanlı, "Her yere dağılmışlar," dedi ve çöp avına çıkmış bir çocuk gibi bir başka portakalı daha almak üzere Ava'nın yanından hızlıca geçti.

Ava, "Siz ikiniz bunu... tek başıma halletmeme izin verir misiniz?" diye fısıldadı Nana ile Meda'ya.

"Ya başını derde sokarsan?" diye sordu Nana.

"Bilgeliğimize ihtiyacın olacak," diye araya girdi Meda.

"Size ihtiyacım olursa seslenirim."

Nana, Meda'yı elinden tutup iç çekti, sonra ikisi birlikte kayboldular.

Ava aynı anda Viv'in koşarak geldiğini gördü. Ava ona, *şimdi değil* anlamına gelen, sözsüz, şaşkın bakışlı, dişlerini sıkmış bir

ifadeyle işaret verince, olduğu yerde kalan Viv'in bakışları, Achilles Olmayan'a takıldı. Viv, yüzüne yayılan bir şaşkınlıkla Maggie's tezgâhının olduğu sıraya doğru baktı, sonra tekrar Ava'nın olduğu tarafa dönünce, "Aman Tanrım," diyebildi.

"Bu arada, ben Rion," dedi genç. "Bu da sonuncu," dedi, son portakalı da zaferle keseye koyarken. Saçını geriye attı. "Ama bir tanesi gitti."

Ava keseye sarıldı ve onu bir zarf gibi göğsünün önünde tuttu. "Ben de Ava... ve..." Belki o anın şokuyla, ağzından, "Senin bir ikizin var," kelimeleri döküldü. Rion, karnına yemek üzere olduğu yumruğa kendini hazırlar gibi kaskatı kesildi; Ava bunu fark edip, beceriksizce portakalları işaret etti. "Bunları az önce ondan aldım."

Rion, "Beni bekleseydin keşke," dedi rastgele bir şekilde, sözlerinin bir anlığına havada kalmasına izin vererek. İfadesi okunmuyordu. Tek kaşını kaldırdı, ağzının sol tarafı geriye çekilince, küçücük gamzesi ortaya çıktı. Şaşkınlık ile şakacılık arası bir geçiş. "Sana indirim yapardım."

İyi düşün... Hoş düşün...

Ava gülümsedi, sonra onun tavrına ve üslubuna uymaya çalışarak omuzlarını gevşetip, "Şimdi alamaz mıyım indirimi?" dedi.

"Satılan malın fiyatı değişmez."

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu. Rion sanki Ava'nın bir şey söylemesini bekler gibiydi ama Ava'nın zihni bomboştu. Tanrım, tanımadığın biriyle arkadaş olmaya çalışma baskısı tüketiciydi.

Ava, konuşmayı devam ettirmeye çalışarak, "Ah. Peki," dedi. *Senaryoya göre ilerle.* Ne var ki senaryo, Achilles veya ikizlerle ilgili raydan çıkan şeylerin tümünü açıklamıyordu. Veya Ava'nın Rion'a ikinci kez çarpmasını. Bugün buradan onun telefon numarasıyla ayrılması gerekiyordu. Ve onu aramak için bir bahane

ile. Onu tekrar görmek için. "Ya portakallar çürükse?" dedi. "Geri ödeme alacak mıyım?"

Rion, bakışlarını meyvelerden ayırmadan, "Portakallar çürümezler ya da pek kolay çürümezler," dedi. "Kabukları onları korur."

Ava buna ne diyebilirdi? Geyik gözlü kızı oynayabilirdi: *Hiçbir fikrim yok. Bana bu harika narenciyeden bahset biraz daha.* Ya da Carmen'i taklit ederek hemen atılabilirdi: *Peki, bana her ihtimale karşı numaranı vermelisin.*

Tam Rion, "O yüzden..." diyordu ki, Ava konuşmaya başladı: "Pekâlâ, ikizin Achilles, ismine saplanıp kalmış, sen..."

"Orion," dedi, sanki bir tepki bekliyormuş gibi bakışlarını tekrar Ava'ya çevirerek. Ava tepki vermeyince, "Ailemin takımyıldızlarına ilgisi var da," diye ekledi.

Takımyıldızlar! Yıldızlar! Ava, *Nana'nın demek istediği bu muydu?* diye merak ederken, Rion, "Şanslıyım ki adım kısaltılabiliyor, ya Achilles ne yapsın?" dedi. Rion neredeyse sırıtacaktı. "Kill veya Ache kısaltmalarını kullanacak hâli yok."[38]

Değil mi ama?

Ava'nın göğsünden bir kahkaha kabarcığı yükseldi ama belki de Rion şaka yapmıyordur diye yanağının içini ısırarak kahkahasını bastırmaya çalıştı. Şaka olmayan bir şeye gülmek, bir arkadaşlık kurarken berbat bir yol olurdu.

Ava, esprili veya ilgi çekici bir şeyler söylemek için düşünmeye çalıştı. Viv, insanların sadece kendileri hakkında konuşmak istediğini ve şüpheye düştüğünde onlara iltifat ettiğini söylerdi hep. Ama Ava ne diyebilirdi? *Kot pantolonun güzelmiş? Gülümsemen hoş? Hatırladığımdan daha uzunmuşsun?* "Senin ismin daha güzel," demeye karar verdi.

Rion'ın içi pır pır etmedi. Aslında iltifat duymuş gibi bile değildi. "Sana rastladığıma sevindim."

38 *İng.* Kill: Öldürmek. Ache: Acı, ağrı. -ç.n.

Ava keseyi toparladı. "Öyle mi?"

"Seni merak ediyordum..." Rion, etrafına bakındı ve Ava'yı kalabalığın akışından çıkarıp bir ATM'nin yanındaki kaldırıma götürdü. "Yetişebildin mi diye merak ettim... veda etmeye yani..."

Ava, ikizler arasındaki en küçük farklılıkları bulmak için Rion'ı inceliyordu ama bir fark bulamadı. Aşağılık olma özelliği dışında her yönden aynı görünüyorlardı. Aslına bakarsınız, hayatında hiç bu kadar birbirinin aynısı ikizler görmemişti.

Ava, "Evet," dedi, ardından da senaryosunun bir sonraki bölümüne geçti. "Ben... sana teşekkür etmek istiyorum. Tam zamanında yetiştim."

"Yani... büyükannen..."

"Nana vefat etti," diye onayladı Ava. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu, çünkü Nana ve Meda hemen o anda ortaya çıktılar ve yeniden davet edilmek için çok beklemediklerinden olsa gerek hevesli kunduzlar gibi parıldıyorlardı. Ava onları çağırmadığını, her şeyin kontrol altında olduğu söylemeyi çok istiyordu ama yanı başında Rion varken nasıl söyleyebilirdi ki?

"Ah, çok üzgünüm," dedi Rion ve gerçekten de üzgün görünüyordu. Cenazelerde kelimeleri *hissetmeden* söyleyen pek çok insan gibi değildi.

Nana bir yarış atını inceler gibi, Rion'ı baştan aşağı süzdü. "Sanırım haklısın, Meda. Onun içindeki kutsamamı neredeyse ben bile hissedebiliyorum. Kutsamanın ne olduğunu görme şansın var mı?"

"Benim o süper kahraman gibi X-ışını görüşüm yok. Neydi onun adı? Captain America mı?

"Captain America da kim?" dedi Nana.

"O, Superman," dedi Ava, inleyerek. Sonra da kontrol eksikliğinin onu bir anda tuhaf göstermesine üzülmüştü.

Rion başını yana eğdi. "Ne?"

"Ah, şey..." Ava yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Neden Nana onu görgü kuralları okulu yerine doğaçlama okuluna göndermemişti ki? "Yani... büyükannemin bana öğrettiği bir şey..." İyice saçmalamıştı.

Rion, "Aile içi bir şey falan mı?"

"Aynen öyle."

Nana, "Onu dışarı çıkmaya davet et," dedi.

"Evet," diye araya girdi Meda, "seninle ilgili fikrini değiştirmesine neden olacak bir şey söylemeden veya yapmadan önce..."

"Peki," dedi Rion, gökyüzünden geçen bir bulutun ardından kendini gösteren güneşe karşı gözlerini kısarak. "Veda edebilmen iyi olmuş."

"Sana teşekkür etmek için," diye atıldı Ava, "sana bir kahve ya da başka bir şey ısmarlayabilir miyim?" Aslında bir şeyler yemeyi önermek üzereydi ki, Nana aynı anda, "Turta yiyebilirsiniz," dedi ve bu fikir sanki Ava'nın kendisine aitmiş gibi, bir şekilde Ava'nın aklına girip ağzından çıktı: "Ya da turta yiyebiliriz."

Nana alnını avuçladı.

Rion, kesinlikle okunamayan ifadesini değiştirmeden, "Turta," dedi.

Ava yanaklarına hücum eden sıcaklığı hissediyordu. "Yani..."

"Turta severim. Ne zaman?"

"Şimdi," diye ısrar etti Meda, Ava'nın dirseğini dürterek.

"İyi fikir," dedi Nana. "Ne kadar erken, o kadar iyi."

Ava silkelenip, "Bu akşam," diye önerdi. Eve gitmesi, kendini toplaması, yaralarını sarması ve en önemlisi de ablalarıyla görüşmesi gerekiyordu.

Rion, bir cumartesi akşamı yapabileceği veya yapmayı tercih edeceği diğer tüm şeyleri düşünür gibi gökyüzüne baktı. Sonra tekrar Ava'ya bakarak, "Tamam. Olur." Bir anlığına bu kararına kendi bile şaşırmış gibi göründü. "Turta yapan iyi bir yer biliyor musun?"

Ava cep telefonunu cebinden çıkarabilmek için, portakal dolu keseyi Rion'ın kucağına bırakıverdi. "Telefon numaranı alabilir miyim? Sana yeri ve zamanı mesaj atacağım."

Rion boştaki eliyle Ava'nın telefonunu alıp numarasını yazdı. "Ama bana mesaj atamazsın."

Ava ona şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Telefonumda bazı sorunlar var, eksik harfler, kelimelerin ortasında beliren kesme işaretleri falan." Tek omzunu silkti. "Yani, eğer yanlış bir yere gitmemi istemiyorsan, muhtemelen beni araman gerekecek."

"Gerçekten mi? Mesaj atmıyor musun?"

"*Telefonum* mesaj atmıyor."

"Neden tamir ettirmiyorsun?"

"Birinin söyleyeceği şey, aramasını gerektirecek kadar önemli değilse, muhtemelen çok da önemli değildir."

"Peki" dedi Ava, zafer dolu bir hisle. "Seni arayacağım."

Rion keseyi Ava'nın kollarına bıraktı. "Sen de bana numaranı vermelisin. Tanımadığım numaralara cevap verme konusunda gerçekten kötüyüm."

Ava tereddüt etti. *Arkadaşlar birbirlerine numaralarını verirler. Gevşe.* Rion'ın numarasını aradı. Rion, telefonu titrediğinde, "Alo?" diye cevap verdi.

Ava güldü.

"Pekâlâ," dedi Rion, telefonunu cebine koyarken. "Akşama görüşürüz."

Yoluna devam etmek üzere arkasını dönen Ava'nın içini ani bir panik kapladı. *Kutsamamı alan kişiyi buldum...* İstediği, ihtiyacı olan şey buydu ama şimdi işin zor kısmının henüz başlamadığını fark etmişti. Kutsamayı geri alabilmesi için *gerçek* bir dostluk kurması gerekiyordu.

Ama dayanağınız büyük bir yalanken, nasıl gerçek bir şey inşa edebilirsiniz ki?

13. Bölüm

Ava, beş buçuk kilo ağırlığında, aşırı pahalı, organik, bozulmaya dayanıklı portakallarını taşıyarak köşeye yöneldi. Zihni inanılmaz hızlı çalışıyordu. Düşünceleri, her adımda *Köstebek Vurmaca* oyunundaki köstebekler gibi zıplıyordu.

Onu buldum.

Bir adım.

Her şey yolunda. Nana iyi olacak.

İki adım.

O iyi biri.

Üç adım.

Sonra çizgi film karakteri Ava, bir duvara tosladı. Gerçekten de turta yemeyi mi teklif etmişti?

Ava durup kafasını iki yana salladı. Kendine ve kontrolden çıkmış zihnine hâkim olması gerekiyordu. Mantığını göreve tekrar çağırma vakti gelmişti. Böylece, olgusal gözlemlerin hızlı bir listesini yaptı.

1. Bir yabancıyla randevuya çıkmayı kabul edecek kadar soğukkanlı. Bu, saldırmayı bekleyen bir katil olduğu anlamına da gelebilir.

2. Nana hakkında soru sorması, düşünceli olduğunu gösteriyor. Ama aynı zamanda sadece meraklı da olabilir.

3. Ellerinin nasırlı olması, ağır iş yaptığı anlamına da gelebilir halterci olduğu anlamına da.

4. Mesajlaşmadığına göre, çok fazla arkadaşı yok herhalde. Ve hiç arkadaşı yoksa, yine bir katil olabilir.

Bir korna, Ava'yı trans hâlinden çıkardı. Bakışları, yan sokaktan gelen sesi takip etti. Carmen vücudunun yarısını Range Rover'ın açılır tavanından dışarı çıkarmıştı, üzerinde tüylü montu vardı hâlâ, gülümsüyor ve el sallıyordu. "Onu parmağında oynattın, değil mi?"

Ava, banka soygunundan kaçan bir suçlu gibi aceleyle gidip arabaya atladı. "Gerçekten tüm mahalleye duyurmak zorunda mısın? Ve neden buradasın?"

"Viv bana mesaj atıp olay örgüsünden bahsetti. Meraktan ölüyordum, o yüzden gelip beni aldı. Söyle bana, yaptın mı yapmadın mı?" diye sordu Carmen, tekrar ön koltuğa yerleşirken.

Ava, portakal dolu keseyi arka koltukta yanına koyup, "Hayır," dedi. Taze narenciye kokusu arabayı oldurdu. "Ama bu akşam turta yemek için benimle buluşmayı kabul etti."

Viv, şakayla burnunu karıştırır gibi yaparak, "Turta mı?" diye sordu.

"Sorma."

Carmen emniyet kemerini takıp ofladı. "Bütün eğlenceyi kaçırdığıma inanamıyorum. Ve tabii yanlış adama mesaj attığıma! Ah! Achilles'i azarlamak geliyor içimden." Parmaklarını telefonunun üzerinde gezdirirken, "Bay Kutsanmış'ın adı neymiş?" diye sordu.

"Orion," dedi Ava, "ama kısaca *Rion* diyor."

Bir saniye sonra Carmen bacaklarını ön panele uzattı. "Görünüşe göre Instagram'ı yok. Sosyal medya hesabı yoksa onu nasıl takip edeceğiz?"

Ava gülümsediğini fark etti. Tabii ki sosyal medyası yok. Akıllı telefonu bile yok. Rion'ın hayatını Instagram'da yayımlamamasına,

en iğrenç vurgularla her şeyini yayımlayan erkek kardeşinin aksine, *Bakın ne kadar harikayım. Hayır, gerçekten de. Bakın!* falan demeye ihtiyacı olmadığı gerçeğine bayılmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Viv, bağırmaya yakın bir tonda. "Nana'nın yıldızlardan kastettiği bu mu yoksa? Adını bir takım-yıldızından alıyor!"

Meteorlar, yıldızlar, 8.51. Çarpışma. Ve sinek kuşu.

"Doğru," dedi Ava, "meteorların son tarihle ilgili olduğunu biliyoruz. 8.51 de çarpışmanın saati. Ama sinek kuşu ne alaka?

"Bunu da çözeceğiz," dedi Carm, Country tarzında hüzünlü bir aşk şarkısının ritmiyle ayak parmaklarını mutlu bir şekilde kontrol paneline vurarak. "Ama tüm bunların kaderin keyfine göre olduğunu inkâr edemezsin."

Ava, pencerenin dışından geçen dünyayı izlediği sırada gözlerini devirirken buldu kendini. Kader değildi. Gelecek, taşa yazılmamıştı. Ava'nın seçenekleri vardı. Rion'ı aramayı seçmişti. Bugün pazara gelmeyi seçmişti. Onu bu noktaya getiren, sıkı çalışma ve eski usül araştırma işleriydi. İnsanların dünyalarını anlamlandırabilmeleri için tutundukları, anlaşılması zor bir fikir değil.

Ama yine de...

İçinde bir fısıltı yükseldi. Ve ne kadar bastırmak istese de sıradaki kelimeleri henüz ağzından çıkmadan biliyordu: *Peki, Rion'la karşılaşmasaydım ne olacaktı? Kutsamamı Achilles'in aldığını düşünecektim ve bu yüzden şu an gözlerimi oyuyor olabilirdim.* Kader diye bir şeyin olmadığına dair inancını ikiye katlayarak, *tesadüf,* dedi kendi kendine.

Viv güneş gözlüğünü düzeltti. "Turta randevusu, babamla akşam yemeğinden sonra olacak. Şafak sökerken yola çıkacakları için saat altıda *Nobu*'da rezervasyon yaptırdım.

Carmen, "Yemin ederim dramatik vedalara zaafı var," dedi.

Viv, "Fark ettiysen, anlamışsındır," dedi.

"Nobu mu?" diye haykırdı Ava, "Bu iki saatimizi alabilir!"

Viv dikiz aynasından gülümsedi. "Tatlım, gece yarısı olduğunda bal kabağına dönüşecek değilsin ya."

Sorun bu değildi. Sorun, cumartesinin sonsuzluğu boyunca Ava'nın diken üstünde kalacak olmasıydı.

Ava sonraki iki saati tüm detayları ablalarına yeniden anlatarak geçirdi. Her anlatışta ve her kız kardeşe göre dalga dalga büyüyen hikâye, sonunda öyle bir noktaya geldi ki Achilles iliklerine kadar iblis, pazar da iblis portakallarıyla dolup taşan bir yer oldu. Kız kardeşlerin kahkahaları ulumaya döndü; karınlarını tutarak gülerken, durmaları için birbirlerine yalvardılar. Kahkaha, rahatlık ve sınırsız neşe, Ava'ya çocukluklarını, daha basit zamanlarını hatırlatıyordu. Annelerinin, onları terk edip gittiği zamandan öncelerini.

Annesinin, Ava'ya, Ava'nın hâlâ tekrar etmediği sözleri söylediği zamandan öncelerini.

Ardından, konu bu gecenin senaryosuna geldi. İlk senaryonun üstü çizildi. Sonra bir başka senaryo geldi. Ve bir başka. Ve bir başka. Nasıl olduğu önemli olmaksızın her biri yanlıştı. Hepsi yanlış.

Ava, "Sadece kendim olmak istiyorum," dedi sonunda, havuzun kenarında yüzerken.

"Olmaz!" diye çığlık attı Carmen, uzandığı şezlongdan. "Kendin olamazsın."

Ava, hakarete uğramış gibi, "Bu kabalık," dedi. "Neden?"

Carm, "Her şey bir pazarlıktır," diye açıkladı. "Her şey bir alışveriştir, bir eylemdir, bir imaj yönetme yoludur. Onunla oturmadan önce markanın ne olduğunu bilmelisin. Ayrıca unutma, kendin olunca sonuç *turta* oldu.

"Kendim olarak *evet* cevabını aldım," diye karşılık verdi Ava. "Ve Nana bana her şeyin gerçek olması gerektiğini söyledi."

Viv boğazını temizleyip onaylayarak başını salladı. "Bence olabildiğince doğal olmalısın ama biraz daha..." Tereddüt edip, üzerindeki lacivert şemsiyeye baktı. "Biraz daha... yani biliyorsun işte... biraz daha kibar olmalısın."

"Ben kibarım zaten!"

Viv, "Ama pek çok insanın bunu görmesine izin vermiyorsun, Gree," dedi, kız kardeşine büyük boy bir havlu fırlatırken. "Tek söylediğim, açık ol. Rahatlamaya çalış. Bu, güvenle ilgili bir şey."

Viv, *Pek çok insanın "seni" görmesine izin vermiyorsun,* demek istiyordu.

Carm ayağa fırladı. "Güven mi? Gerçekten mi? Onu tanımıyor bile. Ayrıca, güven, insanı..." Tereddüt etti ve *ne dedim ben* der gibi baktı. Bir şeye fazla karıştığında hep böyle bakardı. Ava, Carmen'in söyleyemediği kelimeleri tahmin edebiliyordu: *Zayıf, savunmasız, zavallı.* Bunların hepsi.

Ava havuzdan çıktı, kurulandı ve hasır bir koltuğa oturup telefonuna baktı. "Onu şimdi mi arayayım yoksa bekleyeyim mi?" Sahil kenarındaki üçüncü sokakta bulunan en sevdiği Meksika restoranını seçmişti bile. Orayı seçmesinin iki nedeni vardı: Mekân geç saate kadar açıktı ve Ava küçüklüğünden beri orada yemek yediği için orayı evi gibi görüyordu.

Viv kararlı bir şekilde, "Arkadaşlar oyun çevirmez," dedi. "Ara gitsin."

Carm, güneş gözlüğünü çıkardı. "Onu dinleme. Her şey bir oyundur. Yani Viv, alınma ama pek fazla erkek arkadaşın olmadı senin. Benimse bayağı bir romantizm deneyimim var."

"Hımmm... vah bana," diye mırıldandı Viv, alaycı bir şekilde.

Erkek arkadaş mı? Ava artık sinirlenmişti. "Erkek arkadaş ne alaka?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Carm, kayıtsızca.

Viv, Carmen'e uzun, sert bir bakış attı ve çok sert bir karşılıkla onu alaşağı edecekmiş gibi görünse de fikrini değiştirmiş olacak

ki bakışlarını yeniden Ava'ya yöneltti. "O sana kalmış. Ama saat üçü geçti, senin aramanı bekliyor. Zaten sana *evet* dedi bile. Sanki Elijah'ı arıyormuşsun gibi düşün."

"Arkadaş," diye ısrar etti Ava, kaşlarını çatmış, Rion'ın numarasını çevirirken. *Nana arkadaş dedi!* Ablalarının kara gözleri, avlarını inceleyen şahinler gibi Ava'ya dikilmişti. Bir kez çaldı telefon. İki. Beş. "Cevap vermiyor," dedi Ava. Sonra Rion'ın sesi kulağında yankılandı. "Ne yapacağını biliyorsun." Zihni en kötü senaryoya doğru koşarken uzun, sert *bip* sesi, kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. *Rion fikrini değiştirmiş olmalı.* Ava tam telefonu kapatmak üzereydi ki, dudakları ona ihanet etti ve "Ben... Ava," diye kekeledi. "Şey... beni geri arar mısın? Pekâlâ. Hoşça kal."

Carm'ın yüzü düştü. "Yani?"

Sonra, sanki Viv herkesin ne düşündüğünü -*neden telefona cevap vermedi?*- biliyormuş gibi, "Duşta olabilir veya telefonu sessizde olabilir. Eminim geri arayacaktır," dedi.

"Belki de eve dönerken yolda kaza geçirmiştir," diye fikrini söyledi Carmen. Ava'nın *imaj pazarlığı* oyununun nasıl oynaması gerektiğini bilmemesine açıkça içerlemişti.

Ava ayağının dibindeki plaj topunu aldı ve Carmen'e fişek gibi fırlatmak üzere elini geriye çekti. "Şakaydı, Ava. Aman Tanrım. Cálmate.[39] Eminim ki hastanede komada falan değildir. Ama bir hayal etsene." Sesi merak uyandırırcasına alçaldı.

O sırada Ava'nın telefonu çaldı. Rion'ın adı ekranda yanıp söndü. "O arıyor!" derken, neredeyse telefonu düşürecekti.

Carmen, "Üç kere çalsın, öyle cevap ver," diye talimat verdi.

Ava, Carmen'e "kuklası olmadığını" göstermek için ikinci çalışta açtı telefonu. "Selam."

"Selam," dedi Rion, sesi biraz nefes nefese gibiydi. "Telefonumu yerde unutmuşum."

39 *İsp.* Cálmate: Sakin ol. -ç.n.

Yerde mi? Ava gözünde bir görüntü canlandırmaya çalışırken, Rion, "Ağaca çıkmıştım. Portakalları kontrol ediyorum da," diye ekledi.

Ava'nın zihnindeki görüntü, Rion'ın bir maymun gibi ağaçtan ağaca atladığı bir görüntüye dönüştü. "Ah, tamam," dedi. "Şey, hâlâ..."

"Bütün gün turtayı düşündüm," dedi Rion, sesinde bir gülümseme vardı. Ava, gülümsemesini zapt etmek zorunda olmamak için ablalarından uzaklaştı ve hızla restoranın adını söyledi. "Sekiz buçuk iyi mi?"

"Evet. Oraya daha önce gitmiştim" dedi Rion. "Tamam. Görüşürüz."

Ava telefonu kapattıktan sonra Viv sırıttı. "Ne kadar kolay oldu, gördün mü?"

Her şey plana göre gidiyordu. En azından Ava, Malibu'nun en gözde, Santa Monica'nın ise en rahat restoranlarından birine yaraşır bir kıyafet seçmek zorunda kalana kadar. Sonunda siyah, kolsuz bir elbisede karar kıldı. Ne çok dar ne de çok kısa. Üzerine de Rion'la buluşuna kadar giyeceği bir deri ceket aldı. Gardırobundaki boy aynasının önünde durdu ve bilincinin hudutlarında fink atan düşünceyi yok saymak için elinden geleni yaptı.

Kolay. Plana göre.

Ava'yı endişelendiren de buydu. İşler ne zaman kolay olsa, bu genellikle kötü bir şeylerin olacağı anlamına gelirdi.

Yapması gereken her şeyi yaptığını düşünerek, "İyi olacak," dedi. Günün erken saatlerinde zaten Nana ve Meda ile konuşmuştu, onlar da söz vermişlerdi, Ava utangaç hissetmesin diye bu akşam uzak duracaklardı. Ya da kendi kendine konuşuyormuş gibi görünmesin diye.

"Yine de ihtiyacın olursa beni çağırırsın," dedi Nana, sanki Ava'nın bu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Nana, "No olvides,"[40] diye ekledi, "doğal ve içten ol."

Güzel Malibu kıyı şeridinde iki saat geçirdikten, bir sashimi salatası, sarı kuyruklu siyah morina balığı ve sebze tempura yedikten sonra, Ava hafifçe babasının koluna vurdu. "Gitmem gerek."

"Bu kadar erken mi?"

"Bir erkekle buluşacak," diye dalga geçti Carmen, hain ağzına bir lokma baharatlı ton balığı atarken.

Raul'ün gözleri Ava'nın gözlerine kaydı. Konu en küçük kızı olduğunda beliren o *endişeli baba* bakışı vardı gözlerinde. "Bir arkadaşınla buluşacağını söylemiştin ama bunun bir erkek olduğu konusunda hiçbir şey söylemedin."

"Sadece arkadaşım, baba," dedi Ava. Carmen'in yanında oturuyor olmayı dilemekle kalmadı, aynı zamanda düz sandalet yerine ince topuklu stiletto giymiş olmayı da diledi, çünkü böylece ablasının ayak parmaklarını tek tek ezebilirdi.

"Ben bu çocuğu tanıyor muyum?" diye sordu babası. Kaşları kalkık, çenesi gergindi. Babasının alarmları çalmak üzereydi.

"Onunla hiç karşılaşmadın," dedi Ava, rahat olmakla saygılı olmak arasındaki doğru dengeyi bulmaya çalışarak. "Belki geri döndüğünde." *Dur artık, konuşma.* "O gerçekten iyi biri." *Dur. Konuşma.*

Sonra Carm, "Ailesinin San Fernanda Vadisi'nde bir meyve bahçesi var," diyerek kendini affettirdi.

Bunun üzerine Raul'ün yüzü yumuşadı ve *ah, demek işletme sahipleri? Devam et mija*, diyen tanıdık ifadeye büründü. *İş sahibi olmak sıkı çalışma gerektirir, sıkı çalışma ise disiplin, karakter*

40 *İsp.* No olvides: Unutma. -ç.n.

ve hesap verebilirlik gerektirir. Hepsinden de önemlisi, babaları bu özelliklere saygı duyuyordu.

Ava kaçmaya hazırken, masaya bir adam yaklaştı.

"Raul!" Emmanuel Escalante. Yenilikçi bir yapımcı ve yıldız avcısı. Gülümsemesi coşkuluydu, sesinde Ava'nın kimsede duymadığı yüksek ve samimi bir coşku vardı. Tanışır tanışmaz ona hemen kanının ısınmasını sağlayan şey buydu.

Adamın Malibu'daki malikânesini sekiz yıl önce Granados şirketi yenilemişti. Raul ve Emmanuel o günden sonra kısa sürede arkadaş olmuşlardı. Sadece *barrio*'dan[41] çıkma iki genç olduklarından değil, aynı zamanda "enfes" tekila sevgisi paylaştıkları için de.

Ayağa kalkan Raul, Emmanuel'e sarıldı ve 1.80'in üzerinde boyu olan iri yapılı adamı aralarına katılmaya davet etti.

Hayır. Hayır. Hayır de.

Ava daha ne olduğunu anlamadan, Emmanuel boş bir sandalye çekip oturdu. "Sadece bir dakikalığına," dedi. Masaya göz gezdirip gülümsemesiyle parlarken, masada bulunanlar, "Seni gördüğüme çok sevindim" ve "Çok uzun zaman oldu" diyerek onu selamladı. Aslında çok uzun zaman da olmamıştı. Emmanuel daha geçen ay tekila tadımı için gelmişti evlerine. Nana'nın cenazesinde olmamasının tek nedeni Finlandiya'da bir casusluk filminin çekimlerini bitirmek üzere olmasıydı. Ama kilise sunağının tamamını kaplayan, kayık büyüklüğünde bir beyaz gül buketi göndermişti. Raul gibi, Emmanuel de asla küçük bir şey yapmazdı.

Ava öylece durdu. İki aradaydı. Raul ona yan gözle baktığında, Ava yenilmiş bir hâlde arkasına yaslandı.

---

41 *İsp.* Barrio: Mahalle, semt. ABD'de, genel olarak İspanyolca konuşan insanların yaşadığı mahalleler. -ed.n.

Viv öne doğru eğilerek, "Finlandiya nasıldı?" diye sordu. Emmanuel ne zaman bir hikâye anlatsa çoğu kişi öne eğilirdi, çünkü hikâyeleri keyifli olurdu.

"Yok, yok, yok," dedi elini sallayarak. "Gençler, siz bana kendinizden bahsedin. Hangi yeni maceralara atıldınız?"

"Sadece hayaletler ve azizler," dedi Carm. Yüzündeki gülümseme, Ava'nın yemek çubuklarını saplamak istediği bir gülümsemeydi.

"Ahhh," dedi Emmanuel, meraklanmış görünüyordu. "Kitap ismi gibi. *Sadece hayaletler ve azizler*," diye tekrarladı kendi kendine, kalem arar gibi göğsüne vurarak. "Beğendim. Ya sen Ava?"

"Şey... Times'ta staj yapıyorum ve üniversite üzerine falan düşünüyorum," dedi Ava. Sesi, ima ettiğinden daha kasvetliydi. Saat 8.10 olmuştu bile. PCH'de[42] trafik olmasa bile geç kalacaktı. Ama şimdi özür dileyip kalksa, babasının çok kızacağını biliyordu. Granados ailesinde, bir arkadaşınız eve gelmişse ona yiyecek ve içecek ikram ederdiniz. Bir arkadaşınız bir restoranda masanıza uğradıysa, onu sizinle oturmaya davet ederdiniz. Şehrin öbür ucunda bir "arkadaş" sizi bekliyorsa, onu orada bekletebilirdiniz.

"Baba," dedi Viv, "Ava'nın gitmesi lazım."

Raul sadece başıyla onayladı ve eliyle *bir dakika* işareti yaptı. Ama Raul Granados için bir dakika, sonsuzluk olabilirdi.

Ava, Emmanuel'in gitmesini dileyerek, umarak ve bunun için dua ederek sefil bir hâlde öylece oturdu. Ava, Emmanuel'in tam kalkacak gibi olduğunu düşündüğünde, Emmanuel bir garsona el kaldırıp sake[43] siparişi verdi.

Her saniye, adamın ağzından çıkan her gevezelik, Ava'nın göğsüne yeni bir tuğla konuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Sonunda sake geldi ve Emmanuel kadehini kaldırdı.

---

42 *İng.* PCH (Pacific Coast Highway), Pasifil Sahili Otoyolu. -ed.n.

43 Sake: Pirinç ve tahıldan yapılan bir Japon içkisi. -ç.n.

"Anneciğimize kaldıralım kadehimizi. Ruhu her zaman bizimle olacak sevecen, yaratıcı, muy fuerte[44] kadın! Salud!"[45]

Ava, su bardağını diğerleriyle tokuşturarken, *ah bir bilseydin*, diye geçirdi aklından. Raul'ün gözleri nemli, gülümsemesi içtendi. Ava da kendi gözyaşlarını saklamak için başka bir tarafa bakmak zorunda kalmıştı. Ava hep sulu gözlüydü ve bu yüzden kendisini bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordu.

Emmanuel içkisini bitirip sonunda ayağa kalktığında, önümüzdeki hafta bir fiesta[46] düzenleyeceğini duyurdu. "Bugün son ayarlamaları yaptım." Ellerini neşeyle birbirine sürttü.

Raul üzüntüyle, "Yurt dışında olacağım," dedi.

"Ama kızlar gelebilir," diye yanıtladı Emmanuel, soru sormaktan ziyade temenni ediyor gibi bir umutla.

Ava partilerden nefret ederdi. Hem de hepsinden. Çünkü 1. Bir nevi sosyal beceri sınavı gibi geliyordu partiler ona. 2. Ava, ortalıkta dolaşmanın yarattığı baskıdan (ve bitkinlikten) nefret ediyordu. Ve 3. Bir parti, daima çok fazla gürültü, çok fazla zahmet ve yalnızca en son Los Angeles diyet trenine binenlere yetecek kadar küçük lokmalık yiyecekler anlamına geliyordu.

Carm kollarını masanın üzerinde kavuşturarak, "Ben her zaman partilere hazırım," dedi. "Fazla resmî olmadığı sürece. Kimler olacak?"

Emmanuel'in kaşları dans etti. "Öğrenmek için gelmen gerekecek." Sonra, daha yakına eğilerek alçak sesle, "Pero, buna bayılacağınıza söz veriyorum," dedi.

Kesin nefret edeceğim.

Viv'in yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve Ava bundan sonra ne olacağını anladı.

---

44 *İsp.* Muy fuerte: Çok güçlü -ç.n.

45 *İsp.* Salud: Sağlık. (*Şerefe, sağlığa, sağlığımıza* anlamında kullanılıyor.) -ed.n.

46 *İsp.* Fiesta: Parti. -ed.n.

Viv, "Biz mükemmel sır tutarız," diye söze başladı. "Bize söyleyebilirsin..."

Raul amacını belirtmek için kaşlarını çatmadan önce sözünü keserek, "Vivienne," dedi. Emmanuel'i herhangi bir konuda *ikna* etmesine asla izin vermeyecekti. Viv derin bir iç çekip arkasına yaslandı, Emmanuel de uzun bir veda konuşmasına başladı.

Azizlere şükür, Ava beş dakika sonra restoranın dışında, valenin cipini getirmesini bekliyordu. Saat çoktan 8.25 olmuştu, bu yüzden zamanında yetişemeyeceğini söylemek için hemen Rion'ı aradı. *Çünkü arkadaşlar böyle yapar. İletişim kurarlar.*

Rion ilk çalışta açtı. "Geç kalacaksın ve sen gelmeden kesinlikle iki kâse salsa soslu cips yememeliyim," diye cevap verdi.

"Sen vardın mı?"

"Ve sana bir sürprizim var."

Ava, park edip motorunu rölantide tuttuğu arabasında oturuyordu. Yüzünü iki kez kontrol etmişti: Leke yok, dişlerinin arasında kalıntı yok, her şey yerli yerinde. Yine de arabadan inmeye cesaret edemiyordu. Çünkü Rion'ın o korkunç sözlerinden dolayı midesi altüst olmuştu: *Sana bir sürprizim var.*

Ava sürprizlerden nefret ederdi, tıpkı köfteden ve bol paçalı kot pantolonlardan nefret ettiği gibi. Motoru durdurdu ve uzaktaki trafiğin uğultusunu dinleyerek sessizce oturdu. Tam Nana'yı çağırmak üzereyken fısıltıyla ismini telaffuz etmeden önce tekrar derin bir nefes alıp verdi.

Bunu yapabilirim.

Her sinirlendiğinde ya da her korktuğunda destek çağırması gerekmiyordu. Öyle miydi? Korkmuş muydu yani? Rion'dan? Kutsamanın, Viv'in ikna yeteneği gibi kendisine karşı kullanılabilecek bir şey olabileceğini geçirmişti aklından. Ama içinden bir ses Nana'nın onu böyle bir şeyle kutsamayacağını söylüyordu.

Ayrıca, Rion gerçekten iyi bir insana benziyordu. Kolayca arkadaş olunabilecek türden bir adam. Hatta yakın arkadaş olunabilecek. Ava, hızlıca Elijah'a bir mesaj gönderdi: *Muhtemelen buna anlam veremeyeceksin ama ben bir erkekle görüşeceğim. Geçen gün arabasına çarptığım kişiyle. Neden burada değilsin ki! Pierre nasıl?*

Ava derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Asansöre doğru yürürken, Rion'dan korkmadığına karar verdi. Başarısız olmaktan, Nana'nın, ölümden sonraki bir hayatta Dante'nin *Cehennem*'indeki azap içindeki ruhlardan biri gibi dolaşmasının nedeni olmaktan korkuyordu.

Hafızası olmadan.

Ava, büyükannesinin hikâyesine bundan daha kötü bir son düşünemezdi. Ve buna izin *veremezdi.* Tehlikede olan çok fazla şey vardı. Ne olursa olsun kutsamasını geri alacaktı.

Promenade, ışıklarla, müzikle ve hayatla doluydu. Sokak sanatçıları dans ediyor, kaldırımları boyuyor ve blues şarkıları söylüyorlardı. Dikkatini dağıtmak, durup izlemek veya dinlemek kolay olurdu. Başkasının hayatında kaybolmak. Ama Ava hedefine ulaşmıştı bile. Tam restoranın cam kapısını açmak üzereyken Rion'ı gördü. İki kişilik bir masada oturmuş, başı öne eğik bir şekilde, cep boy bir deftere bir şeyler karalıyordu. Alnına bir tutam kahverengi bukle düşmüştü. Derin bir odaklanma içindeymiş gibi dilini ağzının bir köşesine bastırmıştı.

Bir an onun neye bu kadar odaklandığını merak etti, sonra gözleri ayaklarının yanında yerde duran küçük bir kese kâğıdına kaydı. Sürpriz.

Ahh.

Derin bir nefes alıp renkli, hareketli restorana girdi ve Rion'ın oturduğu tarafa yöneldi. Rion, onun yaklaştığını hissedebiliyormuş gibi yukarı bakıp gülümsedi. Geniş, sıcak, davetkâr gülümsemesi, defteri ceketinin cebine sokmasıyla tezat oluşturuyordu.

"Selam," diyerek öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki masanın üzerindeki su bardağını devirdi ve bu yüzden Ava'nın bacaklarına su sıçradı.

"Lanet olsun," dedi Rion, ona bir peçete uzatıp masayı toplarken. "Çok üzgünüm."

Ava bacaklarını sildi ve Rion'a yardım etmek için bir peçeteye uzandı. "Sanırım neredeyse bitirdin," dedi neşeyle. "Bir saniye daha. Ve..."

"Ve kesinlikle buna engel olabilirdim," dedi Rion, otururlarken. Parmaklarını masaya vurdu ve sandalyesinin iki arka ayağı üzerinde geriye yaslandı.

Şimdi düşecek.

Ama sonra sandalyesini düzeltti ve "Şuradaki çifti görüyor musun?" dedi. Kendini gizlemeye çalışsa da gerçekten korkunç bir iş çıkararak başını yana eğip işaret etti. "Bir turta sipariş ettiler, sonra bir tane daha ettiler. Onların turtayı yemelerini izlemek işkence gibiydi."

Ava güldü. Sinirleri yumuşadı. "Yani biz de hemen sipariş vermeliyiz," dedi, ağzına bir tortilla cipsi atarken.

Garson siparişleri aldıktan sonra, yanlarına bir kadın geldi. Kadının gardenya kokusu kendisinden önce ulaştı masaya. Son derece canlı bir sesi vardı: "Qué linda. ¿Cómo estás, mi amor?"[47]

Ava, "Merhaba, Maria," dedi. Kadına sımsıkı sarıldı çünkü daha *az* sıkı sarılırsa, bunu telafi etmek için defalarca sarılması gerekecekti. "Bu, Rion," dedi, henüz çok az tanıdığı biriyle bir başkasını tanıştırdığı için tuhaf hissederek. "Rion, bu Maria, restoranın sahibi."

Rion, Maria'nın elini sıkmak için ayağa kalkıp, "Merhaba," dedi. "Bu arada, salsa sosunuz harika."

Maria, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, sonra bakışlarını Ava'ya çevirdi. "¿Finalmente tienes novio?"[48]

Ava yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu, "Somos amigos,"[49] dedi, Rion elini ensesinde gezdirip bakışlarını kaçırırken. Maria ona ihtiyatla baktı ve Ava'ya -İspanyolca olarak- dışarı

47 *İsp.* Qué linda. ¿Cómo estás, mi amor? (Ne güzel. Nasılsın, canım?) -ç.n.

48 *İsp.* ¿Finalmente tienes novio? (Sonunda bir erkek arkadaşın mı oldu?) -ç.n.

49 *İsp.* Somos amigos: Biz arkadaşız. -ç.n.

daha sık çıkması, iyi bir erkek arkadaş bulması ve bu kadar seçici olmayı bırakması gerektiğini söyledi.

Ava konuyu değiştirmeyi umarak, "Bugün çok yoğunsunuz," dedi.

Maria'nın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı, öyle ki gözleri neredeyse kayboldu. "Hep yoğunuz. Babana selam söyle." Yine sarıldılar, sonra Maria uzaklaştı.

Tekrar oturduklarında, Rion gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Ne?" diye sordu Ava.

"Yok bir şey. Sadece, Maria'yı düzeltmene sevindim."

Ava kasıldı. "Ha?"

Sonra Rion'ın yüzüne gülümseme yayıldı. "Arkadaş olduğumuz konusunda."

Ava'nın yanaklarına ve boynuna bir sıcaklık yayıldı. Beş saniye içinde, göğsünde neon tabelalar gibi parıldayan küçük düşürücü kırmızı lekeler olacaktı. Elbise seçiminden o an pişmanlık duydu. Neden lanet olası bir boğazlı kazak giymemişti ki? "Sen... İspanyolca biliyor musun?" diyebildi sonunda, konuşmanın hangi bölümünün daha utanç verici olduğuna karar vermeye çalışırken: Ava'nın çok seçici olması mı yoksa Maria'nın sanki Ava'nın hiç sosyal hayatı yokmuş gibi konuşması mı?

"Akıcı bir şekilde," dedi Rion. Hâlâ gülümsüyordu. Ama Ava, bunların hiçbirinde kesinlikle eğlenceli bir taraf görmüyordu. Görmek? Ava, Nana'nın ne söyleyeceğini hayal edebiliyordu. *Bir şeyleri hesaba katmadığında böyle olur.*

Ava'nın deneyimine göre, beyazların çoğu İspanyolca konuşmazdı. *Hiç de Latin'e benzemiyorsun, beyaz ile Latin melezi bile olamazsın,* demek istediği hâlde, "Hispanik misin?" diye sordu.

Rion başını iki yana salladı. "Büyükbabam öğretti."

"O Hispanik miydi?"

"O Alman, İrlandalı, biraz da İskoç'tu," dedi Rion. Bu sırada turta siparişleri geldi. "Gençliğinde bir ara Meksika'da yaşamış. Hatta neredeyse oraya taşınacakmış."

"Neden taşınmamış?"

"Bir kız meselesi," dedi Rion. Turtasının neredeyse yarısını ağzına atmadan önce çatalında dengelemeyi başardı. Nana bunu kesinlikle onaylamazdı. Sonra Rion lokmasını yutarken başını salladı. "Vay! Çok lezzetli." Baş parmağını kaldırdı. "Güzel karar."

Ava nedenini bilmese de nefesini tutuyordu. Sonra bir anda nefesini bıraktı. "Beğendiğine sevindim."

"Beğenmek ne kelime! Neden üç tane sipariş ettiklerini çok iyi anladım!" Rion çatalını bıraktı. "Neredeyse unutuyordum." Eğildi, kese kâğıdını aldı ve masanın üzerine koydu. "İşte sürprizin."

Ve işte, anın tüm rahatlığı duman olup uçtu ve Ava irkildi. Sırılsıklam olmuş torbayı alıp içine bakınca, söyleyebildiği tek şey, "Ah," oldu. "Bu... bir portakal," dedi, meyveyi alıp masanın üzerine koyarken. "Bu... kırmızı."

"Hani şu kaybettiğimiz portakal var ya, onun yerine koymak için."

Bu sabah bir tezgâhın altına yuvarlanan o portakalı Ava'nın hatırlaması bir dakika sürdü. Ağaçta olmasının nedeni bu muydu? Kaybolanın yerine koyacak bir portakal mı arıyordu? "Teşekkürler." Sürprizin, yanaklarını alev alev yakacak, Granados'a yaraşır tuhaf bir şey olmadığına şükretti.

"Üzerinde çalıştığımız yeni bir çeşit," dedi Rion, hâlâ meyveye odaklıydı. "*Cara Cara* ile kan portakalı karışımı. Çok tatlı ama kabuğuna bak, inanılmaz sert."

Cara. Kan. Sert. Doğru. Konuşacaklarını düşündüğü konu bu değildi. Aslında, ne konuşacaklarını da bilmiyordu ve bir konudan söz edilecekse, belki de portakal konusu fena değildi.

"Yesek mi?"

Rion'ın ifadesi gerildi. Ava yanlış bir şey söylemiş olabileceğini düşünmüştü fakat Rion kaşlarını çatıp hafif bir kahkahayla, "Turtayla iyi gideceğini sanmam," dedi.

Ava da gülerek geriye yaslandı. Rion dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilip yarım gamzesini ortaya çıkardı. İşte o an, Ava onun hiç de hayal ettiği gibi olmadığını fark etti. Geçen hafta kamyonetinden inen o huysuz, alaycı adamla alakası yoktu. Bunun kutsamayla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Ava, tabağını öne itip, "Pekâlâ, hep ailenin çiftliğinde mi çalıştın?" diye sordu

Rion, "Orada büyüdüm," dedi. "Aslında büyükbabamın bahçesi. Annemin babasının yani. Her neyse. Yazları falan ona yardım ediyordum ama hepsi o kadardı, ta ki..." Boğazını temizledi.

Rion cümlesini bitiremeyince, Ava, "Ta ki?" dedi.

"Buraya bana teşekkür etmek için geldiğini sanıyordum, hayat hikâyemi öğrenmeye değil."

Ava, kendini röportaj yapan bir gazeteci gibi hissetmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünerek, "Teşekkürler," dedi. "Artık teşekkürü aradan çıkardığımıza göre, devam edebiliriz. Hayat hikâyelerini severim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Aslında hayatım o kadar da ilginç değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve inatçılığını gösterircesine arkasına yaslandı. "Hep böyle misin?"

Ava irkildi, sonra şakaya vurmaya karar verdi. "Nasıl? Sinir bozucu mu?"

"Meraklı."

"Hemen hemen. Yani..."

"Yani... evet, burada büyüdüm; hayır, Country müzik sevmiyorum ve evet, senden büyüğüm."

Ava yenilgiyi kabul edecek değildi. "Bu soruları sormayacaktım." Oturduğu yerde kıpırdanmamaya çalıştı. "Daha büyük olduğunu nereden biliyorsun?"

Rion'ın kaşları şakacı bir beklentiyle yukarı kalktı. "Bu eylül ayında on sekiz oluyorum."

Ava suyundan bir yudum aldı. Bu adamın rahatlığı ve öz güveni karşısında eğleniyor muydu yoksa sinirleniyor muydu, kendini anlamaya çalıştı. "Peki, sen kazandın," dedi sonra. "Demek sen de hâlâ lisedesin. Ben, önümüzdeki mayıs ayında on sekiz olacağım."

Rion kâğıt pipeti masanın üzerinde ileri geri yuvarladı. "Evet ama olmamaya çalışıyorum."

"Nasıl yani?"

"Zaten çok fazla kredim olduğu için okulda çok fazla zaman harcamayacağım yani. Aralık başında mezun olmak istiyordum ama..."

"Ama ne?"

Rion, yarım bir sırıtışla bakışlarını kaldırdı. Kara gözleri, Ava'nın gözleriyle buluştu. "Çok soru soruyorsun."

"Söylentiler bu yönde."

"Öyle mi?"

"Erken mezun oluyorsan," dedi Ava, "sanırım üniversite başvurularına çoktan başlamışsındır."

Bir duraksama. Ava bir tereddüt olduğunu hissediyordu. Sanki Rion ona neyi ne kadar anlatacağı konusunda zorlanıyormuş gibiydi ve bu, Ava'yı daha da meraklandırdı.

"Hayır, bir sonraki sonbaharda başlayacağım. İlkbaharı dinlenerek geçirmeyi planlıyorum."

"Ama mezuniyet balosunu, son sınıf gezisini ve diploma törenini kaçıracaksın. Son sınıflar için eğlenceli olan her şeyi."

"Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" Şakacı bir gülümseme takındı.

"Son sınıf öğrencisi olmanın en iyi yanının bahar ayları olduğunu düşünüyorum."

"O zaman aralık ayında dersleri bitirsem bile okulumun tüm bunları yapmama izin vereceğini bilmekten memnun olacaksın. Peki ya sen? Sen de mi son sınıf olacaksın?"

Ava kollarını kavuşturup masaya dayadı ve başıyla onayladı. Gerçeğe farklı bir açıdan ulaşmanın zamanı gelmişti. Geçen yılki gazetecilik öğretmeni Bayan Barnaby, iyi bir araştırmacı gazeteci olmak için doğru soruları sormanız ve muhatabınızın aklına girmeniz gerektiğini öğretmişti. Harika bir araştırmacı gazeteci olmak istiyorsanız da, onların gönlüne girmeliydiniz. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Yine mi?" dedi Rion, dalga geçerek.

"O gece *dur* işaretinde... Neden orada öylece duruyordun?"

"Söylersem seni öldürmek zorunda kalabilirim."

"Gerçekten."

Rion'ın neşeli yüz ifadesi, korku dolu bir ifadeye dönüştü. Ava, kaburgalarının altında çırpınan, yabancısı olmadığı kelebek kanatlarını hissedebiliyordu. Ava önemli bir şey yakalamıştı. Ama merakını gidermek için acele edemezdi veya atak yapmak için erken davranamazdı. Bu an, sabırlı olması, temkinli davranması ve Rion'ın kendi rızasıyla açılmasına izin vermesi gereken andı.

Rion ağzını açtı.

Ava nefesini tutarak yaklaştı.

"Ben..."

"Evet?"

"eBay'deydim."

"eBay mi?"

"Bana çarptığında tam bir açık artırmayı kazanmak üzereydim."

"Açık artırma mı?"

"Söylediğim her şeyi tekrarlamaya devam mı edeceksin?"

"Evet, şey, hayır, yani... yani... sormaya korkuyorum." Son kısmı söylemek istememişti ama bir anda ağzından çıkıvermişti.

Rion'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Sonunda. Artık başka soru yok."

Ava kâğıt pipetten bir parça koparıp Rion'a fırlattı. "Gerçekten. Ne açık artırmasıydı?"

"Büyükbabamın madeni para koleksiyonu var. Birkaç hafta sonra da onun doğum günü. Ve..."

"Artık bir hediyen yok."

"Daha iyi bir şey buldum." Rion omuz silkip elini saçlarından geçirdi. "Sadece harika bir şey olmasını istedim, çünkü..." Bir an tereddüt etti. Sonra hafifçe omuz silkip devam etti. "Yıllar geçip gidiyor, bilirsin işte. Yani her doğum günü önemli."

Bu konuşma neden ağır gelmeye başlamıştı birdenbire?

"Ya Achilles?" diye sordu. "O da yardım ediyor mu?" Ava, Achilles'i önemsemiyordu ama daha hafif olabilecek bir konuya geçmek istiyordu. Elijah, Ava'ya, bir terapiste ihtiyacı olursa gideceği son kişinin kendisi olacağını söylerdi hep. Ava da onun haklı olduğunu anlayana dek ona küserdi. Duygusal konularda pek iyi değildi. Viv'in aksine, hiçbir zaman doğru kelimeleri söyleyemezdi.

Rion tek kaşını kaldırdı. "Devam et. Hep ben konuşuyorum. Sen bana kendinden bahsetmeye ne dersin?"

"Aslında anlatacak bir şey yok. Burada büyüdüm. İki ablam var. Ve..." Bir an tereddüt etti. "Mezun olduktan sonra Columbia Üniversitesine gidip araştırmacı gazeteci olmak istiyorum."

Rion ona boş bir bakış attı.

Sessizlik fazla uzayınca, "Ne?" dedi Ava, sonunda.

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

Ava, "Hangi konuda? Ablalarım mı?" dedi şakayla.

"Geleceğin konusunda."

"Ne? Heyecanlıyım tabii ki! Sadece... çok fazla plan yapmak gerekiyor. Kazanabileceğimin ötesinde, ikinci ve üçüncü okullar üzerine de düşünmem gerekiyor, bu yüzden tüm artıları, eksileri ve başka şeyleri listelediğim bir Excel dosyası oluşturdum."

Excel mi? Gerçekten mi?

"Hım... peki," diye cevapladı Rion, ağzına bir lokma daha turta atarken.

Aniden savunmaya geçen Ava, "Ne peki?" dedi. Arkadaş olmanın en hızlı ya da en iyi yolu muhtemelen bu değildi ama sinirine yenildi, ayrıca kelimeler ikisinin arasında havada uçuşuyordu.

"Tamam, pekâlâ. Ben senin kadar düzenli değilim. Tamam, turtandan kalan o son lokmayı yiyecek misin?" Gülümseyerek tabağını işaret etti. Gerçekten çok güzel dişleri vardı.

Ava gevşedi ve turtasını Rion'a doğru iterken, Rion kulağını kapıya doğru çevirdi. "Hey. Duydun mu?"

Ava başını iki yana salladı. Sorulara cevap vermekten kurtulmanın zekice bir yolu muydu bu? Birini tanımak böyle bir şeydi. Sonu gelmeyen, eziyetli bir tahmin oyunu gibiydi: Ne demek istediğini, ne düşündüğünü, X, Y, Z'yi neden yaptığını.

"Hadi," dedi Rion.

Çıkarlarken Rion hesabı ödemeye çalıştı ama Ava ısrar etti. "Bu benim teşekkürüm," diye hatırlattı ona, hesaba hızla göz atarken. Toplam sekiz dolar elli bir sentti.

$8.51

Bir sinir dalgasıyla içi ürperen Ava, bu üç rakama baktı. *Bir tesadüf*, diye düşündü kartını uzatırken.

O ve Rion, kalabalığın azaldığı, sadece birkaç kişinin bulunduğu yürüyüş yoluna doğru ilerlediler. Artık tüm dükkânlar kapalıydı. Buna karşın, köşede saksafon çalan tek bir müzisyen vardı. Müzisyenin gözleri kapalıydı. Dudakları bekin üzerine sıkıca bastırılmıştı. Tüm vücudu özlem dolu, hüzünlü notalara sallanıyordu. Bir tek kendisi için çaldığı aşikârdı.

Ava, adamı garip bir bakışla izleyen Rion'a baktı. Görülemeyeni görmeye çalışıyordu. Belki de kutsama, müzik kulağının gelişmesi gibi bir şeydi. Ama bu mantıklı değildi. Nana, Ava'yı böyle bir şeyle neden kutsasın ki? Kutsamalar süper güç değildi; iyileştirme, hayallerin anahtarları ve *kader*'di.

Rion kendini kaybetmiş gibiydi. Hayali bu muydu? Müzik miydi?

Ava, alçak sesle ama haklı olduğunu bilen birinin güveniyle, "Yapmak istediğin bu mu?" diye sordu.

Rion dikkatini tekrar Ava'ya verdi. "Yapmak?"

"İş gibi yani."

"Ha. Hayır. Enstrüman çalmayı bilmiyorum."

Ava onu yanlış mı okumuştu? Bir dakika. Bunların hepsi yanlıştı. Ava insanları okumakta mükemmeldi; birinin gerçek mi, sahte mi, yalancı mı, kibirli mi, nefret dolu mu yoksa özenti mi olduğunu bir dakikadan kısa bir sürede anlayabilirdi. "Ama müziği gerçekten seviyor gibisin," dedi.

"Bir şeyi seviyor olman, ona sahip olman veya hayatını onunla kazanman gerektiği anlamına gelmez."

Rion gidip müzisyenin kutusuna bir onluk koydu. Hâlâ çalmayı sürdüren adama bir şeyler söyledi ama Ava ne söylediğini anlamadı. Tek bildiği, bunun adamı gülümsettiğiydi.

Rion döndüğünde kaldırıma oturdular. Ava, kese kâğıdını açıp, "Bunu birlikte yemeliyiz," dedi.

"Bir dahaki sefere," dedi Rion, karnını sıvazlayarak. "Çok tokum."

Bir dahaki sefere. Ava rahat bir nefes aldı. İşleri mahvetmemişti. "Bir dahaki sefer" olacaktı. Belki aptalcaydı ama içten içe büyük bir gurur hissetti.

Rion'ı kaçırmamıştı. Doğru yoldaydı, Nana'yı korkunç bir öbür dünyadan kurtarıyordu.

Rion, bir milyon ayağın gelip geçtiği kaldırıma uzandı. Gökyüzüne bakarken, üzerine tüm o mikropların bulaşması umurunda değil gibiydi. "Bahçemizde yıldızları mükemmel bir şekilde görebilirsin." Kaldırımda, yanına vurdu eliyle.

Müzisyen öncekinden daha hüzünlü, biraz daha blues tarzda, daha dolgun yeni bir ezgi çalıyordu. Bazı notaların arasında ciltler dolusu sessizlik vardı.

"Böyle iyiyim," dedi Ava, "buradan da yıldızları görebiliyorum."

"Aynı manzara değil. Hadi ama, kirden ölmezsin," diye ısrar etti Rion. İçindeki macerapereste uyan Ava, elbisesini dizlerine doğru çekip arkasına yaslandı.

Şehir ışıklarının boğduğu solgun geceye baktı. Gökyüzü daha büyük, kendi ise daha küçük geldi gözüne. Annesinin sesi çınladı bir anda kulaklarında: *En büyük gerçekler daima yıldızlardadır, ulaşılamaz ve çok uzaklarda.*

Ava, annesinin bu ana girmesine izin vermeyi reddederek kelimeleri aklından uzaklaştırdı. Rion meyve bahçesinden bahsederken, Ava dikkatini toplayıp tekrar sohbete döndü. "Maggie's Orchard," dedi, bahçenin adını hatırlayarak. "Maggie büyükannen mi?"

"Hayır. Büyükannemin adı Naomi'ydi."

"Ah, ben sadece meyve bahçesinin adının..."

Rion, bakışlarını gece gökyüzüne sabitleyerek başını iki yana salladı. Hüzünlü bir iç çekişle, "Uzun, hüzünlü bir hikâye," dedi.

Ava hüzünlü hikâyeleri pek sevmezdi ama artık Maggie'nin kim olduğunu ve Bay North'un, karısı olmayan birinin adını bahçeye neden verdiğini öğrenmek istiyordu. "Kız meselesi mi?" diye tahminde bulundu, Rion'ın ona daha önce söylediklerini hatırlayarak.

Rion dirseğinin üzerinde doğrulup Ava'ya döndü. "Kadere inanır mısın?"

Ava, Rion'ın kadere inandığını soruyu soruş şeklinden anladı. Ona gerçeği söylerse, yani kadere inanmadığını söylerse; başlangıçlarını, gecelerini, bu anlarını öldürür müydü?

Rion güldü. "Zor bir soru değil."

Samimi ol.

Ava doğrulup, "Bence kader, insanların kontrolü bırakmalarının bir yolu," dedi. "*Ne olacaksa zaten olacak*, diye düşünüyorlar ama ben buna inanmıyorum." Ava'nın iç sesi ona konuşmayı kesmesini söylüyordu ama Ava konuşmayı sürdürdü. "Kendi kararlarımızı kendimiz veririz diye düşünüyorum. Kader diye bir şey yok, olması gereken diye bir şey de yok."

Uzunca bir süre Rion hiçbir şey söylemedi. Ava'ya öyle bir bakış attı ki, Ava eline balyoz alıp silme tuşuna basmak istedi. Neden basit bir evet veya hayır ile cevaplamamıştı ki?

Rion, "Ah, çok kötü," dedi.

Bir savunma hissi Ava'nın göğsünü dürttü. "Neden?"

Rion omuz silkip başını tekrar gökyüzüne çevirdi ve "Kadere inanmıyorsan, Maggie'nin hikâyesini anlamazsın," dedi.

Maggie'nin hikâyesi.

Maggie'nin hikâyesi.

Bu iki kelime, eve doğru giden Ava'nın zihnini aralıksız bir şekilde kemiren bir fısıltıydı. Rion, her gazetenin duymak istediği sihirli kelimeyi söylemişti: *hikâye*. Şimdi ise Ava'nın daha fazlasını bilmesi gerekiyordu.

Düşüncelerinde kaybolan Ava, bir "dur" işaretine doğru ilerledi. Yavaş, uyku getiren bir şarkı çalıyordu. Yerleşim yerinde hiçbir trafik belirtisi yoktu, camların ötesindeki gece sakin ve huzurluydu.

Sonra yolcu koltuğunda Nana belirdi.

Ava direksiyonu daha sıkı kavrayarak çığlık attı. "Aman Tanrım."

"Ay, qué dramática,"[50] dedi Nana. O sırada arka koltukta beliren Meda, başını iki yana sallıyordu.

"Çağırmadığım sürece gelmeyeceğinizi söylemiştiniz!" diye hatırlattı Ava, büyükannesine.

Nana kararlı bir şekilde, "Eh, bu acil bir durum," dedi.

Ava dikiz aynasından Meda'ya baktı. Yüzündeki sert ifade, Ava'nın göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Buna bir son vermelisiniz," dedi.

---

50 *İsp.* Ay, qué dramática: Ay, ne dramatik. -ç.n.

Ava kavşaktan geçti ve küçük bir parkın karşısındaki kaldırıma yanaştı. "Beni korkutuyorsunuz. Ne oldu?"

Nana, "Hadi, biraz temiz hava alalım," diye önerdi.

Ava arabadan inip kaputa yaslandı. Uzaktaki bir sokak lambası yolun üzerine gölgeler bırakıyordu.

Nana'nın gözleri, solgun ve karanlık gökyüzüne çevrildi. "Bu, hoşuna gitmeyecek."

Ava kendini en kötüsüne hazırlarken tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti. "Anlat hadi."

"Eğer kutsamayı geri almazsan..." Hayalet, gözlerini tekrar Ava'ya çevirdi.

Ava bir anlığına karanlıkların içinden bir sis izinin geçtiğini sandı. Boşlukları doldurmaya çalışarak, "Hafızası olmayan bir hayalet olarak kalacaksın. Bunu zaten biliyoruz," dedi.

Meda çenesini ovuşturarak, "Bundan daha kötü," dedi.

"Daha kötü?"

Nana, "Eğer kutsamayı geri almazsan, o zaman ailemizin yeteneği, yani sen ve kız kardeşlerinin torunlarınızı kutsama yeteneği kaybolacak."

Ava, bir an dünya patlayacakmış gibi hissetti. Nana'yı kaybetmekle, kutsamayı kaybetmekle o kadar meşgul olmuştu ki, zamanı gelince kendisinde de kutsama yeteneği olacağına dair hiç düşünmemişti. "Bir dakika." Kaşlarını çatıp yanağının içini ısırdı. "Nereden biliyorsunuz?!" Ava'nın sesi yükseldi. "Emin misiniz? Kim söyledi bunu?" Mesela, her şeyi bilen bir öbür dünya konseyi falan mı vardı?

Meda kararlı bir şekilde, "Kendimize göre yöntemlerimiz var bizim de ama bunları seninle paylaşamayız," dedi. Ava, Meda'nın bu sır tutma kısmından zevk aldığını söyleyebilirdi. "Bunu izin verilmiyor ama bilgilerimizin doğru olduğundan emin olabilirsin."

Ava bakışlarını Nana'ya çevirdi. "Yani Viv, Carm ve ben..."

Nana çenesini öne çıkarıp daha dik durdu. Ava bu bakışı biliyordu. Bu onun *ileriii, marş!* diyen komutan duruşuydu. Ve Ava bundan nefret ederdi.

"Biraz daha araştıracağız," dedi Meda, acınası bir şekilde. Ava'nın şu anda çok ihtiyaç duyduğu, kendinden emin havayı tam olarak vermiyordu. Ellerini neşeyle birbirine vurdu. "Ayrıca kısa süre içinde kutsamayı nasıl aktaracağımızı öğreneceğiz. Bu iyi bir haber, değil mi?"

Nana, "Bu, birkaç gün buralarda olmayacağımız anlamına geliyor," dedi. "Tamam mı?"

Anlamı şuydu: *İyi olacak mısın?*

Ava başıyla onayladı ama aslında büyükannesinin kollarında ağlayarak, "Hepsinden kurtar bizi!" diye ağlamak istiyordu.

Ama Ava'nın önündeki tek şey *ileri, marş* hedefiydi. Şimdi eve gidip ablalarına bu çirkin gerçeği anlatması gerekiyordu. Ava yarım saniyeliğine bu yeni bilgiyi açıklamamayı düşündü ama Granados kardeşlerin kan yemini vardı. Sır yok. Yalan yok. Asla.

"Ve unutma," dedi Nana, "Orion'a karşı samimi ve doğal ol."

"Yoksa işe yaramayacak," diye ekledi Meda, Ava'nın omzuna hafifçe vurup.

Viv ve Carmen, Noel sabahındaki beş yaşındaki çocuklar gibi parmaklarının üzerinde zıplayarak holde bekliyorlardı. İkisi de sümüksü kâğıt maskeler takmış ve korku filmlerindeki kötü karakterlere benzemişti.

"Evet?" diye söze girdi Viv.

Carm, "Bize her şeyi anlat," dedi.

Ava, sadece ve sadece yukarı çıkıp sıcak bir duş almak, yorganın altına girmek ve Netflix'te iyi bir aksiyon filmi izlemek istese de, hayal kırıklığını ve çok fazla insanın geleceğinin kendisine bağlı olması nedeniyle hissettiği sonsuz endişesini üzerinden

atmaya çalışarak, "Şunlar suratınızdayken sizinle konuşamam," dedi.

"Peki," dedi Viv, "sadece bir dakikamız kaldı."

"Cildimizi nemlendirmek ve aydınlatmak için," diye araya girdi Carm. Ava'nın koluna girip onu oturma odasına sürükledi, birlikte keten kanepeye oturdular. "Ve hiçbir şeyi atlama," diye ekledi.

Ava çantasını yere koyup elbisesini düzeltti. Onlara hikâyenin en kötü kısmını -korkunç ejderha kısmını- anlatması gerektiğini biliyordu. Annesinin sözleri, çileden çıkaran bir yankıyla ona geri dönüyordu: *Her peri masalında bir canavar vardır.*

Ava, "Bu gece bir şey öğrendim," diye başladı.

Carm ve Viv, hareketleri sanki kukla ipleriyle kontrol ediliyormuş gibi başlarını tamamen aynı açıyla eğmişlerdi.

"Bir kız arkadaşı mı varmış," diye tahminde bulundu Carm.

"Hımmm... Hayır. Yani olup olmadığını bilmiyorum."

Viv gözlerini devirip, "Her şey erkeklerle ilgili değildir, Carmen," dedi. Sonra Ava'ya dönüp sessizce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Eğer kutsamayı geri alamazsam... geri alamazsam sona erecekmiş," dedi Ava. "Yani kutsama aktarma yeteceğimiz sona erecekmiş, tamamen gidecekmiş."

Fırtına öncesi sessizlik gibi bir sessizlik oldu.

Carm çığlık attı, sonra çığlığı bir küfür ve tehdit kasırgasına dönüştü ve bunlar temelde *ne yap et, o lanet kutsamanı geri al* anlamına geliyordu. Viv, Carmen'i, "Şu anda dağılamazsın," diye uyardı ama sesi titriyordu ve Ava onun da hüsrana uğradığını anlamıştı. Ancak ilk doğan olmak, ne olursa olsun her şeyi bir arada tutmak demekti, ki Ava'nın kitabında her şeyin bir arada tutulması biraz zordu.

"Dağılmak mı?" Carmen'in gözleri alev alevdi. "Gerçekten mi? Kızlarıma ne söyleyeceğim? *Ah, Ava teyzeniz hayatını mahvettiği için üzgünüm*, mü diyeceğim?"

"Hafife alan sensin!" Ava sözlerinin hiçbir ağırlık taşımadığını fark etti. Hafife alsın ya da almasın, kutsama çoktan gitmişti.

Viv, iki kız kardeşin arasına geçip, "Çocuklar!" diye bağırdı. "Bunun bir faydası yok. Sakinleşebilir misiniz, lütfen? Bir düşüneyim. Yeniden toplanalım. Tamam Gree, nereden biliyorsun?"

Carm'ın omuzları, sanki gerçeğin ağırlığı altında ezilmiş gibi sarktı. "Zavallı kızlarım," diye ağladı. Ava, gözlerini devirme dürtüsüne güçlükle karşı koydu.

"Kızlarının olacağını nereden biliyorsun?"

Carm maskesini çıkarıp burnunu kırıştırdı. "Biliyorum işte. Hem oğullarım olursa, Viv'e gidecekler."

Viv içini çekti. "Bana göre hava hoş. Pazar günleri gürültülü futbol maçları ve daha çok çocuk, benim için daha iyi."

"Ah, bunu düşünmemiştim," dedi Carmen, somurtarak pufun üzerine çökerken. "Ama yine de, minik aşklarım acı dolu bir hayat yaşayacaklar."

Viv, "Kimsenin minik aşkları acı çekmeyecek," diye güvence verdi.

Ava, "Millet, kutsamayı geri alacağım," dedi. "Yemin ederim."

Carmen bacaklarını altına kıvırıp Ava'ya döndü. Gözleri aç bir kedininki gibi pürdikkatti. "Anlat o zaman. Çocuğu parmağına doladın mı? Artık başarıya daha yakın mıyız?"

Ava içini çekti, kese kâğıdına uzanıp portakalı çıkardı. "Bana bunu hediye etti."

Viv, daha iyi görebilmek için maskesini çıkarıp, "Bu bir portakal," dedi.

"Berbat," dedi Carm. "Nasıl bir sürpriz bu?"

Viv, "Çok kabasın, Carm," diye azarladı.

"Kaybolan portakalın yerine," dedi Ava. "Ve dedi ki..." Belki iki ablasını da etkilemek için belki de onları heyecanın eşiğine getirmek için duraksadı. Çoğu zaman, birbirleriyle paylaştıkları herhangi bir hikâyenin merkezi o olmazdı. Çoğu zaman kendini Vivienne ve Carmen'in çiçeklerinin etrafında vızıldayan bir arı gibi hissederdi. "Bir dahaki sefere birlikte yiyeceğimizi söyledi."

Bir an sessizlik oldu. Ardından Viv, "Demek bir dahaki sefere!" dedi. Başını sallıyor ve gülümsüyordu.

"Bam!" Carmen, sanki altın madalya kazanmış gibi kollarını havaya kaldırıp maskesini havaya fırlattı. Maske, yapışkan bir yığın hâlinde taş zemine düşmeden önce televizyon ekranına çarptı.

Viv kanepeye geçip göğsüne bir yastık çekti. "Yani sana gerçekten bir portakal mı getirdi?"

"Gerçekten kötü bir hediye." Carm, burnunu kırıştırdı. "Ama kendini kötü hissetme, Ava. Ben de bu tür acınası hediyelerden nasibimi aldım. Terrance'ın bana dokuzuncu sınıfta verdiği bozuk sakız makinesini hatırlıyor musun? İçine sakız bile koymamıştı."

Ava, "Sonra da NBA'de oynama teklifi aldı," dedi.

Carmen acıklı bir iç çekti. "Doğru."

Sanki Viv'in *neden biri hediye olarak bir meyve verir ki?* diye sorduğunu farz etmiş gibi, "Bu arada, portakal özel bir tür, sanırım büyüyorlarmış," dedi Ava. *Çünkü beklenmedik*, diye düşündü, *ve tatlı.*

Ayrıntılar bir bir döküldükten, çözümlendikten, incelendikten ve tüketildikten sonra, Carmen kaşlarını çatarak tüylü terliklerine baktı. "Yani," dedi, "özel yetenekler gibi tuhaf şeylerden bahsetmedi mi?"

"Atağa geçmem gerekirdi, Carm."

"Her neyse." Carmen saçlarını omzunun üzerinden attı. "Sağlam bir plan yapmalıyız. Sonraki adımlar ne olacak?" diye mırıldandı. Ava, onun bu soruyu aslında kendi kendine sorduğunu fark etti.

"Beni aramasını beklemeli miyim?" dedi Ava, Carm'ın aradığı sonraki adımın muhtemelen bu olmadığını biliyordu. Özellikle mevzu erkekler olunca, Carm'ın sinsi beynine girmek zordu. Ava, Carm'ın hayal gücünde hangi yarı uydurma fikirlerin filizleneceğini asla bilemezdi.

Carm onaylamayan bir inilti çıkardı.

"Daha önce, onu aramamamı, telefonun üç kere çalmasını söylemiştin bana," diye haykırdı Ava. "Sen tam bir ikiyüzlüsün."

Carmen, "O zaman öyleydi, şimdi böyle," dedi. "Önündeki bilgilere dayanarak stratejini belirlemelisin. Adam sana bir hediye vermiş." Yüzü düştü. "Yani berbat bir hediye ama yine de denemiş, bu da bir sonraki hamleyi senin yapman gerektiği anlamına geliyor. Oyunu uzun düşünmeliyiz. Üç hafta. Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Viv yastığını daha sıkı sıktı. Ava, tam da Viv'in Carmen'e karşı kendisini savunacağını düşünürken, Viv, "Carm haklı," dedi.

"Ne?!"

"Ben mi?" Carm gözlerini kırpıştırdı.

Carmen'i duymazdan gelen Viv, Ava'ya, "Stratejik olmak konusunda haklı ama uzun oyun konusunda yanılıyor. Fazla vaktimiz yok ve Rion seni günlerce aramayabilir."

"Özellikle de 'kendin' olduysan," diye sırıttı Carmen.

Ava sırıtan ortanca kız kardeşine doğru başını salladıktan sonra Viv'e dönüp, "Onu iyi biri olmaya ikna edemez misin?" dedi.

Viv'in yüzü aydınlandı. "Aaa... İyi fikir!"

"Aklıma dokunmaya çalışmazsan iyi edersin," diye itiraz etti Carmen. Sanki Viv'in kutsamasından bu şekilde korunabilecekmiş gibi ellerini başının üzerine bastırdı. "Ayrıca ben iyi bir insanım. Sadece, siz gerçeği duymaktan hoşlanmıyorsunuz."

Ava, Carmen'in söylediklerini duymazdan gelerek portakala baktı. "Bunu birlikte yiyeceğimizi söyledi, bu yüzden kısa süre

içinde araması gerekiyor. Yanlış mıyım? Yani, portakallar ne kadar dayanır ki?"

Carm, "Sana bunun yeni bir tür olduğunu söylemiş," dedi. "Belki de sonsuza dek bozulmayan süper bir meyve falandır."

"*Süper meyve* falan demedi," diye homurdandı Ava. "Bir daha ne zaman buluşmak isteyeceğini tahmin etmek için meyvelerin son kullanma tarihlerinden bahsettiğimize inanamıyorum."

Viv, "Bir de büyükbabası bu meyvelerin yetiştiği bahçeye birinin adını vermiş," dedi.

Carmen, "Eminim ki öpüştüğü ilk kişi, ilk karşılıksız aşkı ya da ona benzer biriydi," diye akıl yürüttü.

Ava, "Kimse koca meyve bahçesine öpüştüğü ilk kişinin adını vermez," diye karşı çıktı.

Carm, Ava'ya cilveli cilveli gülümsedi. "Öpücüğe bağlı."

Viv ve Ava karşılık olarak Carmen'e yastık fırlattılar, Carmen de abartılı bir çığlıkla puftan yuvarlandı.

Viv ve Carmen yatağa yöneldiklerinde, Viv omzunun üzerinden Ava'ya baktı. "Geliyor musun?"

"Birazdan," dedi Ava.

Ancak o "birazdan" hiç de biraz olmadı. Ava'nın tek amacı portakalı buzdolabına koyup biraz su almaktı. Elijah'ın hayatındaki kara deliğe bir mesaj daha gönderip sonra da geceyi bitirmeyi planlamıştı. Ama buzdolabını açtığında, özel olarak sipariş ettiği taze krema, Ava'yı mest etti. Yumurta, tereyağı ve hamur işi olan her şey gibi.

Farkına varmadan malzemeleri toplamış, en sevdiği çizgili önlüğünü üzerine geçirmiş, saçlarını dağınık bir topuz yapmış ve *Saint Honoré* -Fransız fırıncı ve pasta şeflerinin koruyucu azizi- pastası yapmaya koyulmuştu. Pasta harika bir şeydi, zaman geçirmesini sağlıyordu. Karmaşıktı. Katmanları, puf puf tabanı, pataşu hamuru, pastacı kreması ve çırpılmış kreması ile tam da içinde kaybolunası bir proje.

Mutfak, Ava'nın günah çıkarma yeri, terapisi ve dünyadan kaçtığı yerdi. Düşünmemek için mükemmel bir yerdi. Nana'nın durumunu, kutsamaların gücünü, Rion'ı, kaderi ya da Maggie'nin hikâyesini düşünmeyeceği yerdi.

Tek bir şeyi düşünüyordu ama: Rion'ı.

Nesnel düşünüyordu elbette. Tuhaf ama iletişim kurması kolay biri olduğu gerçeğini düşünüyordu. Onunla nasıl doğal bir şekilde arkadaş olabileceğini. Ama en çok, onun bir şey sakladığını, aynı zamanda da bir şeyi gün yüzüne çıkarmaya çalıştığını, bunun da Ava'nın kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadığını düşünüyordu.

Ava, sabaha karşı üçte pastayı tamamladı ve üzerine son pufu koydu. Bir bar taburesine oturup portakala baktı, sanki portakalın bir anda bir yüzü oluşacakmış da ona aradığı tüm cevapları verecekmiş gibi. Zihninde Rion'ın sesi yankılandı: *Cara Cara ile kan portakalı karışımı. Çok tatlı ama kabuğuna bak, inanılmaz sert.*

Birleştirdiği kollarına çenesini dayayan Ava, yüzüne düşen bir tutam saçı üfledi.

Kimsin sen, Rion North?

Ava, kendisini babası tarafından dürtülüp uyandırılırken buldu. Şafak öncesinin gri ışığı mutfağa süzülüyordu. Ava ağzındaki salyaları sildi ve şaşkın şaşkın yukarı baktı. Sonra arka kapının yanındaki bavulları gördü ve babasıyla Loretta'nın bu sabah tatile gideceklerini anımsadı.

"Prenses, burada mı uyudun?"

"Ben... uyuyakalmışım herhalde."

"Yatağına git," dedi Raul, haylaz bir sırıtışla, ağzından nefes alırken. "¡Qué deliciosa!"[51]

51 *Isp.* ¡Qué deliciosa! (Ne kadar da lezzetli!) -ç.n.

Ava, ona veda etmek için uykulu bir şekilde ayağa kalktı. "İyi eğlenceler."

Babası onu kol mesafesinde tutup gülümsedi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Carmenita'ya göz kulak ol."

"Baba, kimse ona yetişemez bile."

"Ve lütfen, Emmanuel'in partisine git."

Ava tam itiraz edecekti ki babası, "Benim için," diye ekledi.

Ava homurdanarak kabul etti. Yatağına doğru giderken, arka pencerenin önünde durup babasının ve Loretta'nın garaj yolundan çıkmalarını izledi. Yükselen güneş ışığı, bir an SUV'un bagaj penceresinden görünen bir bavula yansıdı. Ava'nın etrafı, eski tanıdık acısıyla, annesinin dişlerini ve pençelerini onun kalbine geçirmesinin hatırasıyla sarıldı.

16. Bölüm

Şimdi günah çıkarma vaktiydi.

Nana'nın öldüğü gece Ava'nın verdiği son derece üzücü sözü tutma vaktiydi. İçten içe o sözü hiç vermemiş gibi davranmak istiyordu ama günün sonunda, başarısı çok fazla şeye bağlıyken, *yukarıdakinin* gazabını kaldıramayacağını anlamıştı.

Tüm hafta boyunca gideceğim.

Ahh!

Bu kadar cömert olduğu için geçmişine lanet okudu. Sonra eşit oranda umut ve korkuyla, Tanrı'nın bir haftayı iş günü gibi beş gün olarak mı yoksa yedi gün olarak mı kabul ettiğini merak etti.

Geçen sene, giderken çok kötüydü. Şimdi de çok kötü olacaktı.

Sabah uyuklaması ve duştan sonra Ava, Viv'in gittiğini, Carm'ın ise hâlâ yatakta olduğunu gördü. Ardından, üzerine bir tayt ile uzun kollu bir tişört geçirdi ve evden sadece birkaç blok ötede olduğu için Saint Mary Kilisesi'ne gitti. Gökyüzünde sonsuz bir grilik vardı; uzaktan gelen okyanus meltemiyle sallanan mis kokulu okaliptüs ağaçlarının arasına yerleştirilmiş, küçük, taş kiliseye kasvetli bir fon gibi. Ava, mavi İspanyol çinisi döşeli basamakları tırmandı, kemerli yoldan geçti ve güllerle dolu avluda yürüyüp günah çıkarma kabinlerinin bulunduğu yan girişe geldi.

Milyonuncu kez, *iki veya daha az günah için bir hızlı geçiş olsa iyi olurdu* diye düşündü.

Kilisenin içi, yanmış balmumu ve yara bandı kokuyordu.

Ava'nın kalbi acıklı bir şekilde sarsıldı. Sonra felaket düşüncesi geldi aklına. *Ya tanıdığım birini görürsem? Ya rahip bana gülerse? Ya her şeyi yanlış anlarsam?* Her zamanki açılış cümlesini zihninde yeniden prova etti: *Affet beni Tanrım, çünkü günah işledim.*

Sonra diz çöküp istavroz çıkarıyorum. Hayır, önce bunu yapacağım. Öyle miydi? Ya sonra? Tam bakışlarını kaldırdığında, ürkütücü Gotik harflerle yazılmış, *defol git* anlamına gelebilecek bir şey yazan tabelanın arkasında duran gümüş saçlı dört kişi gördü. Tabelada "GÜNAH ÇIKARMA İÇİN SIRADAKİ" yazıyordu.

Neyse ki ona bakan kimse yoktu ama yine de Ava bakışlarını kaçırdı ve sırf başka bir şeyle meşgulmüş gibi davranabilmek için Eilijah'ya mesaj yazarak parmaklarını meşgul etti.

Elijah!
Tam şu anda nerede olduğumu bilebilseydin.
Ve buraya nasıl geldiğimi... dünya gerçekten berbat.
Sen de öylesin.
Neden beni bıraktın ki!
Seninle konuşmak Tanrı ile konuşmak gibi.
Asla cevap gelmiyor.
Ve hayır, sen Tanrı değilsin.

Ava beş mesaj daha gönderdikten sonra -ki hepsi birbirinden acınasıydı- Google'da "günahlarınızı bir rahibe nasıl itiraf ederiz" araştırması yaparken, sırada önünde bir kişi kalmıştı.

Nasıl yapılacağına dair makaleye telefonundan hızlıca göz attı. "Hadi," diye inledi. *Sadete gel.* Önündeki selvi boylu kadın kaşlarını çatıp cıkcıkladığında, Ava utandı.

Kadın artık boş olan günah çıkarma kabinindeki yerini alırken, Ava, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Ve mutlak kötü son. Ava kadının rahiple konuştuğunu duyabiliyordu. Ya da en azından sesindeki tizlikleri, düşüşleri ve aralardaki bazı kelimeleri: *Berbat. Yalanlar. Zehir. Tavuk.* Ava'nın hayal gücü tüm silindirleri ateşledi ve kadının haber başlığını oluşturdu: "*Kadın, Kocasını Tavuklu Tartına Zehir Koyarak Öldürdü.*"

Biraz daha mırıldanmalar oldu ve sonunda siyah ahşap kapı açıldı ve tamamen dikkati dağılan Ava henüz makaleyi bitirmemişken kadın dışarı çıktı.

Ava derin bir nefes alıp karanlık kabine girdi. Bir ekrandan sakallı bir adamın yüzünün silüetini gördü. *Teşekkürler, Bebek İsa, Peder Conrad değil karşımdaki.* Bir yabancıya günah çıkarmak, sizi vaftiz eden ve düzenli olarak evinize akşam yemeğine gelen birine günah çıkarmaktan çok daha kolaydı.

Ava kırmızı kadife yastığa oturdu. *Lanet olsun. Diz çökme tahtası nerede?* "Imm..." diye başladı. "Günahlarımı affedin. Hayır. Yani, şey, affedin..."

Bir kıkırdama.

Kalın, cızırtılı bir ses, "Burada o kadar resmî olmuyoruz," dedi. "İçinden çıkarmak istediğin şeyi neden söylemiyorsun bana?"

"Günahlarım gibi mi?"

"Tövbe etmen gerektiğini düşündüğün her ne varsa."

Ava, dışarıda ayak sesleri duyunca sesini alçaltarak kütüphane fısıltısıyla konuştu. "Ah, şey, Paskalya orucunda dondurmadan vazgeçmiştim ama yine de yedim."

"Devam et."

"Ben... babama kredi kartı ekstrem hakkında yalan söyledim." *Ama benim açımdan bakarsak, o güneş gözlüğüne gerçekten ihtiyacım vardı.*

"Sonra?"

Ava durdu, tereddüt etti. "Bu kadarı yeterli değil mi?" Kota yok muydu?

"Onu sen söyleyeceksin."

Ava beynini zorladı. "Peki... Geçen gün önümdeki yavaş sürücüye küfrettim. Tabii, kendi arabamın içinde sadece."

"Anladım," dedi rahip.

"Bu kadar." Ava, karanlık kabine altı kez daha uğrayacağından, hızını ayarlaması gerektiğini düşünerek arkasına yaslandı.

"Hepimiz bu kalıplara ve davranışlara düşüyoruz."

"*Rahipler... ve rahibeler hariç herkes*, demek istiyorsunuz herhalde."

Bir kıkırdama daha. "Kefaretin beş..."

Ava'nın telefonu çaldı. İrkilip kimin aradığına bakmadan telefonu sessize aldı. "Özür dilerim."

"Altı kez *Kutsal Babamız*, üç kez de *Ave Maria* duası."

Hani beşti? "Peki. Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Ava.

"Fazlasını mı istersin?"

"Hayır, yani..." Ava tırnaklarını kemirmeye başladı. Jel tırnağa gerçekten ihtiyacı vardı. "Gitmeden önce size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Azizler akıllı mıdır sizce? Yani mesela, işlerinde iyi olduklarını düşünüyor musunuz?"

Bir duraksamanın ardından, "Onlar mükemmel aracılardır," dedi.

"Yani size yardım edeceklerine emin olabilirsiniz."

"Hem de her zaman."

Ava, gitmek için ayağa kalktı, sonra arkasını döndü. "Bütün günah çıkarmaları siz mi dinliyorsunuz?"

"İnternette bir takvim var. Ben, Peder Gustavo."

"Tamam, sadece altı kez daha geleceğimi bilmenizi istedim."

Güneş mavi-gri bulutların arasından sızmaya başlamış, Ava dışarı çıktığında bu yüzden gözlerini korumak zorunda kalmıştı. Avluya çıkmak için merdiven basamaklarını atlarcasına inerken, *biri gitti, kaldı altı,* diye düşündü. Sonra sessize aldığı aramayı hatırladı. Telefonuna baktı.

Rion.

Mesaj bırakmamıştı, Ava bu yüzden hemen onu geri aradı.

"Selam," diye cevap verdi Rion.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?"

"Bana inanmayacaksın."

"Söyle."

"Az önce günah çıkardım."

"Gerçekten mi?" Sesi hafif ve rahattı. "Yani benimle takılmak o kadar kötüydü ki günah çıkarmak zorunda mı kaldın?"

Ava güldü. "Günah çıkarmamın bir parçası değildin."

"Ah, iyi bari. Ben şey için aradım..."

Fonda gürültülü bir motor kükredi ve Rion'ın sözünü kesti.

Çalışan taşlama dişlileri. Havlayan bir köpek. "Bir dakika," dedi Rion, neredeyse bağırarak. Telefonun mikrofonunu kapatmış olacak ki her şey sessizleşti. Ava önce bir kapının kapandığını duydu, sonra Rion geri dönüp, "Perşembe akşamı müsait olup olmadığını sormak için aramıştım," dedi.

Ava küçük bir şaşkınlık hissetti. Yoksa zafer miydi? Bu işin bir sonuca varabilmesi için dostluklarının samimi ve doğal olması gerektiğini hatırlattı kendine. Gösteriş yok. Yalan yok. Olmadığın biri gibi görünmek veya davranmak yok.

"Neden?"

"Benimle saat altıda Travel Town'da buluşabilir misin?"

"Şu eski trenlerin olduğu açık hava müzesi mi?" *Neden öyle bir yere gitmek istiyordu ki?*

"Aynen o," dedi Rion.

O gün Ava'nın mesaisi vardı ama Grant ve diğerlerinin ihtiyaçlarına göre her hafta program değiştiğinden, emin olmak için telefon takvimini kontrol etmesi gerekiyordu. "Hatta kal." Ava haftalık programa hızla göz attı. Rahat bir nefes aldı. Rion'la buluşmak için bolca vakti olacaktı. "Evet, gelebilirim."

"Güzel," dedi Rion. "Bunu kaçırmayı istemezsin."

"Neyi kaçırmayı?"

"Sürpriz. Ah, portakalı unutma."

"Sana sürprizlerden aslında nefret ettiğimi söylemeyi unuttum."

"Önce bunu görmen gerek, onu sonra konuşuruz."

Bir portakala bebek muamelesi yapıp öyle bir ilgi göstermek yorucuydu.

Ava, meyveye "Kanlı Cara" adını verdi ve sonraki üç gün boyunca onu "zehirli" notuyla buzdolabında bıraktı. Kız kardeşlerinin değerli meyveyi kazara yiyip her şeyi altüst etmeyeceğine güvenemezdi. Sonra korkunç bir sürpriz oldu. Görünüşe göre Rion konuşan, yürüyen, sürprizlerle dolu bir fabrika gibiydi. Böylece, nihayet perşembe günü geldiğinde, Ava sulu meyvelerin nasıl yetiştirildiğine dair bir *Times* makalesini yeniden düzenlemek olan işine odaklanmak yerine saatleri sayarken buldu kendini.

Diğer iki stajyer -Anmol ve Corbin- yakındaki bölmelerinde gevezelik ediyorlardı ama sesleri Ava'nın ayrıntıları duyamayacağı kadar alçaktı. Bir de tıraş olması ve saçını kestirmesi gereken, aynı zamanda maaşlı olarak arşivlerde de çalışan, huysuz bir yüksek lisans öğrencisi olan Harold vardı. O ve Ava'nın bölmeleri bitişikti ve Ava, kulaklık takmadığı takdirde onun nefes alışını ve acıklı bir şekilde burnunu çekişini duyabiliyordu. Adamın burnu bir musluktu sanki.

Anmol parlak siyah atkuyruğunu omzunun üzerinden kıvırarak köşeyi döndü. "Hey Ava, sence Duke Üniversitesi için başvuru makalemde bir yaşam mücadelesi uydurmalı mıyım? Corbin yalan söylememi öneriyor ama bence..."

"Gerçeği uzatıp süslemeni söyledim." Corbin şeytani bir sırıtışla Anmol'un arkasında duruyordu. "Yani *üstesinden geldiğin bir zorluğu anlatmanın* bize ne faydası var? Bize ne?"

Anmol iç çekti. "Özel hayatı fazla kurcaladığını düşünüyorum sadece. Onları ne ilgilendirir ki?"

"Tamamen katılıyorum," dedi Ava.

"Hangisine? Yalan söylemeye mi yoksa özel hayatı fazla kurcaladığına mı?" diye sordu Anmol.

"Hımm, yalan söylemen gerektiğini düşünmüyorum."

Corbin homurdandı. "Peki, ne diyoruz, bizim 'yaşam mücadelemiz' bu korkunç makaleyi zamanında bitirmek mi?"

Ava henüz üniversite başvuru makaleleri üzerine düşünmeye bile başlamamıştı. Çünkü genel olarak bunun popüler bir soru olduğunu biliyor ve yabancılardan oluşan bir kurula kalbini ve ruhunu açmanın onu neden daha iyi bir aday yaptığını anlamıyordu.

"Belki de," dedi Anmol, "bu sıkıcı stajyerlik hakkında konuşabiliriz. Okuduğumdan veya yazdığımdan fazlasını dosyalıyorum. Yani gazetecilik bunun neresinde? Sadece bedava emek."

"Evet," dedi Corbin. "Ava, gerçek hikâyeleri kopyalayıp düzelterek iyi bir iş yapıyor. Ben de işte sosyal medya gönderilerini düzeltiyorum."

Anmol, "En azından bir şeyleri düzeltiyorsun," diye karşı çıktı.

Ava gerçekten daha alçak sesle konuşmalarını dilerdi. Grant'in onları duyması ve nankör kıçlarını tekmeleyip sokağa atması, Ava'nın en son isteyeceği şeydi. Ama şanslıydı ki ofis gürültüyü gizleyecek kadar hareketliydi.

Ava, sandalyesine yaslanıp başka bir konu açtı: "Anmol, geçen hafta, jimnastik takımına girmeden önce üç kez denemelere katılman gerektiğini anlatmamış mıydın bize?"

"Kendimi daha kötü hissetmem için mi uğraşıyorsun?"

"Hayır," dedi Ava. "Ama onun için de ne kadar sıkı çalıştığına dair bir hikâye olmalı ve bence bu senin kararlılığını gösterir."

Anmol'un somurtkan ifadesi bir anda aydınlandı. "Ve ayak bileğimi kırmıştım!"

Corbin, Anmol'un önüne geçerek, "Bana da söyle," dedi. "Benim sorunum ne?"

Ava güldü. "Seni yalnızca üç haftadır tanıyorum."

Corbin kederli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Bir keresinde küçük bir trafik kazası geçirmiştim."

"Bunun pek önemli bir şey olduğunu düşünme," dedi Ava. Anmol da onaylayarak başını salladı.

Corbin iç çekti. Bir an sonra gözleri bir fikirle fal taşı gibi açıldı. Ava onun çiçekler açtığını görebiliyordu. "Bir kamp gezisinde kaybolmuştum. Tam bir hayatta kalma hikâyesi, dostum!"

Ava oturduğu yerde doğruldu. "Gerçekten mi? Ne kadar süreliğine?"

"Günler."

Anmol, kollarını sıkıca kavuşturdu. "Hiç günlerce hayatta kalabilecek birine benzemiyorsun, Corbin."

Şaşırmış gibi yaptı. "Bak, mesele şu ki, vahşi doğada tek başımaydım. Su yok. Yemek yok. Vahşi hayvanlarla savaş. Hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Ava.

Corbin gülümsedi. "Hayır, ama kulağa güzel geliyor, değil mi?"

Anmol, "Peki sen ne hakkında yazacaksın?" diye sordu Ava'ya.

Ava uzun bir nefes verdi. "Fikrim yok." Sonra, cevaplamak zorunda olduğu diğer soruyu düşündü: *Neden gazeteci olmak istiyorsun?* Görünüşte mantıklıydı. Konuştuğu dile fazlasıyla hâkimdi. Ama gerçeği düşününce, amacının yazmakla hiçbir ilgisi yoktu, her şey gazeteciliğin soğuk ve katı gerçeklerden oluşan temeliyle ilgiliydi. Ava hayalî bir dünyayı değil, gerçekleri severdi. Ve hangi

gazeteci bir haber yazarken darmaduman olmuştur ki? Hiçbiri. Onlar, duygularını kontrol altında tutardı. Ava'nın hoşuna giden de buydu.

Akşam 5.00'te, Grant, Ava'nın masasının önüne geldi. Bir blazer ceket giymişti ama Ava'nın gözüne, "daha iyi günler görmüş gibi görünen" solmuş, sarı *Aerosmith* tişörtü çarpıyordu; "eros" harfleri dışındaki serigraf baskılı harfler soyuluyordu. Bu, Ava'nın içten içe gülmesine neden oldu. Bir anlığına *acaba ironik olmaya mı çalışıyor* diye merak etti.

Bir kulaklığını çıkardı. "Selam."

"İyi gidiyor mu, evlat?"

Ava başıyla onayladı. "Cenazeye geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Zahmet etmişsiniz."

"Güzel bir buluşmaydı."

Ah. Ava, Grant'in sözleriyle, tavırlarıyla ve hatta bazen ifadeleriyle onu bu kadar sık şaşırtabilmesinden etkilenmişti. Bir abisi olsaydı, onun belki de Grant gibi olmasını isteyeceğini düşündü. Bu tek kelimeyle trajik olurdu.

"Ve konuşman..." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Unutulmazdı."

Ava kafasını dosyaların altına gömmek istedi. Utangaç bir kahkaha balonu patladı. "Saygınlık ateş altında. İşte ben."

Grant kaşlarını çatıp aniden ciddileşti. Rahatlık anı bitmiş miydi? "Peki, konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Ava iç organlarının burulduğunu hissetti. Böylece sohbet çok tuhaf bir hâl almıştı. Ava'nın masasına hiç gelmeyen Grant, stajyer amiri olmak istemeyen Grant, her zaman on yedi yaşındaki bir kızla konuşmaktansa yalnız kalmayı tercih ettiği havası veren Grant, aniden abi rolüne mi bürünmüştü?

Konuşmak? Terapi seansı gibi? Şaka mı yapıyor?

"Yetişmem gereken çok şey var," dedi Ava. "Ve şey... geçen hafta izin kullanmış olmam tavsiye mektubuma zarar verecek mi?" Nerede durduğunu bilmek için bunu sorması gerekiyordu. Bu prestijli lise stajı, *Times* için bir ilkti; bir nevi deneme sürüşü gibiydi ve Ava işi aldığı için minnet duyuyordu. Ama günün sonunda, Columbia Üniversitesi mi yoksa başka bir üniversite mi sorusunun cevabını belirleyecek olan Grant'in tavsiye mektubuydu.

"Zaten olması gerekenden daha fazla çalışıyorsun ve izin almayı hak ettin." Grant, Ava'nın arkasına uzandı ve raftan pembe, ışıltılı bir dosyayı aldı. Kapağında "Hayaller" yazıyordu. Ava staja başladığında, Viv bunlardan bir yığın satın almıştı Ava için. Ve şimdi, bu dosya Grant'in elinde dayanıksız ve acı verecek kadar olgunlaşmamış görünüyordu. "O gece o fotoğraflar üzerinde çalıştığın için sana teşekkür etmeyi unuttum."

Ava, mektubunun nasıl olacağını şimdiden hayal edebiliyordu: *Her şeyin ötesine geçen güçlü iş ahlakı...* Bunu düşündükçe, sanki kafası çizgi film karakterlerininki gibi şişiyordu.

"Sen çıktıktan sonra yerde birkaç fotoğraf buldum," diye devam edip, dosyayı Ava'ya uzarttı. O sırada odanın diğer tarafındaki biri Grant'i çağırdı. Grant elini kaldırıp, beklemesini işaret etti.

"Neleri düzenlemeyi bitirdiğinden emin olmadığım için," diye devam etti, "onları tekrar masana koymak istemedim."

"Ah, teşekkürler," dedi Ava.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olacağımı biliyorsun."

Ava, o gittikten sonra dosyanın içine göz attı ve beş fotoğraf buldu. Ama sadece bir tanesi hafızasında yer etmişti: *Evlen benimle* diyen adam.

Fotoğrafın arkasını çevirdi, orada tarihini göreceğinden emindi: 7 Temmuz 1959. Bir de görünmez bir mesaj vardı sanki: *Ben gizemli bir adamım.* Ama bir gerçek daha vardı. Buradaki

fotoğrafların çoğu, bir zamanlar *Times*'ta yayımlanmıştı; bu da dolayısıyla bir yerlerde bu adamla ilgili bir bilgi olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ava, floresan ışıklarının altında işaretlemiş olduğu dolgun makaleyi bir kenara itti ve daha yakından bakmak için masasının çekmecesinden bir büyüteç çıkardı. Adam yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Yakışıklıydı, genç Ben Affleck havası vardı ama Ava'yı fotoğrafa çeken, adamın gözlerindeki umut ve vaatti. Sonra, geçen gece gözden kaçırdığı bir ayrıntıyı fark etti: Arka planda, 8.51'i gösteren akrep ve yelkovanı dışında solgun ve bulanık görünen bir saat kulesi vardı.

Ava, yer ayağının altından kayıyormuş gibi hissetti. *Mümkün değil. Bu bir tesadüf. Tıpkı geçen geceki hesap gibi.*

Tesadüf.

Fotoğrafı klasöre koyup çekmeceye geri itene kadar, Ava'nın kararlılığı bu kelimeyle baltalandı. Saçma sapan bir tavşan deliğine atlayan beynine engel olmadığı için kendine kızdı.

Kendine hâkim ol. Sadece üç zararsız rakam.

Ava, kendisine uyan gerçekliğe ikna olmakta çok iyiydi. Kaderin ve "olması gerektiği gibilerin" olmadığı bir gerçeklik. Rion'la zamanında buluşmak gibi, kontrolün kendisinde olduğu bir gerçeklik.

Şu andan itibaren, kendi hayatı üzerinde bu kontrolü sağlama ihtiyacını her zamankinden daha fazla hissediyordu.

O sırada bir narenciye kokusu geldi burnuna. Midesi altüst oldu. Harold'ın bölmesine koşarken nefesi kesilmişti. Harold'ı, parmağı Kanlı Cara'nın içine girmiş hâlde, orada buldu!

"Dur!" diye çığlık attı Ava.

Ava tuvalete gittiğinde, Harold gerçekten de portakalı masadan mı almıştı? Ava, portakalın kabuğunu inceledi. Neyse ki sadece küçücük bir delik vardı.

Harold yerinden sıçradı ve Kanlı Cara'yı acınası bir gümbürtüyle Ava'nın masanına bıraktı. "Derdin ne senin?"

"Derdim mi ne?" Ava ters ters bakarak portakalı kaptı. "Bu benim portakalım! Masamın üzerindeydi!"

Anmol'un gözleri bölmenin duvarında gezindi. "Dostum, bu hiç de hoş değil."

Harold gözlüğünü burnunun üstüne itti. "Eh, herhalde yuvarlanmış. Tanrım, Ava... Sadece bir portakal." Ofisteki diğer kişilere bir göz attı; hepsi bilgisayarlarından, konuşmalarından veya telefonlarından başlarını kaldıramayacak kadar meşguldü.

"Tıpkı kalemim, zımbam ve..." Ava dağınık alanı taradı. Pembe klasörlerden önünde "Magic" yazan bir tanesi, Harold'ın ezik büzük mini buzdolabının üzerinde duruyordu. "Ve bu!" Dosyayı alıp kolunun altına sıkıştırdı.

"Bahse girerim ortadan kaybolan poğaçalarım da oraya gidiyordur!" dedi Anmol, suçlayıcı bir tavırla.

"Benim gluten intoleransım var, Anmol!" dedi Harold. Sonra Ava'ya dönerek teslim olur gibi ellerini kaldırdı ama yüzünde aptalca, zoraki bir sahte masumiyet ifadesi vardı. "O klasör çöp kutusundaydı."

"Ve bu sıradan bir portakal değil," dedi Ava, sesini yeniden ayarlayarak, konuştuğu her kelimede şeytan boynuzlarının çıktığını hayal ederek, doğaçlamaya başladı. "Bu üzerinde çalıştığım bir hikâyenin bir parçası, bu portakal ise yeni bir çeşit..."

"Her türden böceği kovan bir portakal," diye atıldı Anmol, ikna edici bir şekilde başını sallayarak.

"Ve onu yemen güvenli değil, Harold." Ava suratını asıp, bir ağır ceza avukatından daha inançlı tavırla, "Zehirlenebilirdin," dedi.

Anmol, soluksuz kalmış gibi rol yaptı. Önce yüzü bembeyaz olan Harold, sonra hemen sırıtıp, "Bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu.

Ava, tatmin olmuş bir tavırla omuz silkti. "Hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmelisin." Sonra Kanlı Cara'yı da yanına alarak Anmol'a gülümsedi, çantasını alıp uzaklaştı.

Jeep'ine vardığında telefonu titredi. Bir kez. İki kez. Altı kez.

Brujasteria[52] adlı grup sohbetlerinde kız kardeşlerinden beş mesaj gelmişti.

Carmen: Ava, yeni deri ceketimi sen mi aldın? Taba rengi olanı?
Viv: Gittin mi? Geç kalma.
Carmen: Eğer onu giydiysen seni öldüreceğim.
Viv: Vardığın zaman mesaj at.
Carmen: yavaşça. Seni yavaşça öldüreceğim.

Ava cevap yazdı: Ceket bende değil ve evet yoldayım. Bana mesaj atmayı bırakın!

Sonra da telefonunu sessize aldı.

Ava, Rion'ın verdiği talimata uygun olarak, lokomotif müzesinin bitişiğindeki otoparkta bir park yeri buldu. Akşam havası serin, taze ve alışılmadık derecede açıktı.

Ava otopark boyunca ilerlerken, gözleri Rion'ı bulana kadar bölgeyi taradı, gelip geçen birkaç kişi vardı.

Rion, bol bir kot pantolon ve bir sırt çantasıyla yolun kenarında duruyordu. Elinde kocaman bir *E.T.* balonu tutuyordu. Ve tıraş olmuştu.

Ava olduğu yerde durdu.

Ah. Aman Tanrım. Sürpriz bu mu? Yarı sönük bir uzaylı figürlü balon? Bu çocuk biraz tuhaf biri mi ne?

Aynı anda hem ölmek hem de nefes almak mümkünse, işte Ava tam olarak o durumdaydı. Orada, tam durduğu yerde. Neyse ki aralarında hâlâ altı-yedi metre kadar mesafe vardı ve Rion onu

52 Brujasteria: Cadılar Evi. -ç.n.

henüz görmemişti. *Gitsem mi? Hastaymış gibi mi davransam? Yoksa kafam dağınık gibi mi? Sonsuza dek kaybolsam mı, n'apsam?*

Bu dürüst bir adım olurdu. Ve aynı zamanda da içten.

"Ava!"

Çok geç.

Rion orada durmuş, sanki Ava onu ve *E.T.*'yi gözden kaçırabilirmiş gibi hevesle el sallıyordu. Ava, dudaklarını sıkarak gülümsemeye zorladı kendini ve ayakları geri geri gitse de Rion'a doğru yürüdü. *Sadece bir balon*, dedi kendi kendine. O sırada Viv'in sözleri yankılanıyordu kulaklarında: *Kibar ol. Kibar ol. KİBAR OL.*

Rion'a ulaştığında, Rion bir anlığına sarılmak için uzanacakmış gibi oldu ama son anda fikrini değiştirdi. "Gelmişsin," dedi, sanki Ava'nın gelmesine şaşırmış gibi.

Ava tam yanıt verecekken, yedi yaşlarında küçük bir çocuk terli ve nefes nefese bir hâlde koşarak geldi. Rion ona bir beşlik çaktı ve balonu uzattı. "Bu arkadaşına iyi baktım."

"Teşekkür ederim," dedi çocuk ve annesinin yanına dönmek üzere koştu.

Ava öyle bir rahatlayıp derin bir nefes verdi ki neredeyse göğsü sönecekti, omuzları sarkacaktı. Ava'nın balondan daha büyük bir sürpriz istemesi mümkün müydü? Rion'ın böyle... sıradan olmasını istememesi? *Hayır*, diye düşündü. *Rion'ın sıradan olup olmaması neden umurumda olsun ki? Ayrıca ben sürprizlerden nefret ederim çünkü kontrolü elimden alırlar. Peki sürpriz E.T. değilse, o zaman neydi?*

Ortamı germek istemeyen Ava, "Sen... balon bekçisi falan mısın?" dedi.

Rion omuz silkip, "Annesiyle birlikte ağaca tırmanmak istiyordu," dedi. "Ben de balonunu tutmayı teklif ettim."

"Balonu alıp kaçabilirdin," diye dalga geçti Ava.

Rion çenesini yukarı kaldırarak, "Şu güvenilir yüze bir bak," dedi.

Ava güldü. Onun gülmesi Rion'ı da güldürdü. Bir anlığına durup, Ava'nın esprisinin bıraktığı pozitif etkiyi hissettiler. Rion'ın gözleri bir anlığına Ava'nın dudaklarına kaydı, sonra yeniden yukarı kaldırdı bakışlarını. O anda hissedilen tuhaf çekim hissi, Ava'nın kendini kötü hissetmesine neden oldu. Rion, "Senin için olduğunu sandın, değil mi?" diye sordu.

"Balonun mu?"

"Evet, balonun."

"Hım... Hayır."

"Kesinlikle öyle sandın." Bal rengi gözleri fıldır fıldır etti. "Kabul et."

"E.T.'yle hiçbir problemim yok."

"Kimin olabilir ki? E.T. muhteşem."

"Kesinlikle öyle ama neden tren müzesinde E.T. balonu satıyorlar?"

"Dün bir mağazadan almış. Annesi, balonu o zamandan beri yanında taşıdığını söyledi. Ee, portakalı getirdin mi?"

Ava hafifçe çantasına vurdu. "Evet."

"Tamam," dedi Rion, ellerini çırparak. "Sürprizin için hazır mısın?"

"Lütfen o kelimeyi kullanıp durma. Geriliyorum."

"Peki peki, drama queen." Rion güldü. "Gerilme. Belki de biraz fazla abarttım. Hoşuna gitmeyebilir bile." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Aslında bence şaşıracaksın."

Havuzda süzüldükleri sırada Caroline, Ava'nın yanındaki deniz yatağında dinleniyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzü, bu gece vaktinde Ava'yı sıcak bir kucaklama gibi sarmıştı. Annesiyle, kız kardeşleriyle, dünyayla paylaşmak zorunda olmadığı bu anları seviyordu.

"Bahçıvanın oğlu hiç sıkıcı biri değilmiş. Prensese hep hikâyeler anlatırmış." Caroline yumuşak, sakinleştirici bir sesle konuşuyordu.

"Bu hikâyeler, prensesi güldürürmüş, kalbini doldururmuş... Onun daha önce hiç ama hiç duymadığı hikâyelermiş."

"Ne gibi?" diye sordu Ava, bakışlarını uzaklardaki bir yıldızdan ayırmadan.

"Ah... Aşk ve kalp kırıklığı gibi... İnsanların şansları ve umutlarıyla ilgili hikâyeler. Ejderhalar ve büyülü diyarlar varmış hikâyelerde."

Ava "ejderhalar ve büyülü diyarlar" fikrini beğendi.

Caroline, "Dakikalar, saatler, günler ve haftalar geçmiş. Prensesin annesi beklemekten yorulmuş. Kızına, evlenmesi için bir prens seçtiğini söylemiş," dedi.

" 'Hayır,' demiş prenses, annesine. 'Ben kararımı verdim zaten.'

Prenses, bahçıvanın prens olmayan oğlunu seçerse, kalbine girmesine izin verdiği ilk prensi öpücüğüyle öldürecekmiş, bu onun kaderiymiş ama kaderini değiştirebileceğini düşünmüş. Kaderi kandırabileceğini düşünmüş.

Çok ama çok zeki bir kız olduğunu düşünmüş."

18. Bölüm

Ava, hangisi yüzünden daha çok panikler, bilmiyordu: Sürpriz mi yoksa şaşkınlık mı? Şaşkınlığın daha iyi bir seçim olduğunu ve sürpriz gibi beklentiye sokmadığını düşündü. Ama buharlı trenlerde bu kadar şaşırtıcı ne olabilirdi?

Rion, Travel Town'ın aksi istikametine yöneldi.

Ava, "Yanlış yöne gitmiyor musun?" dedi.

Rion ona sorgulayan bir bakış attı. "Ah... Travel Town'a gideceğimizi mi düşündün? Trenler sana göstermek isteyeceğim kadar hoş değil. Hadi gel." Ava beklenmedik bir heyecanın küçük çekişini hissetti. Daha az önce, bundan sonra kontrolü elinde tutacağına dair söz vermemiş miydi kendine? Fakat Rion şimdiden bu sözü, bu planı aksatıyordu.

Griffith Park giriş yolunu geçtiler ve geniş bir binicilik patikasına saptılar.

Çok geçmeden meşe ve çınar ağaçlarının altında geniş bir gölgeye girdiler. Dalların arasından gün ışığı süzülüyordu. Rahat tenis ayakkabıları giydiği için memnun olan Ava, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sana hiç sürpriz kavramını öğreten oldu mu? Az kaldı."

Bir karıncalanma hissi Ava'nın ayaklarından başlayıp bacaklarını sardı. Bir yabancıyı ormana kadar takip etmek gerçekten iyi bir fikir miydi? *Çok fazla korku filmi izlemişsin*, dedi içinden.

Ayrıca, o tamamen yabancı da değil. Birlikte turta yedik ve benim kutsamam onda! Ayrıca kız kardeşlerim nerede olduğumu biliyorlar ve beni bulmak için ortalığı ayağa kaldırırlar.

Çağıl çağıl akan bir derenin yanındaki küçük bir yokuşu tırmandıkları sırada, Ava şehir stresinin eriyip gittiğini hissedebiliyordu. Nefesleri derinleşti, kolaylaştı, rahatladı.

"Bu gerçekten çok güzel," dedi. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"En sevdiğim yerlerden biri."

Ava nedenini anlayabiliyordu. Kadim görünümlü ağaçlarda, güneşin kıvrık dalların arasından süzülüşünde beklenmedik bir güzellik vardı. Sadece birkaç kilometre ötedeki şehrin koşuşturmacasını ya da Los Angeles'ın bir zamanlar böyle vahşi bir arazi olduğunu hayal etmek zordu.

Sonraki birkaç dakika havadan sudan sohbet ettiler. Ava onu, neyle kutsandığını anlamasını sağlayabilecek bir ipucuna ulaşmaya çalışarak soru yağmuruna tuttu. Rion herhalde bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordu. Değil mi?

Ne var ki öğrendiği tek şey, Rion'ın en sevdiği yiyeceğin ranch sosuna batırılmış *jalapeños*'lu pizza olduğuydu. Country hariç tüm müzik türlerini seviyordu. Country sevmemesinin nedeni, şarkıların ona daima hüzünlü sonları varmış gibi gelmesiydi. En sevdiği kişi büyükbabasıydı. Geçen yıl otuzdan fazla kitap okumuştu, çoğu çizgi romandı. En çok açık havayı seviyordu ve "Kâğıttan Köprüler" isimli, dünyanın dört bir yanındaki yetimleri mektup aracılığıyla başkalarıyla bir araya getiren bir kuruluşta gönüllüydü.

"Yani mektup arkadaşısın bir nevi?" dedi Ava merakla, gölgeli patikada yürümeyi sürdürdükleri sırada.

"Yunanistan'dan on yaşındaki bir çocukla mektuplaşıyorum," dedi Rion. "Adı, Basil. Harika bir çocuk."

"Çok güzel... Peki bu işe nasıl girdin?" Ama aslında demek istediği şuydu: *Neden bir yetimle mektuplaşmayı seçtin? Bu çok alışıldık bir şey değil.*

Rion cevap vermeden birkaç adım attı. Sırt çantasını düzeltti ve "Annemle babam ben on yaşındayken öldüler. Trafik kazası. Bilmiyorum... Sanırım annesi ve babası olmayan çocuklara yakın hissediyorum kendimi..."

"Çok üzüldüm," dedi Ava, hafifçe. Başka bir şeyler daha söylemesi gerektiğini hissetti ancak doğru kelimeleri bulamadı. Sonra *Rion'ın annesi Maggie mi acaba* diye merak etti. Söylediğine göre, bahçenin sahibi olan büyükbabası annesinin babası değil miydi? Meyve bahçesinin adının oradan gelip gelmediğini öğrenmek istese de sormaya cesaret edemedi. Belki Rion da tıpkı Ava gibi artık geri dönemeyecek olan ebeveynlerinden bahsetmek istemezdi.

Rion'ın omzu hafifçe Ava'ya değdi. "Sorun yok. Yani Bruce Wayne bile sonunda iyi oldu." Ânın gerginliğiyle güldü. "Bazı şeyler nasıl olması gerekiyorsa öyle oluyor," diye devam etti, "ve ben gerçekten de şanslıyım. Büyükbabam harika biri."

Olması gereken diye bir şey yok, Rion.

"Ya sen?" diye sordu Rion. "Senin ailen nasıl insanlar?"

Ava yutkundu. Ona bunu herhangi bir zamanda belki anlatırdı ama şu an hiç hazır değildi anlatmaya. Bu Ava'nın sırrıydı, her zaman dilinin ucunda olan, her an söylenmeye hazır bir yalandı. Mesela üçüncü sınıftayken bir çocuk, veli gecesine annesinin neden gelmediğini sormuş; Ava, annesinin öldüğünü söylemişti. Ama Rion'a bu konuda fazla tuhaf davranırsa, onu daha da meraklandıracağını biliyordu, bu yüzden kısa bir cevap vermekle yetindi. "İyiler. Babam harika biri. Annem ise..."

Tereddüt etti, daha sonra Rion'ın daha fazla soru sormasına davetiye çıkarmayacak bir gerçek geldi aklına. "Annem ise kendi dünyasında."

Ah, Ava birini tanımaya yönelik sohbetlerden nefret ediyordu. Sohbetlerin en kötüsü, bu tarz sohbetlerdi. Fakat samimi olacaksa ve Rion'la gerçek bir dostluk kuracaksa, *bir şeyler* paylaşması gerekiyordu. Bu yüzden, kimlere dair konuşmak istiyorsa, Rion'ı o tarafa yönlendirdi. "Babamın bir mimari tasarım şirketi var. En büyük ablam Viv mimar ve babamla çalışıyor. Diğer ablam Carmen yazları şirkette stajyerlik yapıyor. USC'ye gidiyor ama ne yapmak veya ne olmak istediği konusunda hiçbir fikri yok.

"Anladım." Gölgeli patikada yürürlerken, Rion düşünceli bir şekilde başını sallıyordu. "Ya sen? Sen de babanın şirketinde mi çalışacaksın?"

Rion henüz cümlesini bitirmeden, Ava başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Emin değilim. Sanırım sen de ne okumak istediğini pek bilmiyorsun."

"Hiçbir fikrim yok. Üniversite de bunun için değil mi zaten? Cevabı bulmak için."

Ava ne okuyacağına dair hiçbir fikri olmadan kampüse ayak bassa, kurdeşen dökerdi herhalde. "Peki nereye gitmek istiyorsun?"

"Yakın bir yerler." Rion olduğu yerde durup bölgeyi inceledi ve "Burası işte. Hadi," dedi. Patikadan çıkıp küçük bir tümseğin yukarısına ve ağaçların içine doğru yürüdü. Ava onu takip etti.

Rion, on metre kadar içeride, diğerlerinden daha yaşlı görünen bir meşe ağacının altında durdu. Sırt çantasını silkip kalın ağacın sert gövdesine vurdu. "Şaşırmak için ağaca tırmanman gerek."

"Gerçekten mi?" Ava kendi arka bahçesinde bir sürü ağaca tırmanmıştı ama henüz on yaşında bile değilken.

"Eğer korkuyorsan, tırmanmasak da olur."

"Korkmuyorum."

"Ya da tırmanamayacağını düşünüyorsan..."

"Ağaca nasıl tırmanıldığını biliyorum, Rion." Ava eşofmanlarını ve tişörtünü düzeltti.

Rion kalın gövdeye yaslandı, dolgun ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki gözlerin kapalı yapabilir misin?"

"Ne! Şaka yapıyorsun herhalde."

"Şaka yapıyor gibi bir hâlim var mı?"

"Aslında..."

"Bana güvenmelisin."

Güvenmek. Tabii. Rion, isteyebileceği onca şey arasında, Ava'nın alerjisinin olduğu şeyi istemek zorundaydı sanki.

Ava'nın tereddüt ettiğini görünce, "Buna değeceğine söz veriyorum," dedi.

Ava çantasını bırakıp omuzlarını geriye çekti ve "Tamam ama buna değmezse seni öldürürüm," dedi.

"Bu çok sert oldu." Rion güldü. "Önce ağaca atla," dedi, bir eliyle de en alttaki dalı kolaylıkla kavradı, diğer kolunu gövdeye doladı ve kendini geniş bir dayanağa doğru kaldırdı. Arka kol kasları şaşırtıcı derecede sıkıydı ve Ava onun zayıflığını güçsüzlük sandığını fark etti.

Rion yardım etmek için dönüp elini Ava'ya uzattı.

Ava, onu uzaklaştırmak için elini sallayarak, "Kendim yaparım," dedi. Atletik olduğu için minnettardı. Belki hiç ağaca tırmanma dersi almamıştı ama tenis ve voleybol oynamıştı, bir mil yüzebiliyordu.

Fazla düşünmeden Rion'ın tırmanışını taklit etti, yeterince yükseldikten sonra kendini bir dayanağa bıraktığında, neredeyse Rion'ı ağaçtan düşürecekti.

Rion kendi etrafında döndü, ayaklarını yeniden konumlandırdı, dengesini sağlamak için daha yüksek bir dala tutundu. "Tamam," dedi, "şimdi gözlerini kapatmalısın."

"Ciddiydin yani."

"Kolay bir tırmanış. Ben sana yol göstereceğim. O kadar da uzak değil."

Ava, bu ağaçta bu kadar özel olan ne olabilir diye merak ederek, çaprazlamasına uzanan kalın dallara baktı. Beklenmedik muhteşem bir manzara mı? Gözlerini kapatınca daha mı güzelleşecek? Durduğu yerin tek manzarası, çok daha fazla ağaç ve aniden birkaç santim uzağında olduğunu fark ettiği Rion'dı. Portakal, toprak ve deri kokuyordu. Cildi yakından daha da altın sarısıydı.

"İyi," diye mırıldandı, biraz mesafe yaratmaya çalışarak. "Ama düşüp boynumu kırarsam ve seni öldüremezsem, sana yemin ederim ki Viv ve Carmen seni buldukları yerde öldürürler."

Rion gülümsedi. "Anlaştık."

Derin, güvensiz bir nefes alan Ava gözlerini kapattı.

"Tamam," dedi Rion. "Ayağını beş santim kadar sağa koy." Onu yönlendirmek için elini tuttu. Ava, sıcak bir enerji sarsıntısı olarak tanımlanabilecek ani bir dalgalanma hissetti. Acaba Rion da hissetmiş miydi aynısını? Hissettiyse de hiçbir şey söylemedi. Ava ayağını koyacağı yeri bulurken, Rion yakınında duruyordu. "Sağda, yaklaşık bir ayak mesafede bir başka dal var. Tut ve kendini yukarı çek."

Ava, Rion'ın verdiği talimatlara uyarak tırmanış boyunca çıkıntıları ve delikleri kullandı. Rion'ın ona tepede nasıl bir sürpriz hazırladığını bilmiyordu ama söylediklerine uymanın ve düşmekten korkmamanın ne kadar kolay olduğunu anlayınca göğsünde büyüyen his, tamamen beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Ayrıca bu tür bir güven, midesinde patlamaya hazır bir şeyin sıkıştığını hissettirdi. "Varmadık mı hâlâ?"

"Kapat."

Bir dalı kavrama ve bedenini yukarı çekme daha. "Şimdi?"

"Tanıdığım en sabırsız insan olabilirsin."

Yarım dakika sonra Ava ayağını bir kez daha kaldırdı ve devasa gövdeye yaslandı.

"Şimdi bakabilirsin," dedi Rion.

Ava gözlerini açtı. Yerden altı metre kadar yüksekteydiler. Ava'nın beklediğinden daha azdı bu yükseklik. Rion, bir maymun rahatlığıyla onun yanından geçip daha yüksek bir dala çıktı. Ava, "Pekâlâ, nerede beni şaşırtacak bu şey?" diye sordu.

"Hayat hikâyelerini sevdiğini söylemiştin."

"Hı-hı."

Sağındaki bir dalı işaret etti. Kabuğun üzerine kazınmış kelimeler vardı:

Ellie ve Edwin. 4 Nisan 1963. 12 yaşında. Sonsuza dek dostuz.

İki çocuğun bu ağaca tırmanıp isimlerini kazımış olması çok sevimliydi ama gerçekten de bunca yolu bunu görmek için mi gelmişlerdi? Ava sormaya fırsat bulamadan, Rion, "Hikâyeyi aşağıya doğru takip edebilirsin," dedi.

Ava'nın bakışları Rion'ınkileri takip ederek bir alttaki dala kaydı. Bir başka oyulmuş yazıyı görmek için aşağı indi.

Çarpık bir kalp. *1964. İlk öpücük.*

Ava santim santim alçaldıkça, daha çok sözcükle karşılaştı. Göğsünde tuhaf bir titreşim baş gösterdi.

Aralık 1964. E.'yi seviyorum

Ve bunun hemen yanında, farklı bir elin yazdığı belli olan başka bir yazı: *Ben de.*

Ava, bu iki çocuğun birlikte büyüdüklerini ve onlar için en önemli anları işaretleyebilmek için bu ağaca tırmandıklarını hayal etti, gülümsediğini fark etti. Onların kahkahalarını ve fısıltılarını, öpücüğün iyi mi yoksa kötü mü olduğu konusundaki tartışmalarını neredeyse duyabiliyordu.

Ağacın arasından gelen serin esinti, yaprakları hışırdatıyordu.

Şubat 1965 xoxo

Ava bunun ne önemi olduğundan emin değildi ama her neyse, bu onların sırrıydı.

Mayıs 1968. Sağ salim eve dön.

1968. Vietnam Savaşı. Bunun anlamı bu muydu? Edwin savaşa mı gitmişti? Ava'nın kalbi, kendiyle yaşıt bir kızı tam da bu dalda oturmuş hâlde, sevdiği kişi için endişelenirken hayal etti.

Ava bir sonraki kelimeleri ararken, içinde açıklanamayan çılgınca bir enerjinin kabardığını hissetti. *Lütfen bir tane daha olsun*, diye geçirdi içinden. Ama daha fazlası yoktu. Ta ki bir oyuntu bulup küçük bir dalın altına bakana kadar.

Diğerlerinden daha küçük harflerle şu yazıyordu:

Aralık 1969, teşekkürler.

Tam onun yanında: *Ocak 1970, evet dedi!*

Ava parmaklarını tarihler, kelimeler ve anlar üzerinde gezdirdi. Kendini, birinin günlüğünü okuyan bir röntgenci gibi hissetmiyor da değildi ama yine de sonrasında ne olduğunu çok merak ediyordu.

Ağustos 1972 Warren.

Kasım 1974 William.

Ocak 1976 Sarah.

Ava'nın kalbinde, bu çiftin mutlu sonlarına ulaşmış olma ihtimallerine adım adım yer açıldı. Adam savaştan sağ kurtulmuştu. Evlenmişlerdi, üç çocukları olmuştu.

10 yıl E&E

Sonra, Ava ilk oyuğa geri döndüğünde izler kesildi. Bu muydu? Hikâyeleri böyle mi bitmişti? Ağaçtan indi, kazınmış kelimeler arayarak ağacın gövdesi etrafında döndü. Ve ardından son yazıyı gördü. Okumak için çömeldi.

Elveda Edwin, 22 Nisan 1984

Sonsuza dek dostuz.

"Aman Tanrım, ölmüş mü? Bu korkunç bir son!" diye haykırdı Ava. Boğazına kocaman bir yumru oturdu. *Aşk daima bir veda ile biter*, diye düşündü acı acı. Gözleri, tutmaya direndiği inatçı yaşlarla yanıyordu. Tarifsiz bir öfke yükseldi içinde.

Rion ağaçtan atlayıp ellerini kot pantolonuna sildi. "Özür dilerim... Seveceğini düşünmüştüm." Mendil arar gibi ceplerine bakındı. "Ağlama."

"Ağlamıyorum." Ava ayağa kalkıp, akan tek gözyaşını sildi. Göz pınarlarına hâkim olmadığı için hüsrana uğramıştı. "Sadece... Çok üzücü. Çok gençmiş." Ellie ve Edwin'i tanımıyordu bile, öyleyse neden böyle tamamen yıkılmış hissediyordu?

"Ama üç çocukları olmuş ve onca zaman birliktelermiş."

"Yeterli değil." Ava ağzından çıkan kelimelere kendi bile şaşırdı.

"Sadece düşünmüştüm ki..." Rion bir elini saçından geçirdi. "İnsanların hayat hikâyelerini sevdiğini söylemiştin."

Mutlu sonlu olanları. Bakışlarını meşe ağacının tepesine çeviren Ava, "Ben sadece... Bunu beklemiyordum..."

Bunu. Seni.

Ava midesinde ani bir bulantı hissetti. Rion'ı tanıdığına, onunla o gece *dur* işaretinde karşılaşmasından çok önce tanıştığına dair çok tuhaf bir duyguya kapıldı. Ama bu imkânsızdı.

Ava son düşünceyi aklından uzaklaştırarak, "Bunu nasıl buldun?" diye sordu.

Rion, "Geçen yıl burada yürüyüş yapıyordum ve gövdedeki kazınmış yazıyı fark ettim," dedi. "İzleri zirveye kadar takip ettim. Dolayısıyla hikâyeyi tersten okudum."

"Öylesi daha iyi bir son olurdu." İki çocuk, dünya ayaklarının altında...

Rion'ın ağzı tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu kötü bir fikir miydi?"

Ava başını iki yana salladı ve bakışları artık başka yöne çevrilmiş olan Rion'a dik dik baktı. Kutsamayı görmeye çalışarak gözlerini kıstı. *Belki de hikâyeyle bir ilgisi vardır.* Ava'nın gazeteci olma arzusu göz önüne alındığında, bu tamamen mantıklıydı.

"Neden beni dövecekmiş gibi kaşlarını çatıyorsun?" dedi Rion, çantasını omzuna doğru kaldırırken.

Ava'nın eli kaşlarına gitti. "Ah, sıklıkla kaş çatarım." *Yalan.* Ava kaşlarını çatmamak için elinden geleni yapardı çünkü Carm her kaş çatmanın gelecekte bir kırışıklık olacağı anlamına geldiğini söylemiş, onu korkutmuştu. Buna rağmen Ava, ablasının akılalmaz iddiasını destekleyecek hiçbir şey bulamamıştı.

"Peki portakala ne oldu?" Rion çantasını karıştırırken, Ava geçen gece Rion'ın yanındaki defterin yine çantasında olduğunu gördü. Ava daha yakından bakınca ayrıntıları anlayabilirdi. Beyaz sayfalı, düz siyah deri kaplı bir defterdi. Ama içinde ne vardı?

Rion'ın sesi onu yeniden âna döndürdü.

"Evet, peçete getirdim çünkü portakallar biraz karmaşaya neden olabilir," dedi. "Biraz da su ve gazoz. Ne sevdiğini bilemedim."

"Portakal..."

Rion donup kaldı. "Yedin mi yoksa?"

"Hım... İş yerinde Harold diye biri var, az kalsın yiyecekti."

"Bana tam zamanında portakalı kurtardığını söyle."

Ava güldü. Göğsündeki baskının hafiflemesinden memnundu. "Öyle bir şey."

Birkaç dakika sonra patika üzerinde bir bank buldular. Gökyüzü günün son ışığından izler taşıyan soluk mavi bir renge bürünmüştü. Ava, Harold meselesinin tamamını anlatırken, Rion hızla portakalı soydu, başını sallayarak ve inanamayarak -ve belki de onaylayarak- homurdandı.

Ava'ya portakalın yarısını uzattı. "Pekâlâ, beğenmezsen ya da fazla abartmışsam, bana yalan söyle. Ya da boş ver. Gerçeği söyle. Sonuçta bu tür için milyonlarca yıldır falan çalıştığımız yok."

"Meyve bahçesini gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Rion'ın gözleri Ava'nınkilerle buluştu, bakışlarını normalden daha uzun süre tuttu. Sanki bir iplik, ikisini de yutmakla tehdit

eden bir sessizlik içinde onları birbirine bağlıyordu. Ava gözlerini kırparak bu bağlantıyı kesti.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Rion.

"Neyi?"

"Sana bir şeyler anlatmamı sağlamayı. Bu biraz ürkütücü. Sanki seni ezelden beri tanıyormuşum gibi ."

Demek o da hissetmişti.

"Tüm o gazetecilik dersleri sayesinde?"

Ama Ava'nın aslında söylemek istediği şuydu: *Bu duyguyu biliyorum.* Ama sonra aklına bir fikir geldi. Belki de bu tuhaf yakınlığın Rion'ın onun kutsamasını almasıyla bir ilgisi vardı.

"Bunu öğreten gazetecilik derslerini hiç duymadım."

"Psikoloji dersleri de aldım. Ama gerçekten de büyük bir gazetecilik programı olan yenilikçi bir pilot okula gidiyorum. Program oldukça yoğun. Ama her neyse, meyve bahçesinden bahsediyorduk." *Benden değil.*

Rion bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. "*Sevmek* doğru kelime değil. Daha fazlası var... Bilmiyorum, kader gibi. Bilirsin..." Sesi hafif ve rahattı. "Hani şu, senin inanmadığın şey."

Ava'nın buna ne demesi gerekiyordu? *Haklısın. Ama yine de bana Maggie'nin hikâyesini anlatır mısın?*

Rion beklentiyle ona bakarak bir peçete uzattı. "Gülme. Bulabildiğim tek peçete buydu." Açık kahverengi saçları o kadar farklı yönlere dağılmıştı ki hangisinin doğal yönü olduğunu anlamak zordu.

"Ninja Kaplumbağalar."

"Çocukken onlara takıntılıydım," dedi. "Bunlar da bir doğum günü partisinden kalmış olmalılar."

Ava meyve bahçesini hayal etmeye çalıştı. Zihninde, çiftlik; lastik salıncakları, eski bir ahırı ve köhne bir traktörü olan, geniş, yeşillik içinde, gölgeli bir yerdi. Üç adamın yaşadığı köhne evi görebiliyordu; etrafı çevrili bir veranda ve Ninja Kaplumbağa

peçeteleriyle dolu çekmeceler... Portakaldan bir dilim alıp ağzına attı. Tatlı sıvısı dilinin üzerinde patladı. Hayır, ekşi. Bir dakika. Hem ekşi hem de tatlıydı ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bu..." Fikrini söylemeyi küçük bir gösteriye dönüştürdü. "Her ikisi de... Bir bakayım. Bu..."

"Söyle hadi!"

Yüzünde bir gülümseme oluştu. "Harika!" Geri kalanı da ağzına attı ve çenesinden aşağı süzülen sularını peçeteyle sildi.

"Gördün mü? Dememiş miydim? Benim yarımımı da yiyebilirsin." Elini uzattı ve Ava tam reddedecekken, Rion'ın telefonu çaldı.

Telefonunu cebinden çıkardı, antika şeyin ekranını açtı. Ava'nın gözleri ekrandaki isme kaydı: *Shelby.*

Ava, kafasını karıştıran bir kızgınlık dalgası hissederek, "Açman gerekli mi?" diye sordu.

"Sadece bir saniye sürecek." Rion aramayı yanıtlamak için patikaya yöneldi.

Ava doğruldu, yapmaması gereken bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu ki bu tamamen saçmalıktı. Ama keskin uçlu soruları zihninden atamadı: *Shelby kız arkadaşı mıydı? Rion da o tür adamlardan mıydı? Belki de sadece arkadaşıdır. Acaba onu da hikâye ağacına götürdü mü? Aman Tanrım, Ava kendine gel.*

Rion birkaç dakika sonra geri geldiğinde, Ava hâlâ kendini toplamaya çalışıyordu. Tam o sırada Meda, Rion'ın tam arkasında belirdi. Ava o kadar şaşırdı ki neredeyse banktan düşecekti.

Rion arkasına bakarak, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Ben... Hiçbir şey. Bir böcek gördüğümü sandım da." Utandı. *Bir böcek mi? Gerçekten mi?*

Meda, Rion'ın yalnızca birkaç santim uzağındaydı ve onu çok yakından inceliyordu. Ava, Rion'ın azizin varlığını hissedebileceğini düşündü.

Ava aniden ayağa kalktı. "Ablamı aramam gerek. Hemen döneceğim."

Patikada Rion'ın onu duyamayacağı kadar uzaklaştı.

Birini arıyormuş gibi yaparak telefonu kulağına tuttu. "Seni çağırmadığım sürece gelmemelisin!" diye fısıltıyla bağırdı Meda'ya.

Meda, "Ama bu acil bir durum," dedi.

"Hep de acil durum."

"Çok daha hoş bir cevap beklerdim. Belki de nankör ruhun yapbozun bir parçasını daha bulduğumuzu bilmek isteyecektir. Çok büyük bir parça hem de."

"Kötü bir haber mi vereceksin yoksa?" Ava telefonunu daha sıkı kavramış, volta atıyordu. "Nana nerede?"

Nana, Meda'nın yanında belirdi ama bakışları Rion'ın üzerindeydi. "Görüyorum ki işler ilerlemiş. Qué bueno."[53]

Ava sabırsızca, "Ne buldunuz?" diye sordu.

Ağaçlar tepki verircesine, serin bir esintiyle sallandı.

Nana, "Kutsamanın nasıl aktarılacağını biliyoruz," dedi.

---

53 *İsp.* Qué bueno: Ne güzel. -ç.n.

Ava, dünyayı kıpkırmızı görüyordu.

Sıkışık trafikte boş boş otururken, kilometrelerce uzanan kırmızı fren lambaları vardı önünde. Arabaya binip Rion'dan uzaklaştıktan sonra sohbete başlamışlardı. Ava, Nana ve Meda'nın aynı anda bir şeyler mırıldanmalarını dinlerken o kadar bunalmıştı ki, tek bir tutarlı cümle bile kuramıyordu.

"Durun!" diye bağırdı sonunda ve hem Nana'yı hem de Meda'yı afallattı. "Lütfen," dedi, sonra hemen kimlerle konuştuğunu hatırlayarak, "Üzgünüm ama sadece biriniz konuşsanız daha iyi olur. Nana," diye ekledi.

"Gerçekten mi?" diye alay etti Meda. "Bir aziz yerine bir hayaleti mi seçiyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve çocuk menüsü oyuncağını alamamış bir çocuk gibi koltuğa yaslandı.

Ona kendini daha iyi hissettirmek isteyen Ava başını yana eğdi. "İkiniz de konuşabilirsiniz ama Nana başlarsa belki daha iyi olur."

Nana hayaletimsi parmaklarını kolçağa vurarak otoriter bir tavırla başını salladı. "Kutsamayı geri almak için..."

"Çarpışmayı yeniden yaratmak zorundayız!" diye araya girdi Meda.

Nana gözlerini devirip yüksek sesle nefes verdi.

"Ne?" diye haykırdı Ava. "Bir dakika. Rion'ın arabasına çarpmamı mı istiyorsunuz?"

"Elbette hayır," dedi Meda, sanki duyduğu en aptalca soru buymuş gibi.

"Bu, muy peligroso[54] olurdu." Nana, Ava'nın elini okşadı. "Kutsamanın kaybolduğu geceyi yeniden yaratmalıyız. Özellikle çarpma, fırtına ve o yoğun duyguyu." Sanki alışveriş listesindeki maddelermiş gibi parmağıyla işaretledi bu üç unsuru.

"Bunu nasıl yapacağım?" dedi Ava, o an bunu gerektirdiği için her türlü dramatik kol hareketini yaparak. Bu tam Granadoslara özgü bir şeydi. Aşırı derecede gergin oldukları zamanlarda, bir sonraki adımları abartılı el kol hareketleri olurdu daima. Eğer Carmen'seniz, buna bir de baş sallamalar ve abartılı nefes alışlar da dâhil olurdu. "Yağmur yağdıramam ki!"

"Onu ben yapabilirim," dedi Meda, neşeyle. Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Ava, dik bir uçurumdan kayıyormuş gibi hissetti, sanki eline gelen herhangi bir toprak parçasına tutunmaya çalışıyordu çaresizce. Mızmızlık ediyor gibi görünebilirdi ama yoldaki her dönemeçte bitkin düşüyor, yeni bir engelle karşılaşıyor veya kolay bir yolun olmasını diliyordu. Rion'a yalan söylemesini gerektirmeyen bir yol. En azından bir şeyleri atlayarak. Başlarda bu Ava'yı rahatsız etmemişti çünkü Rion'ı tanımıyordu. Ama iki gezintiden sonra, gerçekten arkadaş olabileceklerine karar vermişti. Onu sevmişti. Ava'nın aksine, ne kadar da dürüst, açık yürekli ve hoşsohbet biriydi.

"Arabasına o kadar sert çarpmadığını söylemiştin, değil mi?" Meda'nın sesi, Ava'yı daldığı düşüncelerden çekip çıkardı. Ava'ya iyice yaklaşmıştı. "Yani belki küçük bir çarpışma işe yarar."

Trafiğin yeniden akmaya başlamasına minnettar olan Ava, "Ah, anladım," dedi alaycı bir şekilde. "Sen bir anlık fırtına

54 *İsp.* Muy peligroso: Çok tehlikeli. -ç.n.

çıkarıyorsun, ben bir savunma oyuncusu gibi üzerine yürüyorum ve bam! Kutsama benim oluyor, öyle mi?"

"Yoğun duyguları unutma," diye hatırlattı Nana.

Ava inledi. "Savunma oyuncusu konusunda şaka yaptım."

"Biliyorum," dedi Nana, Ava da ciddi olduğunu anladı. Granados ailesinin kadın reisi genellikle somurtkan veya üzgün görünmezdi ama bir anlığına, kararan akşam ışığında hem somurtkan hem üzgün göründü. Sonra parmaklarını birbirine sımsıkı kenetleyerek çenesini kaldırdı ve "Mira. Şartlar her zaman istediğimiz gibi olmuyor, Ava. Hayat bize her zaman gül bahçesi sunmuyor ama şu an içinde bulunduğumuz durum bu ve bununla yüzleşmelisin. Metanetle ve..."

"Zarafetle," diye tamamladı Ava. *İşte "gül bahçesi" budur.* "Evet, biliyorum." Ava'nın çocukken sık sık duyduğu bir ifadeydi. Çok fazla fedakârlık yapmış, bilemeyeceği kadar büyük zorluklara ve kalp kırıklıklarına katlanmış olan önceki neslin hikâyeleriyle büyümüştü. Ava, büyükannesinin ona hiç anlatmadığı hikâyeler olduğundan da emindi ve hatta Nana'nın bahsettiği kalp kırıklıklarından birini bizzat kendisinin yaşadığını tahmin ediyordu. Bir insan, Nana'nın demirden kalbini kırmayı nasıl becerebilirdi, Ava hayal bile edemiyordu. Ama bunu yapan her kimse, olağanüstü biri olmalıydı.

Ava eve vardığında saat akşam 9'du. Ablaları ortalıkta yoktu. Tuhaf bir şekilde, Rion'la olduğu sırada Ava'yı mesaj yağmuruna tutmamışlardı.

Viv'e bir mesaj gönderdi. *"Neredesin?"* Cevap alamayınca, Carmen'e gönderdi. *"Eve geliyor musun?"* Ondan da cevap gelmeyince Brujasteria grubuna *"Size anlatacak çok şeyim var çocuklar!"* yazdı.

İlk cevap yazan Carmen oldu. *"Büyük bir haber mi? Arkadaşlarımlayım. Yanına gelmem şart mı?"*

Sonra Viv yazdı. *"Suşi yiyorum. Seni aramam gerekiyor mu?"*

Örümcek hisleri, alarm çanlarının çaldığını hissetmesine neden oldu. *"Kiminlesin?"*

Ama sorusuna bir cevap alamadı. Sadece *"Her şey yolunda mı?"* yazmıştı Viv. Viv konuyu değiştiriyordu ama neden? Birbirinize her şeyi anlatıyorsanız bu olağanüstü bir durumdu. Ava'nın duyguları çarpıklaşmış bir yığın hâline gelmişti şimdi. Yorucu bir gün olmuştu ve Ellie ile Edwin'in etkilerini hâlâ hissediyordu. *Onları tanımıyorum bile,* diye hatırlattı kendine. Ama bu hikâye onun, *peki benim kendi hikâye ağacım nasıl olurdu acaba?* diye düşünmesine yol açmıştı. *Ne anlatacaktı o ağaç?* Sonra bir de Rion'ın annesi ile babası vardı. Vedaların kaçınılmaz ve berbat olduğuna dair hatırlatmalar. Şimdi de Viv'in ondan bir şeyler sakladığından emindi. Viv demek ki Ava'ya güvenmiyordu ve muhtemelen en derin yara da buydu.

"Ben iyiyim" diye mesaj yazdı Ava. Onlara kutsamayı nasıl geri alacağını öğrendiğini neden söylemediğinden emin değildi. Belki planlarını bozarak her şeyi mahvetmek istemediği için, belki de sadece fırtına öncesi bir anlık huzur istiyordu.

Ava mutfağa girince, Carmen'in mesajda bahsettiği arkadaşlarının seslerini duydu. Arkadan müzik gürlüyor, su sıçratma sesleri ve kahkahalar, açık pencerelerden içeri doluyordu. Ava gidip pencereleri kapattı. Meda mutfak tezgâhında oturmuş, cam kapağın altında sergilenen pastaya yoğun bir ilgiyle bakıyordu. "Aziz Honoré? Onun pastasını mı yaptın?"

"Sana da bir dilim teklif ederdim ama..."

"Yemezdim ki!" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öff. Fırıncılar. Hiç kimse benim adımı bir pastaya vermedi!"

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Ava.

"Elbette tanıyorum ve bil bakalım ne var?" dedi Meda. "Bir insan dişleri olmadan pasta yiyemez, hele ki içinde fındık ya da kuru meyve varsa. Bu pasta için ise, şu küçük puf hamurları yemek oldukça zor olurdu!"

"Doğru," diye itiraf etti Ava. "Kesinlikle senin adına da bir pasta olmalı."

"Hamur işleri umurumda değil," dedi Meda, küçümseyerek.

Nana bakışlarını mutfak penceresinden çekti ve pastaya Getty Müzesi'ndeki eski bir kalıntıymış gibi baktı. "Aşçılık becerilerini benden almamışsın."

Nana hiçbir zaman zamanını ve enerjisini mutfakta harcamamıştı. Keskin bakışlı, çetin ceviz bir iş kadınıydı ve tek bir bakışıyla yetişkin erkeklerin dizlerinin bağını çözebilirdi. Ava, ailesinin sağladığı desteği ve konforu bırakıp Raul'ü tek başına büyütmenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal etti. Nasıl da çaresizce kopmuştu onlardan kim bilir. Nedenini asla anlatmamıştı.

Meda bacaklarını salladı, başını geriye doğru eğdi. Belli ki derin düşünceler içindeydi.

"Ava, kutsamanın ne olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Nana. Mutfak duvarlarını aşan birkaç bağırış ve ıslık duyuldu. "Belki de şunlara bir baksam iyi olacak."

Bir hayaletin, havuz partisini bozmaya çalıştığını hayal eden Ava, içinde yükselen kahkahayı bastırdı.

Ava, "Ya hikâyeyle bir ilgisi varsa?" diyerek önce büyükannesinin dikkatini söz konusu meseleye çekti tekrar, sonra da onlara Edwin ve Ellie'nin ağacından bahsetti. "Rion onları çok sevmiş sanırım. Hatta ailesinin meyve bahçesine adını veren bir kadınla ilgili bir başka hikâyeden de bahsetti. Belki de bir bağlantısı vardır, ne dersiniz?" Cevabını bilmeyi dilediği bu soruyla sesi alçaldı. "Uzak bir ihtimal, biliyorum."

"Hımm," diye mırıldandı Nana. "Hikâye... Sana vereceğim kutsama bu mu? Pek umurunda değiller, en azından uydurulmuş olanları sevmiyorsun, öyleyse ben neden umursayayım ki? Peh! Hafızam neden daha iyi değil?" Meda'ya döndü. "Birinin gerçekten kuralları değiştirmesi gerekiyor."

Meda ciddiyetle, "Öbür dünyada kurallar değişmez," dedi.

Nana ikna olmamış gibiydi. Sanki kutsamanın hatırası, erişiminin olmadığı bir yere, derinlere saklanmıştı. Ama Ava kendine olan güvenin azalmasına izin veremezdi. Bu, herhangi birinin sunduğu en mantıklı fikirdi. Gazeteciler hikâye anlatıcılarıdır. Nana, Ava'nın kariyerine yardımcı olacak bir şeyle kutsamış olmalıydı onu. Bu çok mantıklıydı. Ancak seçimlerini sorgulamasına neden olan bir şüphe vardı içinde. Ya gazeteci olmak, yönünü değiştirmek ve diğer insanların hayatlarına ışık tutarak dünyadan saklanmak için bir yolsa onun için?

Ava bir sisin içinde sürükleniyormuş gibi hissetti. O kadar bitkindi ki, sıcak bir duş aldığını, en rahat pijamasını giydiğini ya da serin bir çarşafla üzerini tamamen örtüp uykuya daldığını hatırlamıyordu.

Bir *ping* sesi onu değerli uykusundan kopardı. İpek göz maskesini çıkarıp telefonuna baktı. Saat daha 11.00 olduğu hâlde, sanki saatlerdir uyuyormuş gibi hissediyordu. Raul'den mesaj gelmişti. *"Yaşlı baban bugün ata bindi."*

Ava ona bir başparmak emojisi attı. *"Kalçanı kırdın mı?"*

"O kadar da yaşlı değilim. Ve no olvides la fiesta."[55]

"Unutmuştum bile," diye inledi Ava. Emmanuel'in partisi bu cumartesiydi!

Gerçekten kefaletle kurtulmak istiyordu ama bunu yaparsa suçluluk duygusu şehrine giden tek yönlü bir bilet almış gibi olacağını da biliyordu ve şimdiden kalbinin kaldırabileceğinden çok daha fazla bir suçluluk duygusu içindeydi.

"Ablaların nasıl?"

"Herkes iyi" yazdı Ava, cevap olarak. "Carmen havuz partisi veriyor, Viv'in de bir sır sakladığından oldukça eminim," dedi yüksek sesle.

---

55 *İsp.* No olvides la fiesta: Partiyi unutma. -ç.n.

Sonra Elijah'a bir mesaj attı: *"Biriyle çarpışmak için bir bahane bulman gerekseydi, nasıl bir bahane bulurdun? Bana bir liste ver."*

Listenin asla gelmeyeceğini biliyordu ama Elijah'a mesaj gönderince, aralarındaki bağı hissediyordu. Doğrulurken, Rion'ı düşündü. Aceleyle ayrıldığı için ona teşekkür bile edememişti.

Aramak için çok mu geç? Uyuyorsa sesli mesaja düşecek.

Bir çalış. İki çalış...

"Selam," dedi Rion. Arkadan bir gümleme sesi geldi, ardından, "Ah!"

"İyi misin?"

Uzaktan bir köpek havladı. "Bir römorka çarptım. Tres, hadi kızım," dedi Rion. "Rakun çoktan gitti."

Ava'nın ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Meyve bahçesini hayal etmeye çalıştı ikinci kez. Bu gece, yukarıda asılı duran milyonlarca yıldızla birlikte, çıplak ayaklı Rion'ın bir Golden Retriever veya siyah bir Labrador'un arkasından koştuğu geniş bir karanlıktı hayal ettiği.

"Köpeğinin adına *Tres* mi koydun, yani *Üç*?"

"Evet, sırtında üç benek var. Üç, benim şanslı sayım ayrıca."

Ava kıkırdadı. "Peki, şey, sadece ağaç için teşekkür etmek istemiştim."

"Tres!" diye bağırdı Rion. "Buz kestim burada." Sonra Ava'ya, "Kusura bakma. Tres tüm dünyayı kendi oyuncağı falan sanıyor. Rica ederim. Ne yapıyorsun peki?"

Tres üç kez daha havladı, ardından nefes nefese onu kovalayan Rion'ın sesi geldi. "Gidip Tres'i yakalasan iyi olacak," dedi Ava. "Sonra konuşuruz."

"Tamam ama bu arada unutma, sıra sende."

"Ne?"

"Senin sıran."

Rion'ın neden bahsettiği hakkında Ava'nın hiçbir fikri yoktu. "Ne sırası?"

"Peki, beni turta yemeye götürdün, ben de seni yürüyüşe çıkardım. Şimdi sıra sende. Tres!"

"Böyle mi işliyor?"

Birkaç havlama daha. "Tres *evet* diyor."

Ava karnının üzerinde yuvarlanırken, tüm yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Anlaştık."

Pazartesi sabahı Venedik Sahili'ne gittikleri sırada, "Ne yapman gerekiyor?" diye bağırdı direksiyondaki Carmen. Ava, Nana ve Meda'dan dinlediği her şeyi ablalarına aynen aktardı ve kız kardeşler *Butcher's Daughter* isimli kafeye oturduklarında, durumun saçmalığı idare edilebilir bir seviyeye gelmişti. Ancak Viv ve Carmen, kutsamayı nasıl geri alacaklarından çok, Ellie ve Edwin'in ağacına odaklanmışlardı.

Viv, "Bu gerçekten çok üzücü," dedi.

"Bana sorarsanız vıcık vıcık duygusal," diye araya girdi Carm. Ama onun da aslında hikâyenin çok hoş olduğunu düşündüğünü ama bunu kabul etmenin muhtemelen zırhını çatlatacağını ifade eden bir şefkat vardı sesinde. Küçük bir aynaya baktı. "Tanrım, şu göz altı torbalarına bak. Otuz gösteriyorum!"

Telefonuna bakan Viv, "Çalışmam gerek, çocuklar. Bir saat sonra toplantım var," dedi. Sonra Carm'a dönüp, "Bütün gece ayakta kalınca böyle oluyor," diye cevap verdi.

"Neredeyse bütün gece."

"Babam yokken başka parti yok."

Carm gözlerini kırpmadan bakışlarını Viv'e sabitledi. "Sen benim annem değilsin."

Sözcükler Carm'ın ağzından çıktığı anda zehir gibi uçuştu etraflarında. Carm hızla durumu düzeltmeye çalıştı. "Demek istediğim... Neyse, ne dediğimi unut. Kötü bir kelime seçimi oldu."

Viv ve Ava birbirlerine yan gözle bakıp aynı anda başlarını salladılar. Unutmak hepsini daha mutlu edecekti.

Kalabalık kafeye oturmuş, ne yemek istediklerini zaten bildikleri hâlde menüye bakıyorlardı. Viv bir matcha ve bir acai kâsesi sipariş ederdi. Carmen, son kırk sekiz saatte ne kadar çalıştığına bağlı olarak, daima avokadolu tost ile Waffle arasında gidip gelirdi. Ama içeceği hep aynıydı: Meksika Kakao İksiri. Her seferinde yeni bir şey deneyen tek kişi Ava'ydı. Bugün bir kakule çayı ve yeşil Şili biberli kahvaltılık burrito ısmarladı.

Viv herkesi şaşırtıp lahana salatası sipariş edince, uzun boylu, kırmızı yanaklı bir adam olan garson Gary, özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Özür dilerim," dedi, "ama salata sadece akşamları servis ediliyor."

Viv, çatal bıçağını düzenlerken gülümsedi. "Doğru. Peki." Başını kaldırıp Gary ile göz teması kurdu.

Üç saniyelik tuhaf bir konuşmama hâli oldu. Sonra Gary etrafına bakındı ve "İsterseniz kontrol edebilirim," dedi.

"Sorun çıkarmak istemem."

Gary sanki bir soygun planlıyormuş gibi komplocu bir tavırla eğildi. "Buzdolabında lahanamız var. Büyük bir sorun olmaz."

Ava arkasına yaslanmış, etkileşimi izliyordu ve bu, kız kardeşinin ikna kutsamasını tüm gücüyle kullanmasından mı yoksa...

"Harikasın," dedi Viv, Gary'nin uzaklaştığı sırada başını salladı.

Gary'nin mutfağa dönüşünü izleyen Ava, "Bu gerçekten kaçıkça," dedi. "Kendi fikri olduğunu düşünmesini sağladın."

"Ben korkunç bir insan mıyım?" Viv acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Sadece gerçekten lahana yemek istiyorum."

"Kim gerçekten lahana ister ki?" diye mırıldandı Carmen, pek anlaşılmaz bir tonda.

Viv'in konuşmadan bile ikna edebilme yeteneğine hayranlık derecesinde takılıp kalan Ava, "Ama konuşmadın bile," dedi. "Sadece baktın."

Viv, "Bazı şeyleri test ediyorum, sınırları anlamaya çalışıyorum," dedi.

Dağınık topuzunu sıkan Carmen, "Her seferinde işe yarıyor mu?" diye sordu.

"Kişinin zihninin ne kadar inatçı olduğuna bağlı," dedi Viv, omuz silkerek. "Ama hayır, her zaman işe yaramıyor."

"Benim üzerimde dene," dedi Ava.

Viv gözlerini kıstı. "Senin üzerinde etkili olmaz."

Ava'dan önce Carm, "Neden?" diye sordu.

"Peki, sadece tahmin yürütüyorum ama sanırım işin içine sevgi girince kutsamam pek işe yaramıyor."

Carmen kısa eşofman üstüyle oynuyordu. "Seni sevdiğimi kim söyledi?" Pis bir kahkaha attı.

"Ama babamı tatile ikna ettin," dedi Ava.

"O kadar da işe yaramadığını söyledim," dedi Viv. "Hiç işe yaramıyor demedim, ayrıca babam zaten gitmeye meyilliydi, sadece biraz teşvik edilmeye ihtiyacı vardı."

"Ama aslında," dedi Carm, "muhtemelen ilişkilerini dengesizleştireceği ve evrendeki her şeyin dengeyle ilgili olmasıdır sebebi."

Viv ve Ava, gözleri şaşkınlıktan açılmış hâlde Carmen'e baktılar.

"Bunu sana kim söyledi?" Ava, Carmen bunu uydurdu mu yoksa gerçekten bir şeyler mi biliyor diye merak etti.

"Budizm üzerine bir kitap okuyorum. Çok mantıklı, değil mi?"

"Ama sen okumaktan nefret edersin."

"Eh, belki de artık etmiyorumdur," dedi Carm. "Yani tüm bu harika gerçekleri hatırlıyorum ve sanki... Kitapların bu kadar

ilginç olduğunu kim bilebilirdi?" Yüzü aydınlandı. "Şimdi okulun ne kadar kolay olacağını bir düşünsenize."

Viv, Carmen'in Budizm üzerine kitap okuduğu veya iyi notlar almak için kutsamasını kullanacağı gerçeğini tamamen görmezden gelip kaşlarını çattı. "Benim kutsamam için tehdit oluşturan şey sevgiyse," dedi, "seninki için tehdit oluşturan ne, Bayan Hafıza?"

Carm kakaosunu yudumlarken Gary içecekleri getirdi ve peçeteleri dağıttı. "Görüşüne göre, okuduğum veya duyduğum herhangi bir şey..." Eliyle tırnak işareti yaptı: "Bir 'sır' ise tekrarlayamıyorum. Evren çok acımasız." Yüzü acınası bir somurtkanlığa büründü. "Karly, sanki kimse fark etmeyecekmiş gibi burnuna estetik yaptırmış ve kimsenin de bilmesini istemiyor. Ama ben Bree'ye bunu söylemek istedim çünkü Karly berbat bir insan, ayrıca Bree'nin erkek arkadaşını elinden almıştı. O büyük skandalı hatırlıyor musunuz? Her neyse, bunu bilirse Bree kendini daha iyi hisseder diye düşündüm. Ama söylemeyi denediğimde, kelimeler sanki boğazıma takıldı. Beni bir hain gibi gösterecek herhangi bir şey de *yazmıyorum*. Şaka gibi, değil mi? Yani kimseyle paylaşamayacaksam bir dedikoduyu bilmenin ne anlamı var ki? Ayrıca Nana kutsamalarının zayıflıklarla birlikte geldiğini bize neden söylemedi?"

Ava sandalyesinde kıpırdandı. "Yani tekrar etmen dışında, bize kendi sırlarını açıklayabileceğin anlamına geliyor bu, değil mi?" Carmen'in sırlarını paylaşamayacağı fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Kan yeminlerine tersti bu. Kız kardeşliğe bir darbeydi!

Carmen parıldayan gözlerle ona baktı. "Eh, az önce seninle paylaşabildim, belki de işin içinde sevgi olduğunda sırları ortaya dökebiliyorumdur?" Gözlerini Ava'nın yüzünde gezdirdi. "Nana'yı çağırsana. Ona soralım."

Viv dar blazer ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasında asarken, "Nana'ya daha sonra sorabiliriz," dedi. "Daha önemlisi, kutsama gecesini yeniden yaratabilmemin bir yolunu bulmalıyız."

Ava baharatlı chai içeceğini yudumladı. "Bir dakika. Önce bana dün akşam kiminle olduğunu söyle."

Viv sanki sohbetin buraya geleceğini beklemiyormuş gibi şaşırdı. "İş yerinden birkaç kişi, ne oldu ki?"

Carmen bilgiç sesiyle, şarkı söyler gibi, "Yeni bir erkek oyuncak galiba," dedi.

"Pek sayılmaz," dedi Viv. "Gabriel ve Marlene'i yeni aşk sayarsanız, o başka tabii. Malibu'da büyük bir proje üzerinde çalışıyoruz. Tanrım, manzaralar öylesine büyüleyici ki onları koruduğumuzdan emin olmak istiyorum..."

Carmen, "Mimari şeyler hakkındaki konuşmalarını dinlemek için henüz vakit çok erken, Viv," dedi.

Ava, tavrında bir açık arayarak Viv'i inceledi. Acaba aşırı hassas mı davranıyordu? Mümkün değil. Ava'nın kız kardeşlik radarı oldukça iyi çalışırdı. Viv'de bir şeyler vardı ve o her ne ise, Viv bu konuda konuşmayacaktı. Ama daha da kötüsü, Ava kaburgalarının arasında, Viv'in yalan söylediğini anladığı anlamına gelen o sancıyı hissediyordu. Zihninde bir hatıra belirdi. Anneleri gitmeden bir ay önceydi. Ebeveynleri yine -Ava'nın şu an hatırlamadığı bir şey hakkında- tartışıyorlardı. Bazen annesinin bu kavgaları kendi suçluluğunu bastırmak için çıkardığını düşünüyordu, çünkü Caroline'in gitmeyi başından beri düşündüğüne, harekete geçmek için bir bahaneye ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Annesi sonunda kapıdan çıkıp gitmişti. Ava, babasına onun ne zaman döneceğini sormuştu. *Yakında*, demişti babası ama sonradan ortaya çıkmıştı ki yakında falan dönmeyecekti. Ava o zaman bazı yalanların koruma amaçlı olduğunu anlamıştı. Ama burada, korunan tek kişinin Viv olduğunu biliyordu.

Ava daha sonra Viv'le yalnız kaldığında bunu ele almayı düşünerek, zihin sarmalından çıktı. "Meda yağmur yağdırabilir," dedi, göğsünde yeşeren acıyı yok sayarak. "Yani fırtına elimizde. Ama bir de çarpışma ve yoğun duygu meselesi var."

"Buldum!" Carm, elini tahta masaya vurarak, yan tarafta oturan yaşlı adamı yerinden sıçrattı.

"Ne?!" dedi Ava, fısıltıyla.

"Şişirilebilir sumo güreşçisi kıyafetlerinden kiralayalım, böylece ona istediğin kadar çarpabilirsin."

Ava bir sumo güreşçisi kılığına girdiğini hayal etti ve bu fikri hemen bir kenara itti. Mümkün değildi. Gururunun sınırları vardı.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Viv, Ava'ya bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu gösteren o bilmiş gülümsemeyle. Carmen ve Ava beklentiyle ona baktılar. Sanki cevap bunca zamandır masanın üstünde duruyormuş gibi bir neşeyle, "Futbol!" dedi. "Sahilde birlikte bir maç ayarlayabiliriz, sen de ona o sırada çarpabilirsin."

Ava üzerinde ne kadar çok düşünürse, fikir o kadar hoşuna gitti. Ama sonra fikrin önünde bir engel olduğunu fark etti. "Ama kim yağmurda futbol oynamak ister ki?"

"*Invincible* dizisini izlemedin mi?" diye karşı çıktı Viv. "Mark Wahlberg ve arkadaşlarının terk edilmiş arsada oynadığı ve her yönüyle mükemmel olan sahneyi?" Viv'in yüzü sahnenin hatırasıyla aydınlandı. Viv futbola takıntılıydı. Ortaokuldayken takım seçmelerine katılmasına izin vermesi için Raul'e yalvarmıştı ama Raul izin vermemişti. Trajikti, çünkü falsolu vuruşu tüm erkeklerden daha iyi yapabiliyordu. Ava, Viv'in bunu atlatamadığından oldukça emindi.

"Tamam, o zaman sahilde, yağmurun altında ona çarpacağım," dedi Ava, akıntıya ayak uydurarak. "Yoğun duygu ne olacak?"

Gary gelip tabakları masaya koyarken ve Viv'in salatasını önüne bırakırken, Carm fazladan gülümseyerek, "Acı da bir duygudur," dedi.

Ava peçetesini ablasına fırlattı. "Gerçekten mi? Yaralanmamı mı istiyorsun?"

"Öyle demedim. Benim kastettiğim sadece..."

Viv, "Belki de Nana'ya yardım etme, kutsamalarımızı yaşatma arzun yeterince güçlü duygular olacaktır," diyerek sözünü kesti.

Ava bardağının kenarına vurdu. "Peki ama ya futbol oynamıyorsa?"

Carmen göz kırparak, "O zaman o *orange boy*'a çarpmanın başka yollarını bulman gerekir," dedi.

Viv, salatasına çatalını saplarken, "Ya da onu ben ikna edebilirim," dedi.

Aynı anda Carmen'in bakışları kapıya kaydı. Minnet dolu bir oh çekti. *Butcher's Daughter*'a beş kişilik bir grup gelmişti. Hepsinde basketbol şortu vardı, tişörtleri de terliydi; birkaçı kesinlikle Carmen'in tipiydi. Uzun boylu. Esmer. Yapılı. Bir de kolunun altında top taşıyan biri vardı.

Rion.

Gözleri buluştu.

Ava'nın kalbi dörtnala atmaya başladı. Göğsü sıkıştı. Neden olduğundan emin değildi ama Rion'ı bağlam dışı ve beklenmedik bir şekilde, onun haberi olmadan ondan bir şeyler çalmayı planladıkları sırada görmek, Ava'nın içini bir korkuyla doldurdu.

Aman Tanrım, yaklaşıyordu. Ava ablalarını uyaramadan, Rion masaya gelip gülümsedi.

Ava, sakin görünmeye çalışarak, "Merhaba, Rion," dedi.

Sessiz bir duraklama. Bir sırıtış. İşte Ava o an anladı: Bu Rion değildi. Achilles'di.

Caroline, Ava'nın yatağının kenarına oturmuş, saçlarını okşuyordu.

"Kader, prensese öfkelenmiş. Aptalca planlar yaptığı için kızgınmış ona."

"Prenses ne yapmış?" diye sordu Ava, cevabın değişip değişmeyeceğini merak ederek.

"Prenses, annesi istemediği hâlde, bahçıvanın hikâyelerle dolu oğluyla bir düğün planlamış. Ama bu düğün asla ama asla yapılamayacakmış. Çünkü... Bir gece önce, prensesin reddettiği taliplerinden biri, ona nar suyu hediye etmiş. Prenses bir yudum alıp yere düşmüş. Zehirlenmiş."

Ava düşüncelerini işlemeye çalışırken aralarında bir sessizlik oldu. Prenses için farklı bir son düşünmeye çalıştı. Prensesin mutlu olabileceği bir son. "Ben olsam asla zehri içmezdim."

"Hımm..."

"Ve bu çok acımasızca!"

"Evet, tatlım... Ama dediğim gibi kader öfkeliymiş. Kaderi asla kızdırmamalısın."

Ava'nın midesi bulandı.

"Rion?" Achilles kaşlarını çattı. "Kardeşim?" Savunmacı tonuyla maskesini tamamen düşüren soğuk bir duruş sergiliyordu. Achilles ve Rion'ın tıpatıp aynı görünmelerinin yanı sıra seslerinin de neredeyse aynı olması tuhaftı. Tek fark derinlikte veya tonda değil, çekimdeydi. Rion, sanki her zaman bir cevap ya da hoş bir sürpriz bekliyormuş gibi -ya da her ikisi de- cümlelerini küçük, melodik kıkırdamalarla bitirmeye meyilliydi.

"Şey... Evet." Ava doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, çılgınca bir dayanak aradı. "Araba kazasından bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Çarptığım kişinin sen olduğunu sanmıştım." Sonra biraz tatmin kırıntısı ekleyerek devam etti. "Sen hatırlamayınca delirdiğimi sandım ama bir ikiz kardeşin olduğundan haberim yoktu." Bunu, *ve sen de bunu söyleme zahmetine bile girmemiştin* dercesine söyledi.

"Ardından saniyeler sonra onunla karşılaştı," dedi Carmen, keskin bir gülümsemeyle.

"Yani sen..." Achilles cümlesini yarıda kesti. Ava aniden ve çaresizce onun ne söyleyeceğini duymuş olmayı diledi. Ama Achilles sorguya hazırlanan bir CIA ajanı gibi Viv ve Carm'ın yüzlerini tarıyordu. "Bir dakika..." Achilles parmaklarını şaklattı ve Carmen'e, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

Ava, çizgi film karakteri olduğunu şiddetli bir rüzgâra karşı savaştığını hayal etti. Bu rüzgâr onun ayağını yerden kesip oradan oraya savrulması için kararlı bir rüzgârdı.

"Kesinlikle hayır," dedi Carmen, kendini beğenmiş bir tavırla. Ancak Ava, ablasının beyninin tam bir panik modunda olduğunu ve bir çözüm bulmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. Achilles onu Instagram'dan hatırlarsa, bunu tesadüf olarak nitelendirmeyecekti.

"Bunlar benim kız kardeşlerim, Carmen ve Vivienne," dedi Ava, konuyu değiştirmeye çalışarak. O sırada Carm pek de göze çarpmayan bir şekilde kalın bir saç tutamını yüzünün önüne çekti.

Ah! Keşke Carm kendi işine baksaydı ve ona mesaj atmasaydı. Tanrı'ya şükür ki Instagram'da gerçek adını kullanmıyor.

Ava'yı tamamen görmezden gelen Achilles sinir bozucu çenesini ovuşturdu ve Carmen'e, "Seni daha önce gördüğüme eminim," dedi.

"Wilshire SoulCycle'a gidiyor musun? Sabah dersi?"

Achilles homurdandı. "Ah, cevabım koca bir hayır."

Sonra Carm, dağınık topuzunu tekrar sıkmak ister gibi elini kaldırdı ama saçlarını düzeltmek yerine kahvesini devirdi. Koyu sıvı, Achilles'in ayakkabılarına döküldü. Achilles geriye sıçradı. "Hey, oha!" Sonra kaba, düşünceli, kibirli, pislik, restorandaki müşterilerin yarısına ne kadar kötü göründüğünü anlamış gibi yakındaki garson tezgâhından birkaç peçete aldı. Birazını Carmen'e verdikten sonra ayakkabılarını sildi.

"Yanlışlıkla oldu," dedi Carmen, yapmacık flörtöz bir tavırla gözlerini devirerek. "Çok üzgünüm." Ama Ava, ablasının içten içe üzgün olmadığını, Carmenvari bir küçümsemeyle ona *üstüne krema da ister misin?* diye sorduğunu biliyordu.

Achilles sırılsıklam olan peçeteleri avucunda sıktı. "Sıra bana da gelecek," dedi. Bu cümlede Ava'nın kusmak istemesine neden olan son derece tehditkâr bir şey vardı. Achilles'in Nana dâhil

hepsinin geleceğini elinde tutuyor olabileceğine inanamıyordu ama Carmen'i Instagram'dan hatırladığını Rion'a söylerse, tüm görev ellerinde patlardı.

Tüm bu süre boyunca gözlem modunda olan Viv de bunu fark etmiş olacak ki abla rolüne büründü. Nana'nın cenazesinde, Carm öylece izlerken, Ava'yı kurtarmak için arkasından havuza atladığı gibi istekliydi. Ama Carm'ın da kendine has bir koruma yöntemi vardı. Ava bir çift ayakkabıyı iade etmeye çalışırken *Nordstorm* görevlisi kaba davrandığında olduğu gibi, Ava için herkesle savaşırdı. Carm kadına kendi aklından biraz bahşetmek ve para iadesinin tamamını almak için hemen mağazaya geri dönmüştü. Ava'ya göre Vivienne bir vücut zırhıydı. Carmen ise duygusal zırhtı.

Viv oturuşunu biraz daha dikleştirdi, hoş ama otoriter bir tonla konuşarak, "Kız kardeşimin yüzü diğer pek çok yüze benzer," dedi. "Gerçekten sıradan bir yüzü var. Fazla yaygın. Onu daha önce hiç görmediğine eminim."

Ava bile böylesine küstah bir yalanı yutmazdı. Ama sonra Viv'in bakış açısıyla kavradı olayı.

Carmen kaşlarını çatıp güzelliğini savunacak gibi oldu ama sonra Viv'in kutsandığı beceriyi kullandığını fark etmiş olacak ki memnun bir alaycılıkla arkasına yaslandı.

"Sıradan," diye tekrarladı Achilles. "Doğru." Tereddüt ettiği, göz kapaklarının gevşediği ve tüm ifadesinin yumuşadığı bir an oldu. İşte bu, Ava'ya Viv'in zafer kazandığını söyleyen andı.

Ava yeniden nefes alabildiğini hissetti. Şimdilik.

"Pekâlâ," dedi Carmen, "bir aile toplantısı yapıyoruz, yani..."

Achilles mesajı açıkça anlamamıştı çünkü biraz daha yaklaştı ve Ava'ya, "Ee, kardeşimden hoşlanıyor falan mısın?" diye sordu.

Bir dakika. Konu nasıl oldu da Ava'ya döndü yeniden, hem de bu kadar çabuk?

"O iyi biri," dedi ve ardından kesin bir açıklama yapması gerektiğini düşünerek ekledi: "Biz arkadaşız." *İyi arkadaş.*

"İyi mi?" Achilles homurtuyla güldü. "Diğer yüzünü görmemişsin sadece." Achilles'in "diğer yüz" kelimelerini vurgulama şekli Ava'yı gerdi. Aynı Rion'dan mı bahsediyorlardı?

Bir E.T. balonuna bakıcılık yapan Rion.

Achilles sonunda, "Rion'a seni gördüğümü söyleyeceğim," dedi. "İsmin neydi?" Ava, aynı yüz Rion'da o kadar hoş dururken, Achilles'de nasıl iğrenç duruyordu, merak ederek dik dik baktı ona.

"Ava."

"Görüşürüz, Ava." Masasına dönecekken yan yan sırıttı, sonra hafifçe eğilerek, "Ve kız kardeşleri," diye ekledi.

Mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışan Ava, Viv'in bakışları yanlışlıkla Achilles'in masasına kaymasın diye, gözünü ona dikti. Achilles'e bu tatmini veremezdi. "Pekâlâ, artık Rion'ın şeytan ikizini tanıyorsunuz."

Carmen dişlerini sıkarak, "Fazla yakından," diye homurdandı. "Tanrım, aptal yüzündeki o aptal sırıtışı silmek istedim. Yani cidden mi ya? Bütün içeceğimi o pislik için harcadım. Kimde böyle bir kibir ve iğrençlik vardır ki..."

Sakin, kibar ve kendine hâkim görünen Viv, "Gençler," dedi, "evet, o bir pislik ama dikkatimizi dağıtmayalım. Gree, Rion'ı arayıp cumartesi günü sahile davet etmelisin. Carmen, sen de Instagram hesabının..."

"Hesabımı gizli yaptım ve profil fotoğrafıma rastgele bir dağ koydum," dedi.

Ava, "Büyük gelişme," diye dalga geçti.

Viv bardağını kaldırdı. "Futbola ve kutsamalara."

Ava haftanın geri kalanında suçunun ortaya çıkmasını bekliyor gibi hissetti kendini. Bu korkunçtan da beterdi; sanki bir banka soymuştu, polisin elinde de kanıtlar vardı ama henüz o kanıtların önemini kavrayamamışlardı ama Ava kanıtları biliyor gibiydi.

Rion'ı aradı, Rion futbol davetini hemen kabul etti. İşin tuhafı, Achilles'den ve Achilles'in onu gördüğünden hiç bahsetmedi. Ava, Rion'ın diğer yüzü hakkındaki o yorumu bir kenara atmaya çalıştı, bunun sadece bir erkek kardeş meselesi olmasını umuyordu. Acaba neden Rion'a onu gördüğünü söylememişti? Bu da mı erkek meselesiydi? Çünkü Ava olsa, ablalarına böyle bir şeyi söylemeden edemezdi.

Cuma gününe dek iki kez daha gitti Peder Gustavo'nun yanına. "Tanrım, günah işledim, beni bağışla," diye başladı söze.

"Geri dönmüşsün," dedi peder, olumlu bir tavırla.

Ava hafifçe güldü. Peder Gustavo ile konuşmak kolaydı. Bu belki de ekrandan, karanlıktan ya da onu tanımadığı gerçeğinden kaynaklanıyordu ama onunla konuşmak, hiç kimsenin okumayacağından kesinlikle emin olarak bir günlük yazmak gibiydi. Günah çıkarmada söylediği sözler karahindiba poleni gibi uçup gidiyordu sanki.

"Peki sizinle henüz yapmadığım kötü bir şey hakkında konuşabilir miyim?" diye sordu. "Yani..." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, biri var..."

"Devam et."

"Ve arkadaş olduğumuzu sanıyor. Yani öyleyiz ama benimle arkadaş olması için ona yalan söyledim ve ona yalan söylemeye devam ediyorum. Ama arkadaş olmamızla ilgili değil, arkadaşlık kurabilmek için."

Bir ucube gibi mi konuşuyorum acaba?

"Anladınız mı?" dedi Ava.

Bir anlık bir sessizlik olunca Ava, *acaba beni yargılıyor mu?* diye geçirdi içinden. Sonra peder, "Peki neden yalan söylemeye devam ediyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten iyi bir nedeni var. Yani başlarda bu beni rahatsız etmiyordu ama şimdi onu tanıyorum, o gerçekten iyi biri ve ben kendimi suçlu hissediyorum... Ben... Gelecek için af dileyebilir miyim?

"Yalan söylediğin için mi?"

Ava kaskatı oldu. Tanrım, bu yalan söylemekten çok daha kötüydü. "Hayır, ben... Ben ondan bir şey alacağım. Aslında bana ait bir şey. Ama ya onun da ihtiyacı varsa?"

"Çalmak gibi mi?"

"Yok hayır, değil aslında. Bana ait bir şeyi almak çalmak olmaz, değil mi?"

"Ona yalan söylediğini, ondan bir şey alacağını söyledin. Peki neden ona gerçeği söylemiyorsun? Madem ki arkadaşsınız, o zaman seni anlayışla karşılayacaktır."

Yapar mıydı?

Karanlığın sessiz veya sahte güvenlik hissindendi belki ama Ava, Peder Gustavo'nun önerisini ciddiyetle düşündü. Küçük bir sorun vardı ama: Rion kutsamayı geri vermek isteyecekse de Ava'nın onu kandırdığını anlayınca vermekten vazgeçecekti. Ava bundan emindi. Ayrıca Ava ona kutsamalardan bahsedince, Rion onun aklını kaçırdığını düşebilirdi, bunun aksinin bir garantisi yoktu. Hayır, plana sadık kal, kutsama gecesini yeniden yarat ve sonra... Ava'nın aklı durdu. Sonra ne olacaktı?

Ava tamamlaması gereken on beş saati çoktan tamamladığı hâlde fazladan çalışmak, yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmak, Rion'dan ve artık gözüne bir lanet gibi görünmeye başlayan kutsamadan uzak durmak için Times'a gitmeye karar verdi. Zerre kadar

içini rahatlatamadığı (Bu da onun içinin bir parçası değil miydi?) iç karartıcı günah çıkarmanın ardından, yoldayken Rion aradı.

"Hey," dedi, "şu futbol maçına kim geliyor? Yani teke tek bir şey mi yoksa..."

"Hayır. Takımlarımız var."

"Yani bir arkadaşımı getirsem sorun olur mu?"

"Elbette getirebilirsin" dedi Ava, Rion'ın arkadaşlarından biriyle tanışmanın eğlenceli olacağını düşünerek.

Tabii ki Shelby olmadığı sürece... Çünkü öyle bir durum hiç eğlenceli olmazdı. Gerçi bu çok saçmaydı çünkü Ava, Rion'la daha yeni tanışmıştı, onunla iki kez dışarı çıkmıştı ve aralarında tuhaf bir bağlantı olsun ya da olmasın, onun üzerinde bir hak iddia edecek hâli yoktu. Ama o hikâye ağacı kesinlikle on buluşmaya eşdeğer sayılırdı. Nedenini bilmiyordu ama Rion'ı çok daha uzun süredir tanıyormuş gibi hissediyordu. "Arkadaşın kim?" diye sordu, emin olmak ve kendini her ihtimale hazırlamak için.

"Alfonso. Eğlencelidir. Onu seveceksin."

Alfonso. *Alfonso,* dedi içinden Ava, gülümseyerek. *Evet, Shelby'den çok daha iyi.*

Ofis enerjiyle, seslerle ve bilgisayarların vızıltısıyla uğulduyordu. Ava masasına vardığında, hırsız Harold'ın gitmiş olduğunu gördü. Rafına koyduğunu hatırladığı, üzerinde "Magic" yazan klasör de şimdi masasının tam ortasındaydı. Gerçekten mi? Harold yine eşyalarını mı karıştırmıştı? "Hay..." diye söylenirken bir yandan da klasörü dosya dolabına fırlatacaktı ki bir anda klasörün içinde ne olduğunu hatırladı. *Evlen benimle* diyen adam. Ve Ava'nın sorusu hâlâ cevaplanmamıştı. *Acaba kadın evet demiş miydi?*

Ava'nın araştırmacı ruhu boş veremiyordu, zaten dikkatinin dağılmasına da ihtiyacı vardı.

"Selam, Anmol, Corbin?" diye seslendi, bölmeleri dolaşırken. "Bana bir projede yardım etmek ister misiniz?"

Corbin, "Bizi kötü göstermek için izin günlerinde de gelip duruyorsan, olmaz," dedi şakayla karışık.

"Peki öyleyse bana yardım ederseniz, haftaya çalışma saatlerim dışında gelmeyeceğim."

"Dosyalama mı?" diye sordu Anmol, asık bir suratla.

"Ya da sosyal medyayla ilgili bir şey mi?" Corbin'in ses tonu, Anmol'unkine uyuyordu. "Çünkü ondan gerçekten bıktım."

"İkisine de hayır," dedi Ava, heyecanı bir anda büyümüştü. İş arkadaşlarına fotoğrafı gösterdi. "Bu adamın kim olduğunu bulmam lazım."

"Neden?" diye sordu Anmol.

"Uzun hikâye ve..." Tereddüt etti. "Canım sıkılıyor. Hadi çocuklar, 1959'daki bu tarihe ait bulabildiğiniz kayıtları çıkarabilir misiniz?"

Bir saat sonra, 1959'daki tüm kayıtları inceledilerse de bir şeye ulaşamadılar.

Times bu fotoğrafı neden yayımlamıştı ki?

Ava bu fotoğrafın hikâyesini yazıyor olsaydı, açıkça adamın evlenme teklifi etmek üzere olduğunu söylerdi. Boylu boslu ve çevik görünüyordu. Gözleri umutlu ve kararlı.

Ava fotoğrafa bir tür yaşam çizgisiymiş, henüz sormadığı soruların bir tür yanıtıymış gibi baktı. Belki de Edwin ve Ellie'nin hikâyesinden sandığından daha fazla etkilemişti ama bunun nasıl biteceğini bilmeliydi. Grant'in ofisine girdi. Grant, bilgisayar ekranında okuduğu şeye yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

Ava onu bölmek istemedi, tam çıkmak üzereydi ki Grant başını kaldırıp, "N'aber evlat?" dedi.

Ava fotoğrafı masasına koydu. "Bunun kim olduğunu nereden öğrenebilirim?"

"Sana az önce verdiğim müze makalesine başlayacağını sanıyordum."

"Ben... Ben sadece bu fotoğrafları da tamamlamak istemiştim."

Ama aslında, Ava yazı düzenlemeye veya üzerinde çalışması gereken makalelerin hiçbirine ilgi duymuyordu. Lisedeki gazetecilik ağırlıklı programın üç yılında makale yazmayı ve düzenlemeyi sevmişti ama şimdi? Bu süreç boş ve önemsiz geliyordu. Sanki sayfanın ötesinde onu çağıran koca bir dünya varmış gibi.

Grant fotoğrafın arkasını çevirdi. "Sadece tarih mi var?"

"Aynen öyle," dedi Ava. "Nasıl dosyalayayım, bilemedim. Nereden daha fazla bilgi bulabileceğimi bilip bilmediğini merak ediyordum. Yıla göre arama da yaptım."

"Neden bilinmeyenler dosyasına atmıyorsun?"

Ava tek omzunu silkerek yarım yamalak yalanını ortaya attı. "Öyle bir dosya oluşturmak zorunda kalmamıştım, şimdi de başlamak istemiyorum."

Çenesini kaşıyan Grant tereddüt etti, fotoğrafı inceledi, ardından da bakışlarını kaldırıp Ava'ya baktı. "Belki fotoğrafı çeken foto muhabirinin kim olduğunu bulabilirsin. O yıl kadroda kimler vardı? Çok uzun zaman öncesinden bahsediyoruz tabii, boşuna umutlanmanı istemem."

Ava onun kötümser tutumunu yok sayarak ani bir heyecan hissetti. "İyi fikir."

Grant ona el salladığı sırada telefonu çaldı. "Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar."

Anmol ve Corbin'in yardımıyla, o sırada kadroda üç foto muhabiri olduğunu öğrendi. İkisi çoktan ölmüştü. Geriye Reed Barker kaldı. Reed'in Carmel'de toplum hizmetlerinde aktif bir kadın olduğunu öğrendiler. *Asla tahmin edemezsin*, diye düşündü Ava. Reed'in numarasını kâr amacı gütmeyen eski bir haber bülteninde buldu.

"Arayacak mısın?" dedi Anmol. Corbin'le birlikte beklentiyle Ava'ya bakarken, koyu gözleri parlak ve hevesliydi.

Telefon çalarken Ava'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bir. İki. Üç.

Telesekreter.

"Ben Reed. Lütfen yavaş ve yüksek sesle konuşun, sizi geri arayacağım."

Ava, aramasının nedenini açıklayan kısa bir sesli mesaj bıraktı ve mesajını, "Lütfen beni en kısa sürede arayın, teşekkürler," diye bitirdi.

O gece Ava havuzun kenarında oturmuş, gökyüzüne bakıyor, orada olduğunu bildiği ama o an gizlenmiş yıldızları görmeye çalışıyordu. Suyun mavi ışığı avluya sakinleştirici bir ton veriyordu.

"Nana?"

İki saniye sonra büyükannesi havuzun kenarında belirdi. Arkadan gelen ışık, ona bu açıdan meleksi bir ışıltı veriyordu. "İyi misin?" diye sordu Nana, usulca.

"Sence yarın işe yarayacak mı?"

Nana yaklaşıp Ava'nın yanındaki şezlonga oturdu. "Espero,[56] ama şu anda kontrol edemediğin şeyler için endişelenmenin sana bir faydası yok. Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Ava doğrulup bacaklarını şezlongun yanından sarkıttı. "Zayıflıklardan neden bahsetmedin bize?"

"Ah, öğrendiniz, değil mi?"

"Bize neden hiç anlatmadığını anlamıyorum."

"Sizi etkilemek istemedim. Eğer size söyleseydim, gücüne değil zayıflığına odaklanırdınız. ¿Verdad?"[57]

56 *İsp.* Espero: Umuyorum. -ç.n.

57 *İsp.* ¿Verdad? (Öyle değil mi?) -ç.n.

Evet, doğruydu. Granados kızlarından herhangi biri, her kutsamanın bir zayıflığının olduğunu bilseydi, tüm vakitlerini kutsamanın gücünü artırmak yerine zayıflığını anlamaya çalışarak geçirirlerdi. Kız kardeşlerin yapısı buydu. Yangınları söndür. Sorunları bir kenara bırak. Çözüm bul.

Nana gittikten sonra Ava Rion'ı aradı.

"Hey," diye cevapladı Rion.

"Ortalık pek sessiz orada."

"Tres hapishanede."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, ona bir kemik verdim, şimdi onun tadını çıkarıyor."

"Neler yaptı bugün?" Ava asıl sormak istediği soruyu sormaktan kaçınıyordu çünkü sorunca midesi daha fazla burulacaktı.

"Ah, hım, bahçede çalıştım biraz. Arkadaşlarımla motor yarışı yaptım. Başvuru yapacağım okulların bir Excel listesini yapmayı düşündüm ama sonra yapmamaya karar verdim. Sen neler yaptın?"

Ava onun şakasına gülümsedi. "Stajdaydım. Bu arada Excel, işini kolaylaştıracaktır. Peki yarışı kazandın mı?"

"Sana evet demeliyim, çünkü evet dersem havalı olduğumu düşünürsün ama hayır. Yakınından bile geçemedim hatta." Tuhaf bir sessizlik ânı oldu. Ava'nın kafasındaki bir ses ona *sor hadi*, diyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Yine mi?"

"Evet."

"Peki, sor."

"Tuhaf bir soru olabilir."

"Oturmalı mıyım?"

"Kamyonetine çarptığım geceyi hatırlıyor musun? O zamandan beri..." Ava yutkundu. "Pekâlâ, tuhaf kısım şu... Farklı bir şeyler hissettin mi? Mesela tuhaf bir şey oldu mu?"

"Hım... Bir otoparkta beş dolar çıkmış bir piyango bileti buldum. Bu sayılır mı?"

"Daha büyük bir şey."

Rion tereddüt etti. Ava'nın midesi bulanıyordu.

Rion, "Bir dakika bekler misin?" diye sordu.

Aman Tanrım. Bir şeyler biliyor. Bu basit soruyu neden daha önce sormadım ki?! Aptal kafam.

"Elbette."

Telefonu bir dakika sessize aldıktan sonra Rion geri döndü. Arka planda bir cırcırböceği korosu şarkı söylüyordu. "Dışarıda mısın?" diye sordu Ava.

"Kamyonetimin kasasında oturuyorum."

Ava onun sırtüstü uzanmış, bir kolu başının arkasında, gökyüzüne baktığını hayal etti. Orada olmanın, onun yanında uzanmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Kalbi, mantığının bu görüntüyü yok edebileceğinden daha hızlı çarpıyordu. Elijah ne demişti? *Göğsümde küçük patlamalar oluyor gibiydi, sanki kalbim boşlukta çırpındı ve bir anda ele geçirildi.* Ava nefes verdi. Çarpıntı, çırpınmak ve ele geçirilmek ile aynı şey *değildir.*

"Ben de dışarıdayım," dedi, "ama bahse girerim benim manzaram seninkinin yarısı kadar bile güzel değildir."

"Sanırım bir gün buraya gelmen gerek, böylece sana gösterebilirim."

Ava'nın içini beklenmedik bir arzu kapladı ama yine de dikkatini dağıtmaya yetmedi. "Evet, soruma dönersek..."

Kısa bir duraklama oldu, sonra Rion, "Ah, lanet olsun," dedi. "Bu aramayı cevaplamalıyım. Yarın görüşürüz, cevabı sonra söylerim, tamam mı?"

Ava *hayır! Şimdi söyle!* diye bağırmak istese de Rion telefonu kapatmıştı bile.

Caroline, Ava'yı yatağına yatırırken, "Prenses, camdan bir tabutta ebedî uykusuna yatırılmış," dedi. "Zehirli ormanın derinliklerinde, dünyadan ve onu seven delikanlıdan saklamışlar onu.

Bahçıvanın oğlu gece gündüz onu aramış. Hiç uyumamış. Hiç yemek yememiş."

"Prensesi sevdiği için mi?" diye sordu Ava.

Caroline iç çekti. "Evet. Ve cadı onu uyarmış. Ama delikanlı cadıyı dinlememiş. Prensese olan aşkından gözü kör olmuş."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Evet, çünkü prensesin artık her zamankinden daha tehlikeli olduğunu bilmiyormuş."

Hikâye bazen burada değişiyordu, cevap bir öncekinden farklı olabiliyordu. Bu yüzden Ava, "Neden tehlikeliymiş?" diye sordu.

Caroline durakladı, iç çekti. "Aşk her zaman tehlikelidir."

Futbol için harika bir gündü.

Hava berraktı. Gökyüzü bulutluydu, bu da planın güneşe tapanlarla ve turistlerle dolu olmadığı anlamına geliyordu. Koşan, köpek gezdiren ve metal dedektörleriyle hazine arayanlar vardı sadece.

Üçlü, diğerleri gelmeden kıyıdaki yerlerini belirlerken, "Pekâlâ, işte plan," dedi Carmen. "Senin ve Rion'ın rakip takımlarda olduğunuzdan emin olmalıyız."

"Doğru," dedi Viv, topu bir aşağı bir yukarı atarken. "Yani bu, benim oyun kurucu olacağım ve diğer oyuncuları seçeceğim anlamına geliyor. Ava, biz hücumdayken sen savunmada olmalısın. Sen savunmadayken, onun oyun kurucu olduğundan emin olmalıyız, böylece onu engellemek için nedenin olur."

Rion'ı engelleme fikri, Ava'nın içini sinir bozucu küçük düğümlere çevirdi. Aralarında on iki-on üç cm boy farkı vardı. Bir de Rion, bir tür gizli silah işlevi gören kaslara sahipti. "Sokak futbolunda bunları nasıl yapacağım?"

Carmen elini Ava'nın omzuna koydu ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Olağanüstü bir aktris olmalısın, bir futbol fanatiği gibi davranmalısın veya ona çarpmış gibi yapmalısın. Bir çarpışma olduğu sürece kimin umurunda? Ah, ayrıca benim Rion'la

aynı takımda olduğumdan emin olmalıyız, böylece düşman saflarında biraz casusluk yapabilirim."

"O düşmanımız değil," diye karşı çıktı Ava, eşofmanının kollarını çekiştirerek.

"Kıpırdanmayı bırak artık," dedi Carmen, ısrarla.

"Kıpırdanmıyorum."

"Kıpırdanıyorsun," diye onayladı Viv. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Kendimi biraz kötü hissediyorum, biliyorsun. Sanki hırsız falanmışım gibi."

"Sana ait bir şeyi alman hırsızlık sayılmaz," dedi Carm, her zamanki umursamaz tavrıyla.

Ava dalgakıranların ötesine, ince, gri ufuk çizgisine baktı. *Her şey ne ara bu kadar karmaşık hâle geldi,* diye merak etti. Nana sadece üç hafta önce hâlâ hayattaydı. Ava, Rion diye birinin var olduğunu bile bilmiyordu. Hayatı sakin ve normaldi, beklenmedik hiçbir şey yoktu. Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesinden nefret ediyordu; onu daima tetikte tutan, değişmeyen tek şey buydu. "Biraz enerjik bir müziğe ihtiyacımız var."

"Şovun yıldızına *ihtiyacımız* var," dedi Viv, etrafına bakınarak. "Yağmur yoksa başarı da yok." Kendi şakasına kıs kıs güldü ama Ava pek gülecek havada değildi. Tek istediği, bunu bir an önce bitirmekti. Dün gece uyku tutmayınca, aklına bir düşünce düşüvermişti. Ya işe yararsa? Ya kutsamayı gerçekten geri alırlarsa, Nana kendi yoluna devam ederse ve gelecek nesillerin kutsamaları güvence altında olursa? Bu, oyunun sonu değil miydi? O zaman neden bunu düşününce kendini bu kadar berbat hissediyordu? *Bu hislerin anlamı yok,* dedi Ava içinden. İlerlemesinin tek bir yolu vardı, o da Rion North ile çarpışmaktı.

Nana'nın sözleri canlandı hafızasında.

Meteorlar, yıldızlar. 8.51. Çarpışma. Ve sinek kuşu.

Artık hepsi bir şeyler ifade ediyordu, sinek kuşu hariç.

Nana ve Meda ortaya çıktıklarında, oyun vakti yaklaşmıştı; dalgalar büyümüş, gökyüzü daha da grileşmişti, Ava'nın göğsü sanki daha da ağırlaşmıştı.

"Tamam Meda, işaret verdiğimde," dedi Ava, "yağmuru yağdırırsın."

"Hangi seviyede istersiniz?" diye sordu aziz. "Bir, hafif; on, kasırga. On ile sınırlı değilim elbette. Kasırga seviyesinin ötesine geçebilmekle ünlüyüm. Bir keresinde..."

"Kasırgaya ihtiyacımız olmayacak," diye araya girdi Nana. Yorgun görünüyordu. Gözleri kafatasına iyice çökmüş gibiydi ve yanakları okyanusun ağırlığını taşıyormuşçasına sarkmıştı. Ava kalbinin sıkıldığını hissetti. Onu büyüten, ona ilerlemenin anlamını öğreten, Caroline tarafından terk edildikten sonra bir ay boyunca hem onun hem de ablalarının yanında yatmış olan kadını kaybetmek istemiyordu.

"Merhaba, Nana," dedi Viv, o kadar hafif bir tonda söylemişti ki konuşamayacak kadar utangaç bir çocuktu sanki. Carm dudaklarını birbirine bastırıp el sallamakla yetindi. Kaçınılmaz sonucun etkilerini onlar da mı hissediyordu? Aslında teoride Nana'yı zaten tamamen kaybetmişlerdi. Ava için hâlâ bir hayaleti vardı ve bir hayalet hiç yoktan iyiydi.

Nana, Ava'ya, "Preciosas'larıma[58] besos[59] ver," dedi ve doğrulup ekledi: "Bir de Carmen'e şortunun çok kısa olduğunu söyle."

Ava, şort yorumu dışındaki sözleri ablalarına aktardıktan sonra, Meda elini Ava'nın omzuna koydu ve onu diğerlerinden birkaç adım uzaklaştırdı. Nana de peşlerinden geldi. Azizin başı sanki anlatacak bir sırrı varmış gibi Ava'nın kulağının dibine eğilmişti. Ava kendini büyük bir bilgeliğe hazırladı ama Meda'nın tek söylediği, "Ölümüne saldır, evlat," oldu.

"Böyle şeyler söylemeye iznin var mı?" diye sordu Ava.

---

58 *Isp.* Preciosas: Güzellik. -ed.n.

59 *Isp.* Besos: Öpücükler. -ç.n.

Meda sadece güldü.

Nana, "Dikkatini dağıtmak istemiyoruz, Ava," dedi. "Yani bizi göremeyeceksin ama burada olacağımızı bil."

Meda da başıyla onaylıyordu. "İşaretini bekleyeceğim. Bu arada işaret ne olacak? Kulağını çekmen? Omuz silkmen?"

Ava, "Bunlar kolaylıkla gözden kaçabilir," dedi. "Ellerimi başımın üzerine kaldırıp indireceğim iki kez, nasıl olur?"

"İki kez," diye tekrarladı aziz. "Anladım."

Nana, başını ve omuzlarını kaldırarak kraliçelere benzedi. "Sana inanıyorum, Ava."

Sonra Ava'nın aklına iç karartıcı bir düşünce geldi. "Nana, eğer bu işe yararsa, sonrasında ne olacak? Yani şey, biz..." Boğazında bir yumru oluştu. "Veda mı..."

Nana onu sıcak bir kucaklamayla kendine bastırdı. "Veda edeceğim, söz veriyorum."

Ava'nın bir tarafı kutsama aktarımını uzatabilmeyi dilese de sonunda bu vedadan kaçmanın bir yolunun olmadığını biliyordu.

Hiçbir yolu yoktu.

O sırada Viv ve Carmen'in birkaç arkadaşı geldi. Leo iş arkadaşlarıydı, buraya Brezilya'dan yeni taşınmıştı. Selvi boyluydu ve bacakları granitten yapılmış gibiydi. Taryn, lise günlerinden bir arkadaşlarıydı. Muhteşem bir atletti, morluklarını madalya taşırcasına bir gururla taşıyordu. Bir de Carm'ın üniversite arkadaşlarından Donovan vardı. Ondan üç yaş büyüktü ve çenesinden tutun da gömleğini çıkardığı için göz önünde olan karın kaslarına kadar Hollywood aktörü gibi bir yapısı vardı. Kahverengi teni gri ışıkta bile parlıyordu. Ayrıca çok uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşına -ya da Granados kız kardeşlerin en büyüğünün sözleriyle *çocukluk aşkına*- evlenme teklifi ettiği için piyasadan çekmişti kendini.

Ava, bakması yasak olması gereken karın kaslarından gözlerini ayırdığında, puslu kıyıda koyu renkli bir tişört ve sörfçü şortuyla

yürüyen Rion'ı gördü. Bu, aşırı dopamin yüklemesi miydi yoksa beynindeki başka bir kimyasal tepkime miydi, Ava bilmiyordu ama onu gördüğü an içinde büyük bir mutluluk hissetti. Belki de iyi göründüğü gerçeğindendi. Gerçekten çok iyi. Ama kıyafetleri, saçları ya da ortalamanın üstündeki ağız şekli sebebiyle değil; kendinden emin ifadesiydi bu kadar iyi görünmesini sağlayan, kendine güvenen adımları da ifadesiyle uyumluydu. Ava o anda Rion'da en çok neyi sevdiğini fark etti. Gösteriş yok. Zorlama yok.

Öyleydi işte... Çabasız.

Kalbi biraz batar gibi oldu.

Yanında biri vardı, herhalde Alfonso'ydu. Ava koşup onları karşıladı. "Selam."

"Top oynamak için güzel bir gün seçmişsin," dedi Rion, ciğerlerine deniz havası çekerek. "Bu, Al. Al, bu da Ava."

Alfonso. Uzun boylu, geniş omuzlu, ne çok ince ne çok kalın, kesilmek için yalvaran siyah saçlar, tişörtünün kolundan ucu görünen kırmızı bir dövme ve kıtanın öte yanına ulaşabilecek kadar geniş bir gülümseme. "Demek Ava sensin," dedi Alfonso, Ava'nın elini sıkarken. Ava'nın kafası, bu üç kelimenin -vurgunun nereye yapıldığına bağlı olarak- taşıdığı sonsuz olasılıklarda yüzdü.

Rion arkadaşına onun hakkında ne söylemişti? *Kadere inanmayan bir kızla tanıştım* mı?

Al, Rion'ın göğsüne vurup güldü. "Bu herif bana dedi ki..."

Rion onu itti. "Top oynamaya geldin, dostum."

Al göğsünü ovuşturarak başını salladı ve sırıttı. "Peki. Tamam. Hadi başlayalım."

Normal şartlar altında Ava şakalaşmaya katılabilirdi ama Rion'ın dün gece ona söyleyemediği (veya söylemediği) şeyle çok daha fazla ilgileniyordu. Ama herkes onları bekliyordu ve Ava'nın bunu öğrenmesi şu an mümkün değildi.

Herkes tanıştıktan sonra takımlar oluşturuldu. Ava, Viv, Alfonso ve Taryn kendilerine *Ball Busters (Top Avcıları)* adını

verdiler. Taryn'in fikriydi. Carmen, Rion, Leo ve Donovan *Bone Crushers (Kemik Kırıcılar)* adını aldılar. Donovan'ın fikriydi.

"Pekâlâ," dedi Viv, ellerini çırparak, "otuz metre kadar bir alanımız var. Bitiş bölgesi şu kırmızı bayrakla işaretli yer," dedi parmağıyla işaret ederek.

"Ve hiçbir kural yok," diye araya girdi Carmen, "ama kimseyi hastanelik etmek de yok. Kan yok. Üzerimde beyaz kıyafet var."

"Kazanan ne alacak?" dedi Alfonso, kollarını sıvayarak dövmesinin tamamını ortaya çıkardı: Pusula.

"*Jon and Vinny's*'ten pizza," diye önerdi Viv.

Alfonso ellerini başının üzerine kaldırdı. "Bahisler oldukça düşük görünüyor," diye alay etti.

Rion onun göğsüne bir tane vurdu. "Sakin ol, dostum." Sonra diğerlerine döndü, "Biraz düşük gibi."

Carm, Ava'nın tam olarak anlayamadığı bir ifadeyle Alfonso'ya baktı. Merak ve sıkıntıyla karışık bir küçümseme miydi?

"Bu herifi sevdim." Donovan kesin bir şekilde başını salladı. "Değecek bir şey olsun."

Ah, sevilmeyecek gibi mi, diye düşündü Ava.

"Ne gibi?" diye sordu Rion.

"Peşin para?" diye tahmin yürüttü Ava.

"Sıkıcı," dedi Carmen, gözlerini Al'dan ayırmadan. "Büyük oynamak mı istiyorsun? Siz kazanırsanız, takımınızdaki herkes için Chargers'ın bir maçına birer bilet alacağız. İstediğiniz herhangi bir iç saha maçı için."

Viv fısıltıya, "Babam seni öldürecek," dedi.

"Babam burada değil."

Ailece kombine biletleri olduğu için, Ava kendisi ve kız kardeşleri için bunun pek de ödül sayılacağını düşünmüyordu ama hiçbir şey söylemedi çünkü odak noktası bu saçma futbol maçı değildi, kutsamaydı.

Birkaç sevinç çığlığı oldu, birkaç kişi çak yaptı. Al hariç. O sadece başını salladı ve ödülün ne olduğu hiç umurunda değilmiş gibi, aslında sadece uğruna savaşacak bir şey istiyormuş gibi gülümsedi.

Rion ayakkabılarını fırlattı. "Ya biz kazanırsak?" Bakışlarını Ava'ya çevirdi. Ava neden bunu bir meydan okuma olarak hissetmişti?

"Emmanuel Escalante'nin gelecek cumartesi gecesi vereceği partiye davetiye," deyiverdi, kendini tutamadan. Viv, tehditkâr olmayan ama *sen deli misin* diyen bakışlarını Ava'ya çevirdi.

"Birer kişi götürebileceğimizi söylemişti," diye ısrar etti Ava. "İki kişi fazla olsa ne olur?"

Emmanuel'i tanıyan herkes, onun fiestalarına davet ettiği kişiler konusunda son derece seçici olduğunu bilirdi. Güvenlik hep çok yüksek seviyede olurdu. Ya adınız listede yoksa? Giriş izniniz yoktu veya Emmanuel'in söylemekten hoşlandığı şekliyle: *Adios, Jack-o*. Ama Granados kardeşlerden birinin, arkadaşlarını partiye sokması için bir telefon yeterliydi.

"İki yıl önce Oscar'a aday gösterilen Emmanuel Escalante mi?" Alfonso kumda ters takla attı.

Ava gösterişle eğilerek, "Tek ve biricik Escalante," dedi. "Ayrıca, kaybeden taraf maçtan sonra pizza ısmarlıyor."

"Tamam," dedi Viv, saçlarının yandan örerken. "On dört sayıyı ilk yapan kazanır."

Ava'nın takımı yazı tura atışını kaybettikten sonra, toparlandıkları sırada Ava'nın bakışları Rion'a takıldı. Rion şakacı bir şekilde bir kaşını kaldırıp Ava'ya çarpık bir gülüş attı, sonra takım arkadaşlarının yanına eğilerek göz temasını kesti. Carm iyi bir iş çıkarmış olacaktı, takım görüşmesinden sonra Leo pivot, Rion ise oyun kurucu olarak yerlerini aldılar.

Gol bir, diye düşündü Ava. Rion'a vur. Bir çarpışma olarak kabul edilecek kadar sert. Nana ve Meda'yı ellerinde megafonlarıyla görmeyi umarak etrafına bakındı ama kıyı boş, kasvetli ve griydi.

Alfonso ve Taryn herhangi bir savunmacıya hücum etmek için geride kalırken, Ava, Viv ile birlikte çizgiye yakın pozisyonda oynuyordu. Viv, "Atacak," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

"İlk denemede savunmayı sınayacak türden birine benziyor," dedi. "Uzun bir atış olacak, o yüzden gevşe, bunu bir deneme atışı gibi düşün, tamam mı?"

Ava başını salladı, çömelip ayak parmaklarını nemli kuma bastırdı. Bir saniye sonra top Rion'ın ellerindeydi; geriye düştü, sağa sola baktı, kolunu geriye doğru kaldırdı. Viv haklıydı. Fırlatacaktı. Ava'nın önündeki tek şey ise, Donovan'ın oluşturduğu kastan duvardı. Ava sağa dönüp ondan kurtuldu. Rion'a doğru koştu ama kumda hız kazanmak neredeyse imkânsızdı.

Beş adım daha.

Rion bir prosefyonel gibi oynuyordu, gözleri hayalî alanda hedefini arıyordu.

Dört.

Birine uzağa gitmesini işaret etti.

Üç.

Bende, diye düşündü Ava.

İki.

Bir.

Ava atıldı. Top fırlatıldı. Rion sola kaçtı, Ava yüzüstü kuma gömüldü.

Oyunun devam ettiği taraftan sesler yükseldi.

Sonra Rion'ın sesi geldi. "Ava!" Ava daha ağzındaki kumları tükürmeden, Rion yanına gelivermişti.

"İyi misin?" Onu ayağa kaldırdı.

Ava üzerini temizleyip egosunu bir kenara bırakarak, "Hızlısın," dedi.

"Üzerime bu kadar sert geleceğini bilmiyordum," dedi, sesinde Ava'nın kendi kendine gülmesine neden olan mizahi bir ton vardı.

"Futbol böyledir, Rion."

Rion elini dağılmış saçlarından geçirip gülümsedi. "O partiye gelmemi hiç istemiyorsun herhalde."

Ava gülümsemesinin arasından güçlükle kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır."

Sayı attıkları için tavuk dansı yapan takım arkadaşlarına doğru baktı. "Görünüşe göre istediğini kesinlikle alamayacaksın, Dokuz."

"Dokuz mu?"

Güldü ve takım arkadaşlarının yanına gidip bir beşlik çaktı.

Kaşları çatık hâlde bacaklarındaki kumu temizleyen Ava, "Dokuz da ne demek oluyor?" diye fısıldadı. Herkes orta sahaya döndüğünde, Ava iki kez kollarını kaldırıp indirdi. Artık test etmesine gerek yoktu.

Fırtına vaktiydi.

Bekledi. Belki de bulutların toplanması için zamana ihtiyaç vardı?

Viv takıma talimatlar yağdırıyordu ama Ava'nın tek duyduğu "sahte" kelimesi oldu.

"Dinliyor musun, Ava?"

"Ha? Evet. Sahte oyun. Anladım."

"Yani, ben Alfonso'ya yan atış yaptığımda o, topu sahanın aşağısına, Taryn'e atacak. Sen de Rion'ı bizden uzak tutmalısın."

Ava bakışlarını kaldırdı. Rion, Viv'in az önce verdiği taktiği Ava'nın bildiğini anlamış gibi ukala bir ifadeyle onların takımına bakıyordu. Taryn boynunu ve parmaklarını kütletti.

Pozisyon aldıklarında Ava, Rion'ın geri çekildiğini görünce şaşırdı. Tam onun karşısında konum alacağını ummuştu. Bu,

mücadeleyi çok kolaylaştırırdı. Şimdi ise onu kovalamak zorunda kalacaktı.

Aynı anda üç şey oldu. Ava tekrar kollarını kaldırıp indirdi. Top fırlatıldı. Meda ortaya çıktı.

Top havada uçarken, "Şimdi!" diye bağırdı Ava. Tüm sahne sanki ağır çekimde oynatılıyordu. Gökyüzü bir anda yarılmış gibi oldu. Yağmur, sahili ıslattı. Gök gürledi. Ve Ava, Rion'a doğru koştu.

Rion, yukarı bakan Taryn'i engelliyordu. Ava baskıyı artırdı. Bacaklarındaki kaslar yanıyordu. Yağmur o kadar sert ve hızlı yağıyordu ki görüş alanı daralmıştı ama yine de yavaşlamadı. Bir saniye sonra gözleri hedefe kilitlenmişti.

Rion onun geldiğini görmedi bile.

Ava tüm ağırlığını çarpışmaya verdi, Rion'ı belinden tuttu. Ayağı kaydı ve birlikte yere çakıldılar.

Yuvarlandılar. Bir kez. İki kez.

Ava kendini Rion'ın tepesinde buldu, göğüs göğüseydiler. Göz göze. Rion nefes nefeseydi. Ava daha çok nefes nefese. *Bir kalp neden bu kadar hızlı atar ki?* Ava'nın ilk düşüncesi bu oldu. Yağmur, Rion'ın hem eğlenmiş hem de şaşırmış bir ifade taşıyan yüzünden süzülüyordu. *Seni öpmek nasıl bir duygu olurdu?* İkinci düşüncesi de bu oldu. Etkisiz olmazdı muhtemelen. Muhteşem olurdu ve...

Tanrım, Ava. Kendine gel.

Rion'ın kolları ya seğirdi ya gerildi, Ava emin olamıyordu. O anda Ava, aralarında vızıldayan tuhaf bir enerji hissetti. Bu, kutsama olmalıydı. Ona geri dönmeye çalışıyordu!

Normal olan, Ava'nın zavallı çocuğun üzerinden kalkması olurdu ama kutsama aktarımını bozabileceğinden korktuğu için hareket etmekten çekiniyordu. Rion gülümsedi. "Bana çarpmayı alışkanlık hâline mi getirdin? Yoksa bana takıntılı falan mısın?" dedi şakayla.

Kahverengi gözleri hep böyle miydi? Altın zerrecikli?

Meda çıktı aniden ortaya, Rion'ın yanına çömeldi ve Ava'nın odaklanmasını zorlaştırdı.

Ava kendini tutamayıp, "İşe yaradı mı?" diye sordu azize.

"Ne işe yaradı mı?" dedi Rion.

Meda üzüntüyle başını iki yana salladı. "Senin kutsaman hâlâ onda."

Ava aniden kendini gülünç, çekingen ve cesareti kırılmış hissederek ayağa kalkarken yağmur durdu. Sahanın diğer ucunda bir kutlama vardı. Taryn sayı atmış olmalıydı.

Meda'nın yanında beliren Nana, "Eksik olan şey, duygu," dedi. "Diğer her şey mevcuttu."

Duygu mu? Adamı resmen öpecektim!

"Ava?" Rion şimdi ayağa kalkmış, ellerini şortuna siliyordu. "İyi misin?"

Ava başıyla onayladı. "Üzgünüm," diyerek yüzünü çevirdi. "Sanırım oyun fazla kaptırdım kendimi."

"Oyundan bahsetmiyorum."

Bakışları Ava'nınkilerle buluştu. Keşke Meda'nın gördüğünü, Rion'dan yayılan ışığı Ava da görebilseydi.

Ava zoraki güldü. "Şu fırtına birdenbire çıktı," dedi. "Çılgıncaydı."

"Evet," dedi Rion, "ne kadar hızlı durduğu da bir o kadar çılgınca."

Ava dikkatini sahanın diğer tarafındaki kutlamaya vermeye zorladı. "Berabere kalmışız."

"Sanırım oyunumu geliştirmem gerekecek." Takımıyla bir araya gelmek için koşarak uzaklaştı ve Ava, ne kadar denerse denesin kazanamayacakmış gibi hissetti.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu Meda.

"Nana haklı," diye homurdandı ve sanki ayaklarını yıkaması gerekiyormuş gibi denizin kenarına doğru ilerledi. Aslında ihtiyacı olan, aziz ve hayaletle konuşabilmek için diğerlerinden uzaklaşmaktı. "Yapbozun diğer parçası elimizde olmadığı sürece, ona

çarpmamın bir anlamı yok. Mücadeleye takıntılı olduğumu veya agresif bir ucube olduğumu düşünecek." Ava okyanusa doğru birkaç adım attı. Dondurucu su, buz gibi bir ürperti gönderdi içine. Geri çekilip büyükannesine döndü. "Yoğun duyguyu nasıl elde edebilirim?"

Nana dalgaların ötesine bakarak yanağını okşadı. "Bana ve ailemize yardım etme arzunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama açıkça yanılmışım."

Viv ve Carm hemen nefes nefese oraya geldiler ve aynı anda, "İşe yaradı mı?" diye sordular.

"Hayır."

Meda zaten başını iki yana sallayıp duruyordu. "Bunların hepsi yanlış. Nasıl daha önce görmedim!"

"Neyi görmedin?" diye sordu Ava, ihtiyaç duydukları cevabın azizde olduğuna dair bir umutla.

"Bir köprüye ihtiyacımız var!" diye haykırdı aziz, sevinçle.

"Ne?"

Carm ısrarla, "Bize Nana ve Meda'nın ne dediğini anlat!" dedi.

"Bir köprüye ihtiyacımız varmış," dedi Ava.

"İkiniz için de gerçek duygular olmalı," dedi Meda, neredeyse ciyaklayarak. "Kutsamanın aktarılacağı bir köprü oluşturmamız gerek."

Ava kendini tükenmiş hissediyordu. Rion'ın da ona bakışından, kollarının ona dolanmasından, bağlantıyı hissetmiş olabileceğini düşünmüştü. Aman Tanrım... Ava bitmek bilmeyen hayalî sohbetlerine bir son verdi. *Ya o aynı şeyi hissetmiyorsa?*

Kalbini katılaştırıp bilgiyi ablalarına iletti. Sonra azize, "Lütfen bana bunun gerçek aşkın öpücüğünü almamız gereken aptalca bir peri masalı ya da onun gibi saçma bir şey olduğunu söyleme," dedi.

"Tanrım," diye mırıldandı Viv.

"Tanrı aşkına, hayır," dedi Nana, doğrulamak için yan yan Meda'ya bakarak.

"Öyle bir şey değil." Meda kaşlarını çattı. "Arkadaşlık bir köprüdür. İyilik bir köprüdür. Umut bir köprüdür. Sadece nefret köprü olmaz. Ya da öfke. Ya da günah çıkarmaya gitmene neden olacak bir şey varsa..." Yeri işaret etti.

"Ama biz zaten *arkadaşız!*" Bir an, Rion'ı kandırdığı için duyduğu suçluluğun tüm süreci engelleyip engellemediğini merak etti. Ama böyle bir şey söz konusuysa, kutsamayı asla geri alamazdı. Ancak mucizevi bir şekilde vicdan azabından kurtulması gerekirdi ki bu da pek olası değildi.

"Görünüşe göre yoğun duygu böyle bir şey," dedi Meda, fazlasıyla enerjik bir şekilde.

Ava, azizin söylediklerini kız kardeşlerine aktardı. Viv kaşlarını çattı. Carmen iç çekti, sonra da, "Eh, şimdi gereksiz bir maçın ortasındayız ve kazansak iyi olur," dedi. "Hadi." Sahile doğru yürüdü.

Ava, Nana ve Meda'ya dönüp, "Bunu çözmek için üç haftamız var," dedikten sonra, ablalarının peşinden gitti. Meda ve Nana'nın topladıkları istihbarattan gitgide daha fazla şüphe duymaya başlıyordu. Her şey koca bir saçmalıktı sanki.

Viv kolunu küçük kız kardeşine doladı, onu oyuna geri çekti ve bir yandan da, "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Köprü kurmayı biliyor musun?"

Viv güldü. "Ben mimarım, unuttum mu?"

Otuz dakika ve birçok morluktan sonra, Taryn topu elinden kaçırdığında ve Donovan galibiyet sayısı için koştuğunda Ball Busters ağır bir yenilgiye uğradı.

Görünüşe göre Rion da Emmanuel'in partisine katılacaktı. Ve eğer Ava şanslıysa, belki o zamana kadar köprü kurmayı öğrenebilirdi.

22. Bölüm

"Ne yaptın, ne yaptın?" diye haykırdı Viv, Donovan herkese nişanlısına haber vermeden balayı rezervasyonu yaptırdığını söylediğinde.

"Of." Carmen yüzünü buruşturdu.

Donovan yarım pizzayı tek lokmada yutarken, "Ona sürpriz yapmak istedim sadece," dedi.

Taryn, "Sürpriz dediğin Havai, Barbados veya Cancún olur," diye tısladı. "Montana'da bir çiftlik değil."

Ava, "Sürpriz yapmak her zaman kötü bir fikirdir," deyince, karşısında oturan Rion'ın yüzünde sorgulayıcı bir ifade oluştu. Ava onun bu konuyu tartışmak istediğini biliyordu, buna hazırdı da ama Carmen araya girerek, "Kesinlikle," dedi. Ava garip bir memnuniyet dalgası hissetti.

"Her neyse," dedi Viv, hâlâ nemli olan saçlarının uçlarını düzeltirken. "Ben sürprizlerin güzel olduğunu düşünüyorum."

Viv'e ne olmuş? Ava merak etse de dağılmaya başlayan grubun önünde bunu soracak değildi.

Ava birkaç boş tabağı alıp çöp kutusuna gitti. Çöpü atıp arkasını döndüğünde, Rion'ı önünde dikilmiş olarak buldu.

Küçük bir çığlık atıp göğsünü tuttu. "Beni korkuttun."

Rion birkaç boş su şişesi ve bir pizza kutusunu geri dönüşüm kutusuna attı. "Üzgünüm. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm."

Ava derin, sakinleştirici bir nefes almak için kendine bir saniye verdikten sonra, "Sen hep böyle misin?" diye sordu.

"Nasıl?"

Şaşırtıcı. Düşünceli. Gizemli. "İyi."

Rion'ın ifadesindeki tüm keyif çekildi. "Hayır," dedi geçen gece turta yedikleri sıradaki aynı gergin havayla.

Ava küçük bir kahkaha attı ama Rion'ın gülümsememesi üzerine yanlış bir şey söylemiş gibi hissedip utandı.

"Yani..." Ellerini birbirine sürttü. "...bana oldukça iyi biri gibi geliyorsun."

"Bu yeni bir şey."

Ava'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Saçmalık.

"Demek istediğim..." Rion ensesini ovuşturdu. "Boş ver."

Ava, konuşmanın tuhaflığını göz ardı etmek üzereydi ki bunun bir ipucu olduğunu fark etti. Bunu röportaj derslerinden hatırladı. Doğrudan söylemediği bir cevaba yönlendiriyordu onu. Ama neredeydi o cevap? Nana burada olsaydı, ona derine inmesini söylerdi. Odaklanmasını ve tüm şüpheleri veya çekinceleri bir kenara bırakmasını. Gözünü ödülden ayırmamasını. Ödülse iki adım önünde duran kutsamasıydı.

Ava döndü. "Dün geceyi hatırlıyor musun? Sana farklı bir şey hissedip hissetmediğini sormuştum. Hani şeyden sonra..."

"Kamyonetime çarptığın geceden sonra."

"Doğru."

"Tuhaf bir soru olduğunu düşündüm."

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama..."

"Ama sonra bu soruyla nereye varmak istediğini anladım."

"Öyle mi?"

"Hayatın gözlerinin önünden geçiyor falan, değil mi?"

"Rion, arabana sadece hafifçe dokundurdum."

"Hey!" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Orada fırtınanın altında öylece oturmak zaten korkutucuydu, sonra birden bir etki hissettim ve..."

"Ve ne?"

"Güleceksin."

"Ava!" diye seslendi Carmen, yanına koşarak. "Gidiyoruz."

Rion muhtemelen ona duymayı beklediği şeyi söylemenin eşiğindeyken, gitmeye hazır değildi Ava. Ablasına *hazır değilim* bakışı atarak, "Ah," dedi sadece.

Kız kardeşlerin en iyi yanlarından biri de buydu: İfadeleri anlıyorlardı, iç çekmelerin ve jestlerin anlamını kavrıyorlardı. Ava şu anda kollarını kavuşturmuş, başını biraz sola eğmişti, gözbeklerini o kadar kasıyordu ki baş ağrısının yaklaştığını hissediyordu. Duruşu açıktı: *Gitmeye hazır değilim.*

Ava'nın sessiz dilini mükemmel bir şekilde okuyan Carm, telefonuna baktı, bir mesajı okuyormuş gibi yaptı, sonra bakışlarını kaldırdı. "Ah. Tamamen unutmuşum. Benim Viv'le birlikte bir işim var. Bir saat sonra bizimle iskelede buluşabilir misin?"

Rion'ın gözleri keyifle dans etti ve Ava kalbini durduran bir an için onun Granados dilini okuyabileceğinden endişelendi. Mümkün değildi. Görünenin çok uzağındaydı dilleri. Raul bile anlayamıyordu.

Ava, kabul ettikten ve ablası gittikten sonra, Rion'a döndü. "Ne diyordun?"

Çenesini ovuşturarak öylece durdu. "Unuttum."

Onu dilini anlayacak kadar iyi tanımayı dileyen Ava, bıkkınlığını bastırarak, "Gülmem hakkındaydı," dedi.

Rion boş boş baktı.

"Ve gülmeyeceğim," diye ekledi, kelimelerinde tökezliyordu sanki. "Söz veriyorum."

Rion, bakışlarını kısa bir süreliğine kuma kaydırdı, sonra ensesini ovuşturup yukarı baktı.

"Filmlerdeki gibi parlak bir ışık gördüm ve iki saniyeliğine ölmüş olabileceğimi düşündüm." Sonra kararlı bir şekilde başını iki yana sallayarak, "Oldukça travmatikti," diye ekledi.

Kutsama.

Ava kesinlikle gülmedi. Hem de hiç. Nefes almıyor bile olabilirdi. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kamyonetten indim ve sen karşıma çıktın."

"Ve eBay açık artırmanı mahvettim." Ava, sanki göğsüne binlerce ay baskı yapıyormuş gibi hissetse de rahat davranmak için elinden geleni yapıyordu.

"Benim olması gerekmiyormuş," dedi Rion, omuz silkerek.

O anda her şey durdu, sanki dalgalar, esinti ve bulutlar durmuş gibiydi. Ava vücudundaki tüm kasların titrediğini hissedebiliyordu. Rion da bunu hissetmiş olmalıydı.

Rion gülüp yorumunu netliğe kavuşturdu. "eBay'deki ürün? Benim olması gerekmiyormuş demek ki."

Ava onun gülüşüne uyum sağladı ama Ava'nın gülüşü yüksek, tiz ve abartılı çıkıyordu. Tanrım... Denizin dibine batmak istedi. Rion'ın davetkâr görüş açısı dışında herhangi bir yerde olmak istiyordu. Bu yüzden dönüp kıyıdan aşağı yürümeye başladı. Rion da yanından yürüdü. "Ama sen *öyle olması gerekiyormuş*'lara inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Rion, matlarını yere seren yoga öğrencilerinin yanından geçerken.

Ava, "Pek çok insan inanmıyor," diye karşılık verdi. "Eğer her şey kader tarafından kontrol ediliyorsa, eğer bazı şeylerin öyle olması gerekiyorsa, neden evinde oturup bir şeylerin olmasını beklemiyorsun?"

"İşlerin öyle yürümediğine eminim," dedi Rion, kaşlarını kaldırarak. "Peki ne biliyorum? Ben beyaz ışıkları gören adamım."

Kutsamalar. Sen, benim kutsamamı gören adamsın.

Rion, "Peki sana bir şey oldu mu?" diye sordu.

Tanrım, ifadesi o kadar açık, o kadar ciddiydi ki Ava kendi ikiyüzlülüğünü yumruklamak istedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen dün gece bana farklı hissedip hissetmediğimi veya herhangi bir şey olup olmadığını sorunca, ben de sana bir şey oldu sandım. Sen de ışık gördün mü?"

"Hayır ama..." Ortak bir nokta olarak köprüyü kurmak için bir şeye uzanması gerekiyordu. "O geceden sonra her şey farklı oldu."

Rion, birkaç saniye bekledikten sonra ciddiyetle, "Nana'n öldüğü için mi?" diye sordu.

Ava gergin bir nefes verdi. *Ona ne kadarını söylemem gerek? Ne kadarını bilmesi gerekiyor?* Ayaklarına, hareket etmelerini emretti. "Emin değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece dünya ve diğer her şey farklı gelmeye başladı, farklı görünüyordu..."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi sonunda Rion.

"Öyle mi?" Ava, kaçamak bir bakış atınca, Rion'ın başını salladığını gördü.

Birkaç adım daha sessizce yürüdüler. Biçimsiz bir kumdan kale inşa eden iki çocuğun yanından geçtiler. O gün sahildeki yabancılara, kumsalda yürüyen iki normal genç gibi görünmüşlerdi herhalde. Ama Ava'ya göre bunlar, normal dışındaki her şeydi.

"O geceden beri," dedi Rion, kırık bir deniz kabuğunu almak için yavaşlayıp, "yine eskizler çizmeye başladım."

"Eskiz mi? Resim falan gibi mi?"

"Evet. Çocukken çok resim yapardım. Takıntılıydım." Kabuğu okyanusa fırlatırken gergin bir kahkaha attı. "Sonra, annemle babamdan sonra bırakmıştım ve... Sanırım o ışığı gördükten sonra, bilmiyorum, kulağa tuhaf geliyor olabilir ama içimden yeniden çizmek geldi."

Ava'nın kalbi duracaktı. Kutsama bu olabilir miydi? Sanat? Yaratıcılık? Kesinlikle mümkündü. Zaten Nana, Ava'ya yaratıcı

yanını benimsemesini, ilham almasını söylüyordu hep. Ama Ava zaten ilham alıyordu. Yoksa almıyor muydu?

"Neler çiziyorsun?" diye sordu Ava, bunun nereye varacağını merak ederek. Sonra fark etti. Rion'ın taşıdığı defter.

Rion durup gerindi ve bakışlarını dalgakıranların ötesine yöneltti. O gece bir adam saksafon çalarken, ardından da Edwin ve Ellie'nin ağacına bakarken attığı bakışın aynısıydı. Sanki diğer insanların göremediği şeyleri görüyormuş gibi. Ava bunu neden yaptığını bilmiyordu ama yan açıdan telefonunu tutup onun bir fotoğrafını çekti çaktırmadan. Aynı anda telefonu titredi ve bu titreme onu o kadar ürküttü ki telefonunu kuma düşürdü.

Rion telefonu almak için eğildi. İfadesiz bir yüzle ekrana baktı, sonra telefonu Ava'ya uzattı. "Elijah."

Ava, telefonu alıp FaceTime aramasını yanıtlarken nefesini tuttu. "Sonunda!" Elijah'ın kafasına vurmak amacıyla telefonun içinden süzülüp yanına gitmek istedi. Hayırsever ya da her ne ise o olmak için onca yaz arasından seçe seçe bu yazı seçmişti.

"Selam, Aves. Neredesin?"

"Sahilde." Ava, telefonu bir cankurtaran halatı gibi kavrayarak Rion'dan uzaklaştı. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Eh, teknik olarak pek orada değilim."

"Bana tüm yeni şeyleri anlat ve çabuk ol.

"Arkandaki kim?" dedi Elijah, boynunu uzatarak.

Ava dönüp omzunun arkasındaki Rion'a baktı. Yanakları kızardı. "Ah, o Rion," dedi becerebildiği kadar rahat bir sakinlikle ama Elijah'ın boş vermesine imkân yoktu. Ağzının ayarı da yoktu ve doğru şeyi söyleme konusunda asla güvenilemezdi. Aslında bakarsanız, Ava bahse girecek olsaydı, Elijah'ın kesinlikle yanlış bir şey söyleyeceği konusunda, geleceği üzerine bile bahse girebilirdi. Ah. Zamanlaması çok kötüydü. "Rion, bu Elijah. En yakın arkadaşım. Şu an Peru'da, İspanyolca öğreniyor."

"Merhaba," dedi Rion. "Ben de geçen sene oradaydım. Harika bir yer. Cuy[60] denedin mi?"

Iyyy.

Rion sesini yükseltmiş ve Ava'nın sohbetini mi çalmıştı yoksa Ava'ya mı öyle geliyordu?

Elijah güldü. "Hayır, dostum. Ama belki de bir denemeliyiz.

Biz? Demek ki Pierre ile ilişkisi hâlâ güçlüydü.

"Selam!" Ava dramatik bir şekilde elini telefonun ekranına salladı.

"Pardon, Aves," dedi Elijah, kendine has homurtulu kahkahasıyla. "Peki, kim bu Rion isimli arkadaş?" diye sordu, sanki Rion hemen yanında durmuyormuş gibi. Ava, çizgi film karakteri Ava'yı, Elijah'ın kafasına çekiçle vururken hayal etti.

"Kamyonetime çarptı," diye söze girdi Rion.

Elijah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen bir kaza mı geçirdin?" Demek ki Ava'nın mesajını almamıştı.

"Hayır," diyerek kısaca güvence verdi Ava. "Aslında, evet. Ama küçük bir tampon kazası."

Rion, telefona yaklaşarak, "Beyaz ışık gördüm," dedi. "O kadar da küçük bir kaza değildi." Portakallı Tic-Tac şekerlemeleri gibi kokuyordu. Elijah cevap vermek üzere ağzını açtı fakat bu sırada görüntüsü dondu.

"Elijah?" Ava, sanki onu bu şekilde geri getirecekmiş gibi telefonunu salladı. Ava üç kez onu geri aramayı denese de tekrar bağlanamadı.

"Of!" Ava'nın hayal kırıklığı, derin iç çekişi ele verdi. "Bağlantının hep bu kadar kötü olmasından nefret ediyorum." Bu sözlerde gerçeklik vardı ama asıl anlam Ava'nın yalan söyleyen kalbinin en derin köşelerinde saklıydı: *Sana yalan söylemenin bu kadar korkunç olmasından nefret ediyorum.*

60 Cuy, bölgeye özgü, Gine domuzundan yapılan bir yemek. -ç.n.

Ava patlamaya hazırlanan bir duygu volkanı gibi hissetti kendini. Elijah, bardağı taşıran son damla olmuştu sadece ama şu anda mükemmel bir hedefti çünkü böylece Ava, patlamasının nedenini açıklamak zorunda kalmayacaktı. Keskin bir şekilde nefes aldı. "Onunla konuşmak istedim sadece çünkü..."

"Onu özledin."

Rion neden ona böyle bakıyordu? Altın rengi, benekli yumuşak kahverengi gözleriyle. *Achilles ve Rion arasındaki fiziksel fark buydu.* Beklenmedik bir şekilde, biri tarafından tek bir nefesle dalgaların arasına atılabileceğini fark etti. Yeterince yakından bakarsa, gözlerini o kadar net görebiliyordu ve iki kardeşin gözleri arasında dünyalar kadar fark olduğunu fark etmişti. Achilles'in gözlerinde altın benekler yoktu. Ava bundan emindi.

Achilles'i düşünmek, Achilles'in sözlerini getirdi Ava'nın aklına: *Onun diğer yüzünü görmedin.*

Ava, Achilles'in ne demek istediğini anlayıp anlayamayacağını görmek için derine inmek istiyordu çünkü Orion North hakkında ne kadar çok şey bilirse, bir köprü kurma ihtimali o kadar artacaktı. Aniden, "Venice'de kardeşinle karşılaştım," dedi.

"Öyle mi?" Rion'ın sesinde bu sefer hiç melodik bir ton yoktu.

Ava yavaş bir nefesle, Rion'ın duymamasını umarak, "Sana söylemedi mi?" dedi.

"Bana pek bir şey söylemez." Rion'ın ifadesi kararda ama göz açıp kapayıncaya kadar bu karaltı silinip gitti. Ava yakından ilgili olmasaydı, bu anı tamamen gözden kaçırabilirdi. Tek kelime etmemiş olmayı diledi.

"İkinizin arasında ne var? Siz kardeşsiniz." Ablalarıyla arasının bu kadar açık olduğunu hayal bile edemiyordu. Hem de hiç. Birbirlerini açıkça sevmeyecekleri kadar kötü ne olmuş olabilirdi?

"Çok şey," dedi Rion. "Çok uzun zaman önce başladı ve..." İç çekti. "...sanırım bunun nedenlerinden biri, dedem hastalandığında bana ve Achilles'e ileride meyve bahçesini benim

yönetmemi istediğini söylemesi. Yani varlık konusunda her şey eşit olacaktı ama ben Achilles'in patronu gibi olacaktım. Asıl isteğinin bu olduğunu sanmıyorum. Belki de dedem Achilles'e kızgın olduğu için başka bir noktaya parmak basmak istiyordu. Ama kardeşim buna sinirlendi."

Ava, kendi babasının asla böyle bir şey yapmayacağını, kız kardeşler arasında gerilim yaratmayacağını biliyordu. Bu, yanlış ve acımasızca bir şeydi. "Ama neden böyle bir şey yaptı ki?"

"Sanırım onun Achilles'i kontrol etme yöntemi buydu. Kardeşim üniversiteye gitmek istemiyor. Ben istiyorum."

"Yani? Bunun Achilles'in okula gitmesini sağlayacağını mı düşünüyor?"

"Böyle deyince, olduğundan daha kötü geliyor kulağa. Bence o gerçekten Achilles için en iyi olanı yaptığına inanıyor." Rion ensesini ovuşturdu. "Dedem, Achilles'in ne okuduğunu umursamıyor, sadece eğitim almasını istiyor."

"Ve Achilles inat ediyor," diye tahminde bulundu Ava.

Rion siyah kaşlarını kaldırıp iç çekti. "Dondurmaya ne dersin?" *Her şey kontrolüm altında* gülümsemesi. Ava, Rion ile ilgili her şeyin bulunduğu, gün geçtikçe büyüyen listesine "onu ne kadar hızlı açabildiğini" de ekledi.

Daha fazla baskı yapmayı çok istiyordu, zaten bu Ava'nın doğal eğilimiydi ama aynı zamanda çok sert, çok erken, çok hızlı olursa, Rion'ın kendini tamamen kapatabileceğini, onun ve Achilles'in neden bir tür savaşta olduğunu asla anlayamayacağını da biliyordu.

"*Sloan's*'a gidelim mi?" diye önerdi Ava.

"Harika."

Birkaç dakika sonra, cumartesi kalabalığının arasından kıvrılarak, filmler ve müzik gibi güvenli konulardan konuşarak, Santa

Monica'ya giden beton basamaklardan çıkmışlardı. Birkaç dakika sonra yeni pişmiş dondurma külahlarının karşı konulmaz kokusunun doldurduğu, Willy Wonka tarzı parlak pembe ve yeşil neon ışıklı dükkâna vardılar. Ava, *graham* kraker parçacıkları ve gökkuşağı şekerlemeleri serpiştirilmiş bir top vanilyalı dondurma ısmarlarken, Rion elliden fazla orijinal tattan oluşan listeye baktı. Sonunda çikolata kaplı *donat*'lı ve kahveli dondurma kombinasyonunda karar kıldı.

Dükkânın hemen dışında bir piknik masası buldular.

"Resimlerini görebilir miyim?" Ava merak etmişti ama Rion'ın yeteneğinden daha ilgilendiği şey, bu yeteneğin kutsama statüsü alacak kadar iyi olup olmadığını görmekti.

"O kadar da iyi değil." Rion ağzına bir kaşık dondurma attı. "Ama bu! Bu inanılmaz iyi."

Köprü kur.

"Yine de görmek istiyorum."

Aralarındaki hava değişti. Bir sokak sanatçısı yolda bazı melodiler mırıldanmaya başladığında, gerilim ve keyif aynı anda yaşandı. Sonra Rion en uzlaştırıcı, en sinir bozucu şekilde, "Tamam," dedi.

Birdenbire büyük, sarı renkli bir köpek koşarak geldi ve Rion'ın dondurmasını yalamaya çalıştı. Dondurmasını başının üzerinde tutan Rion'ın boğazından derin bir kahkaha yükseldi. "Üzgünüm dostum ama çikolatalı tatlılar ve köpekler bir arada olamazlar."

Coşkulu köpek, patilerini Rion'ın göğsüne bastırarak dengesini kaybetmesine neden oldu. Her şey o kadar hızlı oldu ki Ava, dondurmanın Rion'ın kucağına düşmesine tepki vermeye vakit bulamadı.

Ava, gülmemeye çalışarak Rion'a bir tomar peçete fırlattı ama köpek yürüyüş yolundan *Benny* diye seslenen birinin yanına doğru giderken, kahkahalarını daha fazla tutamadı.

Rion da mutlu bir şekilde lekeleri temizlemeye başladı. Ağzının köşelerinde bir gülümseme asılıydı. "Komik bir şey mi var, Dokuz?"

Ava durdu. "Dokuz da nedir?"

Bulutların arasından bir parça güneş kendini gösterdi. Rion ellerini gözlerine siper ederek yukarı baktı. Sonra tek gözünü kısarak bakışlarını tekrar Ava'ya doğru indirdi. "Üzgünüm. Soru neydi?"

"Rion."

Göz kırptı. "Güldüğünde görünen dişlerinin sayısı."

23. Bölüm

Üçlü birkaç gün sonra *Neiman Marcus*'a giderken, Carmen, "Dişlerini saymasını hâlâ aklımdan çıkaramıyorum," dedi.

Carmen, futbol denen tüm o "eril kaynaklı zehirli enerji"den sonra biraz alışveriş terapisine ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmişti.

Viv, kolsuz ipek bir bluzu atletik vücuduna tutarak, "Bence çok tatlı," dedi.

Ava, "Kutsama ya onun sanatıysa?" dedi. Ava, Neiman'dan nefret ediyordu. *Kendinizin pahalı versiyonuna hoş geldiniz,* der gibi bir havası vardı mağazanın. Hava bunaltıcıydı, giysiler daha bunaltıcı.

"Ee, ne olmuş sanatıysa?" dedi Carmen, telefonuna bakarak.

"Yani yeniden çizimlerine başladığı için gerçekten mutlu görünüyordu ve eğer kutsama buysa ve ben onu elinden alırsam..." Ava, yanından iki yaşlı kadın geçerken sesini alçalttı. "Bu onun neşesini çalmak gibi bir şey olmaz mı?"

Ava daha geçen hafta Orion North'tan nefret etmeye meyilliydi. Zihninde, onu muhtemelen hak etmediği bir yerde konumlandırmaya hazırdı. Ama Rion, beklenmedik bir şey söyleyerek veya güzel bir şey yaparak Ava'yı silahsız bırakmıştı. ***Belki de bu onun oyununun bir parçasıdır,*** diye düşündü Ava, ihtiyatla. Belki o da ikiyüzlü herifin tekidir. Öz kardeşi Rion'ın bir başka yüzünün

daha olduğunu söylemişti. Ava'nın kendisi için yaratmaya başladığı anlatı buydu ama hikâyesinde bir boşluk vardı. Bir de kalbindeki çırpınma ve batma vardı ama bunun nedeni kutsama olmalıydı.

Öyle olmak *zorunda.*

Sonra kumların üzerinde göğüs göğüse durdukları ve aralarında sadece yağmurun olduğu o an vardı. Neden ayağa fırlamamıştı? Onu üzerinden atmamıştı? Neden sersemlemiş bir şekilde orada öylece yatmış, gözlerini kırpıştırarak ona bakmıştı? Rion'la ilgili her şey şaşırtıcıydı. Ava belki de ilk defa sürprizlerden nefret etmemişti.

Viv, dikkatini Carmen'e çevirmeden önce Ava'nın düşüncelerini bölerek, "Bu şekilde düşünmemelisin, Gree," dedi. "Emmanuel 'Kış Casusları' teması derken, sizce karlı ve soğuk bir kış mı yoksa Kaliforniya kışı mı demek istedi?"

"Bence bu kış fikri," dedi Carmen, "gerçek bir Kuzey Kutbu kışı değil."

"Neden buradayız?" diye sızlandı Ava. "İkinizin de zaten giyecek kıyafetleri var."

Carm kolunu Ava'nın omuzlarına attı. "Parti yarın gece ve hayatım üzerine bahse girerim ki henüz ne giyeceğin konusunda hiçbir fikrin yoktur."

Carmen her zamanki gibi haklıydı. Ava hiç düşünmemişti bile. Tüm planı tek bir önermeye dayanıyordu: Babama verdiğim sözü tutmak için katılacağım. Partide ne kadar kalacağını söylememişti. Ama şimdi Rion da gideceğine göre, önermesi önemli ölçüde değişmişti. "Kazak ve kot pantolon?" Ava tamamen ciddiydi ama ablalarının yüz ifadelerinden bunun söz konusu olamayacağını biliyordu.

Viv'e dönüp, "Sana söylemiştim," dedi Carmen, şarkı söylercesine. "Bu aileden birileri sürekli düşünüyor ve planlar yapıyor diye Tanrı'ya şükretmelisin."

"Dinle, Ava," dedi Viv, Carmen'in şişkin egosunu görmezden gelerek. "Eğer bir köprü kuracaksan, bunu yaparken iyi görünmelisin, değil mi?"

Ava tuzağa düşürüldüğüne dair derin bir hisle, özel tasarım kıyafetlerin seyrek raflarına acıyarak baktı. Muzaffer bir gülümsemeyle, "Ama mevsim yaz ve kışlık giysiler henüz çıkmadı," diye itiraz etti.

Carm iç çekti. "Ah, siz inançsızlar."

Tam o sırada bir *Balenciaga* reklamından fırlamış gibi görünen Blanca Ortiz belirdi. Otuzlu yaşlarındaki kadının üzerinde dar, siyah bir elbise vardı; kumral, katlı saçları kabarık dalgalar hâlinde omuzlarının hemen üzerindeydi, dolgun dudakları abartısız bir ten rengi rujla boyalıydı ve kahverengi, kusursuz cildi nemli bir mükemmellikte aydınlatılmıştı.

"Hermanita!" diye ciyakladı ve kızların üçünü birden kendine çekip kucakladı.

Blanca, beş yıl boyunca olağanüstü dadıları olmuştu. Üniversiteden mezun olduktan sonra bile onlarla kalmıştı. Ama sonra San Diego'dan Los Angeles'a kadar otomobil yedek parçası satan mağazaları olan bir adamla evlenmişti ve artık kendi hayatını düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Mis hermanitas," diye cıyakladı tekrar ve bir kez daha sıkıca sarıldı. Ve bir o yana bir bu yana sallandı. Sanki onları Nana'nın cenazesinde görmemiş gibi. Kiliseden ayrılırken on beş santim topuklu *Louboutin*'leriyle ayak bileğini burktuğu için cenazeden sonraki törene katılamamıştı.

"Bileğin nasıl?" diye sordu Viv, Blanca'nın daha makul yükseklikte ayakkabılarına bakarak.

"Mejor. Mejor." Gözleri heyecanla dans etti. "Ava. Giyecek bir şeylere ihtiyacın var. Evet, ben de senin iyilik perin olacağım."

Ah. Ava bir iyilik perisi istemiyordu ki. Buna ihtiyaç da duymuyordu. Güzel görünmek ya da elinden gelenin en iyisini

yapmak istemediğinden değil; olmak istediği hâli, ablalarının gördüklerinden farklıydı sadece. Her özelliğini sergileme ihtiyacı hissetmiyordu. Hikâyenin geri planında, diğer insanların hayatlarının bir köşesine sıkışmış olarak çok daha rahattı. Bu şekilde sırtı daima güvendeydi.

Ava, takip eden iki dakika içinde, Blanca'nın artık Nieman'ın önemli müşterilerinden biri olduğunu; arka tarafta, yaklaşan özel bir bağış toplama defilesi için titizlikle topladığı geçmiş yılların sonbahar/kış koleksiyonlarının bulunduğu bir odasının olduğunu öğrendi.

"Senin için sansasyonel bir şeyler bulabileceğimizi biliyorum." Blanca öylesine parlıyordu ki Ava'nın ona hayır demesine imkân yoktu.

Granados kardeşler, bir yan kapıdan geçerek, soğuk koridorlardan oluşan bir labirentin içinde, duvarlara yaslı sıra sıra raflı kutularla dolu büyük bir depoya ulaşana kadar takip ettiler Blanca'yı. Odanın ortasında, 20. yüzyılın ortalarından kalma mavi bir kanepe ve geniş kadife koltuklar vardı. Oturma alanının yanında üçlü bir ayna, birkaç giysi rafı ve Ava'nın tahminine göre giyinme odası olan derme çatma, perdeli bir alan vardı.

Blanca, kollarını canlanmış bir şekilde sallayarak, "Senin için çoktan birkaç parça bir şey seçtim," dedi. "Çok demode. Çok sen. Bence renk olmasın. Belki gri? Veya beyaz?"

Neden koca ağzımı açıp Rion'ı davet ettim ki? Ava sinirlerinin gerildiğini hissetti. *Çünkü köprü kurmam gerek,* diye hatırlattı kendine.

"Çok sıradan bir şey olsun," dedi Ava, parmaklarını tüyler, metaller, kürkler ve deriler üzerinde gezdirirken. Sıradan olmak dışında her şey olabilirdi bunlar.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı Carmen. "Şu devekuşu bale eteğine bir bak. Harika!"

"Evet, bir devekuşu için harika," dedi Ava, inleyerek. O anda Viv'in, kıyafetleri iki eliyle karıştırmak için telefonunu masanın üzerine koyduğunu gördü.

Ava, iyi eğitim almış bir casus gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde telefona yaklaştı ve tam anlamıyla ablasının moda takıntısından faydalandı. Şifreyi yazıp mesajlara bakmak için en fazla beş-altı saniyesi olacaktı.

Berbat bir kardeşim ben.

Yapamam.

Ava, Viv'in tamamen başka bir şeyle meşgul olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı, ardından hamlesini yaptı. Telefonu alıp titreyen parmaklarıyla şifreyi girerek mesaj geçmişine baktı. Tanımadığı, tanımlayıcı olarak sadece H harfi ile kaydedilmiş bir numaraya gözleri takıldı.

H: Ah, evet parti bu gece.

V: Keşke gelebilseydin. Sırlardan nefret ediyorum.

H: Az kaldı.

Ava ancak bu kadar bilgiye ulaşabildi çünkü Blanca odanın diğer tarafından ona seslendi ve Ava'yı *Viv Görevi*'ni bırakmaya zorladı.

Haklıymışım. Viv'in görüştüğü biri var. Ve bu konuda yalan söylüyor. Ama neden? Acaba adam evli mi? Kırk yaşında mı? Açıklayamayacağı kadar berbat biri mi?

Ama Carm, Ava'yı bir kucak dolusu kıyafetle giyinme odasına sürükleyip neredeyse her birini ona zorla giydirdi tek tek. Ava'nın düşünceleri hızla dağıldı. Piton tulumu. "Yılanlar kışın kış uykusuna yatar," dedi Ava, kıyafeti ablasına geri fırlatırken. Ardından, Ava'nın hapşırmasına neden olan üstü tüylü, gümüş rengi bir etek geldi. "Uzaylı bir kuşa benzedim." Her kıyafet onu

gülünç gösteriyor, gösterdiğinden daha da gülünç hissettiriyordu. Son olarak patlıcan moru renginde kürklü elbiseyi de reddetti.

Viv, Carmen ve Blanca rahat bir sohbet ve şamata akışına kapılırken, Ava perdenin arkasından dışarı kaydı, raflar arasında dolaşıp uygun ve tamamen küçük düşürücü olmayan bir şeyler bulmaya çalıştı. Giysilere bakarken morali daha da bozuldu. Evet, podyum için mükemmel ama ya gerçek hayat için? Yakınından bile geçmez. Modada, Ava'nın hiç sevmediği fantastik bir unsur vardı: prenseslerin yüksek kulelerden kurtarıldığı ve parlak zırhlı şövalyelerin var olduğu hayalî bir dünya. Canavarların, lanetlerin ve gölgeli ormanların bulunduğu bir yer.

Ava'nın gözleri, ışıkta parıldayan, yanardönerli bir beyaz elbiseye ilişti. *Bir karlar kraliçesine yaraşır,* diye düşündü.

"Gree?" Ava, raflar arasındaki dar alana gelen Viv'i hiç fark etmemişti.

"Hey," dedi Ava, elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, midesinde yanan ateş fırtınasını görmezden gelmeye çalışarak.

"İyi misin?"

"Evet, neden?" Ava dikkatini ablasının dikizleyici gözlerinden ayırıp önündeki elbiselere çevirdi.

"Bu bakışı biliyorum."

Viv'den hiçbir şey saklanmıyordu, özellikle de bir ateş fırtınası. *Ama sen benden bir şey saklıyorsun, değil mi?* diye düşüncü Ava, acı acı. Onu gördüğü sırada kardeşine seslenmek üzereydi. Sadeliği haykıran, tek omuzlu, beyaz kaşmir elbise. Daha Ava elbiseyi çekip çıkarmadan, Viv onun bakışlarını takip etti ve "Mükemmel," diye fısıldadı.

Telefonu çaldığında Ava duştan yeni çıkmıştı. Bir sabahlık giyip telefonunu aldı. Ekrandaki numara tanıdık gelse de Ava bir alışkanlık olarak kişilerinde kayıtlı olmayan hiç kimseye cevap

vermiyordu. Sonra hattın diğer ucundakinin kim olduğunu hatırladı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Alo?"

"Merhaba, *Times*'tan Ava ile mi görüşüyorum?"

"Reed?"

"Evet, benim," dedi kadın. "Çektiğim bir fotoğraf için mi aramıştın beni?"

"Evet, aramana çok sevindim. Teşekkür ederim." Ava, ne zaman asıl konuya gelmesi gerekse, sözcükler ağzından beceriksizce çıkmaya başlıyordu. İçindeki gazeteciye dönerek, bir anıyı ateşleyeceği umuduyla fotoğrafın ayrıntılarını gerçeğe uygun olarak açıkladı.

"Hiç yabancı gelmedi," dedi Reed, ardından bir kalem bir metale vuruyormuş gibi bir ses geldi. *Tap. Tap. Tap.*

Reed, "Üzerinde çalıştığım bir proje kapsamında çektiğim fotoğraflardan biri olabilir," diye devam etti. "O zamanlar sanat ve kültürle ilgili ne bulsam yapıyordum. Kameralara ve duyguları yakalamaya takıntım vardı, bu yüzden sık sık yabancıları fotoğraflardım..." (Nostaljik bir iç çekiş.) "Yine de bazen onlardan izin almayı unuttuğum olurdu, bu yüzden bazı fotoğraflar gazetede yayımlanamadı."

Ava, *Benimle Evlen* pankartlı adamın neden Reed'in ilgisini çektiğini anlamıştı. Kalbi olan herkes, sorunun cevabını bilmek isterdi.

Reed, "Bana fotoğrafı mesaj olarak atar mısın?" diye sordu. "Belki görürsem hafızam canlanır."

Ava, fotoğrafın fotoğrafını çekme öngörüsünde bulunduğu için mutluydu. Bir saniye sonra fotoğraf Reed'deydi.

Tap. Tap. Tap.

Ava bekledi. Boynundan aşağıya akan su, tenini ürpertiyordu. *Lütfen hatırla. Lütfen hatırla.*

Reed neşeyle, "Tabii ya," diye haykırdı. "Mexico City'deydim ve bu genç adamın taksiden indiğini gördüm. Elinde o pankartla. Kendime engel olamadım. Ona bunu sormak zorunda hissettim kendimi. Ama acelesi vardı, duramayacağını, evlenme teklifi edeceği kadın gelmeden önce tren istasyonuna varması gerektiğini söyledi. Ben de o uzaklaşırken bu fotoğrafı çektim."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" Bunun neden önemli olduğu hakkında Ava'nın hiçbir fikri yoktu. Bu adamı tanımıyordu, onu hiç görmemişti. Yine de açıklanamaz bir şekilde, sanki onunla ilgili önemli bir şeyler varmış gibi kalbinin kıpırdandığını hissetti.

"Hayır. Onu takip etmedim," dedi Reed. "Bir randevum vardı ve geç kalmıştım, yoksa takip ederdim. Fotoğrafı bir hayal et. Trenden inip bu pankartı gören bir kadın. Sevgilisinin kollarına koşuyor." Bir duraksama oldu, sanki Reed geçmişi özümsüyordu. "Ama sokakta aceleyle uzaklaşırken bana söylediği son sözleri hiç unutmayacağım."

Ava sabahlığının belini daha sıkı sıktı. "Ne dedi?"

"O benim kaderim."

Caroline, Ava'nın saçına yapışmış koca bir sakızı keserken, "Bahçıvanın oğlu prensesi öpünce, prenses uyanmış ama bahçıvanın oğlu yere yığılmış, ölmüş," dedi. "Çok üzücü ama sana aşkın çok tehlikeli olduğunu söylemiştim."

Ama umut, güven, kader de öyledir demiştin, diye düşündü Ava.

Caroline, "Prensesin kafası çok karışmış," diye devam etti, "çünkü kehanet açıkmış. Ancak bir prens onun öpücüğünden ölecekmiş.

Ama cadı ortaya çıkmış ve prensese demiş ki, 'Bahçıvanın oğlunun hikâyelerine inanıp, onun prens olmadığı için ölmeyeceğini sandın ve çok büyük bir hata yaptın...'

Prenses kendi kalbinin de artık atmadığından korkarak kalbini tutmuş."

"Kalbi yoksa nasıl uyanmış?" diye sordu Ava, cevabı bildiği hâlde, farklı bir son duymayı umarak.

"Kalbi varmış ama ateşten yapılmış. Ve kalbinin yapmayı bildiği tek şey, değer verdiği herkesi tüketecek kadar parlak bir şekilde yanmakmış," dedi Caroline. "Böylece prenses geceyi zehirli ormanda saklanarak, kalbinin neden diğer insanlarınki gibi olmadığını anlamaya çalışarak geçirmiş."

"Sonra ne olmuş?"

"İşte o zaman kurtla tanışmış."

Ava'nın tenini soğuk bir şey kapladı.

Başka bir şey umuyordu, hikâyeye kaderden daha anlamlı bir son umuyordu.

Bu kelime, bir şimşek gibi içinde bir kızgınlık ve öfkenin titreşmesine neden oldu. Ava, Reed'le görüşmeyi bitirdikten sonra, "Ya hayır demişse?" diye mırıldandı. *Bu, kadının onun kaderi olmadığı anlamına gelmez mi?* diye düşündü sefil bir şekilde. Ava kadere inanmıyor olabilirdi ama içgüdülere inanıyordu ve onu rahatsız eden şey, bitmemiş bir soruydu. Reed'in sözlerini tekrarladı ve gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Kameralara ve duyguları yakalamaya takıntım vardı, bu yüzden sık sık yabancıların fotoğraflarını çekerdim. Ava da bu tür bir takıntı istiyordu ancak gazeteciliğin ona bu tür bir deneyim yaşatmayacağı hissine kapılıyordu gitgide.

Ava, Reed'in fotoğraflarını düşününce, sahilde Rion'ın fotoğrafını çekmiş olduğunu hatırladı. İşte... Fotoğraf, telefonunun tuhaf açısı yüzünden biraz eğikti ama başka birine dünyanın ucunda dengede duruyormuş gibi görünebilirdi. Çenesi sağlam bir granit gibiydi. Ortalamanın üzerindeki dudakları hafifçe aralanmıştı. Ve bakışları ufka kilitlenmişti. Arayarak. Görerek.

Ava fotoğrafı büyüttü, *keşke onun gözlerini önden görebilseydim* diye düşündü.

Hemen Anmol ve Corbin'e mesaj attı, Reed'in aradığını yazdı ve konuşmayı kısaca anlattı onlara.

Anmol: Aynen, BİLMEM çok şarttı şimdi. Değil mi, Corbin?
Corbin: Neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

Ava komodinin üzerindeki saate baktı. *Kahretsin!* Planlamanın çok gerisindeydi ve Kış Casusları için hazırlanmazsa ablaları onu öldürecekti.

Saçlarını örüp fön makinesiyle kuruttuktan sonra örgülerini açtı ve su dalgalarına benzeyen buklelerini sırtından aşağıya düşürdü. Dolabındaki boy aynasının önündeki elbiseyi üzerine geçirdi ve bir adım geri çekildi. Viv haklıydı. Mükemmeldi. Rahat kaşmir sıcacık ve yumuşacıktı. Bir koruma battaniyesi gibi.

Haber vermeden içeri dalan Carmen, "Aman Tanrım, harika görünüyorsun!" dedi. "Senden resmen nefret ediyorum." Altında ten rengi bir astar olsa da Raul'ün kalp krizi geçirmesine neden olacak kadar transparan, gümüşi yeşil renkte bir bluz giymişti. Ama Carm'ın hep yaptığı en büyük açıklama, altında olanın yanılsamasıydı. Altına giydiği, vücuda oturan eteği ve elmas benzeri boncuklarla işlenmiş ipek kuşağı, mükemmel bir Carmen Granados dokuşunuydu.

Ava, "Sen de," dedi, ciddiydi. Carmen, bir çöp poşetine ipek kravat taksa bile bunun moda olmasını sağlayabilirdi.

Sonra Viv kafasını uzattı. Uzun siyah tül bir etek, kalın binicilik kemeri ve üzerine tam oturan beyaz bir balıkçı yaka giymişti. Mükemmel bir parlaklıkta omuzlarının arkasına düşen koyu renk saçlarını düzleştirmişti. "Ándele," dedi, "saat sekiz oldu bile."

"Hangi ayakkabıları giyiyorsun, Ava?" dedi Carm, spor ayakkabı ve sandaletlere bakarak. "Tanrım, bu korkunç."

"Rahatlığı seviyorum."

Viv gülümsedi ve arkasına sakladığı ten rengi *Stuart Weitzman* diz üstü süet çizmelerini uzattı. "Bunlar mükemmel uyumlu olacak. Çok yüksek değiller." Burnunu kırıştırdı. "Spor ayakkabı da değiller."

Ava, ablasının on beş santimlik topuklu ayakkabı çıkarmadığına şükrederek çizmeleri giydi.

Viv, konuk listesine arkadaşlarını ekletmek için çoktan aramıştı Emmanuel'i. Emmanuel ani değişikliğin nedenini sorunca, Viv bir futbol maçını kaybettiklerini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Emmanuel de acımasızca dalga geçmişti onunla.

Bir dakika sonra kız kardeşler, Carmen'in BMW'sinde 101. Otoyol'un kuzeyine doğru ilerliyorlardı.

Malibu kendi başına bir dünyaydı. Ava oranın rahat ve gündelik havasını severdi ama bunun yalnızca dışarıdan görünen olduğunu da biliyordu. Bu kabuğun altında, ulaşılamayacak olduğu için hayalî gibi gelen bir zenginlik, refah ve sosyal sermaye sistemi vardı.

Carm görkemli kapılı girişe yanaştığında, Ava yoğun dozda bir endişeye kapıldı. Rion'ın bu dünya hakkında ne düşüneceği üzerinde durmamıştı hiç. Rion kamyonet kullanan, çiftlikte çalışan biriydi. Rakun kovalayan Tres adında bir köpeği vardı. Bu iki hayat arasında nasıl bir köprü kuracaktı ki?

Uzun süredir kapı bekçisi olan Jorge, gülümseyerek kız kardeşlere geçmelerini işaret etti. Ama Viv yine Vivliğini yaptı ve yolcu koltuğundan eğilip, misafirlerinin isimlerinin listede olduğunu Jorge'ye doğrulatmak istedi. Memnun bir şekilde teşekkür etti ve Carm, *Aşk Denizi* olarak isimlendirilen, zeminden tavana kadar camdan bir eve gidecekleri, uzun ve ağaçlı yoldan yukarı doğru arabayı sürdü.

Motor sahasına vardıklarında -ki burası daha çok egzotik arabalarla dolu bir otoparka benziyordu- bir vale anahtarları aldı.

Carm sinirli sinirli, "Kış Casusları teması nerede?" dedi.

Üçlü, devasa oymalı ahşap kapıdan geçer geçmez dünya değişiverdi. Geniş ağaçlardan sarkan, karlı bir manzarayı aydınlatan dramatik kristal avizelerle karşılandılar.

"Oha," dedi Carmen.

"Sahte kar mı getirmiş?" Ava akşamın serinliğinden kollarını ovuşturdu. *Galiba birkaç kutup rüzgârı da kiralamış*, diye düşündü.

Viv, "İşte Emmanuel," diye mırıldandı, sesinden takdir damlaları akıyordu.

Müziğin sesini takip ederek karlı yoldan yürürlerken Ava elbisesinin içinde kımıldandı. Tamam, müzikten daha fazlası. Gişe rekorları kıran bir aksiyon filminin müziklerinden birini çalan yüz kişilik bir senfoni gibiydi. Köşeyi dönerlerken Ava derin bir nefes aldı. Kürkler, tüyler ve kanatlar takmış en az yüz kişi ortalıkta dolanıyordu. Erkekler ve kadınlar takım elbise, smokin ve pardösü giymişlerdi. Bazıları uzun ipek eldivenler takmışlardı, diğerlerinde parıltılı fularlar vardı. Ve son derece gösterişli aslan, kuş veya başka hayvan maskeleri takmışlardı.

İnanılmazdı ve güzelliği ile çekiciliği Ava'nın nefesini kesmişti. Yıllar boyunca burada çok zaman geçirmişti ama bu gece Emmanuel'in evi bir peri masalından bir sayfa gibiydi.

Devasa avlu, Emmanuel'in Finlandiya'da yeni çektiği son fantastik casusluk filminden bir sahne gibi görünecek şekilde bir film setine dönüştürülmüştü. Filmin ana karakterlerinin karla kaplı, gerçek boyutlu buz heykellerinin üzerinde parıldayan soluk yeşil, pembe ve altın rengi ışıklarla aydınlatılan her açık alan, veranda ve yürüyüş yolu, mevsim gerçekten kışmış gibi görünüyordu. Garsonlar, 1950'lerden kalma dar, siyah takım elbiseleri içinde ifadesiz bir şekilde, kimsenin adını koyamadığı nefis tek lokmalık yiyeceklerin bulunduğu gümüş tepsiler taşıyorlardı.

"Bu sefer kendini aşmış," diye mırıldandı Viv. Tam o sırada Emmanuel onları fark edip yanlarına geldi. Üzerine oturan beyaz

bir spor ceket ve siyah bir gömlek giymişti. Pek çok konukla tezat oluşturan bir biçimde kravatsızdı.

Her zamanki kucaklamalarından biriyle, genişçe gülümseyerek, "Mis princesas!"[61] dedi. "Şimdi söyleyin bana..." Bir sır paylaşacakmış gibi eğildi. "...sürprizim, dediğim kadar var mı?"

Hak edilmiş birkaç övgü ve *ooo, aaa*'lardan sonra Viv, "Bu yeni filmin için bir tanıtım partisi mi?"

"En yakın dostlarım için erken gösterim." Parıldıyordu.

Demek ki bir ton yakın arkadaşın var, dedi Ava içinden, dış mekân ısıtıcısına bir adım daha yaklaşarak.

Emmanuel, "Bu film kalbime en yakın gelen film," dedi. "Anlattığım diğer tüm hikâyelerden daha yakın." Kalın kaşları havalandı. Havaya resimler çiziyormuş gibi canlı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Casuslar. Entrika. Canavarlar. Sihir. Ve tabii ki aşk! Bana bir Oscar daha kazandıracak ya da beni cehennemin derinliklerine atacak türlerin bir karışımı. Ve sizin fikirlerinize çok güveniyorum. O yüzden burada olmanızı istedim. Bana başarıp başarmadığımı söylemeniz için."

Carm, "Ben sadece canavarlar için buradayım," dedi.

"Çok var," dedi Emmanuel, uğursuz bir ses tonuyla. "Bu arada buz pateni pistini de görmelisiniz. Tenis kortlarının kuzey tarafında."

"Buz pisti mi koydurdun?" dedi Ava, şaşkınlığına engel olamayarak.

Emmanuel onun heyecanına eşlik etti. "Claro! Filmde buz üzerinde geçen önemli bir sahne var, en sevdiğim sahne o olabilir," diye çocuksu bir şekilde övündü. "Kaymak isterseniz her numara paten de koydum."

Carm, "Bu kıyafetle buz pateni yapmam," dedi.

---

61 *İsp.* Mis princesas: Prenseslerim. -ç.n.

Emmanuel gülümsedi ve coşkulu sesini neredeyse fısıltı tonuna indirdi. "Çevrenize çok dikkat edin, chicas.[62] Sizi kimin izlediğini asla bilemezsiniz."

"O ne demek?" diye sordu Viv.

"Es una sorpresa."[63] Tam gitmek için arkasını dönmüştü ki sonra yine kızlara dönüp parmaklarını şaklattı. "Ve por favor, gösterim sırasında burada olun." Sonra kuğu gibi giyinmiş bir kadınla sohbet etmek üzere uzaklaştı.

Viv kaşlarını çattı. "Kesinlikle bana söylemesini sağlamalıydım."

"Emmanuel'i seviyorsun ama," dedi Ava, sevgi söz konusu olmasaydı her şeyin Viv için ne kadar kolay olacağını düşünerek.

Carmen, "Emmanuel'den geliyor olması beni çok geriyor," diye ekledi.

"Muhtemelen metafor gibi bir şeydir," diye tahminde bulundu Ava. "Veya şu Kış Casusları teması ile ilgili bir şey."

"Dostum, bu o korkunç rol yapma partilerinden biri olmasa iyi olur," diye homurdandı Carm.

Ava aniden kaşıntı hissetti. "Neden her şeyde bir sürpriz olmak zorunda?"

"Gevşe biraz," dedi Viv, kıkırdayarak.

Kızlar birkaç dakika sonra bir yandan soda içerken bir yandan da futbol takımındaki arkadaşlarını gözlüyorlardı.

Viv, "Sence herkes girebildi mi?" dedi.

Carm, sanki on beş santim topuklu ayakkabılarının üzerindeyken çok gerekliymiş gibi parmak uçlarında yükseldi. "Ah, işte Taryn ve Donovan," dedi. Carm onları almaya giderken, Viv de aile şirketi ve gelecek sezonun tasarımlarıyla ilgili bir yetişkin sohbetine daldı.

---

62 *İsp.* Chias: Kızlar. -ç.n.

63 *İsp.* Es una sorpresa: Bu bir sürpriz. -ç.n.

Ava, Viv'in kızgınlığını ve *beni nasıl bırakırsın?* dercesine kaş çatmasını görmezden gelerek uzaklaştı. Girişten çok uzakta olmayan ama insansız etkileşimin tadını çıkarmayı umacak kadar kalabalıktan uzakta, geniş bir ağacın altında biraz izole bir yer buldu. Etrafında bir görünmezlik çemberi hayal etti; bu, birinci sınıfta, öğretmenine yanlışlıkla İspanyolca cevap verdiği için okuldaki bazı çocukların ona "beaner"[64] demesinden sonra öğrendiği bir şeydi. Bu aynı zamanda Ava'nın zorbalıkla ilk tanışmasıydı.

Sana kendini küçük hissettirmeye çalışacak insanlar olacak, demişti Raul, ona. *Saçını, tenini veya ayakkabılarının rengini beğenmeyecek insanlar. Adın yüzünden seni sevmediklerine karar verecek insanlar. Her türden razones ridículas*[65] *çıkacak karşına.*

Ava babasının daha sonra ne dediğini hatırlamıyordu ama aynı gece annesinin söylediklerini asla unutmayacaktı: *Sadece sen bir görünmezlik çemberi yaratma gücüne sahipsin. Dünyayı kalbinin ve zihninin dışına kilitlemek için. Çünkü insanları içeri alırsan, seni yok etmeye çalışacaklar.*

Ve altı yaşındaki Ava, yok edilmek istemiyordu.

Ama bu gece, arkadaşı gibi görünmeye çalışan bir yabancıyla havadan sudan konuşmak zorunda kalmamaktı asıl istediği. *Baban nasıl? Nerede? Yaz tatilin nasıl geçiyor? Çok hızlı büyüdün.* Bla, bla, bla.

Rion'ı görmek için etrafı defalarca taradı ama *burada olsaydı zaten arardı* diye düşündü. Ayrıca, girişte buluşmayı kararlaştırmışlardı ve Ava girişten on metre çapındaki bir alanı görebiliyordu.

Ava kıpırdanmaya başladı. Elbisesiyle, saçıyla, tırnaklarıyla oynadı. Sonra bir endişe doldu içine. Çizgi film karakteri hâlini, her biri eşit derecede acı veren kelimelerden oluşan bir bulutun altında sıkışıp kalmış olarak hayal etti.

---

64 *İng.* Beaner: ABD'de Meksikalılar için kullanılan ayrıştırıcı, argo bir tanım. -ç.n.

65 *İsp.* Razones ridículas: Saçma sapan nedenler. -ç.n.

Gelmeyecek.

Bir kaza geçirdi.

Shelby ile birlikte.

Ya ona kutsamayı geri alabilecek kadar yaklaşamazsam?

Ava sinir bozucu bulutu zihninden uzaklaştırdı ve kendine hâkim olması gerektiğini hatırlattı kendine. Rion birini ekecek türden birine benzemiyordu. Sonra bir hüsran patlamasıyla, telefonunu sessize aldığını hatırladı. Telefonunu el çantasından çıkardı. Üç cevapsız arama vardı. Hepsi de Rion'dan. Bir numaralı sesli mesaj: *"Selam, geç kalacağım."*

İki numaralı sesli mesaj: *"Hey, yine ben. Yoldayım. Peki. Görüşürüz."*

Üç numaralı sesli mesaj: *"Peki, belki de mesaj atman gerekir. Veya telefonuna cevap vermelisin. Sesli mesajları dinliyor musun acaba hiç?"* Sesinde yargılama yoktu, sadece merak vardı.

Ava'nın her yerine bir rahatlama yayıldı. Ava, rahatlatıcı olanın Rion'ın gelmesi olup olmadığından ya da onun hakkındaki değerlendirmesinin doğru olup olmadığından emin değildi. Aklı Emmanuel'in şu sözlerine gitti: *Sizi kimin izlediğini asla bilemezsiniz.*

Yani? dedi içinden, gölgeleri tararken. *Her yerde dikilen casuslar mı var?*

İşte o zaman, bir insanın umabileceği en harika casusa sahip olduğunu hatırladı: Bir hayalet. Tuzakları ya da sözde gözcüleri arayıp bulabilecek biri. Ava, Nana'yı çağırdı.

Büyükannesi belirdiğinde, yüzü gülüyordu. Ağzından çıkan ilk kelimeler, "Qué guapísima!"[66] oldu. "Üzerindeki elbiseye bayıldım."

"Teşekkürler, Nana."

Nana etrafına bakındı, gözleri her tarafta nabız gibi atan yaşamı içiyordu sanki. Ava, büyükannesinin zarafet, güzellik ya da

66 *Isp.* Qué guapísima! (Ne muhteşem!) -ç.n.

gösteriş hakkında yorum yapabileceğini düşündü ama büyükannesi bunun yerine, "Beni neden çağırdın?" diye sordu.

"Casusluk yapman için," dedi Ava, cevabını aceleyle verdiğini düşünerek.

Nana'nın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kime karşı?"

Aynı anda Meda beliriverdi. "Biri *casus* mu dedi?"

Nana'nın coşkusu azaldı. "Ben, Medardus. Casus benim."

"Eh, ne derler bilirsin," diye karşılık verdi aziz. "İki casus bir casustan iyidir. Eski Ahit'te geçiyor."

"İncil'in casuslar hakkında bir şey söylediğini sanmıyorum," dedi Ava, cümleyi söyler söylemez *bir azizle* bu konuda tartışıyor olmaktan anında pişmanlık duydu. Din derslerine neredeyse hiç özen göstermemişti ve hatırlayabildiği tek kısım, kutsal kitabın her şeyin cehenneme gittiğini söyleyen bölümüydü. "Peki, ikiniz de bakınmaya ne dersiniz?"

"Neye bakacağız?" dedi Nana.

Meda çenesini kaşıdı. "Şu insan, tavşan gibi mi giyinmiş? Ah, hayır. Kıyafetim fena derecede sönük kaldı." Ava, zaten kimsenin onu görmediğini söylemek üzereyken, Meda hafifçe bulanıklaşmaya başladı, sonra tamamen ortadan kayboldu.

"Nereye gitti?"

Nana cevap veremeden Meda geri döndü. Gündelik, Kaliforniyalı görünümü gitmişti. Yerine ne gelmişti? Uzun gümüş bir pardösü, sarımsı kürk ve boynuzları olan geyik bir başlık. "Fena değil, ha?" Meda, Nana ve Ava'ya tam etkiyi göstermek için kendi etrafında bir tur döndü.

Ava takdirle başını salladı. Kabul etmeliydi ki oldukça havalı görünüyordu. Nana'nın gözleri azize kaydı. "Evet, Meda. No importa."[67]

Meda pürüzsüz kumaşın üzerinde elini sevgiyle gezdirip, "Fark eder!" diye karşı çıktı.

---

67 *Isp.* No importa: Fark etmez. -ç.n.

"Millet," dedi Ava, onları asıl amacına geri döndürerek. "Emmanuel, çevreye çok dikkat etmemi, çünkü kimin beni izlediğini asla bilemeyeceğimi söyledi bana. Ve Emmanuel'i tanıdığım için, hoşuma gitmeyecek bir şeyin söz konusu olduğunu kesinlikle söyleyebilirim."

"Sen de kimin izlediğini öğrenmemizi istiyorsun."

"Aynen öyle!" dedi Ava. "Ayrıca... Onların radarına takılıp kalmadığımdan da emin olun."

"O iş bizde!" diye duyurdu Meda, başlığını düzeltirken. "Kısa süre içinde rapor vereceğiz."

Nana ve aziz o anda ortadan kayboldular, tabii onlar kaybolmadan, Ava büyükannesinin yüksek sesle iç çektiğini duydu.

Ava *ona* baktığında gülümsüyordu. *O*, Ava'yı görmeden, Ava onu görmüştü.

Rion girişin yanında durmuş, etrafa bakınıyordu. Saçları, alnına dökülen bir dalga yığınıydı sanki. Koyu renk bir pantolon ve kolları kıvrılmış, boğazına kadar düğmeli bir gömlek giymişti. Belki yanardöner ışıkların, müziğin ya da gömleğinin bir oyunuydu ama Rion kesinlikle dikkat çeken biri olmuştu.

Ava el sallayabilir, adını söyleyebilir, oraya yönelebilirdi ama bunların hiçbirini yapmadı. Onun partiyi izleyişine kaptırdı kendini.

Nasıl görünüyordu... Ava doğru kelimeyi bulamadı. *Kusursuz, harika* veya *yakışıklı* değildi, *hoş* da denemezdi. Belki de Rion'ın nasıl göründüğüne dair bir kelime yoktu çünkü Ava'nın aradığı kelime, nasıl hissettiğiyle ilişkiliydi.

Rion'ın kara gözleri birkaç kez Ava'nın başının üzerinden geçti ve Ava, doğrudan onun görüş alanında olduğunu ne zaman fark edecek diye merak etti.

Ellerini cebine koyup sağa sola bakınıyordu. Gözleri Ava'yı önce teğet geçti, sonra hemen geri döndü ve Ava'ya tenini alevler içinde gibi hissettiren bir yoğunlukla odaklandı. Ava ağaca doğru

döndü. *Aman Tanrım. Ona baktığımı gördü mü? Gerçekten mi? Ona sırtımı mı döndüm? Benim için ne düşünecek...*

Sonra omzuna bir el dokundu.

Ava, utanma izlerini gizlemek için elinden gelenin en iyisini yaparak Rion'a doğru dönerken, Rion, "Seni buldum. Geciktiğim için üzgünüm," dedi.

"Evet, şey... Mesajlarını şimdi aldım." Yüzü neden bu kadar ısınmıştı?

Rion gülümsedi ve kollarını neredeyse meydan okuyan bir tavırla kavuşturdu. "Beni mi izliyordun?"

"Ne?" Ava boş beyninde kelimeler aradı, herhangi bir kelime. Sonra sanki bir mucize eseri, buldu aradığı kelimeleri. "Ah, şimdi mi diyorsun? Tam önünde durduğumu fark etmenin ne kadar süreceğini görmek istedim."

Rion hafifçe güldü. "Bundan mı yani?"

Ava başını salladı, hemen akabinde neyi kabul ettiğini fark etti.

Rion, bir köpek yavrusu sever gibi Ava'nın başını okşadı. "Uzunmuşsun."

Rion ona görünüşüyle ilgili bir şey söylemediği için tarifsiz bir acı hissetti Ava. *Adam beni hep şort veya taytla, makyajsız, dağınık topuzlu hâlde gördü, insan doğal olarak şimdi herhangi bir iltifatta bulunacağını düşünüyor.*

Ava biraz daha dikleşerek, "Belki de sen kısasındır," dedi.

Rion, Ava'nın yanında durup, sahneye baktı. "Yalan söylemiyormuşsun."

"Seni uyarmalıydım," dedi Ava, iç çekerek. "Ama Emmanuel küçük bir şey yapmaz."

Rion'ın gözleri eve kaydı. Ama Ava'nın yıllar boyunca pek çok yüzde gördüğü o korkutan parıltı yoktu. Sadece tarafsız gözlem vardı. "Yani insanların arasına karışmamız falan mı gerekiyor?"

"Kesinlikle karışmak falan yok." Bu partide insanlar içinde dolaşma düşüncesi, tüm bu Los Angeles pisliklerıyle aynı ortamda

olma düşüncesi Ava'nın göğsünde çaresiz bir ürpertiye neden oldu. "Hey, buz pateni yapmayı biliyor musun?"

Rion güvensiz bir edayla tek kaşını kaldırdı. "Bu gerçek bir soru mu?"

"Hadi." Ava onu kolundan tutup çimenli yokuştan aşağı, onlarca kez tenis oynadığı kortlara doğru çekti. Kalabalık boyunca ilerledikleri sırada, "Kimseyle göz teması kurma," diye uyardı.

"Neden?"

"Göz teması her zaman sohbete davettir," dedi ve sonunda Rion'ın kolunu bıraktı.

Adımlarını hızlandıran Rion, "Konuşmayı sevmiyor musun?" dedi. "İyi de sen gazeteci değil misin?"

"Hayır, yani, evet. Şey... Havadan sudan konuşmaktan nefret ederim. Böyle bir partide kimse hikâyesini anlatmaz. Buradaki her şey sahte, her şey imaj yönetiminden ibaret." Ayrıca, Rion'ı nasıl tanıtacağını da hayal edemiyordu.

Bu Rion, yanlışlıkla kutsamamı alan kişi.

Bu Rion, planlı bir şekilde arkadaş olduğum kişi.

Bu Rion, kalbimi titreten ve ele geçiren kişi.

Ağaçlığa döndükten sonra buz pateni pisti görünür hâle gelince, Ava'nın zihni boşaldı. Orta yerde duruverdi.

Nefesi kesildi.

Pist küçüktü, on metreye on metre kadardı, ama Ava'nın nefesini kesen, ulaşamayacağı kadar uzakta süzülen, parıldayan gökyüzüydü. Pembe, mavi ve yeşil ışık şeritleri mini bir *kutup ışıkları* etkisi yaratıyordu. Görkemli çınar ağaçları alanı çevreliyordu, Ava bir anlığına büyülü bir ormanın ortasında olduğuna inanabilirdi.

"Vay canına," diye soludu Rion, sanki kutsal bir yere gelmişler gibi.

"Kesinlikle öyle," dedi Ava, kendilerine ait bir yer olduğu için minnettardı. Bu an, Ava'ya ilk kez bir yıldızın kaymasını gördüğü zamanı hatırlattı. Ya da suyun altında şnorkelle ilk kez nefes alışını. Hissettiği, kontrolsüz bir neşeydi.

Ahşap banklardan birine oturmadan önce buz patenlerinin durduğu rafa koşup ayak numarasına uyan bir çift paten aldı. Rion da onu takip etti ve kısa bir süre sonra elinde patenlerle yanına oturdu. Ama oturur oturmaz tekrar ayağa kalkıp yakınlardaki atkılar, eldivenler ve berelerle dolu sepetleri karıştırdı.

Rion, tüylü ve turuncu kulaklarla tamamlanan el örgüsü bir tilki beresini kaldırdı. "Tilki olmak ister misin?"

Ava, çoraplı ayaklarıyla Rion'ın yanına gitti ve biraz arandıktan sonra bir kutup ayısı beresi buldu. "Tamam ama sen de ayı olursan."

"Neden böyle çocuksu bereleri var ki?" diye sordu Rion.

"Sanırım filmde yaratıklar varmış," diye tahminde bulundu Ava. "Belki de başka bir etkinlikten kalmışlardır. Emmanuel sık sık parti verir ve kostümlü şeyler yapar."

Rion'ın hemen reddedeceğini düşündü ama o, gülümseyip çok büyük bir zevkle bereyi kafasına geçirdi. "Düşüp kalçamı falan kırarsam, ambulans gelmeden önce bunu çıkardığımdan emin olur musun?" Tilki beresini de Ava'nın başına taktı.

"Anlaştık," dedi Ava, şapkayı artık donmakta olan kulaklarını örtecek kadar indirdikten sonra kalın bir örgü atkı kaptı.

Ava hayatında yalnızca üç kez buzda kaymıştı. Hiçbiri de başarılı olmamıştı. Yakınından bile geçmezdi. "Daha önce kaydın mı?" diye sordu, Rion'ın buz pateninde ne kadar iyi olabileceğini anlamaya çalışarak.

"Hımm, iki kere falan. Sen?"

"Hemen hemen o kadar."

Ava, patenlerin bağcıklarını bağladıktan sonra buzu işaret etti. "Önce sen."

Rion ısınma hareketleri yapan bir atlet gibi boynuyla daireler çizmeye başladı.

"Oyalanıyorsun," dedi Ava, yüzüne düşen bir tutam saçı düzelttikten sonra buza adımını atarken. Dengesini sağlamak için kollarını öne uzatıp sallanırken, ayak bilekleri tel şehriye gibi titriyordu. Pekâlâ, bu hatırladığından çok daha zordu.

Yavaşça, dikkatlice, düzgünce, buzu aşındırmamayı umarak, bacaklarını makas gibi hareket ettirdi. Birincisi, üzerinde elbise vardı. İkincisi, üzerinde elbise vardı. Ava ayakta durabilmek için öylesine çaba gösteriyordu ki Rion'ın piste girdiğini fark etmedi.

Rion tutması için kolunu uzattı."

"Tuttum," dedi Ava.

"Ah, asıl ben sana tutunmayı umuyordum." Rion'ın kasları, ayakta kalmaya çalışmanın yarattığı baskıyla gerilmişti. Becerik-sizce sallanıyordu ama çenesi kararlılıkla kasılmıştı.

"Belki de bu kötü bir fikirdi," diye itiraf etti Ava, tuhaf adım-lar ata ata, pistte kayar gibi yavaşça ilerlerken.

Rion'ın eli, Ava'nın avucunun içine girdi; parmak uçlarına ka-dar yayılan soğuğu ısıttı. Kolunu nazikçe salladığında, ânın üze-rine bir kış sessizliği çöktü. "Tamam mı?"

Ava başını sallayıp, iç içe geçmiş ellerine baktı; dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Kendini bir anlığına hain gibi his-setmesine neden olan bir gülümseme. Çünkü bunun -bu her ne ise- ne kadar derinine batarsa, Rion'ı karanlıkta tuttuğu için ken-dini o kadar kötü hissediyordu.

En uçtaki tırabzana yaklaştıklarında Ava sağlam demiri tutup Rion'ı bıraktı ve onun sıcaklığını kaybettiği için anında pişman-lık duydu. Rion bir kayma ritmi bulurken, Ava buz üzerinde yarı yürür yarı kayar şekilde ilerledikçe bacaklarında yakıcı bir soğuk hissetti. Rion kısa süre sonra pistin ortasındaydı ve burada durup Ava'nın bütün kuvvetiyle kenara tutunmasını izledi.

"Bırakmalısın," dedi.

"Evet, hayır. Olmayacak."

Nana'nın sesi, "O haklı," dedi.

Ava bir anda irkilip tırabzana tutunurken dengesini kaybetti ve kendini zar zor toparladı. Rion görmesin diye başını çevirip, "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Seni çağırmadım ki."

Nana sanki Rion onu duyabilecekmiş gibi Ava'nın fısıltısına uyum sağlayarak, "Henüz bir şey bulamadık," dedi. "Ama bence bu mükemmel bir fırsat, mija."

"Ne için?"

Nana'nın yanında beliren Meda, "Çarpışmak için," dedi.

"Sen deli misin?" diye fısıldadı Ava. "Ayakta bile güçlükle du-rabiliyorum."

"Ava?" dedi Rion. "Kiminle konuşuyorsun?"

Bunun ne kadar gergin ve zorlayıcı olduğunu görebileceğini düşünerek Rion'a dönüp gülümsedi. "Kendi kendime."

"İyi misin?" Rion, Ava'ya doğru yaklaşmaya koyuldu.

"Bekle!" diye bağırdı Ava. "Yani bunu yapabilirim. Sana geleceğim."

"Seni taşıyabiliriz," dedi Nana. Ava'nın diğer tarafında da Meda belirdi.

Ava onlara yüz ifadeysiyle apaçık *hayır* demişti oysa.

"Küçük bir çarpma, sadece bir dokunuş," diye güvence verdi Meda.

Ava, "Bu, bacağımın kırılmasına neden olabilir," diye fısıldadı.

Nana ve Meda, Ava'nın kollarından tuttu. "Seni yönlendireceğiz," dedi Nana.

"Yapabilirim," diye ısrar etti Ava.

Ama Ava, Rion'a doğru yol aldığı sırada bir şey fark etti: Nana ve aziz ona daha fazla güven vererek, çok ihtiyaç duyduğu güvenlik ağını sağlıyorlardı.

"Hızlı öğreniyorsun," dedi Rion. Tüylü ayı beresi kafasına birkaç santim büyüktü. Ava'nın göğsünden beklenmedik bir kahkaha fırladı.

"Bereme mi gülüyorsun?"

Ava ağzını düz bir çizgi hâline getirdi, kaşlarını çatarak sahte bir ciddiyet havasına büründü. "Asla."

Nana ve Meda'nın hâlâ yanında olduğunu gören Ava, kaşlarını kaldırdı ve ikisinden birinin anlamasını umarak, *artık gidebilirsiniz* anlamında başını sağa doğru eğdi. Gitmediler.

Ava, derin bir nefes alıp pistin diğer ucunu işaret etti. "Şunu gördün mü?"

Rion'ın kontrol etmek için başını oraya çevirdiği süre, Ava'nın Nana'ya "Artık gidebilirsiniz," demesine yetti.

Meda gözlerini kırpıştırdı. Nana hafifçe başıyla onayladı.

"Bir dakika," dedi Meda, inleyecek. "Neden hep gitmek zorunda kalıyoruz?" Ama Nana onu çoktan, "Yakınlarda olacağız," diyerek sürüklemişti bile.

Bir dakika sonra Rion ve Ava pistte kayıyorlardı. Adımları yavaştı ve bazen adımları tuhaftı ama en azından sohbet etmek kolaydı. Uzakta kasvetli bir şarkı çalarken mavi, yeşil ve pembe ışıklar buzun üzerinde parıldıyordu. Emmanuel'in yeni filmi hakkında konuştular. Spordan, kitaplardan, müzikten ve yemeklerden konuştular: gittikleri veya gitmek istedikleri yerlerden. Ava konuşmanın hangi noktasında Rion'ın koluna girmişti, fark etmedi bile.

Buzun üstünde sanki zaman durmuştu, sanki başlarının hemen üzerinde dalgalanan renkli şeritler dünyayı kapatabilirdi ve Ava bir anlığına kendini güvende hissetti. Kadere inanmadığı gerekçesiyle Rion tarafından tekrar reddedilme ihtimali vardı, yine de Maggie'nin hikâyesini sormak için yeterince uygun bir zamandı.

Rion, Ava'nın önünde süzülürken, iki elini tuttu ve onu nazikçe çekerek geriye doğru kaymaya başladı. "Sana söyleyebileceğim tek şey, büyükbabam onu sevmiş ve işler pek yolunda gitmemiş."

"Genellikle öyle olur," dedi Ava, sertleşerek. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek istememişti.

Rion durdu. Ava'yı da durma noktasına getirdi. Önce gözlerinin içi güldü, sonra dudaklarına ince bir gülümseme yayıldı. "Bazen öyle olur."

Ava'nın buna ne demesi gerekiyordu? Hiçbir şeyin kalıcı olmadığını, sevginin değişken olduğunu ve sadece enayilerin aksini düşündüğünü dile getirerek onu kalbinden nasıl bıçaklayacaktı? Başta kendi anne ve babası olmak üzere, tanıdığı tüm çiftlerin artık çift olmadığını iddia etmesi çok kolay olurdu. Raul ve Loretta da tam olarak çift sayılmazdı çünkü onlar da henüz birkaç yıldır

evliydiler. Ancak Ava artık buna inanmak istediğinden o kadar emin değildi. Rion -sakin, nazik, komik, açık Rion- önünde durup, bakışlarıyla bir soru sorarken (Ava'nın evet demek isteyeceği bir soru) hele hiç emin değildi.

Ava kendini Rion'a biraz daha eğilirken buldu, o anda onun kollarına düşmekten başka bir şey istemezdi. "Peki işler yolunda gitmediyse," dedi yumuşak bir sesle, "neden meyve bahçesine onun adını verdi?"

Rion hafif, zor fark edilir bir şekilde omuz silkti. "Bunu ona sormalısın."

Gökyüzünden kar taneleri düşmeye başladı. Ava, Emmanuel'in sipariş ettiği sahte karlar olduğunu düşündü önce. Ama taneler avucuna düştüğünde hayretle gözlerini kırpıştırdı.

Rion bakışlarını kaldırdı. "Bir kar makinesi görüyor musun?"

Ava kendinden pek emin olmasa da, "Eminim ki bir yerlerde vardır," dedi.

Gözleri tekrar Rion'a döndüğünde, Rion ya ona ya da usulca başına düşen kar tanelerine bakıyordu. Hayır, kesinlikle ona bakıyordu. Gözleri parlıyordu, dudakları sersem bir şekilde aralanmıştı. Gözünü bile kırpmıyordu. Sanki doğaüstü bir güç onu olduğu yere sabitlemiş gibiydi. "Sana daha sonra söylemeyi unutursam, bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Ava midesinde bir sıkışma hissetti. Yoksa göğsü müydü sıkışan? Kalbi çırpındı. Boşluğa düştü. Ama Elijah'ınkinin aksine, kalbi sıkışmadı.

Sanki tüm dünya, bir nefese, dans eden karlarla birlikte beklenmedik bakışma anına sığacak kadar küçülmüştü. Zihni kalbini kontrol etmeye çalıştı ama vücudundaki her hücre duyguyla doluydu. Ve Ava, kalbinin aştığı çizgi ne olursa olsun, geri dönüşün olmadığını biliyordu.

Rion'ın arkasında beliren Meda, "Kar sever misin?" diye sordu. "Ne kadar çok yönlü olduğumu görüyor musun?"

Gözlerini Rion'dan ayırmak istemediği, aralarındaki bağı koparmak istemediği için Meda'yı duymazdan gelen Ava, titrediğini fark etti. "Sen de. Yani güzel değil... yakışıklı." Kulağa tamamen saçmalık gibi geliyordu.

Rion beresini işaret etti. "Kutup ayısı etkisi, değil mi?"

Meda, "Şimdi tam zamanı. Havadaki duyguyu hissedebiliyorum. Buraya geri gelmeme neden oldu. İnanılmaz. Kutsamanın onun çevresinde nasıl titreştiğini görmen lazım. Yoğunlukta bu kadar değişim hiç görmemiştim. Gerçekten inanılmaz," dedi.

Ava'nın da hissettiği bu muydu? Bu kadar sert tepki verdiği şey bu muydu? Cevabın evet olmasını istiyordu. Kendini şu anda, Rion'da kaybetmek istiyordu. Çünkü bu doğal şeydi, çünkü kalbi hâlâ hızlı atıyordu.

Nana, Meda'nın birkaç metre arkasında duruyordu. Ama Ava o mesafeden bile büyükannesinin yüzündeki, küçük omuzlarını dikleştirip başını sallarkenki beklenti ve umudu görebiliyordu.

Bir enerji Ava'nın kulaklarında uğuldadı. Meda haklıydı. Sahne kurulmuştu. Ve Ava kendini bir yılan gibi hissediyordu.

"Ava?" dedi Rion.

"Evet?"

"Hımm... Bu, gerçek kar ve..." Başını geriye attı. "Gerçekten de gökten düşüyor."

"Özel efektler son derece inandırıcı olabilir. Hey, yarışalım mı?"

Rion gözlerini Ava'ya çevirdi. "Ne?"

Yılan!

"Düşmekten korkuyor musun yoksa?"

Rion tereddüt etti, gülümsedi ve ardından basitçe, "Hadi yarışalım," dedi.

"Hımm, şey..." Ava bunları o anda uyduruyordu. "Sen o taraftan başla, ben de buradan başlayayım." Beresini çıkarıp pistin ortasına fırlattı, sonra ikisi zıt yönlere gittiler. "Tamam," diye

devam etti Ava, "pistin yarısına, şu anda durduğum yere kaymalısın, ben de senin olduğun yere geleceğim. Sonra kestirmeden gidebiliriz ve bereyi kapan kazanır."

Rion, Ava'nın yüzünü inceledi. "Rekabeti gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hayır, futbol maçını sen kazandığın için. Ben sadece durumu eşitlemeye çalışıyorum."

Rion omuz silkip, hafif bir gülümsemeyle havalanmaya hazır bir şekilde öne çömeldi.

"Rion?"

Yukarı baktı. "Evet?"

Kutsamasını, ondan geri alacağı şeyi görmeyi dileyerek baktı Ava. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydi. "Yok bir şey."

"Üç dediğimde," diye seslendi Rion. "Bir, iki..."

Ava, Nana ve Meda'nın yardımıyla harekete geçti.

"Hey!" Rion şaşırtıcı bir hızla fırladı. Ava yukarı bakma ya da gözlerini ayı beresinden ayırma riskini göze almadı.

Kar daha hızlı, daha sert yağıyordu. Alanda esen kutup rüzgârı Ava'yı neredeyse devirecekti.

"Bu delice!" diye bağırdı Rion, kahkahayla.

Yarım döngüyü tamamlayan Ava, kutsamasını geri almadan önce, Rion'a en azından bir zafer vermek isteyerek hızını azalttı.

Rion ondan bir saniye kadar öndeydi. Eğilip bereye uzandı. Ava, kafasını patlatmayacak kadar yavaş, yine de onunla çarpışacak kadar hızlı ilerliyordu. Kalbi o an çok şey hissetti. Ama her şeyden çok, kendi ihanetinin acısını hissetti.

Rion şapkayı kaldırır kaldırmaz muzaffer bir edayla gülümseyerek yukarı baktı. Ava'nın ona doğru geldiğini görünce yüzündeki gülümseme korkuya dönüştü. Ava son saniyede, "Uzaklaş!" diye bağırdı.

Ama Rion uzaklaşmadı. Orada öylece durmuş, kollarını açmış hâlde, kendisiyle ve tüm aptalca güveniyle çarpışması için Ava'yı bekliyordu.

Ava, Rion'ın göğsüne çarptı. Ciğerlerinden bir hava akımı çıktı. Dengesini bulmaya çalışarak kollarını rüzgârda çırptı. Ava onu tutmak için uzansa da Rion kayıp düştü. Kafasını buza çarptı. Ve hareketsiz kaldı.

"Rion?" Ava dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?"

Nana ve Meda yanına çömeldiler.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Ava. "Sanırım bayıldı!"

Meda dikkatle bakıyordu. Kutsamayı arıyordu ama bu sırada kutsama Ava'nın umurunda değildi, Rion'ın iyi olmasını, korkunç bir kafa travması geçirmemesini umuyordu. Ya da daha kötü bir şey olmamasını.

Nana, Ava'nın omzunun üzerinden, "Ona bir dakika izin ver," dedi.

"Rion!" Çıplak dizleri buzda sızlarken, Ava'nın sesi yepyeni bir panik düzeyine ulaştı. Göğsüne ve buz gibi yanaklarına vurdu. Siyah kirpiklerine kar yapışmıştı. "Lütfen... Uyan."

Meda'nın yüzü asık ve gergindi. Hiçbir şey söylemeden ellerini Rion'ın başına koyup gözlerini kapattı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ava, neredeyse bağırarak.

Aziz cevap veremeden, Rion'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Meda'ya bakan Ava, keskin bir şekilde nefes verdi. "Ne yaptın?"

"Ben bir azizim. Biz bir şeyleri iyileştirir, düzeltiriz. Bazen. Yaralanmaya bağlı olarak. Onunki küçük bir şeydi. İyi olacak. Rica ederim."

Rion, kelimeleri ağzında geveleyerek, "Kiminle konuşuyorsun?" dedi.

Ava iki parmağını Rion'ın yüzünün önünde salladı. "Bu kaç?"

Rion sersemlemiş bir şekilde gülümsedi. "Sen bir tilkisin."

"Ne?" Sonra bereyi hatırladı Ava. "Rion! Bu kaç?"

Rion, "Güzel," diye mırıldandı.

Ava neredeyse Rion'ın üzerine abanarak parmaklarını yüzüne bastırdı. "Bu kaç?"

"İki."

Meda iç çekip, "İşe yaramadı," dedi. Fakat Ava zaten biliyordu: Kutsama aktarılmamıştı. Üzerine korkunç bir suçluluk duygusu binmediği için büyük bir rahatlama hissetti. Kar yağmaya devam ediyordu. Soğuk, Ava'nın içini kaplamıştı artık. Ve ihtiyacı olan tek şey, Rion'ın onu saran sıcak kollarıydı.

"Titriyorsun," dedi Rion. Kar dinmişti. Nana ve Meda gözden kaybolurken, yüzünü buruşturarak yavaşça doğruldu.

"Rion, az önce bayıldın ve endişelendiğin şey benim üşümem mi?"

"Daha önce de bayıldığım oldu, Dokuz," dedi, sanki bu dünyadaki en yaygın şeymiş gibi. "Spor yapınca oluyor. Ama en tuhaf rüyayı gördüm." Saçlarını yana attı.

Ava onun rüyalarını duymak istemiyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Elini, başının arkasına koydu. Küçük bir yumurta gibi bir şişlik vardı.

"Biraz buz gerek."

Rion etrafına bakındı. "Buzdan çok ne var?"

"Beni neden tuttun? Sana önümden çekilmeni söyledim!"

Rion, Ava'nın duyduğu en samimi sesle, "Duvara çarpıp yaralanabilirdin," dedi.

Ava, ona yumruk atmakla sarılmak arasında gidip geliyordu. Hiç bu kadar çıldırtıcı biriyle tanışmamıştı. Veya şaşırtıcı. "Belki de acile gitmelisin."

"Ben iyiyim, gerçekten," dedi Rion, sersemlemiş bir hâlde ayağa kalkarak. Ava, kafasını tekrar vurmasın diye onu tutuyordu. "Açlıktan ölmem dışında."

Ava, pistin kenarına kadar Rion'a yardım etti. "Eh, çokça yiyeceğimiz var."

"Quesadilla?"

"Pek kalmamıştır herhalde."

Neden Ava'ya öyle bakıyordu? Sanki bu dünya ile bahsettiği rüya arasında kalmış gibiydi. "Turta?"

Rion, beyni konusunda hiç endişeli görünmüyordu, Ava da hafifçe kıkırdamayı başardı. "Benim bir fikrim var."

26. Bölüm

Emmanuel, Ava'nın gösterime de kalmasını istiyordu, Ava bunu biliyordu ama arkadaşı düşüp kafasını çarpmıştı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı, Emmanuel de bunu öğrendiğinde kesinlikle Ava'yı affedecekti. Yine de bu yarı yarıya gerçek olduğundan, Ava bir parça suçluluk hissetti. Aklındaki çiçek açan tek gerçek şuydu: *Rion'la baş başa kalmayı tercih ederim.* Bu düşünce, kalbinin hızlanmasına neden oldu, tabii Ava onu hemen düzeltene kadar: *kutsama üzerinde çalışmak için.*

Birkaç dakika sonra, Rion'ı kalabalıktan ve etrafta pusuda bekleyen casuslardan kaçırmak için yan kapıdan çıkardı. Vale kamyoneti getirdi, anahtarları Rion'a verdi ama Ava ondan önce davrandı.

"Hey!" dedi Rion, nadir görülen somurtkanlığıyla. "Ben sürebilirim."

Ava, Rion'ın başını işaret etti. "Anahtarlar bende."

"Senin nasıl araba kullandığını gördük."

Ava ifadesizce, "Rion, ya binip sürmeme izin verirsin ya da kamyonetini burada bırakıp bir Uber çağırırız."

"Evet, hayır... Kamyonet bizimle geliyor."

Ava, ablalarına hızlıca bir mesaj gönderip, *Ulusal Muhafızlar*'ı onu aramaya göndermemeleri için ayrıldığını bildirdi.

101. Otoyol'dan aşağı inerken, Rion telefonundan müzik açtı, her şarkıyı ilk üç saniyede değiştirdikten sonra müziği tamamen kapattı.

"Nereye gidiyoruz? Şu Meksika restoranı mı? Hani turtası mükemmel olan?"

"Göreceksin." Ava, hem gerçek hem de mecazi olarak bir kez olsun sürücü koltuğunda oturması ve kendi sürprizini yapmak istemesi dışında neden ona doğrudan cevap vermediğini bilmiyordu.

Rion'ın gözlerinin, üzerinde olduğunu hissedebiliyordu; kafasının yan tarafında delik açılıyordu sanki. "Bu bere sana çok yakıştı."

Ava, kafasında unuttuğu tilki beresini çıkardı.

Evlerinin kapısından geçtikleri sırada, Rion, "Beni evine mi götürüyorsun, Dokuz?" dedi. "Ailenle mi tanıştıracaksın?"

Ava gözlerini devirerek karanlıkta ona baktı. "Hayır, Rion. Seni eve yemek yemeye götürüyorum."

Ava, onu bir restorana götürebileceğini, onu kendi dünyasının en içteki çemberine davet etmesine gerek olmadığını biliyordu, yine de bunu istemişti. *Sonuçta az önce benim için bir kafa travması geçirdi. Onun için en azından bunu yapabilirim.*

Rion, gördüğü her şeye dokunmak gibi korkunç bir alışkanlığa sahipti. Çanaklar, çömlekler, resimler, bitkiler... Parmakları âdeta katı madde mıknatısıydı. Geniş koridorda ilerlerken, Granados kızlarının -Ava'nın yedi yaşında olduğu yıldan beri- her tatilden özenle derlenmiş siyah-beyaz fotoğraflarına bakarak adımlarını yavaşlattı. İtalya. İsviçre, Meksika. Brezilya. İzlanda. Yunanistan. Ve Ava'nın favorilerinden biri: Stonehedge'de gün doğumu.

"Vay canına, harika yerlere gitmişsin," dedi Rion, neredeyse burnunu cama dayayarak. "File ters ters bakan o küçük çocuk sen misin?"

"Hava çok sıcaktı, ondan," diye kendini haklı çıkarmaya çalıştı Ava. Önce Rion'ı mutfağa götürdü, sonra da bir eşofman ve tişört giymek üzere odasına koştu. Tam aşağı inmek üzereyken babası aradı.

"Evet, partiye gittim," diye yanıtladı gülümseyerek.

"Teşekkürler, mijita. Nasılsın? Ablanlar nasıl? Neden bu kadar erken döndün eve?"

Babası üçlü, dörtlü veya beşli sorular sormayı severdi. "Herkes iyi. Biraz başım ağrıyordu."

Telefon hoparlördeydi herhalde, çünkü Loretta arkadan, "Belladonna[68] çayı iç biraz," diye bağırdı.

"Tamam, yolculuk nasıl gidiyor?" diye sordu Ava, babasını şimdiden özlediğini fark ederek.

"Güzel. Ve dinlendirici. Ama keşke yanımda olsaydınız."

Rion bir bar taburesine oturmuş, dirseklerini tezgâha dayamış ve hiçbir şey düşünmeden bir yemek kitabını karıştırıyordu.

Ava saçını dağınık bir topuz yaptı ve "Quesadilla mı demiştin?" dedi.

Rion kitabı kapatırken, bakışlarını kaldırdı. "İki buzdolabınız var."

Ava neredeyse gülecekti. Rion, Emmanuel'in evi karşısında şaşkına dönmemişti ama şimdi iki buzdolabından mı etkilenmişti?

"Çok yemek yaparım. Al." Ona bir şişe aspirin ve bir buz torbası uzattı. "Başın için."

Rion ikisini de aldı.

Ava buzdolabını karıştırmaya başladı. "Tamam, herhangi bir diyet kısıtlaman var mı? Alerji? Fındık? Süt ürünleri? Vegan?"

"Ah, somon yemem."

68 *İt.* Belladonna, patlıcangillerden, uzun yıllar yaşayan, kötü kokulu bir bitki. Güzelavrat otu. -ed.n.

"Neden?"

"Bir keresinde bir düğünde yemiştim, miden bozuldu. İçim dışıma çıktı."

Peki o zaman, somonlu quesadilla yok."

Ava hemen jalapeno ve ekstra sarımsak eşliğinde dört tane quesadilla ve damla çikolatalı fıstık ezmeli kurabiye (hamuru her zaman dondurucuda hazır tutardı) hazırlayıverdi. Kafasını boşaltmak, Meda ona kutsamanın aktarılmadığını söylediğinde hissettiği kafa karışıklığından kurtulmak için mutfakta bir şeylerle meşgul olmaktan memnundu. *Neden bu kadar rahatladım?*

"Huele delicioso,"[69] dedi Rion. Eriyen çikolata ve kahverengi şekerle karıştırılmış cızırtılı tereyağının sıcak, davetkâr kokusu havayı doldurdu. Ama Ava'nın midesinin burulmasını veya zihninin çalkalanmasını durdurmaya bir faydası olmadı.

Ben bir canavarım.

Hayır, değilim. Her şey Nana için. Rion'a olan hislerim beni yolumdan döndüremez. Donup kaldı, göğsünde yoğun bir baskı başladığı sırada, bu son düşünceye takıldı. Artık kendine yalan söylemediğini, buz pateni pistinde olanların geri alınmayacağını söyleyen bir baskıydı bu. Elijah çok haklıydı. Bu his, bir tür kimyasal reaksiyon değildi. Uzakta tehlikeli bir dalganın şekillendiğini ve sizi devirmek için yaklaştığını fark edene kadar, sıcak, huzurlu ve tamamen mükemmel olan kristal mavisi bir denizde yüzmek gibiydi. Yine de olabildiğince uzun süre denizin tadını çıkarabilirdi, belki okyanusun doğasını değiştirebilir ve dalgaları başka bir yöne çevirebilir. Belki.

Rion çoktan mutfak tezgâhının diğer tarafına geçmiş, soğan doğrama işine yardım ediyordu, gözleri iyiden iyiye yaşarmıştı. Ava avokadoları *guacamole* için dilimlerken, Rion da İspanyolca olarak, "Ben harika bir soğan doğrayıcısıyım," dedi.

---

69 *İsp.* Huele delicioso: Leziz kokuyor. -ç.n.

Yarım saat sonra, bahçedeki ateş ocağının başındaki bir masada oturuyorlardı, küçük alevler soğuk havayı yalıyordu. Rion yemekleri tıka basa yedi, Ava sadece ucundan aldı.

"Pekâlâ, delice rüyamı duymak ister misin?" dedi Rion, quesadilladan bir ısırık alıp. Bir cevap beklemedi. "Bir kadın vardı, yaşlı. Kızıl saçlı. Mor kazaklı."

Ava ciddileşti.

"Kadında gerçekten tanıdık bir şeyler vardı," diye devam etti. "Sanki onu daha önceden görmüş gibiydim. Ama görmediğime eminim. Her neyse, bana eve gitmesi gerektiğini söyleyip durdu. Ona anahtarları vermem gerektiğini söyledi ama bende anahtar yoktu." Rion ağzına attığı kurabiyeyi çiğnedikten sonra ekledi: "Tuhaf, değil mi?"

Ava'nın nabzı hızlandı. Derisi karıncalandı. Zihni her yöne ateş ediyordu. *Mümkün değil. Yoksa mümkün mü? Nana'nın onun rüyasına girmiş olması mümkün mü? Ama nasıl?*

"Çok tuhaf," dedi sonunda, tabağını iterek. "Başka bir şey söyledi mi? Ya da hatırlayabildiğin başka ayrıntılar var mı?" *Geyik kılığında, gümüş cübbeli bir aziz gibi mesela?*

Rion sandalyesinde kıpırdanıp boğazını temizledi. "Sen de oradaydın."

"Ben mi?"

"Sesin."

Ava sormaya neredeyse korkuyordu. "Ne dedim?" *Ben bir haînim. Bana güvenme.*

Rion endişeyle ensesini ovuşturdu. "'Ben köprüyüm,' dedin."

Ava sandalyesinden düşecekmiş gibi hissetti ama hemen başka bir soru sordu ve böylece utancını, şaşkınlığını ve kafa karışıklığını saklamayı başardı. "Onu ilk kez mi gördün rüyanda?"

"Seni daha önce rüyamda gördüm," diye ağzından kaçırdı Rion, ardından kendi kendini düzelterek ekledi: "Yani morlu

kadını ilk kez gördüm rüyamda. Rüya yorumundan falan anlıyor musun sen?"

Bunu yapmayı her seferinde nasıl başarıyordu? Durumu tersine çevirmeyi? Onu güç durumda bırakmayı? Eriyip su birikintisine dönmesini sağlamayı?

Beni rüyasında görmüş...

Rion ayağa kalkıp şezlonglardan birine gitti, orada sırtüstü uzandı ve bakışlarını gökyüzüne sabitledi.

Ava diğer koltuğa oturdu. "Bulutlardan dolayı yıldızları göremezsin ama görebilseydin..."

Ayağa fırlayıp kendini Ava'nın yanına attı ve elini avucunun içine aldı. Sonra parmağıyla işaret ederek, "Kutup Yıldızı şuralarda bir yerde olurdu," dedi.

Havuzun ışığı, Ava'nın profilini tam doğru açıyla yakaladı ve Ava görünmeyen Kutup Yıldızı'na dönmeden önce, onu bir saniyeliğine daha genç gösterdi.

"Bir ara çiftliğe gelmelisin," dedi Rion. "Oradaki görüş çok farklı. Sadece gelirken Tres'e bir ödül maması getirmeyi ihmal etme. Aksi takdirde seni hoş karşılamayabilir ve Tres'in hafızası çooooook kuvvetlidir."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Ava, ani yorgunluğun ağırlığını kemiklerine kadar hissederek. Yanında uzanan bu adam hakkında gerçekten ne hissettiğini buz pateni pistinde kendine itiraf ettiği hâlde, *kutsama aktarılamamışsa, kutsamayı ne aktarabilir,* diye merak etti.

Orada olduğunu bildikleri ama göremedikleri tüm yıldızları gözleriyle arayarak kendilerini âna bıraktılar.

O kadar yakınlardı ki Rion'ın çıplak kolu Ava'nın koluna değiyordu. Elektrik akımları vücudunda o kadar hızlı dolaşıyordu ki Ava kalbinin kısa devre yapabileceğini düşündü.

"Bu koltuk çok rahatmış," dedi Rion ve bunu o kadar sakin bir şekilde söyledi ki, Ava onun kalbinin kısa devre yapma riskinin sıfır olduğundan emin oldu.

"Babamın tasarımı."

"Baban işinde çok iyi."

Ava, bir dakika sonra bir bakış atma riskini göze aldığında, Rion'ın uyuduğunu gördü. Yüzü rahat ve huzurluydu. Kaşları hariç. Kaşları her iki saniyede bir seğiriyordu. Kesinlikle rüya görüyordu ve Ava rüyanın neyle ilgili olduğunu görmek için onun kafasına girebilmeyi diledi.

Ava, Rion'ın telefonu cam masanın üzerinde titreyene kadar kendisinin de uykuya daldığını fark etmemişti. Aniden uyandı ve Rion'ın kolunu ona dolamış hâlde uyuduğunu gördü. Kolundan kurtulup rahatsız edici titreşimi durdurmak için telefonu aldı. Fotoğraf yoktu. Tek bir isim vardı.

Shelby.

Ava baktı. Rion kıpırdandı.

Ava telefonu çabucak, Rion fark etmeden tekrar masaya koydu.

Telefon titremeye devam etti. Ve yine titredi.

Cevap verme.

Cevap verme.

Cevap verme.

Rion oturur pozisyona geldi, elini yüzüne götürdü ve onun adını görür görmez telefona cevap verdi. "Alo."

Telefonu kulağına dayayıp ayağa kalktı ve uzaklaştı. Kişisel gizlilik için. Mahremiyet için. Sesi alçaktı ve bu, Ava'nın kelimeleri yakalamasını imkânsız kılıyordu. Ama Rion'ın sesindeki duyguyu kaçırmasına olanak yoktu. "Üzgünüm." Birkaç saniye sonra Ava konuşmanın son sözlerini duydu: "Hemen geliyorum."

Ava kendi telefonuna baktı. Gece yarısını geçmişti. Cevapsız bir arama yoktu, sadece Ava'nın partiden ayrıldığıyla ilgili mesajına Carm'ın attığı bir onay emojisi vardı.

Rion'ın geri döndüğündeki ifadesi... Neydi? Suçluluk mu? Utanç mı? Panik mi?

Onu okuyabilecek kadar iyi tanımayı dileyerek inceleyen Ava'nın kaşları çatıldı.

"Rion. Sorun nedir?" Ava havadaki gerilimi hissedebiliyordu. Bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyordu. Üzerine gelen bir dalga sanki göğsüne yumruk atmış gibi hissetmişti.

"Gitmek zorundayım." Sesi kaba ve sertti. Rahat değildi.

"Her şey yolunda mı?"

Rion başka bir söz söylemeden, gitmek üzere arkasını döndü.

"Rion," dedi Ava, onu takip ederek. "Belki yardımcı olabilirim."

"Bunu şu anda yapamam."

Bunu mu? "Neyi yapamazsın? Ben sadece... Üzgün görünüyorsun ve bana söylersen..." Ava'nın sesi kısıldı ve amaçladığından çok daha çaresiz çıktı. Rion'ı burada tutmak, hatta Shelby'yi öğrenmek konusunda bir çaresizlik değil. Buz pateni pistindeyken, mutfakta birlikte gülerken ve yıldızların altında uyuyakalmışkenki anlara dönme konusunda bir çaresizlik.

Rion, Ava'ya döndü. Gözleri ona sabitlendi, bir çıkış yolu arıyordu... Belki de bir giriş yolu. Ava mücadeleyi hissediyordu. Sonra elini kolundan çekti. "Bir söz verdim," dedi Rion, tereddüt ederek, "ve bozamam." Sonra döndü ve sanki elinden geldiğince hızlı bir şekilde Ava ile arasını açmaya çalışıyormuş gibi kararlı bir telaşla uzaklaştı.

Ava gecenin geri kalanında zar zor uyuyabildi.

Gece yaşananları sonsuz bir döngü içinde yeniden canlandırdı zihninde ve her seferinde Shelby'nin aramasını duydu. Rion'ın yüzündeki ifade. Sanki gitmesi emredilmiş gibi *gitmek zorundayım* deyişi.

Bir söz verdim.

Ava kendini bir pus veya kâbusun içinde hissediyordu. Her halükârda kemiklerine kadar sızlatan bir kafa karışıklığıyla içi buruluyordu. Kaçınmak için çok uğraştığı bir şey, bu umut ve güven duyguları ile birlikte daha derin bir şey, dikkatini vermediği bir anda bulmuştu onu.

Rion'ın hızlı ayrılışının kalp denen şeye güven olmayacağının bir kanıtı olduğunu fark etti. *Kendimi bırakmamın bedeli bu.*

Rion'ın ona bir mesaj bırakıp bırakmadığını görmek amacıyla telefonunu kontrol ettiği için bile kendini acınası hissetti, ondan gelen hiçbir şey bulamayınca daha da acıdı kendine. Her şey bir anda nasıl bu kadar hızlı bir şekilde çok iyiden çok kötüye gidivermişti? Düşüncelerini önemli olan tek şeye çevirdi: kutsama.

Hain beyni, hiçbir uyarıda bulunmadan, Rion'ın o gülünç ayı beresiyle pistin orasında durduğu ve *her şey kontrolüm altında* gülümsemesiyle baktığı ânı canlandırdı gözünde. *Sadece kendini bırak.*

Ööff! Rüyaya dönmeden önce, görüntü çok şiddetli bir şekilde zihninde şimşek gibi çakarken, gözlerini sımsıkı kapatan Ava, başını yastığın altına gömdü.

Rüyasında Nana'yı görmüş. Ve benim sesimi. "Ben köprüyüm."

Ama değilim. Elimdeki tek şey, gece yarısından sonra esrarengiz telefonlar alan bir adam. Öf. Öf. Öf.

Ava su almak için kendini sürükleye sürükleye aşağıya inerken, yolun yarısında Viv'in yumuşak mırıltılarla gelen sesini duyunca olduğu yerde durdu. Dinledi.

Nefes kesici bir kahkaha duydu. Fısıltılar.

Ava, duyulmamasına özen göstererek bir adım daha attı. Bu, Viv'in onlardan sakladığı kişi olmalıydı!

Viv gitgide yaklaşıyordu. Şu sözleri Ava'nın net bir şekilde duyabileceği kadar yakındı: "Ben de seni özledim."

Nedenini bilmiyordu ama kalbine saplanan bu sözler onu, Viv'le yüzleşmek ile boş vermek arasında ikileme düşürüp odasına dönmeye zorladı. Eğer onunla yüzleşmezse, Viv doğrudan yüzüne yalan söyleyemezdi, yoksa durum her ne ise çok daha kötü olurdu.

Ava'nın kafası belkilerle doldu: *Belki Viv'in biriyle görüştüğünü saklamak için iyi bir nedeni vardır. Belki ben yanlış duymuşumdur. Belki de pek önemli bir şey değildir. Belki Rion'ın bu kadar hızlı gitmek için gerçekten iyi bir nedeni vardır.*

Ama işte, belkilerin sorunu da bu, diye düşündü Ava. *Belkiler umut doludur ve umut tehlikelidir.*

Sabah ışığı odasına sızdığında, Ava iç çekerek yorganı üzerinden attı, mayosunu giydi ve birkaç tur yüzmek için aşağı indi.

Uzun, eşit, güçlü kulaçlar atarak yüzdü.

Nefes al, kulaç at, dal.

Su serindi, yatıştırıcıydı. Anılarını susturmak için uygun bir yerdi. Ve duygularını. Başını dik tutmak için. *Rion'ın kim olduğu, bir kız arkadaşının olup olmadığı, iyi biri mi yoksa bir pislik mi olduğu önemli değil. Ya da Viv'in yalan söyleyip söylemediği. Bunların hiçbiri, önemli olan tek şeyi değiştirmiyor: Nana'yı kurtarmak.*

Ava havuzun uzunluğuna baktı, kendisinin ve ablalarının hazineleri almak için suya daldığı tüm o zamanları sevgiyle anımsayarak havuzun dip noktalarında yüzdü. Havuzun tamamı boyunca su altında yarış yaparlardı ve kazanan, denizkızı kraliçesi tacını alırdı. Ne var ki Ava tacı kazanacak kadar büyüyüp güçlendiğinde, ablaları başka şeylere yönelmişlerdi.

Derin bir nefes.

İki.

Üç.

Suya tekrar daldı, önce dibe doğru, sonra havuzun karşı ucuna doğru yüzdü. Yolculuğun yarısında ciğerlerinde ve kulaklarında bir basınç oluştu. Suyun ağırlığı, dört bir yanından itilir gibi göğsüne ve kalbine ulaştı. Ava, gözyaşlarının görünmez bir şekilde suya karışmasına izin verdi.

Son bir kararlı tekmeyle havuzun çeperine dokudu ve nefes almak için kendini yüzeye doğru itti. Açgözlülükle, muzaffer bir edayla nefes aldı, soğuk sabah esintisiyle gözyaşlarını sildi.

Nana havuzun kenarındaki sandalyelerden birinde belirince, tüyleri diken diken olan Ava gözlerini kırpıştırdı. "Nana?"

Nana başını salladı. İfadesi yumuşak, koyu renk gözleri daha da yumuşaktı. "Mi corazón. Por qué lloras?"[70]

Ava havuzdan çıktı, büyükannesinin yanındaki sandalyeye kendini atmadan önce beline bir havlu sardı. Hayaletin omzuna yaslanmayı, saçlarını okşamasını ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Ama artık her şey değişmişti. Roller tersine dönmüştü ve Ava artık güçlü olan taraf olmalıydı.

---

70 *İsp.* Mi corazón. Por qué lloras? (Canım. Neden ağlıyorsun?) -ç.n.

Titrek bir gülümsemeyle, "Burada olmana sevindim," dedi.

"Neden ağlıyordun?"

"Bilmiyorum." Gerçek de buydu. Gerçi Ava gerekçeleri tahmin edebiliyordu: Ağlamasının nedeni, kutsamayı geri almak zorunda olmanın, Rion'a karşı hislerini kabul etmenin, büyükannesini sonsuza dek kaybetmenin yarattığı baskıydı. Hatta liste bu şekilde daha da uzardı. Ama Ava'nın bunların üzerinde durması, analiz etmesi, duygularını ayrıştırması bir işe yaramazdı çünkü bu, önündeki sorunları çözmezdi. Ava, bunun yerine Nana'ya Rion'la ilgili olarak -rüyası da dâhil- her şeyi anlattı.

Nana'nın ifadesi düşünceliydi.

"Onun rüyasına nasıl girmiş olabilirsin?" Ava burnunu çekip havluya sildi. "O seninle hiç tanışmadı. Yani hayalet olarak girmediysen..."

"Onu rüyasında ziyaret edip etmediğimi soruyorsan, cevabım hayır." İç çekti. "Açıklaması zor, zihin düzeyinde olmayan bir biliş söz konusudur. ¿Entiendes?"[71] Ava onu anlamadığını söyleyecek oldu ama Nana konuşmaya devam etti: "Artık bu kutsama ve kader sayesinde hepimiz daha derin bir düzeyde birbirimize bağlıyız."

Ava, kader kelimesinde gözlerini devirmek için duyduğu yoğun dürtüye karşı koydu.

"Entonces, bir bakış yakalamış olması mantıklı. Ayrıca haklı." Nana eğildi, Ava'nın elini tutup sıktı. "Sen köprüsün, sadece sen her şeyi yeniden bir araya getirebilirsin."

"Ben nasıl bir köprüyüm?" Ava'nın hayal kırıklığı büyüdü, göğsüne ve midesine yayıldı.

Meda havuzun diğer tarafında belirdi, sağ eliyle düşünceli düşünceli sakalını okşuyordu. "Dün gece kutsamanın bu kadar parlak olması bana tuhaf geldi."

"Neden?" dedi Ava.

---

71 *İsp.* ¿Entiendes? (Anladın mı?) -ç.n.

Aziz, "Çünkü kutsamalar sabittir," dedi. "Bir değişiklik olmadan kendilerine has bir yoğunlukta parlarlar. Ölüme yaklaşınca kararana dek." Bir melodram şairi gibi uzaklara baktı. "Uzak bir yıldız gibi."

Ava fazla üzerine gitmedi. Kafası hâlâ köprülerle ilgili düşüncelerle ve Rion'ın rüyasıyla dans ediyordu.

Nana kararlıca başını sallayıp, "Bir dakika müsade eder misin, Meda?" dedi.

"Ah," dedi aziz, boğazını temizlemesine neden olan zoraki, huysuz bir sesle. "Elbette. Evet. Özel konuşacaksınız. Tamam. Görüşürüz."

Nana, Ava'ya döndü. "Neden bu kadar üzgünsün? Bana kutsama nedeniyle olduğunu söyleme. Onu zaten bir süredir biliyordun."

"Ben sadece... Aptal hissediyorum... Gerçekten kötü." Ava, sesindeki duygunun onu ele vereceğinden korkarak duraksadı. "Ya Shelby?"

"Ne olmuş ona?"

"Yani eğer o kız arkadaşıysa, Rion'ın benimle takılması kötü değil mi?"

"¿Por qué? Sen onun arkadaşısın sadece." Nana masumca gözlerini kırpıştırdı ama Ava bu yemi biliyordu ve yutmayacağı kesindi. "Tabii eğer..." Nana'nın sözleri havada asılı kaldı.

"Öyle değil," dedi Ava, amaçladığından daha yüksek bir sesle. "Kastettiğim sadece... Bu, tüm o gerçek duygularla ve köprülerle ilgili kurallardan dolayı işleri karmaşıklaştırabilir ve ben ona güvenmiyorken veya onu tanımıyorken bunu nasıl yapabilirim?"

Nana, Ava'yı daha yakınına çekti ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Neden ona sormuyorsun?"

Ah. Peki. Bu, Ava'nın cevaptan korkması haricinde tamamen makul görünüyordu. Achilles'in onu uyardığı iki yüzü olan Rion'dansa, kalbine girmesine izin verdiği Rion'ı tercih ederdi.

Ava iç çekti. "Ne yapacağız? Ona çarpmaya devam edemem. Yani neden işe yaramıyor? Sanki bir şeyleri gözden kaçırıyoruz." Ava içgüdülerine, ona daha fazlasını öğrenmesini, sadece önündekini kabul etmemesini söyleyen içindeki o küçük sese güveniyordu.

Nana durgun suya baktı. Belki sabah ışığındandı belki de Nana'nın artık bir hayalet olduğu gerçeğindendi ama Ava büyükannesini kolaylıkla genç bir kadın olarak hayal edebiliyordu. Kusursuz bronz teni, iri gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları. Raul, Ava'ya çehresinin büyükannesine benzediğini söylemişti ama Ava şimdiye dek bunu fark etmemişti.

Nana, "Meda ve ben daha fazla cevap arayacağız. Bu yüzden birkaç gün olmayacağız."

Ava'nın, zaten sinir bozucu olan bir duruma stres katmaktan çekindiğinden söylemek istemediği sözler birden ağzından çıkıverdi: "Nana, vaktimiz daralıyor. Birkaç gün demek sonsuzluk demek olabilir."

Nana rahatça gülümsedi ve "İşte bu yüzden şimdi gitmeliyim," dedi. "Ben gitmeden önce, daha fazla ağlayacak mısın?"

"İyiyim," dedi Ava, oysa iyi olmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Tamam. Çeneni dik tut, amor. Bunu yapabiliriz." Kısa bir süre durakladı. Sonra yumuşak bir sesle, "Ona karşı hislerin olmasında bir sorun yok. Duygularına izin vermende sorun yok," dedi.

Hayır, öyle değil. Çünkü tahmin edebileceğimden daha çok can yakıyor.

Nana ortadan kaybolduktan sonra Ava sormak istemediği bir soruyla baş başa kaldı: *Son vedamız ne zaman olacak?*

Çünkü daima bir son veda vardı. Daima.

Ava titrediğini fark etti. Bir şezlonga uzandı ve havlusuyla kıvrılarak telefonu çalana kadar birkaç saat uyudu. Gözleri kızarmış

bir hâlde ekranı kontrol ederken, arayanın Rion olmasını umdu bir anlığına.

Elijah'tı.

Daha hızlı cevap veremezdi. "Selam!"

"Selam, Aves."

Sendeleyerek oturur pozisyona geldi. Elijah gülümseyerek, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

"Zor bir gece miydi?"

"Şimdiye kadarkilerin en kötüsü." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sen nasılsın? Neler yapıyorsun? Adı Pierre miydi neydi, bana ondan bahset. Bana iyi bir şeyler söyle."

"Neden en kötüsüydü?"

"Parti yüzünden," diye yalan söyledi. "Emmanuel. Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"O küçük karides kokteylli şeylerden da servis etti mi?"

"Elijah. Sen bir milyon mil uzaktayken ve bağlantın muhtemelen her an kesilebilecekken, yemekler kimin umurunda?"

"Kaygılanma. İnternet hizmetim birinci sınıf." Ava şimdi biraz daha uyanıktı ve Elijah'ın şehrin hareketli bir sokağında yürüdüğünü görebiliyordu. Saçları uzamıştı. Gözleri daha parlaktı. Tanrım, onu özlemişti.

"Neredesin?" diye sordu.

"Cusco. Şimdi bana şu sevimli Rion denen adamdan bahset."

"O sevimli falan değil. Bu arada saçını kestirmen gerekiyor."

İnsanların arasından geçerken, "Ah, peki," dedi Elijah, alaylı bir tavırla. "Onunla gerçekten kamyonetine çarparak mı tanıştın?"

"Onun gibi bir şey," dedi Ava, sonra da konuyu değiştirdi. "Bana şu Londralı Pierre'den bahset. Eminim ki o çok daha ilginçtir."

"Elijah'ın gözleri ekrana kaydı. Gülümsedi. "Bir dakika sonra onunla görüşeceksin. Kibar ol, tamam mı?"

"Ben her zaman kibarım."

"Ah, bu arada mesajlarını aldım. Mesajlarının yarısını hiç anlamadım. Ve kayıtlara geçtin, Tanrı olduğumu düşünmüyorum." Gülümseyip omuz silkti. "Yani bazen. Benden çarpışma fikirleri istemenin sebebi neydi?"

Ava ona kayıp kutsamadan, büyükannesinin hayaletinden, Meda'dan... ve Rion'dan bahsetmeye nasıl başlayabilirdi? "Halletttim zaten," diyerek bir yalan daha söyledi. "Ama sana söylemem gereken başka bir şey var."

Elijah işlek bir yoldan karşıya geçti ve parka benzeyen gölgelik bir yerde bir banka oturdu. "Söyle bakalım."

"Buraya dönmen gerekiyor."

"Ben de seni özledim." Elijah öne doğru eğildi ve yüzünü ekrana o kadar yaklaştırdı ki Ava neredeyse onun cildindeki gözeneklerini bile görecekti. "Ava?"

"Hı?"

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ne?!" Ava neredeyse boğuluyordu. "Hayır!" Elijah'a gerçeği itiraf edemezdi çünkü itiraf ederse gerçek dünyaya dönecekti, sonra da geri dönüşü olmayacaktı.

"Kaç kez çıktınız?"

"Bilmiyorum."

"O da partide miydi?"

"Olabilir."

"Ah, dostum!"

"Ne?"

"Ondan hoşlanıyorsun. Seni tanımıyormuşum gibi davranma."

"Elijah." Ava öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Elijah onu neredeyse Carmen ve Vivienne kadar iyi tanıyordu. Hatta onu bazen kendisinden daha iyi tanıyordu. Athena Cooper geçen yıl Elijah'ın kalbini kırdığında, Ava ona damla çikolatalı kurabiyeler yapmış, bir de Granados kız kardeşler pijama partisi

düzenlemişti. O gece, Elijah'ın Ava'ya hem erkeklerden hem de kızlardan hoşlandığını söylediği geceydi. Söylediğinde Ava sevinmişti. Ama Elijah'ın sorunu şuydu: Kalbini çok sık kaptırıyordu. Çok erken, çok sık, çok fazla yanlış insanlara.

"Viv ve Carmen ile tanıştı mı?" diye sordu Elijah, düz bir şekilde. Ava tereddüt edince, "Evet?" dedi.

"Düşündüğün gibi değil."

Elijah endişeyle alnını ovuşturdu. "Onu benden önce görmelerine izin verdiğine inanamıyorum."

"Onunla dışarı çıkıyorum çünkü onda bana ait bir şey var," diye ağzından kaçırdı Ava. Ama sözleri Elijah'a boş geliyordu. "Ve... Ve..." Öfke gözyaşları gözlerini yaktı. "Aslında ondan nefret ediyorum."

"Vay be, demek ki ciddi bir şey. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

O sırada Elijah'ın bakışları ekrandan kaydı. Yuvarlak yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sonra ekrana döndü ve Ava, kahverengi tenli, geniş omuzlu ve sıska kolları olan uzun boylu bir adamın ona yıllardır arkadaşıymış gibi el salladığını gördü. "Bu Ava," dedi Elijah ve bunu o kadar gururla söyledi ki Ava ona bırakmamacasına sarılmak istedi.

Pierre'in kaşları kalktı ve gülümsemesi büyüdü. "Sürekli senden bahsediyor. İlk aşkı olduğunu söylüyor."

Ava güldü. "Doğru sayılır."

"Hey," dedi Elijah, Ava'ya. "Üzgünüm ama bir etkinlik biletimiz var. Seni sonra arayayım mı?"

"Tamam, iyi eğlenceler. Tanıştığıma memnun oldum, Pierre."

Pierre ve Elijah'ın ışıldayan gözleri ekranda kaybolurken, kalpsiz Ava'nın düşünebildiği tek şey şu oldu: *Şimdi mutlu olabilirsiniz ama sonunda siz de elveda diyeceksiniz.*

Mesaj grubundaki mesajlaşmalar öğleden sonra üç sularında başladı:

Viv: Aldın mı?

Carm: Evet.

Ava: Gençler, neden bahsediyorsunuz?

Viv: E'den.

Ava: Ben bir şey almadım.

Carm: Viv'le ofiste. Birlikte izleyebiliriz.

Ava: O NEDİR?

Viv: Bizi bekle. Altı buçukta oradayım. Gree, şu tarçınlı bisküvilerden yapar mısın?

Carm: Mini marşmelovlu Meksika çikolatası da.

Ava: Bana neden bahsettiğinizi söylemezseniz, yapmıyorum.

Viv: Kış Casusları'yla ilgili. Gitmem gerek şimdi.

Carm: Aynen.

Ava'nın kız kardeşleri bütün gün ofiste olduklarından, Ava onlara Shelby'den veya rüyadan bahsetme şansı bulamamıştı. Yine de memnundu çünkü kafasını daha çok karıştırabilecek karşıt tavsiyelere ve ani sorulara hazır değildi.

Hayır, bazı şeylerle ilgili ne hissettiğini bulması gerekiyordu. İşleri sıraya koy. Bu da Peder Gustavo'yu görmesi gerektiği anlamına geliyordu. Rahibin üç özelliği vardı:

İyi bir dinleyiciydi.

Yargılayıcı değildi.

Ve en büyüğü?

Hikâyenin dışındaydı, bu da onu Ava'nın hayatındaki en objektif insan yapıyordu.

Ve şu anda çok ama çok ihtiyacı vardı objektifliğe.

Her adımda, kafa karışıklığından daha da çılgına dönüyordu: Rion arama veya mesaj atma zahmetine girmemişti. Gururu, Ava'nın da adım atmasına izin vermiyordu ama Nana'ya verdiği söz büyük ihtimalle onu zorlayacaktı ve bunu bilmek onu sinirlendirmekten başka bir şey yapmıyordu.

Günah çıkarma kabinine yerleşen Ava, olağan *beni affet peder, çünkü günah işledim!* sözünü söyleme zahmetine girmedi. Neden? Anlamsız geldi. Rahipler insanların günahlarını itiraf etmek için orada olduklarını zaten biliyorlardı, öyleyse bunu söylemenin ne anlamı vardı ki?

Ava bunun yerine, "Ben geldim," diyerek başladı.

"Altı kez demiştin." Cızırtılı sesinde bir gülümseme vardı.

"Aynen öyle ama..." Sesini neredeyse fısıltıya indirdi. "Burada anlattıklarımı asla başkasına anlatamazsınız, değil mi?"

"Buna 'kutsal günah çıkarma mührü' deniyor."

"Tamam. Güzel." Ava alnını ovuşturarak nefesini düzene sokmaya çalıştı. Gustavo, günah çıkarmalar sırasında tuhaf tuhaf şeyler duymuştur hep, değil mi?

Ve kimseye söyleyemez.

Ava, anlatmaya Nana'nın öldüğü geceyle başladı, kökeni aile geçmişine dayanan kutsamalarla, kutsamanın kendi hayatı yerine Rion'ın hayatına çılgınca girişiyle ve sonunda kutsamayı geri

alamazsa sonuçların ne olacağıyla devam etti. Hikâyesini tamamladıktan sonra bekledi.

Sonuçta bir peder için olsa bile özümsenmesi gereken çok şey vardı.

Gustavo konuşana kadar birkaç saniye geçti ve sonunda sadece, "Anlıyorum," dedi.

"Kulağa delice mi geliyor? Bana inanıyor musunuz?"

Peder hafifçe güldü. "Hayatımı gizemleri ve mucizeleri araştırarak geçirdim. Bu yüzden hayır, kulağa delice gelmiyor ve evet, sana inanıyorum. Ama bütün bunları bana neden anlattın?"

Ava omuz silkti. "Sanırım... Bilmiyorum. Öbür tarafla ilgili tecrüben olabilir diye düşündüm."

"Ah şey... Çoğu, anekdottan ibaret. Böylesi benim için bir ilk. Üçüncü veya dördüncü yüzyılda bir kadının uyurken ruhunun yarısının çalındığına, sonrasında onu geri almak zorunda kaldığına dair bir hikâye duymuştum."

Ava ileri atılıp dizini tahtaya vurdu. "Ha s..." Kilisede günah çıkarırken bir rahibin önünde küfretmemek için kendini tutarak dişlerini gıcırdattı.

Rahip Gustavo, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, şey, üzgünüm. Peki ruhunu nasıl geri almış?"

"Bir başmeleğin yardımıyla."

"Ah." Ava dizini ovuşturdu. "Eh, benim elimde sadece beşinci yüzyıldan bir aziz var."

Yani bir başmelek değildi. Meda havalıydı havalı olmasına ama belki de Ava'nın ondan daha büyük silahlara ihtiyacı vardı.

"Hangi aziz olduğunu sorabilir miyim?"

"Medardus."

"Hımm... Pek tanımıyorum."

Ava aniden onu savunmaya geçti. "Mahkûmların, dişlerin, havanın ve başka pek çok şeyin azizi. Gerçekten iyi biri, bazen

komik ve inatçı. Hatta çok inatçı. Yani kolay kolay pes etmeyecek bir adam."

Gustavo, "Evet, peki, başarılı olmak için ihtiyacın olan tüm araçların sana verildiğinden eminim," dedi. "Tıpkı bir yapboz gibi, tek yapman gereken parçaları doğru yere koymak, değil mi?"

"Ama zamanım daralıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum." Ava paniğinin yükseldiğini, kararlı, mantıklı zihnini bile bunalttığını hissedebiliyordu. "Büyükannemin, hayatını hatırlamadan Araf'ta dolaşmasına izin veremem. Ama hiçbir şey yolunda gitmezken kutsamayı nasıl geri alabilirim? Her şeyi denedik, kaza gecesini yeniden yarattık. Hatta dün gece yoğun duygu da vardı, hem de çok fazla... Ya da en azından Meda öyle dedi ama yine de işe yaramadı, bu yüzden tüm araçlara sahip olduğumdan emin değilim." Ava devam etmeden önce bir nefes aldı. "Size *Rion'ın bir kız arkadaşı olabilir*, demiş miydim? Yani tam bir pislik, değil mi? Kız arkadaşı varken başka biriyle geziyor, onu bir hikâye ağacına götürüyor, onun için heyecanlanıyor, ona kibar davranıyor ve sırlarını anlatıyor... Söylemesi gerekmez miydi?"

Sessizlik oldu. Günah çıkarma odasının dışında, yıpranmış ahşabın gıcırtısı duyuldu. Ava'nın öfkeli kalbi kulaklarında güm güm atıyordu.

"Peder?"

"Düşünüyorum."

Ava parmak uçlarını kıvırdı. Bekledi, biraz daha bekledi. Ama Gustavo hiçbir şey söylemeyince buraya gelmekle hata ettiğinden endişelendi. Yoksa ona bir anda çok fazla şey mi anlatmıştı? "Peki sizce ne yapmalıyım?"

"Düşündüğüm şeyin bu durumla hiçbir alakası yok."

Ava, *Lanet olsun!* diye bağırmak istedi ama bir kilisede, bir rahibe bunu söylemenin yanlış olduğunu biliyordu. "Onu aramalı mıyım?"

Gustavo, bölmenin diğer tarafında yeniden yerleşiyor gibiydi. Sonra yumuşak bir iç çekişle, "Sana söyleyebileceğim şey şu: Kalbinin içindekileri aramalısın. Cevap orada," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ava'nın tansiyonu yükseldi. Gustavo'nun ona bilmecelerle gelmesi değildi istediği, yardım etmesiydi.

"Bir soruyu yalnızca aklında yanıtlamaya çalışıyorsun ama Tanrı aslında kalbine çok yakın, işte bu anlama geliyor."

"Rion'ı aramalı mıyım diye Tanrı'ya sormamı mı istiyorsunuz?" Bu rahip gerçek miydi?

Boğazını temizledi. "Kutsamayı geri almak istiyor musun?"

"Evet." Ava'nın yanıtı, kendi gülünç sorusunun da yanıtıydı. Evet, Rion'ı aramalıydı. Evet, gururunu bir kenara bırakmalıydı. Evet...

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

"Evet." Ava koltuğunun kenarına kaydı.

"O zaman söyle bana, bu kadar korktuğun nedir?"

Ava tırnaklarını kemirdi, karanlık zemine baktı ve başını iki yana salladı. Belli değil miydi? "Nana'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Duygular vahşidir."

Bunun tüm bunlarla ne ilgisi var?

"Ölçü ya da sebep yok, zamanlama yok, kural yok, kılavuz yok," diye devam etti. "Duygular, biz bakmadığımızda büyürler."

"Peki." Ava, rahibin söylediklerini cankulağıyla dinliyordu ama tüm bu esrarengiz konuşmalar karşısındaki hüsranı gitgide artıyordu.

"Duygular, aynı şekilde, biz bakmadığımızda ölürler."

O anda Ava'nın içini tuhaf ama tanıdık bir duygu kapladı. Midesi bulandı, kalbi sustu. Orada cevap yoktu, duyulacak hiçbir şey yoktu.

"Şimdi bana tekrar söyle," dedi Gustavo, "bu kadar korktuğun nedir?"

Ava tam *ailemi yüzüstü bırakmak, Nana'yı kaybetmek* diye tekrarlamak üzereydi ki başka bir düşünce çıktı su yüzüne. Arkasını dönmeye, yokmuş gibi davranmaya çalışmıştı ama işte oradaydı. *Çok fazla bağlanmaktan...* Cümleyi tamamlamadı. Bunun yerine onu Caroline'in fantastik ormanına gömdü. Zehirli dünyanın derinliklerine.

"Başka hiçbir şey yok," dedi Ava.

"O *başka hiçbir şeyin* ne olduğunu bulduğunda," dedi Gustavo, "yanıtını da bulacaksın."

Ava, Montana Bulvarı'nda dolaştı. Bir sütlü kahve kaptı, çok pahalı bir sweahshirt aldı, sonra kakao, bisküvi ve başka birkaç malzeme almak için markete uğradı. Çıktığı sırada, öfkeyle karışık bir kendine acıma hissi duyuyordu. *Başka hiçbir şeyin ne olduğunu bulduğunda yanıtını da bulacaksın*, diye kibirle tekrarladı kendi kendine. *Ne kadar işe yaramaz bir şey bu? Rahiplik okulunda öğretilen bu mu?*

Ava eve dönerken, gökyüzüne bakıp bir dua etti. "Bak, Tanrım, seninle son anlaşmama uydum, hatta gereğinden fazla kez günah çıkarmaya gittim. O yüzden lütfen Nana'ya yardım etmeme de yardım et. Eğer yardım edersen, söz veriyorum ki..." Sözcükler ağzından dökülünce, kayda değer bir şeyler düşünmeye çalışarak duraksadı. "Söz veriyorum ki Rion'ı bir dahaki görüşümde onu öldürmeyeceğim."

Ava endişeyle etrafına bakındı. Bunu gerekten söylemiş miydi? Hem de Tanrı'ya?

"Bunun üzerini çizelim," diye fısıldadı. "Gerginim. Sen ne demek istediğimi anladın."

Market poşetini mutfak tezgâhına koyduğu anda telefonu çaldı. Ava hemen telefonuna atıldı ama arayanın Rion değil, kayıtlı olmayan o tanıdık numara olduğunu görünce aniden geri çekildi. Sonra hatırladı. Reed.

"Alo?"

"Eva ile mi görüşüyorum?"

"Ava. Merhaba, Reed."

Yaşlı kadın sanki herkesin adını yanlış anlamaya alışmış gibi kıkırdadı. "Sana yardımcı olabilecek bir şey hatırladım."

Ava mutfak adasına yaslandı. "Gerçekten mi?"

"Hafızam eskisi kadar iyi değil ama sardunyalarımla ilgilenirken birden bir şey canlandı hafızamda."

"Nedir?"

"Adam bana adını söylemişti. Charles."

Ava durakladı, bekledi, kesinlikle yaygın bir addan daha fazlasının olduğunu düşündü. "Peki soyadını söyledi mi?"

"Lawrence gibi bir şeydi, belki de Lawrence Charles'tı. Ama en iyi kısım bu değil." Çocuk gibi kıkırdadı. "Buralıydı. Mexico City'de şans eseri Los Angeles'tan biriyle karşılaştığını hayal etsene. Şans eseri değil aslında. Açıkçası, benim onunla karşılaşıp fotoğrafını çekmem gerekiyormuş, sonra senin o fotoğrafı bulup beni araman gerekiyormuş ve işte buradayız." Keskin bir nefes aldı ve sanki iyi korunan bir sırrı paylaşıyormuş gibi sesini alçalttı. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Ava'nın ona bunun hiçbir anlamı olmadığını söyleyecek cesareti yoktu. Fotoğrafı bulmuş ve merak etmişti. Hepsi bu. Hikâyenin sonu.

"Bilmiyorum," dedi, çünkü gerçeği söyleyerek onun duygularını incitmek istemiyordu.

"Lütfen onları bulursan bana haber ver. Onların fotoğrafını çekmeyi çok isterim. Hikâyeyi bir hayal et! Belki de nedeni budur.

Belki de hikâyelerini paylaşmam gerekiyordur, döngüyü tamamlamak gibi. Sen ne düşünüyorsun?"

Demek ki Reed mutlu sonlara inanıyordu. Pobrecita.[72]

"Ya kadın hayır demişse?" diye sordu Ava.

Reed tereddüt etti ama sonra, "Ah, canım..." dedi. "O adamdan çekicilik fışkırıyordu, biraz gergindi ama tatlı bir gerginlik, kibirsiz. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Adını tam olarak koyamadığım bir şey vardı onda. Ama ben mükemmel bir insan sarrafıyımdır. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilen hiçbir kız onun gibi birini bırakmaz."

Ava'nın aklından bir manşet geçti: *Mutlu Sonlara İnanan Kadın.*

Ava, aramayı sonlandırdıktan sonra, üzüntüyle bir şey fark etti: Tüm şu fotoğraf olayı, kafasını dağıtma, kutsamadan başka bir şeyle kendini meşgul etme yoluna dönüşmüştü.

Bakmadığınızda, duygular büyür.

Fotoğrafı çıkardı ve Mexico City sokaklarında el yapımı *Evlen Benimle* pankartını taşıyan umutlu adama bir kez daha baktı.

Gözleri saate kaydı. Akrep ve yelkovan 8.51'de duruyordu.

---

[72] *İsp.* Pobrecita: Zavallı. -ç.n.

Ava bir keresinde, dikkatinizi neye verirseniz onun ortaya çıkacağını okumuştu. Örneğin, bütün gün kırmızı arabaları düşündüyseniz, tahmin edin en çok hangi renk araba görürsünüz?

8.51'i hiç düşünmemişti gerçi, yine de bu sayılar ona muhtemelen hiçbir anlamı olmayan bir şey söylemeye çalışan can sıkıcı küçük ulaklar gibi hayatında belirip duruyordu.

İçindeki gazeteci, yeni bilgilerin peşini bırakmıyordu, bu yüzden hızla Google'da Los Angeles'taki Charles Lawrencelar ve Lawrence Charleslar için bir arama yaptı. Her iki kombinasyon için de düzinelerce liste buldu.

Ava, kakao ve atıştırmalıklar için tüm malzemeleri bir araya getirirken, "Artık burada yaşamıyor bile olabilir," dedi. "Zaten ne önemi var ki? Dikkatimi kutsamadan başka yere çeviremem. *Benimle Evlen* pankartlı adamı sonsuza dek arayabilirim ama Nana'yı kurtarmak için sadece yedi günüm var."

Ava, telefonundaki müziklerde gezinip yeni, neşeli bir indie grubu şarkısı seçti ama sesi hoparlörlere vermeye çalıştığında çınlayan müzik, babasının içli aşk balatlarından biri oldu: "Bésame Mucho."

Nasıl yani? diye düşündü, telefonunun ekranını yumruklayarak. Sonunda homurdanarak pes etti ve Raul'ün müziğinin mutfakta yankılanmasına izin verdi. Sonraki birkaç saati mutfakta

tarçınlı bisküvileri pişirerek, taze çırpılmış krema da dâhil olmak üzere otantik Meksika çikolatası ile sıcak kakaoyu harmanlayarak geçirdi ve geriye Hindistan cevizi ve yulaf ezmesi kaldığı için bir düzine de Anzak bisküvisi yaptı.

Kız kardeşleri kasırga gibi eserek eve girdiler, merdivenlerden yukarı koşarlarken, ikisi birden, "Bu dinlediğin saçmalık da ne?" diye bağırdılar.

Rekor sürede rahat bir şeyler giyip, Ava'nın ikramlıkları sehpanın üzerine koyduğu televizyon odasına geldiler. Carm buluta benzeyen koltuğa kendini bırakırken, Viv video kurulumunu yaptı. "Tamam, canım. Dökül bakalım. Dün gece neler oldu?"

"Evet," dedi Viv, dikkati aynı anda dizüstü bilgisayarında ve televizyondaydı.

Ava, ilk sorularının bu olacağını biliyordu ve bugün tüm kaosu düzene sokacak vakti olduğu için memnundu. Emmanuel'in onlara neden filmi gönderdiğini merak ederek, "Bunun gösteriminin dün gece olduğunu sanıyordum," dedi.

Carm, "Bunlar partiden çekimler," diye açıkladı. "Partide her yere kameralar yerleştirmiş ve insanları filme almış, ardından gösterimin bir parçası olarak görüntüleri müzikle falan oynattı. Aslında etkileyiciydi. Herkesin hoşuna gitti. Her neyse, bizim görüntülerimizi ekrana yansıtmak istemediğinden, bize gönderdi," dedi. "Telefonumda izlememek için kendimi zor tuttum."

Demek *kimin izlediğini asla bilemezsin* derken kastettiği buydu.

"Tamam, hazır," dedi Viv. Sonra Ava'ya dönüp, "Ama önce bize Rion'la işlerin nasıl gittiğini anlat."

Ava kanepenin üzerine çöktü. "Kutsamalarınızı aldığınızda beyaz ışık gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Viv. "Neden ki?"

"Rion, arabasına çarptığım gece beyaz bir ışık gördüğünü söyledi." Carm'la Viv sessiz ve ifadesizdi.

"Belki de etki oydu?" diye tahmin yürüttü Viv.

"Belki de Rion sadece dikkat çekmeye çalışmıştır," diyerek sırıttı Carmen. "Bize dün geceyi anlatmaktan kaçınmaktan vazgeç."

Ava neden Rion'ın beyaz ışığı görüp de Carm'la Viv'in görmediğini merak ederek alt dudağını ısırdı. Belki de kutsamanın Rion'a ait olmamasıyla bir ilgisi vardı. Tanrım, cevapsız sorulardan o kadar bıkmıştı ki.

"Dünyadan Ava'ya." Carm ellerini çırptı.

Ava dikkatini yeniden sohbete çevirip, "Rion bayılına kadar her şey güzeldi," dedi.

"Ne?!" Viv'in kaşları kalktı.

Ava onlara her şeyi anlattı çünkü aile içinde sır saklamak olmazdı. Ava sözünü bitirdiğinde, Carm'la Viv düşünceli görünüyorlardı. Onlar da Shelby'ye sinirlendiler. Viv, çırpılmış kremayı küçük bir kaşıkla karıştırdıktan sonra sıcak çikolatasından bir yudum aldı. "Shelby sadece arkadaşı olabilir."

Carm iç çekti. "Olmayabilir de." Bu sözü, Viv'in ona tehlikeli bir bakış atmasına neden oldu. "Ama senin için bir darbe aldı. Mesela bu bile bir şey."

"Bak," dedi Viv, hukukçu sesiyle. "Bunun bir önemi yok. Kutsamayı geri almanla bir ilgisi yok ki."

"Yine de bu görmezden gelemeyeceğimiz bir sorun," dedi Ava, Emmanuel'in filmlerindeki casuslardan biri gibi konuştuğunu düşünerek.

Carm kaşları çatmış, kurabiye yiyordu. "Keşke gecenin bir yarısı evine gizlice girebilsek ve kutsamayı içinden söküp alabilseydik."

Bu kesinlikle daha kolay olurdu, diye düşündü Ava.

"Onu aramalısın, Gree."

Ava, Viv'in haklı olduğunu biliyordu, başıyla onayladı. "Bu akşam arayacağım."

Carm fazlasıyla hevesle, "Şimdi ara," dedi.

"Şimdi mi?" Ava'nın kalbi ağzına geldi. Arayacağını söylemek bir şey, gerçekten aramak başka bir şeydi. Gurur çok önemsiz, işe yaramaz bir şeydi. Ava kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, onu aramakta bu kadar zorlanmasının tek sebebinin gurur olduğunu anlasaydı, bunu fark ederdi. Ama şimdi gururundan, araması gereken kişinin Rion olduğunu düşünüyordu.

Tüm bu varsayımlardan bitkin düşen Ava, "Belki de ona kutsama hakkındaki gerçeği söylemeliyim," dedi.

Carmen oturduğu yerde doğruldu. Tişörtündeki kırıntılar kanepenin kıvrımlarına döküldü. "Bir şey söylemeyecektim ama aklımda ilginç bir fikir var."

Ava ve Viv aynı anda "Nedir?!" diye haykırdılar.

"Şimdi beni iyi dinleyin ve bitirene kadar sözümü kesmeyin," diyerek girdi söze. Şimdiden savunma pozisyonuna geçerek dizlerini göğsüne çekmişti. "Mutsuz annemizin küçüklüğümüzde bize anlattığı prensesi hatırlıyor musunuz?"

Masal, kızların üçü için de hemen hemen aynıydı ama en büyük fark prensesin kalbinin neden oluştuğuydu. Viv'in masalında prensesin kalbi tahtadanken, Carm'ın prensesinin kalbi sudandı. Ava'nın prensesinin ise ateşten bir kalbi vardı.

Carmen devam etti: "Ya bu da o masaldaki gibi bir şeyse ve... ve kutsamayı geri almak için onu öpmen gerekiyorsa?"

Ava gözlerini kısıp, Carm'ın beyninin gezegendeki diğer insanlardan tamamen farklı bir yapısının olup olmadığını milyonuncu kez merak etti. "Ama öpücük, bahçıvanın oğlunu öldürüyordu," diye hatırlattı.

Viv, "Hem de üçümüzün masalında da bu böyleydi," dedi.

Parmağındaki çırpılmış kremayı yalayan Carm, "İyi de başka hiçbir şey işe yaramıyor," dedi. "Nana da duygulardan bahsetmedi mi? Hey! Selam! Öpücükler hep duygularla bağlantılıdır, hatta kötü öpüşen birinin neden olduğu tiksinti de bir duygudur."

"Bunu Meda'ya zaten sordum ve öpücük olmayacağını söyledi. Sadece köprü."

"Bak," dedi Carm, "kaba olmak niyetinde değilim ama Meda sanki pek çok şeyi yanlış anlamıştı."

Viv'in yüzü gergindi, ifadesi okunamıyordu.

"Viv," diye yalvardı Ava, "söyle ona. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyle..."

"Carm doğru iz üzerinde olabilir."

Ava rakiplerinin sayıca üstün olduğunu hissederek sindi. "Ciddi olamazsınız. Hem bunun bir masal saçmalığı olduğunu Carm da söyledi."

"Eğer bu Nana'yı ve kutsamaları kurtarmak anlamına geliyorsa," dedi Carm, neredeyse bağırarak, "ben bile onu öperdim."

Ava, ablalarının haklı olmasından nefret ediyordu. Bu kadar çok sorun söz konusuyken küçük bir öpücükten ne olacaktı ki? Sonra zihni tehlikeli bir bölgeye gitti: *Nasıl bir öpücük? Kısa mı? Ya beni öpmek istemezse?* "Ya işe yaramazsa," diyerek karşı çıktı. "Ondan hoşlandığımı düşünecek. Sonra bir de şu Shelby denen kız var, ben öyle biri değilim."

Sessizlik oldu. Carmen'in yüksek sesle sıcak çikolatayı yudumlaması duyuldu sadece.

"Her şeyden önce, Shelby'nin kim olduğunu bile bilmiyorsun. O yüzden cálmate.[73] Sana bir kız arkadaşının olduğuna dair bir şey söylemedi, değil mi?" dedi Viv.

Ava içinin sıkıştığını hissedebiliyordu. Kapatma-kesme-reddetme moduna girdiğini hissedebiliyordu. "Bana bir kız arkadaşı olduğunu söylemedi. Ama zaten onu bir daha görüp görmeyeceğimi bile bilmiyorum."

"Öpmek için görmelisin." Viv, Ava'nın cep telefonunu kanepenin üzerinden alıp uzattı. "Ara onu."

---

73 *İsp.* Cálmate: Sakin ol. -ç.n.

Viv'in bakışları Ava'nın kafatasında delikler açıyordu. Rion'ı aramadan buradan çıkması imkânsızdı. Telefonunu alıp Rion'ın numarasını tuşladı.

Telefonun her çalışında Ava'nın kalbi daha da heyecanla çarpıyordu. Sonra Rion'ın sesi duyuldu: "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Hayır, Rion. NE YAPMAM GEREKTİĞİNİ BİLMİYORUM.

"Selam," dedi Ava. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim ve şey... Beni geri ara. Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Yalandan nefret ediyordu ama ona bir şey vadetmesi gerektiğini de biliyordu. Geçen sene okulda bir hikâye için ihtiyaç duyduğu insanlar onu hüsrana uğratmaya çalışınca, bu yola başvurmuştu. İnsanlara, söyleyeceğiniz önemli bir şey olduğunu söylediğinizde, on kişiden dokuzu geri arar.

Carm ona bir beşlik çaktı. "İyi oynadın, hermana."[74]

Ava, "Ya geri aramazsa?" dedi.

Carm, "O zaman onun peşine düşeriz," diye yarı alaycı bir şekilde önerdi. Ses tonu Ava'nın kaçıp saklanmak istemesine neden olacak karar ciddiydi.

Viv, "Artık ya öyle olursa diye bir şey yok," dedi. "Ona ulaşana kadar aramaya devam et. Sonuçta bu seninle ilgili bir şey değil, Gree." Göz kırptı ve ifadesini değiştirdi. "Tabii eğer ondan hoşlanmıyorsan."

Carm, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde yavaşça Ava'ya dönerken, "Ah!" dedi. "Bu berbat olurdu. Dostum, ona âşık olman gerekmiyordu."

Ava yavaşça nefes verdi. "Millet, çok yanılıyorsunuz. Kimsenin kimseye âşık olduğu falan yok." Sesini dengeli ve kontrollü tuttu. "Hadi videoyu açın artık."

---

74 *İsp.* Hermana: Kız kardeş. -ç.n.

Viv ve Carmen hızlıca birbirlerine bir bakış attılar, sonra Viv, "Biz senin ablalarınız. Bize her şeyi anlatabilirsin. Güvenli bölgeyiz, unuttun mu?" dedi.

Ava beklenmedik bir şekilde, "Senin neden gizli işler çevirdiğini bize anlattığın gibi mi?" diye patladı. İşte. Orada, aralarında süzülüyordu. Kabul ya da ret bekleyen bir meydan okuma.

Viv gözlerini kırpıştırdı. "Gizli bir şey yaptığım yok."

Ava, ablasının duruşundaki sertliği görebiliyordu. Dışa vurabileceği herhangi bir duyguyu engellemek için yüzüne bir maske taktığını görebiliyordu. Gerçeğin, tahta kalpli prensesin yüzünün hemen altında olduğunu hissedebiliyordu.

Carm gözlerini kıstı ve sorgulayarak Viv'e baktı. "Bizden sır mı saklıyorsun gerçekten?"

"Aman Tanrım, çocuklar!" dedi Viv, inlercesine. "Sır falan sakladığım yok."

"Yemin et," diye ısrar etti Carm.

"İyi! Yemin ederim!" dedi Viv.

"Çünkü ben size her şeyi söylüyorum," diye ekledi Carm, gerçekten yaralı görünüyordu

"Videoya geri dönebilir miyiz?" dedi Viv.

Ava aniden Viv'in peri masalının en çok nefret ettiği kısmını hatırladı: *Tahta kalpli kız gerçeği nasıl örtbas edeceğini biliyormuş.*

Ava, "Geçen gece seni telefonda konuşurken duydum," diye patladı. "Birine onu özlediğini söyledin, Viv." *Ayrıca telefonunu da karıştırdım. H kim ve onu neden bir sır gibi saklıyorsun?*

Carm derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

Viv uzunca bir süre tereddüt etti. Sonra her zamanki *bir ayak üstünde 40 yalanın belini bükebilirim* tavrıyla, "Pekâlâ, biriyle tanıştım. Size söylemek istemedim çünkü çok büyük bir mesele değil ve biliyorum ki öğrenince meseleyi büyütecektiniz ve aslında... Zaten bitireceğim. Oldu mu?"

"Yalan mı söyledin?" Carm'ın yüzü düştü. "Yeminini bozdun mu yani?"

Ava göğsünde artan bir baskı hissetti. Bu baskı, Viv'in yalan söylemesinden mi yoksa yalan söylediği için korkunç bir duyguya kapılmasından mı kaynaklanıyordu, emin olamadı.

"Çocuklar," dedi Viv, "özür dilerim. Artık konuyu kapatabilir miyiz?"

Carm gözlerini neredeyse kapatana dek kıstı. "Bu sefer boş vereceğiz ama bir daha yalan söylersen..." Tehdidini bitirmesine gerek yoktu.

"Carm!" diye haykırdı Ava. "Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlısın?"

"Çünkü itiraf etti ve bu videoyu izlemeyi gerçekten istiyorum." Viv'e döndü. "Sevimli biri mi bari?"

"Bir dakika," dedi Ava, "H'den ayrılıp ayrılmaman umurumda değil ama neden en başından anlatmadın?"

Viv'in yüzü soldu. Ava ölümcül hatasını hemen fark etti.

"Sen telefonumu mu karıştırdın?"

Ava'nın savunma duvarı bir roketten daha hızlı bir şekilde yükseldi. "Yalan söylemiyor olsaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Telefonunu mu karıştırdın?" dedi Carm.

"Ciddi misin sen? Yalan söyleyen o."

"Bu konuyu bırakabilir miyiz artık?" Viv'in sesi, alışılmadık bir şekilde kontrolden çıkmak üzere olduğunu belli ediyordu.

"Durun!" diye bağırdı Carmen. "Viv, özür dile. Ava sen de özür dile. Hepimiz öpüşelim ve barışalım. Şimdi videoyu izleyebilir miyiz?"

İki özür ve bir yastık fırlatmanın ardından kız kardeşler konuyu kapatmayı kabul ettiler.

Viv çok hevesli bir şekilde filme geri döndü. "Senin için sahneyi hazırlamam gerektiğini unutmuşum," dedi. "Emmanuel dün

geceki tüm sunumu, sahnelerde mükemmel atmosferi yaratmak için müziğin -mesala korkutucu müzik- nasıl kullanıldığı üzerine yaptı."

Carm, "Dün gece, kurt kılığındaki iki adamın videosunu önce ürkütücü bir müzikle ağır çekimde gösterdi, ardından aynı sahneyi hafif komik bir müzikle oynattı. Müzik havayı tamamen değiştirdi. Anladın mı?"

İlk çekim, Granados kızlarının ağaçlardan sarkan avizeleri gördükleri anda başlıyordu. Fonda şüphe uyandıran hafif bir müzik vardı. Bu müzik sahneyi, sanki kız kardeşler eve gizlice giriyorlarmış gibi, heyecanlı bir casus filminden bir sahne gibi gösteriyordu.

Carm, "Oyunculuğa başlamalıyım," dedi.

Viv inledi. "Drama queen olmak seni oyuncu yapmaz."

Bir sonraki sahne, kameranın partideki kalabalığın içinde bir grup insanla konuşan Viv'e yaklaştığı sahneydi. Çekimin kendisi sıkıcıydı ama sonra müzik başladı yavaş bir kreşendo ile: sahnenin, sıkıcı parti sohbetlerinden çok bir defile gibi görünmesini sağlayan cilveli bir podyum müziği. Müzik tüm havayı değiştirmişti. Kız kardeşler gülmekten kırıldı.

Gülmek iyi hissettiriyordu.

Sırada Carmen, Donovan ve Taryn'in olduğu bir sahne vardı. Carm onlara yaklaşmış, açıkça kimsenin duymasını istemediği bir şey söylüyordu. Eşlik eden müzik, söylediği her neyse dünyadaki en üzücü şeymiş gibi görünmesini sağlayan ağır, kasvetli bir melodiydi.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Carm. "Bu çok iç karartıcı görünüyor ama size yemin ederim ki onlara bir fıkra anlatıyordum!"

Sonra sahne bitti. Ve şimdi ekrandaki tek şey buz pateni pistinin hareketsiz bir görüntüsüydü. Hiç ses yoktu, sadece sessizlik. Ava'nın midesi kasıldı.

Tek bir piyano tuş vuruşu. Sonra bir tane daha. Sonra kenara yapışmış Ava vardı. Nana ve Meda ile konuştuğu anı hatırladı ama tabii ki onlar kamerada görünmüyordu.

"O bere de nesi?" dedi Viv.

Kamera, Ava'yı izleyen Rion'a çevrildi. Yüzündeki o saçma gülümsemeye odaklandı. Ardından piyanonun yumuşak ritmini bastıran, Rion'ın sesi duyuldu. "Kendini bırak."

Sonra kar geldi. Döne döne dev taneler hâlinde gökten düşen kar.

Melodi yoğunlaştı, sahne Ava'nın Rion'a doğru hızla ilerlediği anda kesilene kadar artan bir panik havasına dönüştü. Ağır çekimde Rion'ın ayakları yerden kesildi. Bir sonraki görüntüde Ava diz çöküp onun üzerine eğilmiş, gömleğini tutuyor, uyanması için yalvarıyordu ve müzik daha da yükseliyordu. Ava tilki beresiyle komik görünüyordu.

Rion'ın gözleri yavaşça açıldı.

Ava'nın ifadesi yumuşadı ve gözlerindeki rahatlama, söyleyemediklerini söylüyordu.

Sahne karardı.

Bir tek köşedeki zaman işareti kaldı: 8.51.

Ava'nın tüm vücudu üşüdü. *Videonun uzunluğu bir tesadüf.* Sessizlikte Viv ve Carm başlarını yavaşça ona çevirdiler. "Gree?"

Ava, "Sayıları gördünüz mü?" diyerek konuyu saptırma girişiminde bulundu.

"Kızım..." dedi Carm, kız kardeşine doğru yavaşça başını sallayarak.

Daha fazla bir şey söylemelerine gerek yoktu. Ava onların ne düşündüklerini biliyordu çünkü o da aynı şeyi düşünüyordu. Bunu müziğe bağlamaya bile çalışmadı. Duygusal kreşendolar olmasa bile, Rion yerde yatarken, Ava kendi yüzündeki ifadeyi görmüştü. Ve Rion uyandığındaki mutlak rahatlamayı. Dışarıdan bakıldığında, acı verici bir şekilde açıktı her şey.

Duygular, bakmadığınızda büyür.

Viv'in alçak ve dikkatli sesi, sessizliği bozdu. "Çoktan âşık olmuşsun."

Ava bu sefer inkâr etmeye çalışmadı. "Ee, yani?"

"Vay be," dedi Carm, "hoşlandığın bir adamdan bir şey çalmak zorunda olman çok kötü."

Ava, "Tam bir pisliksin," dedi, Carmen'in vereceği tepkiyi umursamadan. Ama Carmen çıkışmak yerine gelip onu kucakladı. Uzun sürmeyen, nadir ve hassas bir andı. Carmen sırıtarak Ava'nın yüzüne baktı ve "Haklı olduğumu kabul et," dedi.

Viv, "İşte başlıyoruz," diye ekledi.

Ava'nın kalbi, göğsünü yakmakla tehdit eden kavurucu bir ateş topu gibiydi.

Kalbinin içindekileri aramalısın. Cevap orada.

Ve şimdi herkes onun zaten ne hissettiğini görebilirdi.

Ava güçlükle gözlerini kapatmıştı, tam o sırada yatak odasında ayak sesleri duydu. Gözlerini açınca, Carmen'i ay ışığının altında, yatağının kenarında otururken buldu. "Carm?" diye fısıldadı. "Bir sorun mu var?"

Carmen yorganı çekip, Ava'nın yanına kıvrılırken, "Ben de yalan söyledim," dedi.

"Ne?"

"Kızma, sadece... Ben Viv gibi ya da senin gibi değilim. Siz soğukkanlılığınızı korumakta çok iyisiniz ve ben her zaman gergin biriymişim gibi hissediyorum." Başını dirseğine yaslayarak Ava'ya döndü. "Siz ikiniz ne yapmak istediğinizi hep biliyordunuz, ya ben? Tanrım, hiçbir fikrim yok. Sanırım babam için çalışmak sorun değil ama ya dahası varsa? Mesela USC'ye gitmek istiyor muyum?"

Ava neredeyse sormaya korkuyordu. "Carm, ne konuda yalan söyledin?"

"Aslında, Nana'nın bana verdiği kutsama için mutluyum çünkü ben hep senin ve Viv'in benden çok daha akıllı olduğunuzu düşünmüştüm. Siz her şeyi ezberleyebiliyorsunuz."

"Bu bizim daha akıllı olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Biliyorum ve bunu şimdi anlıyorum ama sanırım zavallı beynim bu yeni hafıza şeyiyle aşırı oldu. Ve ben... farklı bir şey

yapmak istedim, kafamdaki her şeyi silmek için. Düşünmek zorunda kalmamak için, anlıyor musun?"

Ava gergin bir şekilde doğrulup, "Artık daha fazla çalışmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Öyle değil," dedi Carm. "Ben... Ben bir at terapisi tanıtımı gördüm. Terapötik binicilik gibi bir şey, oraya gittim ve gerçekten hoşuma gitti. Atlarla birlikteyken başka hiçbir şey düşünmüyorum. İki haftadır gidiyorum ve şimdiden endişeli, kaygılı hissetmiyorum veya kendimden şüphe duymuyorum."

Ava oturmuyor olsaydı düşebilirdi. Carm? Bir at üzerinde? Tüylü veya kürklü her şeye alerjisi vardı. Bir köpeklerinin olmamasının tek nedeni buydu.

"Ya alerjin?"

"Artık beni rahatsız etmiyor." Kolunu Ava'ya dolayıp iç çekti. "Her neyse, sana anlatana kadar uyuyamadım. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. İyi geceler."

Ava, Carm'ın saçını okşayıp, uyumasını izledi. Carm her zaman o kadar kontrollü olmuş, kendine o kadar güvenmişti ki Ava hiçbir zaman onun kalbinde de bir zayıflık veya boş bir nokta olduğunu düşünmemişti.

"İyi geceler," diye fısıldadı Ava. Sonra kendini bir rüyanın içinde buldu. Karanlık bir orman tarafından yutuluyordu.

Rüzgârda sallanan dallara asılı eski kameralar.

Kalın siyah ağaçlar kapanarak onu boğuyordu. Tüm ağaçlara isimler kazınmıştı: *Edwin ve Ellie. Caroline ve Raul. Ava ve Rion.*

Göğsüne saplanan sivri bir dal, kalbine ulaştı. Sessiz, ızdırap verici bir çığlık atmak için ağzını açtı.

Ağaçların arasından annesinin sesi yankılandı. *Kalbe güven olmaz.*

Rion on üzerinden dokuz kategorisinde biri değildi. Elbette değildi.

Geri aramadı. Ama sonunda, iki gün sonra, Ava'nın aramalarından birine cevap verdi.

"Her şey yolunda mı?" Ava'nın ağzından çıkan ilk cümle buydu çünkü ne söyleyeceğinden ya da aralarındaki kilometrelerce uzanan tuhaflığı nasıl bitireceğinden emin değildi. "Öylece gittin ve..."

"Evet, şey..." Sanki düşüncelerini topluyor ya da yalanını oluşturuyormuş gibi sustu. "Meşguldüm. Şey, şimdi gitmem gerek ama konuşabileceğim bir zamanda seni arayacağım."

Ava, *bu ne anlama geliyor ve neden bu kadar mesafelisin* diyecek gibi olsa da öfkesi ve gururu buna izin vermedi.

Sonraki üç gün boyunca Melekler Şehri'ne[75] sefil bir yağmur yağdı. Ava'ya son günün hızla yaklaştığını, önünde sadece üç gün kaldığını hatırlatan bir tür kehanet gibi. Çaresizce Nana'yı çağırmak istedi ama hayaletin ve azizin elde etmekte olduğu herhangi bir ivmeyi bozmak istemediğinden kendini tuttu. Ama büyükannesini özlemişti; sesini, gülümsemesini ve hayattan bile daha büyük olan o müthiş kişiliğini özlemişti.

75 Melekler Şehri (*İng.* The City of Angels), Los Angeles. -ed.n.

Ava masanın üzerindeki bir yığın kâğıdı düzeltti ve derin bir nefes aldı. Mesaisini ikiye katlamış, mevcut gerçekliği yokmuş gibi davranmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bir düzineden fazla makalenin editörlüğünü yapmış, Corbin'e sosyal medya gönderilerinde yardım etmiş, eline geçen her şeyi dosyalamış ve masasını üç kez düzenlemişti. Bu zihin uyuşturma çalışması, Corbin veya Anmol ona neyin yanlış olduğunu sorana ve yaralar yeniden açılana dek bir süreliğine faydalı oldu.

Nana olmadan yaşamak böyle bir şey olacak, üstelik o zaman onu çağırma şansım da olmayacak.

Sonra Ava'nın aklına daha sefil bir düşünce geldi.

Nana'yı kaybetmek acı verici olacak ama kendisine eşlik eden tek bir hatırası olmadan amaçsızca ortalıkta dolaştığını bilmek milyonlarca kat daha kötü olacak.

Ava'nın içine ani bir karanlık kök saldı ve bu sırada yağmur durdu. Bu karanlık, gururundan ya da egosundan daha derindi. Rion'ın onunla görüşmek istememesinin nedeni artık önemli değildi. Oturup bir saniye daha bekleme niyeti yoktu.

Maggie's Orchard'ı Google haritalarda bulması kolay oldu. Hatta portakal hasadı için halka açık saatleri gösteren bir internet sitesi bile vardı: her gün, öğleden sonra 1'le 5 arası.

Saat daha 4'ü 10 geçiyordu, yani Ava şimdi yola çıksa 5'ten önce orada olabilirdi. Hayalindeki çiftliğin doğru olduğuna dair herhangi bir kanıt arayarak siteyi çabucak taradı, ancak bulabildiği tek görüntü, çiçek açmış yüzlerce portakal ağacının güneşli bir havada kuşbakışı çekilmiş fotoğrafıydı.

"Bu da ne?" diye sordu Anmol, omzunun üzerinden bakarak.

"Araştırma."

"Şu *Evlen Benimle* pankartlı adamla mı ilgili?"

"Pek sayılmaz. Ama başka bir adamla ilgili."

Anmol takdirle gülümsedi. "Bu adamı seviyor muyuz peki?"

"Gününe bağlı."

Ava eşyalarını topladıktan sonra Carm ve Viv'e bir mesaj gönderdi: *"Beklemekten bıktım. Şimdi çiftliğe gidiyorum."*

Ava dışarı çıkmak üzereyken, Grant onu ofisinin önünde durdurdu. "Yarın seni burada görmek istemiyorum." Sesi düşünceli ve nazikti.

Ava başıyla onayladı.

"Ne yaptığını biliyor ve anlıyorum ama ailenle vakit geçirip dinlenmeye ihtiyacın var."

Hayır, bilmiyorsun. "Tamam."

"Bu arada sormak istediğim bir şey vardı. Şu *Evlen Benimle* fotoğrafıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Fotoğrafçıyı buldum ama sonuç çıkmaz sokak." Gülümseme sanılabilecek bir şekilde dudaklarını büktü.

"Pekâlâ, sanırım hayatın çözülmemiş gizemlerinden biri olarak kabul edilecek."

Ama Ava çözülmemiş *her şeyden* nefret ederdi.

Ava çıkmak üzere arkasını döndüğünde, Grant, "Bir dakika," dedi. Elinde gevşekçe sallanan beyaz bir kese kâğıdıyla öylece duruyordu. "Yazı işleri toplantısı için elmalı kek getirmiştim. İster misin?"

Ava'nın çizgi film benliği, abartılı bir şekilde dönüp iki kez baktı ve "Ne?" dedi. Grant asla yiyecek getirmezdi, hele bir kese taze kek hiç getirmezdi. Ve kesinlikle Ava'ya bir kalem veya zımba dışında hiçbir şey sunmazdı.

Ava, "Bayat mı, zehirli mi yoksa başka bir şey mi?" diye şaka yaptı. Ama tam da şaka sayılmazdı.

Grant güldü. "Sokaktaki şu fırından aldım. Taze ve gerçekten çok iyi."

Grant'in bir fırında sırada durup kek seçtiği düşüncesi, Ava'nın göğsünde bir homurdanma olarak çıkan bir kahkahayı serbest bıraktı. Patronunun ona neden bu kadar iyi davrandığını merak ederek, "Tamam, alayım, teşekkürler," dedi ve ikramı aldı.

Neyse ki trafik de azdı ve San Fernando Vadisi'ne yolculuk rahat bir otuz dakika sürdü. Rion'a söyleyeceklerinin provasını yapmak için yeterli zaman:

Selam, kendini komik bir kamera çekiminde görmek ister misin?

Selam, çiftliği görmeye gelebileceğimi söylemiştin. Sürpriz!

Selam, kulağa delice geliyor ama sende benim kutsamam var ve onu almadan buradan gitmeyeceğim.

Selam, seni öpmem sorun olur mu?

"Maggie's Orchard" tabelasını görmemeye imkân yoktu: Bir reklam panosu büyüklüğündeydi ve üzerindeki büyük yeşil ok, portakal ağaçlarıyla çevrili toprak bir yolu gösteriyordu. Slogan şöyleydi: *Mutluluğa giden yolu takip edin.*

Ava yola döndü.

Ağaçların arasından sızan güneş ışınları, Ava'yı mavi gökyüzünden koruyordu. Temiz, keskin kokuyu içine çekmek için penceresini indirdi ve üzerine beklenmedik bir sükûnet çöktü.

Kısa süre sonra, plakası farklı bir eyaletten olan birkaç arabanın sıralandığı toprak bir alana ulaştı. Arazinin kenarında, beyaz boyası dökülen, yıpranmış, büyük bir ambar vardı. Doğrudan Country tarzında bir şarkıdan fırlamış gibiydi. Kapıları ardına kadar açıktı. Ava eski yapının bir tür dükkâna dönüştürülmüş olduğunu anlayabiliyordu. Sepetler taşıyan, fotoğraflar çeken, portakal dilimleri yiyen insanlar dolaşıyordu ortalıkta.

Telefonu bipledi. Ablalarından mesajlar.

Viv: Plan hakkında konuşmalıyız.

Carm: Zaten plan BU. Haydi göreyim seni.

Ava park ettikten sonra Jeep'inden indi ve kümelenmiş bulutları yarıp geçmekte olan güneşe karşı gözlerini korudu. Rion'ı arayarak etrafa bakındı. Tanrım, burası gerçekten çok güzeldi; gölgeli, yeşil ve sakin.

Daha on adım atmamıştı ki olduğu yerde kalakaldı.

İşte oradaydı.

Ahırdan çıkıyordu. Yanında minyon, sarışın bir kızla. Ellerini abartılı şekilde hareket ettirerek konuşuyordu. Rion'ın başı eğildi, omuzları sanki onun her kelimesini dinliyormuş gibi öne doğru kıvrılmıştı.

Ava öylece durdu. Yüzüne bir hararet hücum etti.

Bacaklarının hareket etmesini, onu arabasına geri götürmesini istedi ama tek yapabildiği öylece bakmaktı.

Rion ve muhtemelen Shelby olan kız, birkaç kelime daha ettiler, sonra Rion uzanıp ona sarıldı. Gerçek bir kucaklama, insanın değer verdiği birine sarılması gibi.

Ava parmaklarını avuçlarına batırdığının farkında değildi çünkü farkında olduğu tek şey *büyük bir hata yaptım* düşüncesiydi.

Rion'a görünmeden, kendini tamamen aşağılanmış hissetmeden önce gitmek üzere döndü ama temiz bir kaçış yapacakken, sarkık kulaklı ve sırtında üç büyük beyaz benek olan sırık gibi siyah bir köpeğe takıldı. Ava, acınası bir ses çıkararak yere düştü.

Tres.

Evet, Tres, Ava'nın hayal ettiği gibi bir golden veya bir labrador değildi. Coşkulu köpek, Ava'yı kokluyor, yalıyor, sonra bir daha yalıyor ve bir daha kokluyordu; bir aşağı bir yukarı zıplayıp duruyordu. Ava ayağa fırladı, üzerini silkeledi ve köpeğin etrafından dolanmaya çalıştı, ne var ki Tres buna izin vermedi. *Oynamak ister misin? Ödülüm nerede?* dercesine oyuncu bir tonda havlamaya başladı.

"Ava?" Rion'ın sesi arazi boyunca bir füze gibi yayılırken, Ava, çizgi film karakteri benliğinin olduğu yerde alev aldığını hayal etti.

Yavaşça arkasını döndü. Rion, sanki geçen hafta boyunca Ava'yı hiç arayıp sormamış olan kendisi değilmiş gibi koşa koşa geliyordu. Saçları sinir bozucu bir sevimlilikle alnına dökülmüştü.

Ve Ava'ya ulaşıp hemen önünde durduğunda, ona zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Hey," dedi, "burada ne yapıyorsun?" Sesinde yargılama yoktu, sadece şaşkınlık vardı. Tres, Ava'nın yanıtını beklerken, tüylü çenesini koca patilerine dayayıp Rion'ın ayaklarının dibine uzanmıştı.

"Şey... Ben..." Sesi kısıldı. *Hayır!* Buraya lafı uzatmaya veya dolandırmaya gelmemişti. *Nana'yı düşün!* "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Rion başını sallıyordu, çenesi kasılmıştı. "Evet, üzgünüm, ben..." Ensesini ovuşturdu ve uzunca iç çekti. "Karmaşık."

Ava'yı yeni bir cesaret sardı. "Bir kız arkadaşın mı var?"

Rion'ın siyah kaşları kalktı ve alnı kırıştı. "Ne?"

Ava'nın bakışları, Shelby'nin az önce bulunduğu ahıra kaydı. Ava'nın bakışlarını izleyen Rion, "Shelby?" dedi.

Ava, bu adın Rion'ın dudaklarından çıkmasından nefret ediyordu. Ama hissettiği davetsiz kıskançlıktan daha çok nefret ediyordu.

Rion gülümsedi, ağzını kulaklarına vardıran gerçek bir gülümseme. Ve sonra... Hiçbir şey demedi.

"Komik bir şey mi var?" Her geçen dakika daha da sinirlenen Ava, kazağının uçlarını çekiştirdi.

Tres aniden doğruldu, sızlandı ve sonra sanki o da merak ediyormuş gibi çikolata rengi iri gözlerini Rion'a çevirdi.

"Hımm, o benim kız arkadaşım değil," dedi Rion, sırıtmaya devam ederken. "Aslında yirmi beş yaşında ve ablam gibi."

Ava'nın kalbi biraz olsun yumuşadı ama sonra taştan bir kaleye dönüşerek Rion'ın sözlerini tıkadı. *Ya kızını korumak için yalan söylüyorsa?*

Eğer öyleyse, Ava gerçeği öğrenirdi. "Geçen gece seni arayınca ve sen de apar topar çıkınca, ben de düşündüm ki..."

Alt metin: *O kız kim?*

Rion tereddüt etti, ağaçların arasından baktı ve gayriihtiyari Tres'in başını sevdi. "Aslında son üç yıldır büyükbabamın özel hemşiresi."

Hemşire mi? Az öne hemşire mi dedi? Ava'nın yüzü daha kaç ton kızarabilirdi?

Rion, "O gece evinizden ayrıldım çünkü Shelby arayıp büyükbabamın kemoterapi tedavisinden sonra çok hastalandığını söyledi," diye açıkladı. "Aslında burada kalmam gerekiyordu ama seninle partiye gitmeyi çok istiyordum. Gittiğim için kendimi suçlu hissettim ve çok korktum."

Büyükbabası kanser mi? Ava kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissetti. "Aman Tanrım, çok üzüldüm. Şimdi iyi mi peki?"

"Evet ama birkaç gündür hastanedeydi. Dün gece eve geldi."

Ava, *neden bana söylemedin?* demekten kaçınarak, "Daha iyi olmasına sevindim. Keşke bilseydim, seni rahatsız etmezdim," dedi.

"Sana söylemek istedim. Ama o..." Rion sinsice etrafa bakındı. "Sır tutabilir misin?"

Ava başıyla onayladı.

"Hasta olduğunu kimseye söylemememiz için bize söz verdirdi. Bunun onu zayıf gösterdiğini... ve müşterilerimizin paniğe kapılıp işlerini başka yerlere taşıyacaklarını düşünüyor. Söylentiler oldukça hızlı yayılır. Neyse, ona verdiğim sözü bozamazdım. Ayrıca seni gerçekten arayacaktım ama sonrasında çok meşguldüm ve..." Keskin bir nefes verdi ve başını iki yana salladıktan sonra, "Hepsi saçmalık," dedi. "Aramadım. Tek konuşmamızı kısa tuttum çünkü sana yalan söylemek istemedim. Senin bir sürü soru soracağını biliyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum."

Ava göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. İnsanların bu kadar açık sözlü olmalarına alışık değildi. İnsanlar genelde dış görünüşlerini yönetir, kıçlarını kollar ve anlamsız anlatılar kurarlardı.

"Anlıyorum," dedi Ava. İçinde bulunduğu durumu anlamıştı. Bir sırrın değerini, ağırlığını ve yükünü biliyordu. "Ve

endişelenmene gerek yok. Kimseye kanser olmasıyla ilgili bir şey söylemeyeceğim."

"Peki," diye söze başladı Rion, konunun değişmek üzere olduğunu anlatan bir sırıtışla. "Gerçekten onun benim kız arkadaşım olduğunu mu düşündün?"

Tres homurdandı. Arabalar park yerinden çıkıyordu. Ahır kapıları kapanıyordu. Ve Ava'nın kalbi aniden hızlanmaya başlamıştı.

"Öyle bir şey." Eğildi ve Rion'a bakmamak için Tres'in boynunu sevdi. İki saniye önce, Rion'ın samimiyetinin canlandırıcı olduğunu düşünmüştü ama şimdi onu bir tabuta tıkıp kapağını çivilemek istiyordu.

"İyi de, bir kız arkadaşım olsaydı neden seninle çıkayım ki?"

"Nereden bileyim? Yani, şey gibi..."

Rion boğazını temizledi, Ava'nın gözlerine bakmak için neredeyse kafasını tutup kendine çevirecekti. Sonunda Ava ona baktığında, Rion kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Kıskandın mı, Dokuz?"

"Ne?! Hayır!"

"Tres, sen ne düşünüyorsun?"

Tres keskin bir havlama ile yanıt verdi. *Hain.*

Rion başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Tres, Ava'nın bacağına sürtünüp boynunu okşatmak için âdeta yalvardı. Ava'nın göğsü bir sıcaklıkla karıncalanıyordu. Rion güldü. "Seni sevdi. Ama sana söylemiştim, bir ödül maması getirmeliydin."

Tuhaflıktan uzaklaşmak adına bir bahane bulduğu için rahatlayan Ava, Jeep'ine gitti. Geri dönerken, "Kek sever mi?" diye sordu.

Rion cevap veremeden, Tres çoktan arka ayakları üzerinde durmuş, ödül için sızlanıyordu. Ava eğildi, Tres'in kulağına bir şeyler

fısıldadı ve ardından köpeğin ağzına bir parça kek attı. Tres, keki üç çiğneme ve bir yutkunmayla midesine indirdi.

Rion, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

Elindeki kırıntıları yere silkeleyen Ava tek omzunu kaldırıp indirdi. "Kızlar arasında bir sır."

"Ha! Peki. Çiftliği görmek ister misin?" dedi Rion, Tres önlerinde koşarken.

Ava başıyla onaylayıp, "Önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

Ailemde kutsama ile beceri aktarma gibi bir yetenek var ve benim kutsamam sende. Pazardaki karşılaşmamız bir tesadüf değildi. Bunca zamandır seni kandırıyorum. Seni öpebilir miyim?

"Ava?"

Rion'ın sesi Ava'yı âna çekti.

"Evet?"

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söyledin."

Ava, bir şüphe ve kafa karışıklığı ormanında dolaşırken kaybolmuş hissetti kendini. Doğru kelimeler nelerdi? Peki ya doğru yol? Aklı başka bir şey söylerken, kalbi başka bir şey söylüyordu.

Kalbe güven olmaz.

"Belki de önce bana çiftliği gezdirebilirsin." Ava korkmuştu. "Çok güzel. Büyüklüğü ne kadar?"

"Yalnızca yirmi dönüm. Hadi."

Ahıra doğru yürürlerken, Ava izlendiği hissine kapıldı birden. Ama arazi boştu. Tüm müşteriler gitmişti. Ahırdan uzun boylu biri çıktı. Achilles. Gözleri onu içine çekti.

Sonra ağzı, midesini bulandıran bir sırıtışla kıvrıldı.

Tres önlerinde zıplıyor, bir yandan da sanki dünyada hiçbir şey yanlış gidemezmiş gibi kuyruğunu sallıyordu.

Ama Achilles'in gülümsemesi her şeyin yanlış olduğunu haykırıyordu.

Ava sonunda, "Selam," demeyi başardı, rahat kalmayı umarak.

Achilles ona yarım bir baş sallamayla karşılık verdikten sonra dikkatini kardeşine yöneltti. "Onun burada ne işi var?"

Rion'ın ifadesi sertti. "İşini tamamlamış olman gerekmiyor muydu?"

"Kötü zamanlama, kardeşim."

İki kardeş, önce kimin bocalayacağını görmek için cevapsız sorulardan oluşan bir tenis maçı yapıyordu sanki. Sesleri inanılmaz derecede aynıydı. Ve onları bu şekilde yan yana gören Ava, benzerliklerinin ne kadar çarpıcı olduğuna hayret etti. Ama sadece fiziksel anlamda. Achilles, Ava'ya gerçek gibi görünmeye çalışan sahte bir Gucci'yi hatırlatıyordu. Gerçek gibi görünüyordu ama yalnızca uzman bir göz en küçük ayrıntılardaki sahteliği anlayabilirdi.

"Geleceğimden haberi bile yoktu," dedi Ava, sesinin gergin çıkmasına neden olan gönülsüz bir kahkahayla.

"Sorun yok," dedi Rion, kardeşinin etrafından dolanmak için Ava'nın elini tutarak.

Achilles, yana bir adım atarak önlerini kapattı. "Onu eve götürme yeter."

Rion, Ava'nın elini sıkarken, Ava, Achilles'e *sen tam bir pisliksin* dememek için kendini zor tuttu. Rion da sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonunda soğukkanlılığını korudu ve Achilles'e başka bir şey demeden Ava'yı alıp götürdü.

"Neydi şimdi bu?" diye sordu Ava. Achilles'in hâlâ arkalarından baktığını hissederek.

İçinden bir ses, *plan bu değil!* diye bağırıyordu. Kontrolü ele alması, Carm'ın teorisini test etmek için Rion'ı öpmesi gerekiyordu. Ah! Hayal kurmakta çok cesurdu ama Rion'ın bu şekilde elini tutmasıyla, burada -bedensel olarak burada- olmak onu sersemletmişti.

Aptalca bir öpücük sadece, demişti Carmen. Ama Ava'ya daha çok her şeyi mahvedebilecekmiş gibi geliyordu.

"Sadece kızgın," dedi Rion, "çünkü senin hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Bunun ne önemi var ki?"

Rion ahırın arkasında durdu, burada park hâlinde bir ATV vardı. "Bak, Achilles ve benim zor bir geçmişimiz oldu. Her şeyi benim aldığımı, kendisinin ise hiçbir şeyinin olmadığını düşünüyor ve mutlu olmamı hazmedemiyor... Beni mutlu ettiğin için sinirleniyor."

Sen de beni mutlu ediyorsun sözleri, Ava'nın dudaklarının kenarına oturdu. Ama kalbi bu kelimeleri kendi içinde tuttuğundan, sözcükler ağzından dökülmedi. Kendini, aldatan koca bir pislikmiş gibi hissetti.

Rion, Ava'nın elini sıkıp ona yandan bir bakış attı. "Harika bir şey görmek ister misin?"

"Bir hikâye ağacı daha mı?"

"Peki, o kadar havalı bir şey değil." Rion ATV'ye atladı. Ava baktı.

Omzunun üzerinden ona bakarak gelişigüzel bir şekilde, "Yol, yürümek için fazla uzun, o yüzden binmeyi tercih edebilirsin," dedi.

Ava koltuğa oturup ellerini iki yanında gevşek bir şekilde sakıttı. En azından Rion gülerek motoru çalıştırana ve neredeyse bağırarak, "Muhtemelen tutunman gerekecek, Dokuz," diyene kadar.

ATV öne doğru yalpaladı. Ava içgüdüsel olarak kollarını Rion'ın beline dolayıp sıkıca tutundu. Rion, ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla meyve bahçesinin içinden geçti hızla. Ava bunu sadece eğlenmek için yaptığını biliyordu çünkü dümdüz gidebilecekleri bir yol da vardı.

Ava, onun cesaretine meydan okuyarak, "Daha hızlı gitmiyor mu?" diye bağırdı.

Rion'ın vücudu bir kahkahayla sarsıldı. Sonra gaza yüklendi. Motor kükreyerek ağaçlara doğru hızlandı ve Rion bir ağaca çarpmamak için direksiyonu son saniyede önce sağa sonra sola kırdı.

Ava gülerek Rion'a sokuldu. Rion, taze pamuk ve narenciye kokuyordu.

Gözlerini kapattı Ava, sadece bir saniyeliğine. Her şey normalmiş gibi davranmak istiyordu; üç tekerlekli aracında üzerinde, inanılmaz derecede sevimli, fazla açık yürekli, hep içten gülen ve tek bir sahtelik belirtisi taşımayan bir çocukla, yemyeşil bir meyve bahçesinden geçtiğini hissetmek, ânı yaşamak istiyordu.

Ona âşık olman gerekmiyordu.

Bir dakika sonra Rion yavaşlayarak Ava'yı aniden gerçeğe döndürdü. Meyve bahçesinin kenarına gelmişlerdi, burada düz çatılı küçük bir gri ev vardı.

Rion motoru durdurdu ve birlikte aşağı atladılar. Rion fısıldayarak, "Eğlenceliydi, değil mi?" dedi.

Rüzgârda savrulan saçlarını düzelten Ava nefesini tuttu ve başıyla onayladı. "Dönüşte ben kullanmalıyım."

"Ah, öyle mi? Bu da bir başka yarışma mı olacak?"

Gülümseyerek ve anlamlı bir omuz silkmeyle küçük eve baktı. "Burası neresi?"

Rion, üzerinde "Uzak Durun" yazan bir tabela bulunan yarı çürümüş ön kapıya götürdü Ava'yı. Ava duraksadı, etrafına bakındı. "Burada bulunmamız doğru mu?"

"Ah, tabelayı mı diyorsun?" Rion tabelayı işaret etti. "Evet, onu on iki yaşındayken ben astım. Burası benim ve arkadaşlarım için bir süper kahraman eviydi."

Ava'nın dudaklarında bir gülümseme oynadı. "Süper kahraman mı?"

"Bana sakın *Wonder Woman*, *Superman* ya da başka bir süper kahraman gibi davranmadık deme."

"Ben daha çok deniz kızlarına ilgi duyuyordum. Peki sen kim oluyordun? Dur tahmin edeyim..." Ava şakağına hafifçe vurarak düşünür gibi yaptı. Parmaklarını şaklattı. "*Spider Man.*"

"Şşş... *Green Lantern!* Şu yüzük mü? Evrendeki her şeyi kontrol etmeliyim."

Evin içindeki aşınmış ahşap zeminli tek odada kamuflaj desenli bir battaniyeyle yarı örtülü bir kanepe ve bir atıştırmalık buzdolabı vardı. Tozlu tek pencereden içeriye ışık süzülüyordu.

"Eski bir çiftçi eviydi," dedi Rion, Ava'nın etrafa bakabilmesi için geride durarak.

Pencerenin yanında, küçük bir platforma çıkan ahşap bir merdiven vardı. Ava, "Orada ne var?" diye sordu ama merdiveni tutmuş, tepeye tırmanmaya koyulmuştu bile. Burası, aşağıdan farklı olarak, düzenliydi. Sadece birkaç puf vardı. Duvarlar mesajlar ve imzalarla doluydu. Ava düzlüğe çıktı ve tavana çarpmamak için kafasını eğdi.

"*Matt buradaydı 2009*"

"*En büyük Tigers!*"

"*Kızlar giremez.*" (Üzerinde koca bir çarpı işaretiyle.)

Roket, spor araba, futbol ve şimşek çizimleri, sayısız imza ile Green Lantern, Batman ve Spider-Man'in, üç başlı, üç kollu veya üç gözlü, komik görünüşlü canavarlara karşı mücadele ettiği bir savaş sahnesi vardı.

Ava, kendini duvara o kadar kaptırmıştı ki bir pufun üzerine atlayan Rion'ın yaklaştığını o âna kadar duymadı. "Geçen sene burayı boyadım ama bu duvarı hiçbir şekilde boyamadım. Anısı olan şeyler gibi, anlarsın ya."

Ava, duygusallıktan yana olan ya da geçmişten hatıralar saklayan biri değildi. Önünde böylesine muazzam bir gelecek varken neden öyle olsundu ki? "Gerçekten harika," dediği anda ortasına ok saplanmış bir kalbe denk geldi: "*Katie ve Rion, sonsuza dek gerçek aşk. 2017*"

"Daima gerçek aşk, ha?" diye alay etti Ava.

Rion neşeyle kalbe bakarak çenesini ovuşturdu. "*İki hafta*, on üç yaşındayken "sonsuza dek" demektir, tamam mı?"

O âna kadar Ava sağındaki orantısız masayı fark etmemişti. Üzerinde çerçeveli bir fotoğraf vardı.

"Annemle babam," dedi Rion, Ava'nın bakışlarını takip ederek. "Bu da onların en sevdiğim fotoğrafı." Ava nedenini anlayabiliyordu. Lucy ve Charlie Brown kılığındaki çift, hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlarmış gibi kameraya kocaman gülümsüyorlardı. Rion, kahverengi gözleri, koca gülümsemesi ve gür saçlarıyla kesinlikle annesine benziyordu.

Ava, "Annene benziyorsun," dedi.

"Achilles onlarla ilgili tüm anılardan nefret ediyor, o yüzden bu fotoğrafı burada tutuyorum."

Ava diğer pufa oturdu. "Achilles'in sorunu ne? Neden hep... öfkeli? Meyve bahçesiyle ilgili bir şey mi yani?"

"Uzun hikâye."

"Ve benim hikâyeleri ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Rion tereddüt etti, Ava'nın yüzünü o kadar uzun süre inceledi ki utanmaya başladı. "Sende ne var böyle?"

Bu hileli bir soru muydu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum... Sadece kolay geliyor... Güven duyuyorum falan."

Ava kendini hasta gibi hissetti. *Güven duyulacak biri değilim,* diye bağırmak istedi.

"Seninle ilgili sevdiğim üçüncü şey de bu."

"Ah, öyle mi?"

"Yani, bir numara kesinlikle gülüşündü."

Kalbi kontrolsüz bir şekilde atmaya başlayan Ava, normal bir insan gibi nefes almakta zorlandı. "Ya iki numara?"

Rion tereddüt etti. "Biraz sakarsın," dedi. "Çok sevimli."

"Sakar değilim."

"Aslında iki numara bu değildi. Neyse, sıra sende."

"Ne?" Ava zaman kazanmak için safı oynadı.

"Evet, sende birinci sırada neyi sevdiğimi söyledim."

"Şey... hım..."

"Fazla düşünme, Dokuz."

"İyi, peki. Kendinden emin, kendinle barışık olman hoşuma gidiyor." Sonra, öyle bakmayı bırakması için hızla öne atılıp, "Neden bu sorudan kaçındığını düşünüyorum?" diye sordu.

"Hangi soru?"

"Achilles'in neden bu kadar öfkeli olduğu sorusu."

Rion onun bakışlarını yakaladı, gözlerini inceledi. Söylemek istediği her neyse, sanki taşıyamayacağını kadar ağırmış gibi omuzları sarktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Ava merakına rağmen içinde bir korku dalgası hissetti. "Evet."

"Annemle babamın ölmesi benim suçum."

33. Bölüm

Odadaki tüm hava çekilmişti.

"Rion..." Ava ne söyleyeceğinden emin değildi. Ne deseydi, *bu doğru olamaz!* mı? "Neden öyle dedin?"

"Öldükleri gece... Arkadaşlarımla birlikte gerçek süper kahramanlar gibi perili, terk edilmiş bir depoya gitmek gibi gerçekten sıra dışı bir fikrimiz vardı, o gece evden gizlice çıktım." Elleri titriyordu. Ava ona *başka bir şey söylemene gerek yok* demek istedi ama Rion *ihtiyaç* duyduğu üzere devam etti: "Arkadaşımın ablası bizi oraya götürdü." Gergin bir kahkaha attı. "Kamp kuracak, hayaletleri bulacak ve şimdi hatırlamadığım başka bir sürü aptalca şey yapacaktık. Achilles gitmememi söyledi. Ama dinlemedim."

Ava nefesini tuttu. Sıcak gözyaşları aktı gözlerinden. Rion bakışlarını ondan kaçırıp yere sabitledi. "Annem ve babam beni yatakta bulamayınca, Achilles'e nerede olduğumu söyletmişler. Bunun üzerine beni aramaya geldiler. Eve dönerken..." Sesi tutuldu. Boğazını temizleyip, "Sarhoş bir sürücü..." dedi.

Ava yavaşça nefes alarak Rion'a da nefes alması için zaman tanıdı. *Tanrım, bu kadar trajik bir şeyi nasıl atlatabilmişti?* "Gerçekten üzgünüm," dedi Ava, sessizce. "Ama bu senin hatan değil."

"Ben hiçbirini hatırlamıyorum." Rion omuz silkti, gözleri yere sabitlenmişti. O hareketsiz anda, Ava'nın tek yapmak istediği,

kollarını ona dolamaktı. "Ama Achilles? O hep beni suçladı. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de kendimi suçladım."

Ava oturduğu yerden kalkıp onun önünde diz çöktü. Söyleyecek doğru kelimeyi aradı ama aklına gelen tek şey, gerçekti. "Ben de annemin gitmesinden kendimi sorumlu tutardım. Ben yedi yaşındayken annem bizi terk edip gitti ve ben *daha iyi, daha kibar, daha şöyle, daha böyle olsaydım, o zaman kalırdı* diye düşünürdüm." Sadece bu kelimeleri söylemek bile yanaklarından aşağı gözyaşlarının süzülmesine neden oldu. "Kontrol edemediğimiz şeyler için kendimizi suçlayamayız. Bilemezdin..."

Rion'ın gözleri anlayışla doldu. "Annenle ilgili bu konuyu bilmiyordum."

Ava başını sallayıp odanın köşesindeki tozlu lambaya baktı. "Elijah dışında kimseye söylememiştim."

"Üzüldüm." Rion'ın sesi yumuşak ve dikkatliydi. "Onu o zamandan sonra gördün mü?"

Bakışlarını şimdi ona çeviren Ava başını iki yana salladı ve "O senin hatan değildi, Rion. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Sen biliyor musun?"

Sadece üç kelimeden oluşan bu kısacık soru, on yıllık bir utanç ve hasretin ağırlığını taşıyordu. Ava yavaşça nefes aldı. "Evet."

"Peki." Rion dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Ben de."

"Belki sonunda... Achilles de o noktaya varır."

Rion ayağa kalkıp odanın diğer tarafına yürüdü. "Kızgın olmasının tek nedeni bu değil."

Aman Tanrım, dahası da mı vardı?

"Gelecek ay Achilles ve ben on sekiz yaşına gireceğiz. Annemle babamın isteğine göre, o zaman büyükbabamız ebeveynlerimizin eşyalarını sakladığı depoya girmemize izin verecekti. Ama çok hasta olduğu için birkaç hafta erken girmemize izin verdi. Her neyse, çok boktandı, her şeyin yeniden gündeme gelmesine neden

oldu. Achilles ve ben depodaki sanat eserlerinden eski kitaplara kadar her şey için kavga ettik. Sonra Mickey Mantle imzalı bir beyzbol topu bulduk. Babama da kendi babası vermişti bu topu, babam da çok sevmişti. Salonda vitrinde sergilerdi." Anılar, yüzünde sıcak bir gülümseme oluşturdu. Bir keresinde oynamamıza izin vermişti. Hatta, *Çocuklar, topun içindeki sihri hissediyor musunuz? Mantle'ın ruhu hâlâ orada, duyuyor musunuz?* gibi şeyler söylemişti. Her neyse, Achilles topu istiyordu. Nedenini bilmesem de ona topun ikimize ait olduğunu söyledim. Ama aslında ona vermeliydim, değil mi?"

Ava onun aslında soru sormadığını biliyordu, bu yüzden sessiz kalıp, devam etmesini bekledi. "Sinirlendim ve ona ne istiyorsa hepsini alabileceğini söyledim. O ise bana istediği tek bir şey olduğunu, ona da asla sahip olamayacağını söyledi."

"Annenizle babanızın hayata dönmesi," dedi Ava, sessizce.

Rion yavaş bir nefes aldı ve Ava'ya döndü. "Bunun eski yaraları açtığını söyleyebiliriz sanırım. Bir de son zamanlarda gerçekten kötü bir ayrılık yaşadı ve benim seninle tanıştıktan sonra mutlu olduğumu gördüğünde... bilmiyorum... işler karışıverdi ve benim umursamaz olduğumu düşündü."

Ava, Achilles'in bir pislik olduğunu düşünüyordu ama artık eylemlerinin acı ve ızdıraptan kaynaklandığını biliyordu. Ayağa kalktı. "Rion, o senin kardeşin. Sahip olduğun tek şey."

Rion neşeyle ellerini çırptı. "Neyse, seni buraya tüm bu kasvet için getirmedim. Bana söyleyeceğin bir şey olduğunu söylemiştin?"

Ava'nın bu konuşmayı bir öpücükle veya gerçekle devam ettirmesine imkân yoktu. Sahte bir gülümseme takındı. "Ah, önemli bir şey değildi. Bekleyebilir. Ama sen konuşmak istersen..."

Rion ayağa kalkıp ellerini tavana bastırdı. "Aç mısın? Ya da içecek bir şeyler ister misin?"

"Su?"

Merdivenden indiler ama Rion mini buzdolabını boş bulunca, "Ev çok yakın. Hemen dönerim," dedi.

Rion çıktıktan sonra, Ava da biraz temiz hava almak için dışarı çıktı. Düşünmesi, işlemesi gerekiyordu. Kısa süre sonra, süper kahraman ininin yanındaki ağaçların arasında dolaşıyordu. *Yirmi dönümlük cennet,* diye düşündü.

Birkaç metre ötede küçük bir masa ve ahşap bir katlanır sandalye gördü. Merakla yaklaştı ve masanın üzerinde bir eskiz defteri buldu. Orada öylece duruyor ve açılmaya can atıyordu sanki.

Gerçekten ne kadar iyi bir sanatçı olduğunu görelim, Rion.

Defteri açtı. İlk siyah beyaz eskiz, bir natürmorttu: bir kâse portakal. Bu... Ava beklenmedik ayrıntıları anlayarak gözlerini kırpıştırdı. Mükemmel gölgeleme... Gölgeler, kasvetli havada dönen toz tanelerini yakalayan gün ışığı hüzmesi.

İlk düşüncesi, sımsıkı sarıldığı inkârından süzüldü: *O gerçek bir yetenek.*

Kalbi güm güm atarken sayfayı çevirdi. Bir bankta oturan yaşlı bir kadın, sayfanın köşesine bakıyordu. Eskizin çizgileri kusursuzdu, gölgelendirme hassastı. Resimlerin hepsi böyleydi: Teknik beceri açısından olağanüstüydü ama aynı zamanda her birinin bir hikâye anlatma biçimi vardı ve o da olağanüstüydü.

Ava bir sonraki sayfayı çevirdi. Sayfanın arasından bir kart çıktı ve yere düştü. Ava kartı yerden aldı.

İyi ki doğdun, dede.

Ava kartı çevirince bir eskiz buldu.

Kalbi durdu.

Benimle Evlen pankartlı adamdı bu.

İmkânı yok. İmkânı yok. *İmkânı* yok!

Ava titreyen elleriyle hızla arka cebinden telefonunu çıkardı ve *Benimle Evlen* pankartlı adamın fotoğrafını taslakla karşılaştırdı.

Çizim detaylı, becerikli ve güzeldi. Fotoğraftaki adamla eskizdeki adamın kare çenesi, uzun burnu ve iri gözleri neredeyse tıpatıp aynıydı.

Tam o sırada Rion geldi. "Hey, seni arıyordum. Burada ne yapıyorsun?"

Ava, kartı elinde tutarken yukarı baktı.

Rion'ın rahat yüzü şaşkına döndü. "Hayalet görmüş gibisin."

"Rion..." Ava, neredeyse nefessiz kalmıştı. "Büyükbabanın adı ne?"

Rion'ın gözleri masanın üzerindeki deftere kaydı. Ava onun kızmasını, hatta sinirlenmesini bekliyordu ama iki duygudan da en ufak bir iz yoktu.

"Charles."

Ava güçlükle yutkundu. "Charles Lawrence mı?"

"Evet, şey, Charles Lawrence Bennington. Ne oldu ki?"

Yani Lawrence ikinci adıydı. Sessizce, kurcaladığını saklamaya çalışmadan kartı kaldırdı. "Bu, defterin arasından düştü."

Rion kartı aldı. "Bu, büyükbabamın gençliği. Şu eBay açık artırması başarısızlıkla sonuçlanınca, ben de ona doğum günü hediyesi olarak bunu yaptım," dedi gülerek. "Hey! İyi misin?"

Ava ona telefonunu uzatıp siyah beyaz fotoğrafı gösterdi. "Bu sadece bir tesadüf mü?" dediği anda, Rion'ın yüzü düştü.

"Bu fotoğrafı nereden buldun?" diye sordu.

Ava, fotoğrafı ilk keşfettiği gece de dâhil olmak üzere tüm hikâyeyi anlattı.

"Tanrım." Rion alnını ovuşturup yüksek sesle iç çekti. "Bu inanılmaz. Yani böyle tesadüfün olma ihtimali ne?"

Zayıf, diye düşündü Ava. *Çok az. Sıfır!* Tüm bu üst üste gelen tesadüfler Ava'yı bile şüpheye düşürüyordu.

Ava sessizce, "Bilmem gerek," dedi. "Bu fotoğraf... Maggie ile mi ilgili?"

Rion, fal taşı gibi açılmış gözlerde fotoğrafa bakmayı sürdürürken, başıyla onayladı.

"O zaman, kadın *hayır* dedi," dedi alçak sesle. Hatırladığına göre, Rion da işlerin yolunda gitmediğini söylemişti.

Rion, Ava'nın gözlerine bakarak, "Tam olarak öyle değil," dedi.

"Ama sen dedin ki..."

"Büyükbabam ona o teklifi hiç etmedi."

Ava, ne zaman meyve bahçesinde yürümeye başladıklarını ya da Rion'ın Maggie ve Charles'ın hikâyesini anlatmaya nasıl başladığını hatırlamıyordu. Tek bildiği, her kelimeye aç olduğu ve Rion'ın yeterince hızlı anlatmadığıydı.

"1959 baharında tanışmışlar," dedi, "ve birbirlerine hemen âşık olmuşlar ya da en azından büyükbabam öyle söylüyor. Anlaşılan ikisi o yaz tüm Meksika'yı dolaşmışlar ama Charles iş için Mexico City'ye gitmek zorunda kaldığında, Maggie onunla

birlikte gidememiş, bu yüzden de bir sonraki hafta tren istasyonunda buluşmak üzere anlaşmışlar."

"Ve Maggie hiç gelmemiş?"

"Aynen öyle. Büyükbabam daha önce bulundukları Oaxaca'ya geri dönmüş ama Maggie orada da yokmuş. Koca bir yıl, belki daha uzun bir süre onu aramış."

"Neden telefon etmemiş?"

"Numarasını kaybetmiş. Oteldeki temizlik görevlisi numarayı atmış herhalde." Rion başını iki yana salladı. "Talihsizlik diyelim."

Göğsünde ani bir ağırlık hisseden Ava, "Tanrım, bu korkunç bir şey," dedi.

"Sonra büyükbabam buraya geri dönmüş ve bu bahçeye başladığında, buraya onun adını vermiş. Sanırım onu anılarında yaşatma şekli buydu."

Ava, tüm bunların imkânsızlığını anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Nana burada olsaydı, fotoğrafın Ava'ya ulaşmasının, Rion'la tanışıp gerçeği keşfetmesinin tesadüf olmadığını söylerdi.

Ama neden? Charles fotoğrafını geri alabilsin diye mi? Oldukça uzak bir neden gibi görünüyordu.

Ava durup bir ağaca yaslandı. Zihninde yarışan düşünceleri toplamaya çalıştı. "Maggie'ye ne olmuş sence?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Biliyor musun?" Kalbi aşırı bir hızla atmaya başladı. "Anlat!"

"Birkaç yıl sonra sokakta ona rastlamış."

"Meksika'da?"

Rion başıyla onayladı. "Ona ne olduğunu öğrenene kadar Meksika'dan ayrılamadığını söyledi büyükbabam."

Ava böyle bir aşk hayal edemezdi. Ya da fedakârlık. "Ve?" Devamını duymaktan korkuyordu neredeyse. Maggie onu terslemiş miydi? Zavallı Charles'a onu hiç sevmediğini mi söylemişti?

Rion, "Başka bir adamla birlikteymiş," dedi.

Ava bu insanları tanımadığı hâlde bu cevap karşısında neden tokat yemiş gibi olmuştu?

"Belki de kardeşiydi, kuzeni ya da bir arkadaşı." Nedenini bilmiyordu ama bu hikâyenin mutlu sonla bitmesini istiyordu; hayır, buna *ihtiyacı* vardı.

Rion uzanıp alçak bir daldan bir portakal kopardı. "Parmağında bir alyans varmış ve adam kolunu onun beline dolamış. Ve..."

"Ve ne?"

"Hamileymiş. Sonuç olarak büyükbabam bunu kadere bağlamış ve arkasını dönüp gitmiş."

Ava'nın gazetecilik içgüdüleri bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyordu. Hikâyenin bir parçası hâlâ eksikti. Ava, hızlı ve biraz da umutlu bir hesaplamadan sonra, Maggie'nin bebeğinin Charles'tan olamayacağını anladı.

Rion ellerine aldığı portakalı küçük bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Demek ki öyle olmaması gerekiyormuş. Zaten büyükbabam yıllar sonra büyükannemle tanıştı ve her şey olması gerektiği gibi gitti."

Ava'nın aklı hâlâ karışıktı. "Ama gelmemesinin bir nedeni olmalı."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," dedi Rion, Ava'nın cesaretini kıran bir omuz silkmeyle. "Büyükbabama göstermek için fotoğrafın orijinalini alabilir miyim?"

Ava, Grant'in bunu önemseyeceğini düşünmüyordu ama koşullar göz önüne alındığında, bunu yapmak acımasızlık gibiydi. "Elbette ama belki de görmek istemez."

Rion birkaç saniye düşündü. Ciddi yüzünde yumuşak gölgeler oynuyordu. Sonra, "Büyükbabam hasta ve sanırım fotoğrafın kendisine nasıl ulaştığına dair bu çılgın hikâyeye bayılacaktır," dedi. Kötü bir gülümseme girişimiyle ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Henüz tahmin etmediysen, büyükbabam kadere çok inanır."

Tabii ki inanıyor. Sonra Ava, Reed'in sözlerini hatırladı: *O benim kaderim.* Ve kalbi kırılıyor gibi oldu. Zavallı Charles çok yanılmıştı. İşte, kader ve benzeri şeylere inandığınızda böyle olurdu. Bakmadığınız anda suratınıza tekmeyi basarlardı.

Rion ellerini kotunun ceplerine soktu. "Bu delice. Evrenin her şeyin mükemmel bir şekilde sıralandığından emin olmak için yapmak zorunda olduğu şeyleri bir hayal etsene. Mesela, o akşam iş yerinde bir dakika daha fazla kalsaydın ne olurdu? Asla arabama çarpmazdın. Pazarda birbirimizi tanıyamazdık ve büyükbabama fotoğrafı veremezdin." Kaderin hak etmediği bir saygıyla iç çekti. "Çok fazla düzenleme yapmış olmalı, değil mi?"

Kutsama hariç, diye düşündü Ava. Tüm bunlarda onun rolü neydi? Ava, Rion'ın düşüncesine katılsaydı, kutsamanın Rion'la bağlantısının olmasının da tüm bu planın bir parçası olduğunu söylerdi. Ama bir fotoğraf yüzünden mi? Mümkün değil. Üstelik Ava kutsamaya sahip de değildi. Ava, Nana'nın son nefesini verdiği gece eve zamanında varsaydı, o zaman kendine ait olanı alabilecekti ve Rion'ı bulmaya asla ihtiyacı olmayacaktı.

Peki nasıl işliyordu bu? Kader, bir kişinin yolculuğunu bir diğerinin yolculuğuna tercih mi ediyordu?

"Ava?"

Yumuşak toprağa bakarak alt dudağını kemirdi, Rion'a baktı.

"Dedemle tanışmanı istediğimi söyledim. Bugün iyi bir gün değil ama belki yarın."

"Ama... Hasta ve bunu kimsenin bilmesini istemediğini sanıyordum."

"Bunun bir işaret olduğunu söyleyecek, hatta bence de bir işaret olabilir."

Rion sessizce ve gözünü kırpmadan yaklaştı. Ava'nın vücudu dondu. Kalbi hariç. Kalbi, attığı her adımda sarsılıyordu. Mide kasları gerildi.

Ava, itme-çekme olayı hissetti yeniden; Rion sanki bir iç sesle mücadele ediyordu. Kutsama mıydı bu? Onunla mücadele ediyor olabilir miydi?

"Bana işaretlere inanmadığını mı söylemeyeceksin?" dedi Rion. Sonra durdu, döndü ve şimdi Ava ile yan yanaydı. Sırtını ağaca yaslayıp gökyüzüne baktı.

Ava, boğazındaki yumruyu yutkundu, Rion'ın bakışları artık üzerinde olmadığı için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. "İşaretlere inanmadığımı asla söylemedim. Ben sadece kadere inanmıyorum," diye düzeltti. Aklı 8.51'e gitti, sürekli karşısına çıkan sayılar. Onlar da bir işaret miydi? Bir ipucu? Bir tesadüf?

Rion gayriihtiyari Ava'nın eline uzandı. Avucuna baktı ve parmağıyla çizgileri takip etti. Ava'nın sırtından yukarı hafif bir ürperti yükseldi.

"Bunu gördün mü?" dedi. "Bu, senin uzun bir ömrün olacağı anlamına geliyor."

Ava, "Ah, bir de el falı mı bakıyorsun?" dedi. Sesindeki titremeyi gizlemek için kıkırdadı.

"Bu da senin yaratıcı, inatçı, eğlenceli ve güzel olduğun anlamına geliyor ve... o da ne!"

"Ne oldu?"

"Yani uzman değilim, Dokuz... Ama burada senin berbat buz pateni yaptığın yazıyor."

Ava güldü, tam elini çekecekken, Rion, "Peki bunu görüyor musun?" dedi. Başını yana eğik tuttu. "Bu, çok yakında bir konudaki fikrini çok büyük derecede değiştireceğin anlamına geliyor."

Ava ona uyum sağlayarak, "Ne gibi bir fikir?" dedi.

Rion omuz silkti. "Kaderdir belki."

Ava elini çekti. "Bu asla olmayacak."

Ama Ava bu kelimeleri söyler söylemez, bunların bir yalan olduğunu anladı. Her ne kadar inatçı olsa da Ava bile yanılmış

olabileceği ihtimaline yer açabiliyordu. Kader ile ilgili doğru olmayacak bir fikre tutunduğu ihtimaline.

Tam o sırada Tres ortaya çıktı. Rion'ın etrafında, sanki Rion onun güneşiymiş gibi kuyruğunu sallayarak döndü. Sonra yerdeki portakalı ağzına aldı. Rion güldü, portakalı Tres'in ağzından aldı ve geri getirmesi için fırlattı. Hemen o da köpeğinin peşinden gitti ve arkasında kalan Ava'ya seslendi.

"Hadi, Dokuz. Şu çılgın sürüş becerilerini bir görelim."

35. Bölüm

Ava eve dönerken, telefonla yalnızca Carmen'e ulaşabildi. Çiftliğe yaptığı gezinin her ayrıntısını anlattı, kelimeler ve anılar arabanın içini doldurdu. Ama ona Rion'ın anne ve babasınından bahsetmedi. Özel bir şeydi, sadece Rion ve Ava arasında. Ayrıca annesinin gidişinin kendisiyle hiçbir ilgisinin olmadığını, her şeyin annesiyle ilgili olduğunu kabul edip anladığında hissettiği hafiflikten de bahsetmedi.

"Ee, yani öpücük yok mu?" dedi Carm.

Ava gözlerini devirdi. "Ürkütücü fotoğraf olayına fazla odaklandık. Viv nerede?"

"Fikrim yok. Kızım, Shelby, büyükbabasının hemşiresiymiş ya, bunu öğrendiğinde kendini çok rezil gibi hissettin mi?"

"Bana bunu iki kez hatırlattığın için teşekkürler, Carm."

"En kötüsü de şu Maggie olayı. Tanrım! Zavallı Chuck bunun üstesinden nasıl gelmiş? Adamı tanımıyorum ama ben bile kendimi kötü hissettim."

"Charles."

"Peki, şimdi moralim tamamen bozulduğuna göre hemen eve gel. Brentwood'daki o küçük yerden Thai yemeği sipariş edecektim. Gelirken alır mısın?"

"Tamam ama Viv'e ulaş ve ona da gelmesini söyle."

Ava sonraki yirmi dakika boyunca sessizce arabayı sürdü, zihninde Rion'la geçirdiği günü tekrar ediyordu. Kalbi, rahatlamayla, umutla ve zaptedemeyeceğini sandığı pek çok duyguyla kabarıyordu. Ama Nana'nın ölümden sonraki hayatı tehlikedeyken, kendini nasıl mutlu hissedebilirdi? Ava kutsamayı istediğinde veya aldığında, bu Rion için ne anlama gelecekti? Ya kutsama gerçekten sanat becerisiyse ve Ava bunu ondan alırsa? Ava'nın ressam olmaya hiç ilgi duymadığı gerçeği, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Nana ailesinden biriyken, Ava'nın Rion'ı düşünmesi korkunç bir şey miydi? Sonra bir de mutluluğun daima kısa ömürlü olduğunu sürekli hatırlatması vardı. Vedalarının kaçınılmaz olduğunun.

Ve aşkın daima tehlikeli olduğunun.

Ava, ablalarıyla birlikte bir gece geçirmenin tam da ihtiyacı olan şey olduğunu düşünerek otoyoldan çıktı. Gerçi vaktinin çoğunu Carm'ı "Chuck" konusunda neşelendirmek için harcayacağını düşünüyordu.

Ava küçük kafeye vardığında, boş park yeri yoktu. Bu yüzden köşeye park etti. Arabasından indiği an telefonu çaldı.

Cevap verirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Selam."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rion.

"Yiyecek bir şeyler almaya geldim. Her şey yolunda mı?"

"Neden yolunda olmasın ki?"

"Az önce yanından ayrıldım, şimdi de beni arıyorsun."

Rion kıkırdadı, ardından, "Büyükbabam yarının uygun olduğunu söyledi," dedi.

Ava kaldırımın ortasında durdu. Yayalar, arabanın etrafından dolaştı.

"Fotoğraf için ne dedi?" diye sordu Ava.

"Çok şaşırdı. Sonra bana kaderin mizah anlayışının kötü olduğunu söyledi."

"Bu ne demek yani?"

"Aynı şeyi ben de sordum ve tek söylediği, 'O sana döndüğünde dikkatli olmalısın çünkü hikâye bitmedi,' oldu."

Hikâye bitmedi mi?

"O?"

"Kader... Hani senin şu inanmadığın şey." Rion güldü.

Ava bu inanca o kadar uzun süre tutunmuştu ki yanılmış olma ihtimaline zar zor yer veriyordu. Ama belki, sadece belki kader gerçekten de vardı.

"Tamam, o zaman..." *Benimle Evlen* pankartlı adamla tanışma düşüncesiyle midesi düğüm düğüm oldu. "Ne zaman?"

"Yarın akşam 8.30 gibi? Buraya tekrar gelebilir misin? Meraklanma, Achilles evde olmayacak." Tres arkadan havladı. "Tres ona bir dilim kek daha getirmeni söylüyor."

Ava gülerek telefonu kulağına sıkıca bastırdı. Göğsünde yine o şişlik vardı. "Tamam, orada olacağım," dedi. "Ve evet, ona bir ödül getireceğim."

"Duydun mu, kızım? Sana bir ödül getireceğini söyledi." Tres telefonun diğer ucunda heyecanla nefes aldı. Rion gülüyordu. Ava, Tres'in patilerini onun üzerine nasıl koymuş olabileceğini gözünde canlandırabiliyordu.

Rion, "Heyecanlandı," dedi.

Ava, aramayı sonlandırdığında hâlâ gülümsüyordu. Köşeyi döndüğünde, hâlâ gülümsüyordu. İstemeden restoranın önünden geçip gitmediğinden emin olmak için başını kaldırıp baktığında, dudaklarındaki gülümseme soldu.

Viv'i orada, caddenin karşısındaki kaldırımda gördü. Sırtı Ava'ya dönük duran bir adamın kollarındaydı. Viv'in gülümsemesi kahkahaya dönüştü. Ava'nın kulaklarındaki gümbürtü dünyayı bastırırken, daha iyi görebilmek için kaldırımdan indi. Adam, Ava'nın görebileceği kadar döndüğünde, Ava donup kaldı... Adam, Grant'ti.

Nasıl yani! Ava'nın zihni, bunun mutlak imkânsızlığını anlamaya başlayacak kadar hızlı çalışamıyordu. Grant'i. Viv'in gizli hayatını. Kan yeminlerini bozan apaçık yalanı. Ava pek tabii Viv'in biriyle görüştüğünü biliyordu ama Viv ilişkisini bitireceğini söylemişti. Fakat belli ki bunu yapmamıştı.

Viv'in bakışları, altıncı hisle sokağın karşı tarafına kaydı ve Ava'nın şok içindeki yüzünü gördü. Viv kaskatı kesilip öylece kaldı. İkisi de bir diğerini ilk adımı atmaya teşvik edercesine, aralarından akan trafikte birbirlerine baktılar. Ya da belki yeterince uzun süre orada dururlarsa o an geçecek ve hiçbir şey değişmeyecekti. Ava belki de adım attığı anda yüzleşmek istemediği bir şeyi harekete geçireceğini biliyordu.

Ava kaldırıma çıktı, yavaş yavaş uzaklaştı... uzaklaştı.

"Ava!" diye bağırdı Viv.

Ava ters yönde koşarak ablasından uzaklaştı.

Her adımda öfkesi daha da alevleniyordu. Ablasının ihanetinin yarası derinleşiyordu. *Grant mi? Gerçekten mi? Bunu neden sır olarak saklamıştı ki?*

Ardından, bacakları Ava'dan daha uzun olan Viv, küçük kız kardeşine yetişti. "Ava!" Ava'yı kolundan tuttu. "Hey, konuş benimle."

"Ne konuşayım?" Ava güçlükle nefes alıyordu.

"Dur. Bizi gördüğünü biliyorum."

Caddenin karşısına baktı. Grant çoktan ortadan kaybolmuştu.

Ava başını iki yana sallayarak konuyu kapattı. Neden Viv'le yüzleşmiyordu? Çünkü Ava bunu kabullenmezse, doğru olması da gerekmezdi. Gerçeği yok sayabilir, kendi dünyasını, kendi balonunu yaratabilirdi. Ama bir sorun vardı. Bu artık işe yaramıyordu. Ne Nana'da ne Rion'da ne de Ava'nın kendi kalbinde.

"Ava, üzgünüm. Sana söylemeliydim ama..."

"Sır saklamayacağımıza yemin etmiştik. Hatırlıyor musun?" Ava burnundan soluyordu. "Ve geçen gece hem benim yüzüme

hem de Carm'ın yüzüne bakarak yalan söyledin! Asla bitirmeyeceksin!"

Belki de hep sadece üçü olmasaydı, annelerinin terk edişinden kaynaklı aynı kederi paylaşmasalardı, bu o kadar da önemli olmayacaktı. Ava, ablalarını gezegendeki herkesten daha çok sevip onlara güvenmeseydi, belki de bu kadar üzgün hissetmeyecekti. Ablaları onun koruması, güvenlik ağı, kalesiydi.

"Lütfen," dedi Viv, "bunu konuşabilir miyiz?"

"Viv, bana bir şey anlatmak zorunda değilsin." Ava, sözlerinin can yaktığını biliyordu ama konuşmak onu garip bir şekilde güçlendiriyordu. "Bana patronumla ne zamandır görüştüğünü söylemek zorunda değilsin..."

"Nana'nın cenazesinden beri."

Koca bir ay? Demek ki Grant bu yüzden son zamanlarda çok iyi davranıyor, ağabey rolü oynuyordu. Demek bu yüzden ona kek vermişti! Yalaka! Telefondaki H., Grant'ti. Grant Harrison.

"İki kullan at telefonu var!" Ava bunun neden önemli olduğunu ya da Grant'in karakteri hakkında ne gösteriyor olabileceğini kendi de anlamadı ama karmakarışık aklına gelen tek cümle buydu.

"Biri iş için," diye savundu Viv, "diğeri de özel hat." Elini Ava'ya uzattı ama Ava geri çekildi.

Viv, "Sana söylemek istedim," diye bağırdı. "Sana söylemeliydim. Bunu bir sır olarak tutmayı istemedim, en azından bu kadar uzun süre sır kalsın istemedim. Her şey çok hızlı gelişti."

"Neden peki?" diye sordu Ava. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çıldıracağını ve bana onunla çıkmamamı söyleyeceğini düşündüm. Böyle bir durumda elbette senin istediğini yapardım, o da sana tavsiye mektubu yazarken tarafsız davranamamaktan çekindi ve sana yaranmaya çalışıyormuş gibi görünmek istemedi. Ve..." Derin bir nefes aldı. "Sonra bir gün, altı gün oldu, on gün oldu ve... Birine anlatırsam, göze gelebileceğinden korktum. Hiç

beklemediğim bir şeydi... O çok hoş, eğlenceli, zeki biri. Üstelik ilgi alanlarımız da aynı. Futbolu da seviyor ve..." Konuşmasının ortasından gözlerinden yaşlar boşandı. "Gerçekdışı, öyle değil mi? Yani kimse bu kadar hızlı etkilenmez. Bu kötüye işaret olmalı."

Ava, Viv'in kimseyle öylesine çıktığını görmemişti, yine de üniversitede Aşağılık Dave ile çıkarken bile asla böyle konuşmaz, böyle görünmezdi ve bu, tek bir anlama geliyor olabilirdi.

Sözcükler, sanki yaşayan şeylermiş gibi yavaşça, sessizce dışarı çıkıyordu. "Sen... ona âşıksın."

Viv, meşhur *kendini kurtama tuşu*'na basacakmış, *kimseye ihtiyacım yok* diyen koruyucu maskesini takacakmış gibi görünse de derin bir nefes aldı, başını salladı ve "Evet" dedi.

"Peki o seni seviyor mu?"

Aşk, şeytana kafa tutar.

Caroline'in Ava'ya söylediği son sözler bunlardı, arkasını dönüp kapıdan çıkmadan önce ona söylediği son sözler.

Aşk. Şeytana. Kafa. Tutar.

Viv'in yanakları pembeleşti, Ava cevabını almıştı. Grant de onu seviyordu.

"Ama..." Ava'nın zihni dönüp duruyordu. "Yalnızca bir ay oldu."

Duygular sen bakmadığında büyür.

Ava'nın kalbi yumuşadı. Ablasının mutlu olmasını istiyordu. Sonuçta o da kendi duygularını bir sır gibi saklıyordu, bunu yok sayamazdı. Üstelik sadece ablalarından değil, kendinden de. Kontrol edebileceğini, düzenli ve öngörülebilir bir şekilde düzenleyebileceğini düşündüğü duygularını.

Viv'in ağladığını görünce, Ava'nın gözyaşları da dökülmeye başladı. Sanki bir randevuya geç kalmış gibi aceleyle yanlarından koşan bir çiftin önünden çekilerek, "Senden asla nefret edemezdim," dedi. "Mutlu olmanı istiyorum ve bence..." Düşünceleri ve

sözleri aynı anda ortaya çıktı: "İlişkiniz yürümezse diye düşünerek de bize söylememiş olabilirsin."

Böylece Viv'in söylemesine gerek kalmadan, sır çoktan ölmüş olurdu.

Viv titrek bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Ne zaman bu kadar anlayışlı olmaya karar verdin?"

"Carm'a anlattın mı?"

"Hayır."

Ava gözyaşını sildi ve güldü. "Ona bir erkekten bahsetmediğin için seni öldürecek."

Viv küçük kardeşini uzun uzun kucakladı. "Seni seviyorum, Gree. Ve bir daha senden hiçbir şey saklamayacağıma söz veriyorum."

"Bu, patronumun bundan böyle Noel yemeklerinde bizimle olacağı anlamına mı geliyor?"

Bu sefer ikisi de güldü.

Ava kollarını ablasına doladı, onun mutlu olduğunu gördüğü için kendisi de gerçekten mutluydu. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Ava, "Sanırım bana borçlusun," dedi.

"Evet?"

"Bana neden *Gree* dediğini anlat."

Viv bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Annemin bana anlattığı tahta kalpli kız masalında bir cırcırböceği vardı."

"Yani ben senin karanlık peri masalındaki bir böcek miyim?"

"Cırcırböceği, içlerinde en cesur olandı. Ve sen bana hep onu hatırlattın."

Ava'nın yüzü canlandı.

Viv, Ava'nın koluna girdi ve beraber yürümeye başladılar. "Peki senin bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Rion North'a gerçekte ne hissettiğin gibi?"

Ava döndü, Viv'in sırrına o kadar takılmıştı ki bunu unutmuştu. "Bugün ne öğrendiğime inanamayacaksın."

"Peki, arabana giderken anlatabilirsin." Viv gülümsedi. "Sonuçta beni eve bırakacak kişi çoktan gitti."

Ava, Viv'i Carmen'le ve aşırı soğuk Thai yemeğiyle baş başa bıraktı. Carm kaçınılmaz olarak çılgına döndüğünde, Ava yanlarında olmayı, savunmaya yardım etmeyi teklif etmişti ama Viv bunu kendi başına halledebileceği konusunda ısrar etti.

Ava, uzun, sıcak bir duştan sonra telefonuna baktı ve Elijah'dan iki cevapsız arama gördü. Bir de mesaj vardı: *"Sanırım âşığım, Aves. Çok mu erken? Bana deli olduğumu söyle. Bana aptal olduğumu söyle. Keşke burada olup bana mantıklı davranmamı söyleseydin. Ayrıca, neden aşka düşmek derler?*[76] *Mesela neden düşmek yani? Neden çakılmak değil? Bu kesinlikle daha çok çakılmak gibi bir şey. Offf!"*

Ava mesajı yanıtladı: *"Deli değilsin, çakıl gitsin."*

Caroline ağaçtan bir nar koparırken, Ava onu takip etti.

Caroline ipeksi bir sesle anlatmaya koyuldu. "Kraliçe ülkenin dört bir yanına haber salmış. 'Her kim ki prensesi krallığa geri getirir, onun kalbine sahip olur; kral tacını o takacaktır,' demiş. Kurt, haberi duyunca, tacı istediğine karar vermiş."

"Ama o bir kral değildi ki," dedi Ava, öfkeyle.

"Ama olabilirdi. Prensese hediyeler getirmiş. Ona masallar anlatmış, yalanlar uydurmuş. Ne yapmış ne etmiş, prensesin güvenini

76 *İng. And why do they say fall in love?* "Âşık olmak" anlamına gelen *fall in love*'ın kelime anlamı olarak tam karşılığı "aşka düşmek" olduğu için Elijah burada buna vurgu yapıyor. -ed.n.

kazanmış. Ve tüm bu süre boyunca sabırlı davranmış. Beklemiş, beklemiş, beklemiş."

"Ama o kral olamaz!" diye sızlandı Ava. "Belki sonu değiştirebiliriz."

Caroline buna yanıt vermedi, onun yerine Ava'nın nefret ettiği sona doğru ilerledi.

"Prenses kaybettiği aşkı için gece gündüz yas tutmuş. Gece gündüz kurdun azar azar yaklaşmasına izin vermiş. Yavaş yavaş. Ta ki kurt, onun kalbinden arta kalanlara sahip olana dek. Ama ateş hâlâ yanıyormuş.

Ve kurt nihayet anlamış ki ateşi söndürmenin tek yolu prensesi tamamen tüketmekmiş."

Ava masalı ilk dinlediğinde, "Ama o zaman kral olamazdı ki. Onu şatosuna geri götüremezdi," diye itiraz etmişti.

Ama artık soru sormuyordu çünkü bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Caroline ona yalnızca, "Mutlu sonlar, aptal kalpleri olan aptal insanlar içindir," derdi.

Caroline şimdi ağaca yaslanmış, Ava'ya bakıyordu. "Kurt akıllıymış, kelimelerle oynamış. Kraliçe, 'Her kim ki onun kalbine sahip olur,' derken netmiş," dedi Caroline ve Ava'nın doğrudan sonuca varmasını sağladı.

Ava ürperdi. "Kurt onun sadece kalbini yemekle kalmamış. Onu tamamen yemiş."

36. Bölüm

Kurdun, geriye ölü kalbinden başka bir şey kalmayana dek prensesi yiyip bitirdiğini gördü rüyasında Ava. Kurt, Ava'ya gülümsedi, kanlı dişleri parlıyordu. Sonra Caroline'in sesiyle konuştu: "*Aşk, şeytana kafa tutar.*"

Ava tüm gün boyunca rüyayı ve annesinin sesini düşünmemeye çalıştı; ablalarıyla yaptığı ve Viv'in sırrı yüzünden Carmen'in üzgün olduğu kahvaltı boyunca düşünmemeye çalıştı; Tres için kemik şeklinde küçük bisküviler yaparken düşünmemeye çalıştı; öğleden sonra sahilde koşarken düşünmemeye çalıştı.

Nefes nefese kumların üzerine çöktü. Mavi değil de gri olan puslu ufka baktı. Bu geceyi düşündü, Charles'la tanışacağını. Telefonundaki fotoğrafı açtı, tüm umuduyla fotoğrafa baktı. Maggie'nin onun kaderi olmadığı konusunda yaşadığı ağır yıkımını düşündü.

O sana döndüğünde, dikkatli olmalısın çünkü hikâye bitmedi.

Hikâye elbette bitmişti, diye düşündü Ava. Charles hayatını Maggie ile geçirmemişti. Ona evlenme teklifi bile edememişti!

Tam o sırada Nana belirdi. Ava'nın yanında, kumların üzerinde oturuyordu.

"Nana!" Ava, hâlâ tüylü bir yastığa sarılmış gibi hissettiren hayalete kollarını doladı.

"Özledim seni, corazón."

Ava kollarını çekip konuya girdi. "Bir şey buldunuz mu?"

Ava, Nana'nın yüzündeki ifadeden, kutsamayı geri aktarmanın bir yolunu keşfetmeye henüz yakın bile olmadığını anladı. "Hâlâ iki günümüz var," dedi Nana. Ama bunlar, sadece ânı dolduran, huzursuzluğu yatıştıran, Ava'nın kutsamasının asla geri gelmeyeceği ihtimalini reddeden sözlerdi.

Ava'nın kalbi acıdı.

"Pekâlâ, cuéntame.[77] Rion'la nasıl gidiyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İyi arkadaş oldunuz."

"Evet. İyi biri." Ava konuyu burada kapatmaya niyetliydi ama bu şansı bir daha asla yakalayamayacağını biliyordu ve büyükannesinin öğrenmesini istiyordu. "Şey, o bana bazı şeyler anlattı, ben de ona Caroline'den bahsettim."

"Ah." Nana hayalet parmaklarının uçlarını, hiç iz bırakamasa da kumda gezdirdi. "Aslında sana annenle ilgili söylemek istediğim bir şey vardı ama anlatması gitgide zorlaştığı için ve eski yaraları açmaktan korktuğum için hiç anlatamadım."

Ava, daha fazla acıya neden olabilecek herhangi bir şey bilmek isteyip istemediğinden emin olamadı ve sanki altındaki zemin sallanıyormuş gibi hissetti. Ama büyükannesine güveniyordu. "Nedir o, Nana?"

"Annen, babandan önce birini sevmişti."

Ava kendini otobüs çarpmış gibi hissetti. Bunu beklemiyordu. Nana öne eğildiği sırada, Ava'nın bir şey söyleyemeyecek kadar dili tutulmuştu. "Üniversitede bir çocuk varmış, bir paraşüt kazasında ölmüş. Baban annenle kazadan birkaç hafta önce tanışmıştı. Bir gün onu eve getirdi. Babana, çok erken olduğunu, Caroline'in hâlâ iyileşmeye çalıştığını söyledim ama baban bunlara kulak tıkadı. Annenin kalbini değiştirebileceğini düşünüyordu,

77 *Isp.* Cuéntame: Anlat bana. -ç.n.

bu yüzden de onunla evlendi. Annen de kendine göre Raul'le iyileşebileceğini düşünüyordu."

Demek bu yüzden o sevgililer günü hediyesi asla teslim edilmemişti. Ava, dalgaların kıvrılıp kıvrılıp kıyıya vuruşunu izlerken, büyükannesinin anlattığı şeyleri düşündü. Sonunda annesinin anlattığı peri masalının bir uyarı, kızlarının da kalplerinin kırılmasını önlemek için seçtiği çarpık bir yol olduğunu anladı. Belki de bazı insanların kalpleri, annesininki gibi hiç iyileşmezdi; belki de acı, geri dönüşü olmayacak kadar büyüktü.

Nana rüzgârda kanat çırpan bir çift martıya baktı. "Bence hep içini yeniden doldurabilecek bir aşk arıyordu."

"Sence babamı sevmiş miydi?"

"Kendi çapında, evet. Sizi de sevmişti, jita. Sadece bunu gösteremeyecek kadar yaralıydı."

Ava, annesinin acısını belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı ama en azından artık onu bir kenara bırakabilecekti.

Uzun süredir kuşandığı tüm ağır zırhlardan dolayı aniden bitkin hissetti kendini. Bunun üzerine, Rion'a Caroline ile ilgili anlattıklarının ayrıntılarını Nana ile paylaştı.

Nana, "Artık bunu taşımıyor olmana sevindim," dedi. Gözleri yumuşadı ve yüzünde bir gülümseme kaldı. Denize baktı, bir an sonra tekrar Ava'ya döndü. "Mija, ne zaman fark ettin?"

"Fark etmek?"

"Rion'a olan hislerini."

Ava yutkundu. "Sanırım... O ilk akşam kaldırıma uzandığımızda ve bana Maggie'nin hikâyesini anlamayacağımı söylediğinde başladı. Ama çok sonralara kadar fark etmedim."

"Maggie mi?"

"Uzun hikâye."

Nana hafifçe gülümsedi. "Olsun, yine de duymak istiyorum." Ava, büyükannesinin aslında, *seninle kutsama dışında her*

şey hakkında konuşmak istiyorum, yanımda götüremeyeceğim tüm hikâyeleri duymak istiyorum, demek istediğini biliyordu.

Böylece Ava en baştan başladı. Anlatmayı bitirdiğinde, Nana, "Fotoğrafa bakabilir miyim?" dedi. Sesi titriyordu.

Ava telefonunu kaldırdı.

Nana gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde baktı. Gözlerinden yaşlar boşandı. Elini ağzına götürdü.

"Nana, neyin var?"

"Charlie Lawrence," diye fısıldadı. "Bu Charlie," dedi Nana, bu sefer kendinden emin bir şekilde.

"Onu tanıyor musun?"

Nana başıyla onayladı. Ava sonra anladı. Yavaş bir titreme tırmandı bacaklarından yukarı. Kalbinin tam ortasına bir karıncalanma, bir bilme hissi yerleşti. "Aman Tanrım, Maggie sensin," dedi, sanki bunun yüksek sesle söylenmesi gerekiyormuş gibi. Margarita'nın kısaltılmışı. Nana, kimsenin ona *Maggie* demesine izin vermiyordu, hatta torunlarının *Margarita* demeye dillerinin dönmediği, henüz çok küçük oldukları zamanlarda, onlara bile izin vermezdi. Ava bunun nedenini şimdi anlıyordu. Ava tüm bu olanların ne kadar büyük olduğunu, nasıl bir şans olduğunu idrak etmeye başlayamamıştı bile.

Nana gözlerini Charles'tan ayırmadan yavaşça başını salladı. Ava, büyükannesinin gözlerindeki özlem ve aşkı görebiliyordu. "Bunca zaman boyunca benden, bizden vazgeçtiğini düşünmüştüm." Bakışlarını Ava'ya kaldırdı. "Hiç aramadı. Çok bekledim ama hiç aramadı."

"Numaranı kaybetmiş. Peki sen neden gitmedin?" diye sordu Ava, yavaşça. Acele ederse, hafızasının bir şekilde buharlaşacağından korkuyordu.

Nana, ne söyleyeceğini düşünmek için, sakinliğini geri kazanmak için bir dakika kadar bekledi. "Babam otoriter, kontrolcü bir adamdı," diye başladı söze. Nana geçmişinden hiç bahsetmemişti,

her zaman önemli olanın şimdiki an olduğunu söylerdi. Ava küçüklüğünde Nana'ya hayatıyla ilgili düzinelerce soru sormuş ve her seferinde bir hikâyeyi besleyebilecek ayrıntılar sunmayan, kırpılmış yanıtlarla karşılaşmıştı. Bu nedenle Ava'nın elinde tek bir manşet olmuştu: "Bilinmeyen Nedenlerle Oğlunu Yanına Alıp Kocasını Terk Eden Kadın."

Nana devam etti: "Babam, Charles'ı, Charles'ın beyaz bir adam olduğunu, üstelik çulsuz bir beyaz olduğunu öğrendi. Bu yüzden onu görmemi yasakladı. Ama ben dinlemedim ve trene binme vakti geldiğinde, bir daha dönmeyeceğim düşüncesiyle tüm hayatımı bir bavula sığdırdım."

Ava bunun Nana için ne kadar korkunç olduğunu idrak edemezdi. "Öyleyse, treni mi kaçırdın?"

"Tam yakalayacaktım," dedi, sesinde titreyen bir öfkeyle. "Birkaç dakika kala vardım istasyona ama sonra babamın asistanı geldi ve beni sürükleye sürükleye eve götürdü."

"Ne?! Nasıl yapabilir böyle bir şey?"

"Dediğim gibi, babam otoriter bir adamdı ama aynı zamanda güçlüydü de. O gece penceremden gizlice kaçtım. Tren istasyonuna döndüm ama ertesi güne kadar tren yoktu. Charles'ı nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunun üzerine Mexico City'deki tüm otelleri tek tek aramaya başladım ama çok fazla otel vardı."

Ava'nın kalbi, sanki geçmişteki olaylar eşzamanlı olarak yaşanıyormuş gibi atıyordu. "Sonra ne oldu?"

Nana iç çekti ve oturuşunu dikleştirdi. "Zaman geçti ama kalbim iyileşmedi, jita. Sonra babam beni büyükbabanla evlendirdi. Zengindi ve statü sahibi bir adamdı. İyi bir arkadaştı ama gerçek aşk değildi."

"Neden hayır demedin?"

Uzun bir duraklama oldu. Nana tekrar konuşmaya başlayana kadar, dalgalar kıyıya on kez vurdu. "Keder, açıklaması zor

bir şeydir. Babamın ısrarını yerine getirdim çünkü onunla savaşamayacak kadar umutsuzluğa kapılmıştım ve sonsuza dek hayır diyemeyeceğimi biliyordum. Ve büyükbaban gerçekten iyi bir adamdı."

"O zaman neden onu terk ettin?"

"Çünkü rol yaparak yaşayamazdım. Yeterince sıkı çalışırsam gerçekten başarabileceğimi düşündüm. Ama önünde sonunda, kalırsam boğulacağımı biliyordum."

Ava'nın zihni, kalan parçaları bir araya getirmeye başladı. "Sen de Charles buralı olduğu için buraya geldin."

"Amerikalı olduğunu biliyordum. Ama babası askerdi, bu yüzden çok dolaşıyordu. Bunca zaman bu kadar yakında olduğunu bilmiyordum. Ah! Kaderin mizah anlayışı gerçekten çarpık."

Ava, büyükannesine her zaman hayranlık duymuştu ama şimdi hikâyeyi dinleyince ona daha çok hayran kaldı. Renkli bir kadın olarak, oğlunu tek başına büyütmek için rahatlığı ve kolaylığı terk etmişti, hem de bunun hoş karşılanmadığı bir dönemde. Bunda mizah falan yoktu! Bu, kaderin acımasızlığını gösteriyordu sadece.

O sana döndüğünde dikkatli olmalısın çünkü hikâye bitmedi.

Nana, "Bana *Maggie* diyen tek kişi oydu," diye fısıldadı.

Trajik bir hikâyeydi, Ava'nın annesinin haklı olduğunu hatırlatan bir hikâyeydi. Aşk gerçekten de şeytana kafa tutuyordu.

Ava, büyükannesinin elini tutup, "Çok üzgünüm, Nana," dedi.

"Corazón. Böyle olması gerekiyormuş demek ki."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin? Charles, kaderinin sen olduğunu düşünüyordu. Birlikte olmanız gerekiyordu ve..."

"Anlamıyor musun? Ben onun kaderiydim. Belki senin veya benim hayal edebileceğimiz şekilde değil ama bak işte hayatlarımız yeniden kesişti. Aşkımız bizi buraya getirdi ve şimdi sen ve Rion varsınız. Ben o trene binmiş olsaydım, siz ikiniz olmayacaktınız."

Bunun, hikâyenin mutlu, hatta kabul edilebilir bir sonu olduğuna inanmayı reddetti Ava. Ama Nana'nın haklı olduğunu da biliyordu. Nana o trene binseydi, Charles'la evlenseydi, ne Raul gelirdi dünyaya ne de Granados kız kardeşler. Bir karar nasıl bu kadar çok hayatı etkileyebilir?

"İki günümüz kaldı..." Nana'nın sesi alçaktı ama içinde bir sertlik vardı. "Ve Charlie'yi görmek istiyorum."

Ava ve Nana arabada sessizdiler.

Ava derin nefesler alıyor, iç çekme sesi gibi bir ses çıkmasın diye yavaşça veriyordu. Sürekli pencereden dışarı bakan büyükannesine, ara sıra yandan bir bakış atma cesareti gösteriyordu.

Ava'nın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme hareket etti. Daha fazla zaman istiyordu. Daha fazla yürüyüş. Nana'sıyla daha fazla vakit.

Bu gece düşündüğü gibi olmayacaktı. Çünkü Rion'a gerçeği söylemek zorundaydı. Hayatlarının bir nesil önce ayrılmaz bir şekilde bağlandığını söylecekti. Artık inandığını, kadere inandığını söyleyecekti. Tüm bunların olanaksızlığını başka nasıl açıklayabilirdi? Bu onu son sonuca götürdü: Belki de Rion, Nana'nın kutsamasını almak için yaratılmıştı. Belki de Nana'nın hafızasız geleceği, kaybettiği her şeyi unutabilmesi için ona bir iyilik olacaktı.

Ahıra yaklaştıkları sırada Ava, "Evin nerede olduğundan emin değilim," dedi.

Nana pek orada değildi, gözleri burayı hafızasına kazımak istercesine loş yolda geziniyordu. "Şimdi onu nasıl bulacağımı biliyorum."

Ve ortadan kayboldu.

Ava araziye park ettiğinde, gökyüzü karanlıktı. Kararlılıkla yürüdü. Bu gece Rion'a her şeyi anlatacaktı.

Tres için yaptığı ödül mamalarının olduğu poşetle eski ahırı dolaştı. Kalbi gürlüyordu. *Ne diyecek? Beni anlayacak mı? Yoksa benden nefret mi edecek? Bana inanacak mı? Hemen hallet şunu,* dedi Ava, kendi kendine.

Karanlığa baktığında, bir örtünün üzerinde oturan Rion'ın yıldızlara bakan silüetini seçebiliyordu. Tek ışık, solgun ay ışığıydı.

Ava adımlarını yavaşlattı, boğazındaki bir duygu düğümünü yuttu.

Rion adım seslerini duyunca arkasını döndü. "Hey."

Ava gidip onun yanına oturdu.

"Selam," dedi, sesindeki kararlılığı test ederek.

Havanın karanlık olmasına seviniyordu. İlişkilerini bir yalan üzerine kurduğunu söylediğinde, Rion'ın gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacağına seviniyordu.

"Dinle," dedi, "sana söylemem gereken bir şey var ve ben bitirene kadar konuşmanı ya da herhangi bir şey söylemeni istemiyorum.

"Tamam."

Ava bir anlığına cesaretini kaybedeceğini sandı ama sonra, Nana'nın hikâyesini, ailesini terk ederken gösterdiği cesareti, evliliğini, Amerika'ya gelişini hatırladı ve başlamak için ihtiyacı olan cesareti buldu. Fırtınalı gece ile.

Ava her ayrıntıyı, hatta ailesinin kutsama sihrini bile apaçık anlattı. Rion'a bakmaya çok korkuyordu, herhangi istenmeyen bir duygu titreşiminden dolayı sesinin etkilenmesinden korkuyordu.

Ama Rion hiçbir şey söylemedi. Sadece gökyüzüne bakmayı sürdürdü. Dinleyerek. Nefes alarak. İç çekerek.

Belki beni affedebilir, diye düşündü Ava. *Belki tüm bunların nedenini anlar.* Hikâyesinin sonunda, kulağa boş geleceğinden korktuğu, içinde fokurdayan kelimeleri yuttu. Ona olan hislerini ayrıştırmaya çalıştığı kelimeleri.

Konuşmasını bitirdiğinde, Rion ızdırap verici bir an boyunca sessizce oturdu. Uzunca bir nefes verdi. "Sanırım... anladım." Tüm söylediği bu oldu.

Ava onu doğru duyduğundan emin değildi. Gerçekten mi? Koşulsuz şartsız olarak kadere inanan adam *bunu* mu demişti? Sadece *anladım*? Serin bir esinti, yaprakları hışırdatarak ağaçların arasından esiyordu.

Rion Ava'ya döndü. (Ava donmuştu.) Elini uzatıp ensesini kavradı ve onu kendine yaklaştırdı.

Ava, onun dokunuşuyla rahatladı, yörüngesine çekilmeye karşı koymadı.

Dudakları buluştu. Ava bir sarsıntı hissetti, *yanlış, yanlış, yanlış* diye bağıran bir alarm.

"Ava?"

Rion'ın sesi, başka bir yerden geliyordu.

Ava dehşet içinde sıçrayıp elinin tersiyle ağzını sildi. Achilles gülümsedi. "Bizi ayırt edebildiğini sanıyordum."

Ava ayağa fırlayıp, "Seni pislik!" diye bağırdı.

Rion, Achilles'a doğru atılıp erkek kardeşini yere serdi.

"Dur!" diye çığlık attı Ava.

Kardeşler homurdanmalar, küfürler ve yıllarca içlerinde tuttukları öfkeyle toprakta yuvarlandılar.

Ava, Rion'ın kolundan çekiştirerek, "Rion!" diye bağırdı. Sonra Achilles ve Rion nefes nefese ayağa kalktılar. Achilles kan tükürüp, "Sence kızgın olman gereken ben miyim?" diye homurdandı. "Neden kız arkadaşına tüm o yalanlarını sormuyorsun?"

Ava'nın boğazı düğümlendi.

Achilles, "Anlat ona," dedi. "Bunca zamandır ona ne yalanlar söylediğini anlat. Onu nasıl kullandığı anlat."

Rion nefes nefese, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Ava'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Aralarındaki keskin farklılıkları daha önce hiç bu kadar net görememişti. Achilles'i nasıl Rion sanabilmişti?

"Ben... ben..." Achilles'e baktı. Son damla taştı. "İstediğin bu muydu? Herkesi kendin gibi perişan etmek mi?"

Achilles'in gülümsemesi soldu. Ellerine birbirine sürtüp iç çekti. "Hayır ama kardeşime doğruları anlatırken sana iyi eğlenceler." Arkasını dönüp gölgelere doğru yürüdü.

"Ava?"

İstemeden gözleri doldu. "Ben... özür dilerim. Onun sen olduğunu sandım ve..."

"*Yalanlar* derken ne demek istedi?" Rion'ın sesi düz, kesik ve ürkütücüydü.

Ava her şeyi döktü ortaya; karmaşık, düzensiz hikâyeyi, ilk seferinde... Ava sinirlenmeden, Achilles her şeyi mahvetmeden önce kulağa daha iyi gelen, katman katman aldatmacayı.

Rion arkasını döndü, birkaç adım attı, sonra yine Ava'ya döndü. "Hepsi yalan mıydı yani?"

"Hayır! Ben sana değer veriyorum... Ben..."

Rion'ın yüzü buz gibiydi. "Tanrım, ne cahilim. Kutsamalar mı? Gerçekten mi? Buna inanmam mı gerekiyor?"

"Beyaz ışığı gördüğünü söylemiştin!" Nasıl olur da bu kadar açık biri, kadere bu kadar inanmış biri, bir anda bu kadar kapatabilirdi kendini? "Bu gerçek." Ava kollarını açarak Rion'a yaklaştı. "Rion, lütfen. Yanlış oldu. Büyükannem ile büyükbabanın hikâyesi..."

"Yani ihtiyacın olan o muydu? Bir öpücük?" dedi öfkeyle, sanki Ava'nın anlattıkları arasında aldatma dışında hiçbir şey duymamış gibi. "Eğer sorsaydın, uzun zaman önce öperdim."

Karanlıkta öylece durdular, dolunay Rion'ı aydınlatıyordu.

Ava işlerin böyle olmasından nefret ediyordu ama daha iyi bir karar vermeli, içgüdülerine güvenmeliydi. Mutlu son yoktu, sadece şeytana kafa tutan, aptal, kibirli insanlar vardı.

"İyi," dedi Ava öfkeyle, bu geceden sonra kutsamayı geri almak için bir daha asla şansının olmayacağını fark ederek. Yapacak bir şey kalmamıştı ve Ava bunu biliyordu. Başka seçeneği yoktu. "Öp beni."

Rion'ın bakışları Ava'ya sabitlenmişrti. Ne irkildi ne çekindi. İki adım yaklaştı. Yüz ifadesi sıcak ile soğuk arasında gidip geliyordu. Bir yumuşak bir sert.

Rion biraz daha yaklaştı, Tres'in bisküvileri ayaklarının altında çatırdadı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonunda arkasını dönüp uzaklaştı.

Ertesi günün manşetleri hep aynıydı: "Bu Gece Meteor Yağmuru Olacak."

Sanki Ava'nın hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi. Bu gece başarısız olması, Nana'nın ölümden sonraki yaşamında hafızasının yok olacağı ve kutsamaları bir sonraki nesle aktarma becerilerinin yitirileceği anlamına geliyordu.

Bu gece aynı zamanda *veda* demekti.

"Sanırım Charlie varlığımı hissetti," dedi Nana, sevgili nar ağaçlarının gölgesinde gezinirken.

"Nereden biliyorsun?" dedi Ava.

"Beni görmüş gibi yukarı baktı." Hayalet parmakları dallarda gezindi. "Ve yüzünde bir şey vardı, bir biliş hâli."

"Gittiğin için mutlu oldun mu?"

"Onu son gördüğüm zamankiyle aynı görünüyordu bana." Nana'nın sesi o kadar uzaktan geliyordu ki Ava sanki yanında değilmiş gibi hissetti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok genç ve yakışıklıydı. Belki de hayalet gözler sadece görmek istediklerini görüyordur. ¿Quién sabe?"[78]

78 *İsp.* ¿Quién sabe? (Kim bilir?) -ç.n.

"Onu gördüğüne, gerçeği öğrendiğine gerçekten sevindim," dedi Ava, *bu hiçbir şeyi değiştiremeyecek olsa da*, diye geçirdi aklından.

Torununu yoğun bir şekilde inceleyen Nana, bundan sonra söyleyeceği şeyi Ava'nın duymak istemeyeceğinin işaretini verdi.

"Corazón, devam etmeliyiz. Bu benim hafızamın yok olacağı, senin de kutsamanın olmayacağı anlamına geliyorsa, onu da kabullenmeliyim. Kabullenmelisin."

Hayır! Ava bunu asla kabul etmeyecekti. İkisini de. İçinde öfke parladı. Bu ona mantıklı ve kontrollü hissettiriyordu; yüzeyin hemen altında gömülü olan tüm karışıklığı ve acıyı görmesini engelliyordu. "Ama sen aşksız bir evli olarak yaşamayı kabullenmedin!"

"Çünkü onu değiştirebilirdim. *Bunu* değiştiremem." Nana yukarı, dalların arasına baktı. "Sana bir şey diyebilir miyim?"

Ava, gözyaşları ve göğsündeki titremeyle mücadele ederek başını salladı.

"Seni affedecek," dedi Nana. "Sadece zamana ihtiyacı var. İnsanlar acı çekerken mantıklı olamazlar."

Achilles gibi. Annem gibi. Ben gibi.

"Eğer geri dönebilseydim," diye devam etti Nana, "ve bir şeyi daha değiştirebilseydim, bu ne olurdu, biliyor musun?"

Ava uzun listeyi, fark yaratıp Nana'nın kaderini değiştirecek seçimleri hayal edebiliyordu: trene binmek, evlenmemek, Charles'ı daha uzun süre aramak. Ama sonra hemen anladı ki bu seçimlerden herhangi biri, hepsinin hayatlarını değiştirebilirdi. Nana'nın bunu asla değiştirmeyeceğini biliyordu.

Nana, "Mexico City'ye gittiğinde, bir haftalığına vedalaştığımızı düşünüyorduk. Şimdi çok önemsiz görünen gündelik koşuşturmacalarımız vardı. O vedanın sonsuza dek süreceğini bilseydim, onu çok sevdiğimi ona söylerdim." Gözleri yaşlarla parladı. "Bunu hiç söylemedim ona. Bir kere bile. İnanabiliyor musun?"

"Ama neden?"

"Önümde koca bir ömür olduğunu sanıyordum."

Ava'nın Nana ile sayılı saatleri kalmıştı.

Ava eskiden olsa büyükannesiyle birlikte olmak için her dakikayı, her saniyeyi kullanırdı. Ama o anda, evet, kaderin de bir rol oynadığını ama kendi seçimlerinin de rol oynadığını anlamıştı. Ve seçimi, cehennemden fırlamış bir yarasa gibi *Maggie's Orchard*'a gitmekti. Dün gece söylemediği şeyleri söylemek için. Şanslıysa, kutsamasını da geri alabilirdi. Alamasa bile, yine de Rion'la arasını düzeltmeye ihtiyacı vardı.

Ava, dar toprak yolu takip ederek ahırı geçti ve derin bir virajdan dönerek iki katlı bir eve vardı. Hayal ettiği gibi bir ev değildi. Meksika'daki evleri anımsatan, koyu kiremit rengine boyanmıştı.

Verandaya çıkan basamakları tırmandı aceleyle, el şeklindeki pirinç tokmakla kapıyı çaldı.

Lütfen Achilles açmasın.

Bir dakika sonra, evin arka tarafından birinin ıslık çaldığını duydu. Ava, neşeli melodiyi evin meyve bahçesinin başka bir bölümüne açılan arka tarafına doğru takip etti. Fötr şapkalı ve pantolonu askılı zayıf bir ihtiyar, bir merdivenin tepesinde portakal topluyor ve topladıklarını aşağıdaki sepete atıyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Ava, yaklaşırken.

Muhtemelen Charles olan adam aşağı baktı. "Kim olabilirsin acaba?"

"Ava."

O merdivende olman normal mi?

Adam gülümsedi. "Ah. Demek sen osun. Dün gece tanışacaktık. Ama şimdi de olur. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tam olarak ne biliyordu acaba? Rion her şeyi anlatmış mıydı?

"Ben de memnun oldum," dedi Ava. "Rion evde mi?"

Charles merdivenden inerken homurdandı ve şapkasını çıkarıp kıyafetinin koluyla alnını sildi. "Limonata ister misin?" Küçük bir masayı işaret etti, masada cam bir sürahi vardı.

"Hım... Hayır, teşekkürler. Şey..."

"Susamış görünüyorsun. Hadi."

Ava onu takip etti. Kaygı, pençelerini çıkarmış, kalbine saplıyordu.

Bunun için zamanım yok.

Charles titreyen eli ile ona limonata doldurdu. Ava, Charles'ı memnun etmek için ekşi içecekten bir yudum aldı.

"Ona benziyorsun," dedi, alçalan bir sesle, "Maggie'me."

"Rion sana anlatmış."

Charles başıyla onayladı. "Uzun bir kader manzarası," dedi gülerek. Ava bunların hiçbirinin komik olduğunu düşünmüyordu. *Belki de hayatının sonuna geldiğinde, insanın bakış açısı değişiyordur.*

"Büyükanneni çok sevdim."

"Biliyorum." Sonra, Nana'nın son dileğini hatırlayarak, "O da seni çok sevdiğini söyledi," dedi.

"Elbette sevmişti," dedi Charles, sesini yükselterek. "Bunu bilmeseydim, asla evlilik teklifi planlamazdım."

"Sana bunu söyleyebilmiş olmayı dilediğini söyledi."

Şapkasını kafasında geriye itti. Tutam tutam beyaz saçları göründü. "Kelimeler değersiz küçük şeylerdir. Bir bakış, bir gülümseme ya da bir elin dokunuşu kadar anlamlı değillerdir." Ava'ya gülümsedi. "Sana bir şey diyeyim mi? Ona âşık olduğum ânı tam olarak biliyordum. Onun bana âşık olduğu ânı da. Bunu onun yüzünde görebiliyordum. Sana ait olduğunda aşkı her zaman tanıyabilirsin."

Ağaçların arasından ılık bir meltem esiyordu.

Charles, "Rion'ın evde olmadığını muhtemelen tahmin etmişsindir," dedi.

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Mendiliyle ensesini silerken başını iki yana salladı. "Birkaç saat sonra diye tahmin ediyorum."

Birkaç saat? Ava aniden Rion'a meteor yağmuruyla patlayacak saatli bombadan hiç bahsetmediğini hatırladı.

"O kadar bekleyemem!" Sonra Ava, *Rion, büyükbabasına neleri anlatmış olabilir?* diye merak etti. Kutsamadan bahsetmiş miydi? Ya Nana'nın hayaletinden? Ama Ava, Charles'ın ayrıntıları bilmediğini tahmin etti çünkü rahat bir tavrı vardı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Ona anlatsam mı?

Charles, "Aile kulübesinde," dedi.

Kulübe mi? Rion bundan hiç bahsetmemişti.

"Bana adresini verebilir misin?" diye sordu Ava, bir milyon mil ötede olmadığını umarak.

İhtiyar adam kıs kıs güldü. "Adresi yok. Yolu yok. O yüzden sana oraya nasıl gideceğini söyleyemem." Bakışları, Ava'nın yanından geçti. "Ama Achilles seni oraya götürebilir."

Ava arkasını döndüğünde, ona bakan, patlamış dudaklı şeytani ikizi gördü. "Asla olmaz," diye karşı çıktı. "Rion'ı arayacağım. Yol tarifi isteyeceğim."

Charles anlayışla başını salladı. "Telefon çekmez. Yani görünüşe göre Achilles senin tek şansın."

Kafasında dönen tüm senaryolar arasında, bu senaryo ihtimal dâhilinde bile değildi.

Achilles, "Haklı," dedi, ifadesi acılıydı. "Seni ben götürürüm."

Ava tam tekrar karşı çıkmak üzereydi ki Charles yaklaşıp ekledi: "Ava, Achilles'in seni oraya sağ salim ulaştıracağına söz veriyorum."

Ava tam orta yerinden kırıldı. Rion gibi davranarak onu kandıran, onu ateşe atan ve öpen kardeşine nasıl güvenebilirdi?

Achilles, "Ben pisliğin tekiyim," dedi. "Bana güvenmediğini biliyorum ama geri almak istediğin..." *Kutsama*'dan bahsedecekti ama vazgeçti, onun yerine şöyle devam etti: "Aradığın şeyi almak istiyorsan, bana katlanmak zorunda kalacaksın."

Ava, *lütfen bana başka bir yol olduğunu söyle* dercesine yalvaran bir bakışla Charles'a döndü. Charles hafifçe başını salladı. "Kontrol artık kaderin elinde, Ava. Akıntıya karşı savaşmanın anlamı yok."

Achilles siyah bir Mustang kullanıyordu. Tabii ya. Kırmızı deri koltuklarda siyah yarış arabası çizgileri vardı ve Rion'ın kamyonetinin aksine iç dizaynı titizdi.

Otoyola çıktıkları anda, Achilles, "Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun."

Ava hiçbir şey söylemedi. Tek yapabildiği, pencereden dışarı bakmak ve onu bu adamla aynı arabaya koyan kaderin son derece acımasız olduğunu düşünmekti.

"Kabul edecek misin etmeyecek misin?"

"Konuşmamayı tercih ederim."

"Gerçekten özür dilerim, tamam mı?" dedi Achilles, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

"Şimdi üzgünsün, öyle mi? Biraz geç oldu."

"Çünkü her şeyin içine ettim. Çünkü Rion'la dövüşmek istemedim. Çünkü yorgunum ve..." Şerit değiştirmeden önce yan aynaya baktı. "Büyükannenin tüm hayatını unutacağını nereden biliyorsun?"

Ava, hikâyenin Nana'nın hayalet olduğuna dair kısmına hiç gelmemişti. Artık kaybedecek bir şeyi de kalmamıştı. "Bana inanmayacaksın."

"Dene yine de."

"Büyükannem bir hayalet ve bunu bana kendi söyledi."

"Yani onu görebiliyor musun?" dedi, hiç şaşırmadan. "Onunla konuşabiliyor musun?"

Ava belli belirsiz başını salladı. Achilles'e hikâyesini anlatmak zorunda değildi.

Achilles'in çenesi kasıldı. Sözlerini düşünüyordu. Gökyüzü daha da kararmış, uçsuz bucaksız bir griliğe bürünmüştü. "Ben küçükken... annemle babamdan sonra yani," dedi, "bir keresinde annemi bir pencerenin yansımasında gördüğümü sanmıştım. Rion güldü, bana hayal gördüğümü söyledi ama şimdi düşünüyordum da belki de gerçekten oradaydı, en azından kısa bir süreliğine."

Ava, Achilles'in kibirli bir öfke olarak maskelenmiş acısını gördü. Her ne kadar dünya standartlarında bir pislik olsa da, Ava'nın bir yanı biliyordu ki acı, insana yanlış şeyler söyletir, yaptırırdı. Bunlar diğer insanları inciten şeyler olurdu, böylece incinen kişi sadece sen olmazdın.

Bir saniye sonra elini cebine attı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Ava'ya uzattı.

"Ne bu?" Ava kâğıdın içinde zehir olabileceğinden şüphe duymuyordu.

"Al sadece."

Ava kalın kâğıdı kavradı. Yavaşça açtı. Ava'nın bir çizimiydi. Gökten düşen kar taneleri de vardı eskizde. Yüzünün her detayı kusursuzdu, bir tutam saçı çenesine düşmüştü, gözleri umutla, vaatle gölgelenmişti.

Ava bu ânı hatırladı. Buz pistindeki geceydi. Meda, kutsamanın renginin daha da parladığını ve bunun nedenini bilmediğini söylemişti, işte o gece. Rion'ın ona nasıl baktığını hatırladı.

Ona âşık olduğum ânı tam olarak biliyordum. Sana ait olduğunda, aşkı her zaman tanıyabilirsin.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Bunu bulduğumda, bildiğimi düşündüğüm bir şey vardı..." Bir nefes verdi.

"Bu sadece bir çizim."

Achilles, Ava'ya yandan bir bakış attı. "O zaman Rion'ı tanımıyorsun."

"Bana kazadan bahsetti," dedi Ava, sözcükleri söyleyebildiğine sevinerek. "Bence bu onu yiyip bitiriyor. Ve biliyorum ki... biliyorum ki bu senin için de berbat ama..."

"O zamandan beri Rion ile aram iyi değil... Evet, ailemin eşyalarını karıştırdığımız gün aramızın çok daha kötü olduğunu da söyleyeyim sana. Seni restoranda gördüğüm o ilk gecenin, annemle babamın eşyalarına baktığımız gün olduğunu biliyor muydun? Tanrım, öfkeliydim. Üstelik daha da kötüsü var." Bir kahkaha attı. "Hemen öncesinde sevgilim tarafından aldatılmıştım."

O iki kızla birlikte olmasının ve pislik gibi davranmasının nedeni bu muydu?

"Sanırım Rion'ın da benim kadar mutsuz olmasını istedim. Bir şeyler kanıtlamak istedim sanki." Achilles elini saçlarından geçirdi. "Dün geceye kadar içimde ne kadar öfke olduğunun farkında değildim ve seni öpersem daha iyi hissederim sanmıştım ama kendimi daha kötü hissettim ve işte o zaman anladım ki... kardeşimi suçlamaya ve ondan nefret etmeye devam edemem."

Ava, kötü olduğunu düşündüğü birinin bile altında iyi bir insan olabileceğini öğrenmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek, vızıldayan dünyayı izledi.

Sanırım herkesin bir zırhı var.

"Aranızı düzeltmelisiniz," dedi.

Achilles güldü. "Seni neden oraya götürüyorum sanıyorsun?"

Birkaç saniye sessizlik. "Daha çok var mı?" diye sordu Ava.

"Bir saat daha."

Yolculukları sırasında, vadi manzarası gidip orman manzarasına gelirken, yağmur yağmaya başladı. Sert bir yağış.

Achilles hızını düşürüp ön camın sileceklerini çalıştırdı.

"Belki şimdi bir buçuk saat."

"Neden kulübede?" diye sordu Ava, eskiz hâlâ elindeydi.

Achilles tek omzunu silkerek, "Buraya gelmeyeli en az beş yıl oldu," dedi. "Belki de sadece kaçmak istemiştir."

Benden.

Gerçekten de Achilles ile şu an Rion hakkında mı konuşuyordu?

"Kutsamayı geri alabilecek misin sence?" diye sordu Achilles, bir dakika sonra.

"Denemek zorundayım." Ama Rion'ı görmek istemesinin tek nedeni bu değildi. Ateşten kalpli prensesin sonunu yeniden yazması gerekiyordu. Kurdun onu yemediği bir son. Mutlu bir son olup olmayacağını bilmiyordu ama artık trajik bir son olmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Yağmur, öyle sert yağıyordu ki âdeta arabayı dövüyor, ilerlemelerini daha da yavaşlatıyordu. Ava'nın büyük silahları çağırmaktan başka seçeneği yoktu.

"Meda?"

"Meda kim?" diye sordu Achilles.

Aziz arka koltukta belirdi, kaşlarını çatmakla gülümsemek, gülümsemekle kaşlarını çatmak arasında gidip geliyordu. "Neden bu soytarı ile birliktesin?"

"Uzun hikâye ama..." Gökyüzünü işaret etti. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Achilles, "Beni gerçekten korkutuyorsun," dedi.

"Sen sür sadece."

Meda sanki boynu tutulmuş gibi başını bir o yana bir bu yana salladı. Yüzünü pencereye dayadı. "Bunların hepsi Tabiat Ana, Ava."

"Kesebilir misin? Böylece oraya daha hızlı varabiliriz?"

Meda uzun bir iç çekti. "Kesebilir miyim? Offf. Siz inanmayanlar!"

Ama hiçbir şey olmayınca, "Meda?" dedi Ava.

"Hımm... Olmuyor."

"Sen havanın azizisin!"

"Evet, şey, bazen daha büyük güçler iş başındadır, tamam mı?"

"Bekle," dedi Achiles, direksiyonu yumruklayarak. "Sen havayı kontrol eden bir azizle mi konuşuyorsun? Benim arabamda?"

"Aynen öyle."

Achilles'in rengi soldu. "Bu benim aklımın alacağından çok daha fazlası, dostum. Kardeşimin senden ne kadar hoşlandığı umurumda değil."

Bir saatlik hayalet ve aziz sorularından, kötü müzikten ve onu öptüğü için dilediği tüm özürlerden sonra, Achilles sonunda çamurlu bir yola saptı. Araba, yokuşu çıkmakta zorlanıyordu. Lastikler kaydı, motor homurdandı. "Başaramayacağız," dedi, vitesi değiştirip gaz pedalına basarken.

"Achilles, başarmak zorundayız."

Meda iç çekti. "Korkunç..."

"Buradan ne kadar uzakta?" dedi Ava.

Achilles, "Yolun yaklaşık yarım mil yukarısında," dedi.

Ava kapıyı açacakken, Achilles onu durdurdu. "Sen gerçekten böyle mi gideceksin?"

Ava başka bir şey demeden arabadan atladı. Yağmur, kot pantolonunu ıslatıyor ama sanki onu okşuyordu. Çamurun daha az olduğu, fırtınanın biraz olsun dinmiş olduğu ağaçların arasına daldı. Ama yağmur onu öyle de böyle de buldu ve tepeye kadar takip etti.

Aklı, sormak istemediği soruları her adımda salıvererek çalışmaya başladı. *Rion benim kutsamamla nasıl öylece çekip gidebilir? Hem de bana vermeye bile çalışmadan?*

Kulübe, uzun çamların arasına kondurulmuş küçük bir yapıydı. Ciddi derecede yeni bir kat boyaya ihtiyaç duyan derin bir sundurma vardı.

Ava, sırılsıklam ve donmuş bir hâlde, kirli pencerelerden içeri bakarak kapıyı çaldı. Rion'dan hiçbir iz yoktu. Kapı kolunu denedi ama kilitliydi.

Uzakta patlayan bir gök gürültüsü, harap olmuş sundurmayı sallar gibi oldu. Yıldırım çaktı, bir kez, ikinci kez.

Ava içeri girmek için başka bir yol bulmak üzere arka tarafa döndü.

Oradaydı.

Yaklaşık yirmi metre ötede, yağmurun altında duruyordu. Gözleri Ava'ya sabitlendi. Elinde tuttuğu, Ava'nın ne olduğunu göremediği bir şeyi ceketinin cebine koydu.

Saf adrenalinle dolup taşan Ava, ona doğru koştu. Bir gök gürültüsü onu olduğu yerde durdurdu. Bir yıldırım düştü; beyaz, parlak bir ışık patlaması. Şiddetli bir çatırtı, Ava'nın bakışlarını Rion'ın üstündeki ağaca, düşen dala yönetti.

Düşen...

Düşen.

"Dikkat et!"

Ava hiç düşünmeden koştu ve Rion'ı ağacın altından çekti.

İkili, yere yuvarlandı ve dal, korkunç bir gürültüyle birkaç metre öteye düşerek çamurun üzerinde sürüklendi.

Nefes nefese kalan Ava, Rion'ın üzerindeydi. Rion'ın yüzü çamur ve çer çöp olmuştu. Ona şaşkınlıkla göz kırptı. Rion'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Ava bunu kendi kalbinde hissedebiliyordu. "Bana çarpmaktan vazgeçecek misin?" demesi birkaç dakikasına aldı.

Bir kalp atışı.

İki.

Ava, zekice bir karşılık bulmaya çalıştı. Ama tek düşünebildiği, göğsündeki vahşi gümbürtüydü. Üç.

Dört.

"Ava..."

Ava, vücudunun boyun eğdiğini, Rion'ın daha derinlerine düştüğünü hissetti. Sonra dudakları buluştu. Ve Ava artık *düşmüyordu*. O artık çözülüyordu.

Orman da gökyüzü de sustu. Dünya buharlaştı. Sadece şu *an* vardı.

Rion kollarını Ava'ya doladı ve onu kendine çekti. Öpücüğü derinleşti, Ava da ona ayak uydurdu.

Bir kıvılcım, sıcak ve ani. Elektrik çarpması gibi. Bir ışık patlaması gibi.

Bağlantılarını önce Ava kopardı, sesi küçücüktü, uykulu bir fısıltıydı. "Bunu hissettin mi?"

Sanki millerce koşarak bir dağa tırmanmışlar gibi ikisi de nefes nefeseydi. Yağmur acımasızca yağıyordu.

Aşkın şeytana kafa tutup tutmadığı, Ava'nın umurunda bile değildi. Tam burada, Rion'ın yağmurdan ıslanmış kollarında, o vasat olmayan dudaklarından sadece birkaç santim ötede kalmak istiyordu.

"Sen az önce beni mi öptün, Dokuz?" diye sordu nefes nefese.

Ava gülümsedi. "Sen beni öptün."

"Peki, o zaman şimdi sıra sende."

Ava yavaşça dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Rion'ın dudaklarının verdiği his, dilinin sıcaklığı ve onu daha sıkı saran kollarının gücü Ava'yı alıp götürdü. "Yalan söyledim," dedi Ava. "Sende sevdiğim ilk şey dudaklarındı."

Rion güldü. Yüzüne düşen bir tutam ıslak saçı itti. "Sence işe yaradı mı?"

"Ben... Nana'yı çağırmalıyım ve..."

"Ya da burada kalabiliriz... Sadece bir dakikalığına."

Ava, aslında öylece kalabilmeyi dilese de, "Nana'yı çağırmalıyım," dedi bir kez daha. Rion inledi, Ava'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kulübeye doğru çekmeye başladı. "Öncelikle sana göstermem gereken bir şey var."

Kulübenin içi tozla kaplıydı. Mobilyaların üzerine gri çarşaflar örtülmüştü. Hava eski anılar ve sedir ağacı kokuyordu. Ava iliklerine kadar üşümüştü ama kalbi sıcacık olduğu için şükran doluydu.

Rion elini cebine atıp bir şey çıkardı ve Ava'nın avucuna koydu. Altından bir sinek kuşu küpe.

Meteorlar, yıldızlar, 8.51. Çarpışma. Ve sinek kuşu.

"Buraya bu yüzden geldim," dedi Rion, hevesle. "Çocukken bunu ahırdaki eski bir kutuda gördüğümü hatırladım. Önce büyükanneme ait sanmıştım ama sonra büyükbabam Maggie'nin olduğunu söyledi. Mexico City'ye vardığında valizinde bulmuş bunu. Düştü mü yoksa valize Maggie bilerek mi koydu, asla emin olamamış. Ama ondan geriye kalan tek şeyin bu olduğunu söyledi." Ensesini ovuşturdu ve keskince bir nefes aldı. "Ve dün bana hikâyeyi anlattığında, kutsamayı geri alman için bunun önemli olduğuna dair bir önsezi oluştu içimde. Planım küpeyi bu gece sana getirmekti ama aptal kamyonetim çalışmadı."

Ava altındaki zeminin parçalandığını hissetti. "Bunu daha önce görmüştüm," dedi, sallantılı küpeyi elinde çevirirken. "Eşi, büyükannemin mücevher kutusunda."

Ava birdenbire, Nana'nın ölüm döşeğinde, burayı ve *şimdi*'yi anlık olarak gördüğünü, söylediği sözlerin zaman içindeki kimi anları tarif ettiğini fark etti.

Yüksek sesle düşünerek, "Meteorlar, son tarihi temsil ediyordu," dedi.

"Son tarih mi?"

Ava açıklayınca, Rion rahat bir nefes aldı.

"Yıldızların temsil ettiği..."

"Ben," dedi Rion, parlayan bir gülümsemeyle. Sesi, bu dünyanın, Ava'nın annesinin sözlerinin sınırlarını yumuşattı.

Ava, yeniden Rion'ın kollarına çekildiğini hissetti ama daha yapacak çok şeyi vardı. "8.51 çarpışmanın saatiydi," diye devam etti. "Çarpışmanın da ne olduğunu biliyoruz ve şimdi de..."

"Sinek kuşu," dedi Rion.

Ava'nın hâlâ çözemediği şey, bunun neden önemli olduğuydu.

"Ava!" diye bağırdı Meda.

Ava öylesine ürktü ki neredeyse çığlık atacaktı. "Meda, sen ne..." Nana hemen yanında belirdi.

Rion, Ava'nın boş bakışlarını takip ederek, dikkatini yöneltiği boş alana baktı.

"Buradalar, değil mi?"

Ava başıyla onaylarken, Achilles kapıyı açtı. Kardeşler bir şekilde kavgaya tutuşmasınlar diye, Ava Rion'a hemen Achilles sayesinde buraya gelebildiğini söyledi.

"Onu sen mi getirdin?" dedi Rion, kısık ve güvensiz gözlerle.

Achilles, "Konuşabilir miyiz?" diye karşılık verdi.

Ava, hafifçe başını sallayıp Rion'ın elini sıktı, Rion bunun üzerine kardeşiyle birlikte dışarı çıktı. Ava, şiddetli bir şekilde Nana'ya sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum!"

"Ay!" dedi Nana, umursamazca. "Seni az önce gördüm."

Ava ona küpeyi gösterdi. "Bak!"

Nana'nın kafası karıştı önce, sonra sanki o hatırasına giden tüm mesafeler aniden kapandı. Gözleri parladı. "Bunca zaman saklamış mı?"

Meda bıkkın bir ses tonuyla, "Böyle bir zamanda neden bir küpeden konuşuyoruz ki..." dedi.

Ava, "Küpenin onda olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Nana'ya.

"Meksika'ya giderken, benim küçük bir parçamı yanında götürebilsin diye bavuluna koymuştum bunu."

"Ava!" diye haykırdı Meda ve anında hem Ava'yı hem Nana'yı susturdu. "İşe yaramış! Kutsama sende."

"Sinek kuşu!" diye ciyakladı Ava. Şimdi küpenin neden önemli olduğunu anlamıştı. "Kutsama aktarıldığında, küpe Rion'ın cebindeydi. Fırtına vardı, duygu vardı, bir tür çarpışma da yaşadık," dedi. Yüzü kızardı birden, öpüşmeyi Nana'nın görmemiş olmasını umdu.

Meda, "Ve özverili duyguların olmalı," dedi.

Nana zaten başını sallıyordu. "Köprünün son parçası buydu, Ava. Özverili duygu."

Meda önce hafifçe havaya sıçradı, sonra Ava'yı tuttu ve odanın içinde birlikte dans ettiler.

Nana, sanki ebedî yaşamı hiç tehlike altında olmamış gibi parlıyordu. Gözleri, sanki ilk kez görüyormuş gibi gezindi Ava'nın üzerinde.

Sonra bir hatıra kıvılcımlandı. Ava durdu. Nefesi kesildi. "Meda, Rion'ın en başta kutsamayı almasının tuhaf oluğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Görülmemiş olduğunu söylemiştim."

"Kaderlerimiz çok uzun zaman önce iç içe geçtiği için olmuş olabilir mi?" Sonra birden aklına şu geldi: *Bu yüzden Rion'ı çok önceden beri tanıyormuşum gibi hissediyordum. Sebebi sadece kutsama değildi; kaderin bu uzun, tuhaf manzarası, bir şekilde Rion'ın derisinin altına işlemiş ve onunla ilgili her şeyin bana tanıdık gelmesine neden olmuştu.*

Aziz, "Bu harika bir gerekçe," dedi.

"Tabii ya," dedi Nana, başını sallayarak. "Claro![79] Artık çok açık." İfadesi aniden genişledi. Bir sessizlik oldu, ardından, "Şimdi hatırlıyorum. Kutsamayı hatırlıyorum," dedi.

Ava büyükannesinin yanına koştu. "Ne peki?"

Nana, Ava'nın ellerini kendi avuçlarına aldı. "Seni açık bir kalp ile kutsadım."

---

79 *İsp.* Claro: Açık. -ç.n.

"Açık..." Ava güçlükle konuşabildi. Hayır! Açık bir kalp istemiyordu ki. Bu, isteyebileceği her şeyin tam tersiydi. Açık olmak, savunmasızlık, tehlike demekti.

Nana, "Caroline'den beri kapalıydın; insanları hep gözünün önünde tutuyordun, onlara güvenmiyordun. Sevgiye kapalı bir hayat yaşamanı istemedim. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim."

"Ama." Ava yavaşça, sessizce konuştu. Sanki bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi. "Kalbim Rion'a açıldı."

"Yine de hep yanlış bir adım atıyordun, hep geçmişe, doğru olmayan inançlara yaslanıyordun, öyle değil mi?"

Ava sadece başını sallayabildi çünkü hepsi doğruydu. Rion'a karşı hisleri büyürken, hep kaçınılmaz olanı beklerken, sürekli annesinin sesi çınlıyordu kulaklarında. *Aşk, şeytana kafa tutar.*

"Aman Tanrım," dedi Ava, aniden bir şeyin farkına vararak. "Rion bu yüzden mi..." *Benimle çıktı? Bana yaklaştı? Bana güvendi? Benden hoşlandı? Açık kalp becerisi olduğu için mi?*

"Elbette hayır," dedi Nana, sanki Ava'nın nereye varacağını biliyormuş gibi. "Bir kutsama asla birinin duygularını etkilemez veya olmayan bir duygu oluşturmaz."

"Hâlâ anlamadım," dedi Ava. "Yani bunun anlamı..." Kalbinin artık kendi kalbi olmayacağından korkuyordu. "Ben artık ben olmayacak mıyım?"

Meda, "Kesinlikle öyle bir durum yok," dedi. "Ne düşündüğünü biliyorum. Kalbinin üzerine basılmayı bekleyen kırılgan bir çiçek olacağını. Zayıf olacağını. Ama kaç kişi kalbini, zihnini ve ruhunu inceleyerek geçiriyor hayatını, biliyor musunuz? Kim olduğundan hiç emin olamadığını? Tutkularını bilmediğini?" Gülümsedi. "Bunu unutulmaz, anlamlı bir hayata giden kestirme yol olarak kabul et."

Rion bu yüzden resim çizmeye yeniden başlamıştı. Sanat, her zaman onun kimliğinin bir parçasıydı ve kutsama bunu yeniden keşfetmesini sağlamıştı.

Nana, "Dahası var," dedi. "Açık bir kalp sana başkalarının kalplerinin içini görme, insanların motivasyonlarını ve karakterlerini görme yeteneği verecektir."

Rion onun kalbini görebilmiş miydi?

"İnsanları okumakta zaten oldukça iyiyim, Nana."

"Belki dışa vurduklarını, paylaşmak istedikleri yanlarını görebiliyordun ama bu, tüm bunların yanı sıra onların kimliklerinin gerçek doğasını görmekle ilgili."

"Bu doğruysa, Rion nasıl oldu da yalan söylediğimi anlamadı?"

"Çünkü niyetin saftı," diye söze girdi Meda. "Ve kutsama seni bir yalan dedektörüne dönüştürmez."

"Ama Nana," dedi Ava, "bu biraz röntgencilik gibi olmuyor mu?"

"Düşünceleri okuyabildiğini söylemedim."

Meda istavroz çıkardı. "Tanrıya şükür. Ama mucizeyi bir düşün. Artık -nasıl diyordunuz- iyiyi kötüden ayırabileceksin."

Ava'nın içinde bir şeyler kıpırdandı. Hayret. Heyecan. Şaşkınlık. "Ya zayıf yönü?" diye sordu.

Nana ufak bir sırıtışla, "O kısmı da kendi başına çözmen gerekecek," dedi.

Achilles arabayı bir NASCAR şampiyonu gibi sürdü. Yavaşlamadı. Nana'nın sonsuza dek gitmesine ne kadar zaman kaldığını bilmedikleri için Ava'nın bir an önce eve, kız kardeşlerinin yanına gitmesi gerekiyordu.

Yolda onları aramış, her şeyi anlatmış, kutsama aktarma güçlerinin artık korunduğu, Nana'nın anılarını öbür dünyaya taşıyacağı müjdesini sevinçle karşılamalarını beklemişti. Ama sessizdiler, şüphesiz bu arayışın sonunun ne anlama geldiğini değerlendiriyorlardı.

Veda.

Evrendeki en üzücü kelime, diye düşündü Ava, asık suratla.

Şimdi Ava çatı katındaki verandada kız kardeşlerinin gelmesini bekleyerek volta atıyordu. Nana yakındaki bir masa lambasından gelen zayıf ışık şeridinin altında duruyordu. Gölgesi yoktu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Ava.

"Bilinmeyen hep biraz korkutucudur, değil mi?" dedi Nana, hafifçe.

"Ama ben varım." Meda, Nana'nın yanında belirdi. Onu ilk gördüğü zamanki cüppesini, tuhaf, sivri uçlu mitresini takmıştı. Bakışlarını Ava'ya çevirdi. "Varlığım boyunca pek çok insanla karşılaşıp tanıştığımı ve senin açık ara en sevdiklerimden biri olduğunu söylemeden gitmek istemedim."

Ava gülümsemeye çalışsa da beceremedi. "Sen de benim en sevdiğim azizsin."

Meda başını sallayarak yaklaştı ve fısıldadı, "Bunu sana hiç söylemedim ama biz azizler, bir şeye bizim adımız verildiğinde puan benzeri bir şey alırız. Sen de bir şeye benim adımı verir misin? Ama sadece hamur işi olmasın."

Ava söz verdi, azize sarıldı ve azizin, "Seni bekliyorum, Margarita," dedikten sonra gözden kayboluşunu izledi.

Tam o sırada Carm ve Viv hafif, ürkek adımlarla verandaya çıktılar.

Ava bu gece, işinin haberci olmak, Nana'nın son sözlerini paylaşmak olduğunu biliyordu. Kız kardeşlerinin asla duyamayacağı bir veda konuşması.

"Bu korkunç," dedi Carm, ayaklarını sürüyerek. "Onunla zaten bir kez vedalaştık ve şimdi..." Burnunu çekti, bakışlarını kaldırdı ve sanki bir anda seyircisini hatırlamış gibi duruşunu dikleştirdi. "Üzgünüm, Nana."

Ava, büyükannesinin torunlarını izleyişini izledi. Kara gözleri neşeyle dans ediyordu. Nasıl bu kadar mutlu, bu kadar huzurlu görünebiliyordu?

"Birkaç sözüm var," diye söze başladı Nana.

Carm ve Viv aynı anda nefessiz kaldılar.

"Nana!" diye bağırdı Viv. Carm kollarını hayalete doladı.

"Onu görebiliyor musunuz?" diye haykırdı Ava.

Nana şeytani bir sırıtışla, "Öbür dünyada biraz pazarlık yaptım," dedi ve Carmen'i serbest bıraktı. "Ve fazla zaman yok, o yüzden lütfen beni dinleyin." Viv ve Carm'a yaklaştı. "Vivienne, daima cesur olan, bakıcılık eden olmana gerek yok. Biraz da eğlenmene bak."

Viv çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Maceralar yaşa," diye devam etti Nana. "Bana söz ver."

Viv burnunu silerek başıyla onayladı. "Söz veriyorum."

Nana'nın bakışları Carmen'e takılınca Ava'nın göğsü ağrıdı. "Carmenita, her zaman bu aileyi bir arada tutan sihir, enerji ve eğlence kasırgası olmana gerek yok. İçindeki fırtınayı dindirebilirsin. Sessizliği ve yalnızlığı bul içinde. Sorgulanmış bir hayat, iyi bir hayattır."

Carm onaylamayarak kaşlarını çattı. Ava, Carm'ın ağzından çıkacaklardan korktu.

"Beni rahibe yapmaya çalışmıyorsun, değil mi?" dedi Carm.

Nana sadece kıkırdadı. "Ay, Carmenita."

Carm ve Viv, Nana'ya onu sevdiklerini söylediler. Onlar kollarını birbirlerine dolayıp gittiklerinde, Ava bundan sonra olacaklardan korkarak gölgelerin arasında dikiliyordu.

"Bunu söylemeyeceğim," dedi Ava, Nana'ya.

Büyükannesi onu kucakladı. Ava, Nana'nın ona bir tavsiye vermesini, kendisinden de bir söz istemesini bekliyordu ama Nana bunu yapmadı. Sadece, "Ağaçlarımla ilgilenir misin?" dedi.

Ava başıyla onayladı.

"Ve narları topla. Güzelim meyvelerin yerlerde çöp olması çok üzücü."

"Tamam."

Nana, Ava'nın ellerini kendi avuçlarına aldı. Ava kelimeleri ağzından güçlükle çıkarabildi. "Bize verdiğin kutsamalar için sana teşekkür etmeyi unuttum."

Nana başını salladı, Ava'nın yüzüne düşen bir tutam saçı kenara çekti. Derin kahverengi gözleri gülümsedi. "Yaralanmaktan, düşmekten, sonra tekrar düşmekten korkma. Güzelliği, tutkuyu ve kalbinize şarkı söyleyen şeyleri bul. Kendi hikâyelerini yaratmanın tek yolu bu, corazón."

"Öyle yapacağım." Gözyaşları düştü. "Söz veriyorum."

"Ve sürprizleri kucakla." Ava bir nefes daha alasıya kadar, büyükannesi gitmişti.

"Nana?" diye fısıldadı ama cevap yoktu. Sadece trafiğin uzaktan gelen sesi. *Bir dakika!* Bu muydu? Hepsi bu kadar mıydı? Nana'nın dramatik bir şekilde uzun uzun vedalaşmayacağını anlayarak bir sandalyeye yığıldı. Bu onun tarzı değildi.

Ava, Nana'nın yeniden ortaya çıkacağı umuduyla karanlığı arayarak ne kadar süre orada oturduğunu bilmiyordu. Kalbinin yeniden atmaya başlamasını bekliyordu.

"Ava?" Rion geldi. "İyi misin?"

Ava ayağa kalkarken hafifçe başını salladı, Rion onu kucakladı. Kutsaması, kış uykusundan uyanan bir ayı gibi kıpırdandı. O anda, Rion'ın sevgisini hissedebiliyordu.

Rion, kolları hâlâ Ava'ya dolanmış hâlde geri çekildi ve bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

Ava da yukarı baktı. Karanlığın üzerinde ışık hüzmeleri ışıldıyor, ani bir parlama ile bilinmeyen bir rotada ilerliyordu.

Meteor yağmuru.

Ava'nın kalbi, sessiz, düzenli bir şekilde atıyordu.

Rion, Ava'yı kendine doğru çekti. "Peki..."

"Peki..."

"Artık kadere inanıyor musun?"

Ava tam cevap vermek üzereydi ki Rion onu öptü. Ava, Rion'ın içinde eridi. Kalbi henüz sormadığı soruların cevaplarıyla çarparken, kutsaması içini derinden kıpırdattı ve etrafa sıcaklık yaydı.

Rion kollarını ona doladı ve alnını öptü. "Kalbin yine o şeyi yapıyor?"

"Neyi?"

"Kutsama aktarılırken yaptığı şeyi," dedi. "Sıcak gibi ve biraz da gürültülü ve... Açıklaması zor."

Belki Rion daha önce kutsamaya sahip olduğu için, kutsama Ava'nın içinde uyandığında bunu hissedebiliyordu. Yeni arzuların,

yeni inançların, dünyaya dair yeni bakış açılarının filizlendiğini hissedebiliyordu.

Nana başkalarının kalbini görebileceğimi söyledi ama kendi kalbimden hiç bahsetmedi.

Ava derin bir nefes alarak geri çekildi. "Bir şey fark ettim."

"Nedir?"

Ani itirafı karşısında hayranlık duyarak, "Asla gazeteci olmayacağım," diye fısıldadı.

Rion da ona alan açmak için geri çekildi ve onu devam etmesi için cesaretlendirdi.

Sözleri, kendisinden başka kimse için değildi; Ava yüksek sesle düşünüyordu ve tüm kelimeleri, kulağına çok doğru geliyordu. "Gazeteciliğin kendimi korumanın, gerçeklerle dolu bir dünyada yaşamanın yolu olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi her şey farklı. Kendi hikâyelerimi yaratmak istiyorum artık. Kendi maceralarımı, Keşkelerle, sürprizlerle ve..."

"Ama sen sürprizlerden nefret edersin."

"O eskidendi."

"Ah!" Rion'ın yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı. "Tamam, Dokuz. İlk maceranın başlayacağı şey..."

Ava'nın kalbi yeni bir gerçeğin ritmiyle atmaya başladı, Rion'ın cümlesini bitirmenin tek bir yolu olduğunu fark etti.

Her hikâye ve macera iki şeyle başlardı: seçim. Ve kader...

Son

Altı Ay Sonra

Ava koridordan aşağı, ablalarının beklediği merdivene doğru ilerlerken, Viv, "Harika görünüyorsun," dedi.

Carmen dudaklarını birbirine vurarak, "Bu gerçekten iğrenç," dedi. Los Angeles'tan ve USC'den uzakta, Galapagos Adaları'nda geçirdiği bir ayda bronzlaşan teni parlıyordu.

Ava, üzerine oturan ama dar olmayan, kısa ama mini olmayan, zarif ama büyükanne elbisesi gibi görünmeyen buz mavisi elbisesine baktı. Ablalarının samimi olduklarını biliyordu, bunun için kutsamasını kullanmasına gerek yoktu. Kulaklarından sarkan altın sinek kuşlarını çekiştirdi ve yeniden bir araya gelmek için ne kadar yol katettiklerini, kim bilir kaçıncı kez düşündü.

Nana'nın temelli ayrılışından birkaç hafta sonra Ava, Reed'e genç Charles ve Maggie'nin bir fotoğrafını göndermişti, fotoğrafta Nana'nın kulaklarında sinek kuşu küpeler vardı. Sonra Reed'i aramış ve sonunda birlikte olamasalar bile gerçeği öğrenmenin onlara huzur getirdiğini söylemişti. Reed, "Teşekkürler, Avacığım," demişti. "Bu yaşlı kadının aşkın gücünü hatırlamasına yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Viv'in bakışları Ava'nın ayaklarına kaydı. "Parmak arası terlik mi? Gerçekten mi?"

Ava parmaklarını oynattı. "Pedikürümün ne kadar iyi göründüğüne bir baksana."

"Bu bir nişan daveti," diye hatırlattı Carmen, alaycı bir tavırla, "plaj partisi değil. Topuklu ayakkabı giysen ölür müsün?"

"Belki de." Ava, iki ablasının arasına girip kollarını onların kollarına doladı. "Aşağıya inmezsek babam kalp krizi geçirecek."

Büyük salonda en az elli kişi toplanmıştı. Beyaz üniformalı garsonlar, gümüş tepsilerle kalabalığın arasında dolanıyorlardı. Ev leylak, okaliptüs, taze masa[80] ve çikolata kokuyordu. Narlarla dolu devasa seramik kâseler ve eski adı *Maggie's*, yeni adı ise *Saint Medardus* olan bahçeden gelen kırmızı portakallar vardı. Ava, Meda'nın buna bayılacağına biliyordu.

Viv salonun kenarında durdu. "Çocuklar?"

"Sorun nedir?" diye sordu Ava.

"Kaçak gelin falan olmayacaksın, değil mi?" diye sordu Carm.

Viv gözlerini devirdi. "Bu bir düğün değil, nişan. Hem de uzun bir nişan, unuttun mu?"

Carm, "Nişan süresi iki yıl bile olsa düğünle sonuçlanır," dedi.

Viv derin bir nefes aldı. "Babamın en son duyuru yaptığı zamanı hatırlıyorum da..."

"Nişanlı değildin," diye araya girdi Ava.

"Ve Doug berbattı," diye ekledi Carmen.

"Ve Grant harika," dedi Viv. Aslında kız kardeşlerine değil, daha çok kendi kendine söyledi bunu, onlardan ayrılıp Grant'e doğru yürürken. Grant, kalabalığın ortasındaydı, koyu renk takım elbisesi içinde parlıyordu. Ava, onun Viv'i ne kadar sevdiğini hissedebiliyordu ve bu, Ava'nın Grant'e daha çok hayran olmasını sağladı.

Carm gözlerini salonda gezdirdi.

Ava, "Gözlerinde şu ışıklı parlamalardan oluyor," dedi, Carm'a.

80 Masa, bir Meksika yemeği. -ç.n.

Carm hafifçe gülümsedi. "Her şeyi hafızama alıyorum." Aniden Ava'nın kolunu sıktı. "Alfonso burada."

Ava'nın bakışları Carm'ın baktığı yönü takip etti. Alfonso, Rion ve Achilles ile konuşuyordu. Ava için ikizleri ayırt etmek artık çok kolaydı. Bakışları Rion'a sabitlendi. Bir eli pantolonunun cebindeydi, diğer eliyle çenesini ovuşturuyordu. Başı hafif sola eğilmişti, bu da Achilles'in söylediklerini dinlediğini gösteriyordu. Sonra kaşlarını kaldırıp güldü. Elijah da oradaydı ama tüm dikkati telefonundaydı. Ava, onun şimdi uzun mesafe ilişkisine dönmüş olan Pierre ile mesajlaştığını, yüzündeki gülümsemeden anladı.

Carm, Ava'nın kolunu çekiştirdi. "Evet?"

"Ne? Bir şey mi sordun?"

"Alfonso benden hoşlanıyor mu?" Carm, sanki Alfonso'nun duymasından çekiniyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu. "Kutsamanı kullan. Söyle bana."

Carm aynı soruyu birkaç ay önce onu Charles'ın cenazesinde gördüğünde de sormuştu. Ava o zaman da şimdi verdiği cevabın aynısını vermişti. "Kaybolmakla..." Ava durakladı. "Nasıl diyordun? Atların dünyasında, Galapagos Adaları'nda incelediğin tüm o kaplumbağalarda kaybolmakla fazla meşgul olduğun için artık erkekleri boş verdiğini sanıyordum."

"O kaplumbağaların bana ihtiyacı var. Ve Alfonso çok..."

"Senin tipin değil."

Carm'ın dudaklarına kurnaz bir sırıtış yayıldı. "Tipim değişti. Şimdi iyi bir küçük kız kardeş ol ve bana söyle."

Alfonso'nun Carmen ile ilgilenip ilgilenmediğini belirlemek için Ava kutsamasını kullanmak zorunda değildi. Işıldayan yüzünün her yerinden, hoşlandığı okunuyordu.

Carm ve Ava'nın arkasından gelen Raul, "Finalmente,"[81] dedi. "Vakit geldi. ¿Dónde esta Viv?"[82]

Carm, "Nişanlısının yanında," dedi.

"Peki, hadi gidelim," dedi Raul, heyecanla. "Buna bayılacak."

Ava, kelimeleri doğru kullanmak için konuşmasını defalarca yazarak milyonlarca kez provasını yapmıştı ama her seferinde eli boş kalmıştı. Ama bunun nedeni, sevginin kelimelerle nitelendirilememesi, bir kelime öbeğine veya cümleye indirgenememesiydi.

Bir dakika sonra Ava ve Carm, gümüş bir kaşıkla bardağının kenarına vuran Raul'ün yanında duruyorlardı.

"Herkese iyi akşamlar," dedi Raul. "Bu bir kutlama gecesi, aşkın onurlandırılma gecesi." Gözleri, iyice Grant'e sokulmuş olan Viv'i bulana kadar kalabalığı taradı. Raul en büyük kızının şerefine bir kadeh kaldırdı. "Başlamadan önce, Vivienne'ın kız kardeşlerinin birkaç sözü olacak."

Öncelik Carm'ındı. Konuşması elbette kusursuzdu. Her kelimeyi, her vurguyu, her gülümsemeyi ezberlemek için, kutsandığı yeteneğini kullanmıştı. Konuşmasını bitirdiğinde, kalabalık onu bir Broadway performansı sergilemiş gibi alkışladı. Viv güldü, Ava ise emekleyerek bir kanepenin altına saklanmak istiyordu çünkü kutsaması olsun olmasın, topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyordu.

"Herkese selam," dedi boğazını temizleyerek. "Ablam, onu çok mutlu eden, onun da mutlu edeceğini bildiğim biriyle tanıştığı için... ne kadar heyecanlı olduğumu, nasıl hissettiğimi ifade edecek kelimeleri bulmak için çok uğraştım." Şimdi gözleri yaşlı olan Viv'e baktı. Ava, duygu pınarının kocaman bir düğüm şeklinde boğazına tırmandığını hissedebiliyordu. "O yüzden sözlerimi basit tutacağım ve size bir zamanlar birinin bana anlattığı bir şeyi anlatacağım." Ses tonunu ayarlamaya çalıştı. "Kelimeler küçük,

81 *İsp.* Finalmente: Sonunda -ç.n.

82 *İsp.* ¿Dónde esta Viv? (Viv nerede?) -ç.n.

değersiz şeylerdir. Bir bakış, bir gülümseme ya da bir elin dokunuşu kadar anlamlı değillerdir." Ava bir nefes aldı. "Eğer gerçekten size aitse, aşkı daima tanıyabilirsiniz. Ve Grant ile Viv, aşk geldiğinde onu görecek kadar akıllıydılar."

Ava kadehini kaldırdı. "Ablamı mutlu et."

Herkes gülümseyerek kadeh kaldırdı, onlarca tebrikti havaya kalkan. Ava'nın gözleri Rion'ın gözleriyle buluştu. Rion da kadehini kaldırdı ve hafifçe eğilerek selam verdi.

O anda, bir ışık parlaması Ava'nın dikkatini dışarıdaki sisli bahçeye çekti.

Raul konuşmasına başlamıştı ama Ava onun söylediği hiçbir şeyi duymadı. Sadece titreşen tuhaf ışığa bakabildi pencereden.

Ne olduğuna bakmak istese de babasının konuşmasının ortasında dışarı çıkamazdı.

Sonunda babası son kelimelerini söyledi, Ava'nın zar zor yakaladığı son kelimeler, Grant'e sunulan bir tehdit gibiydi. Raul'ün bardağını kaldırdığı ve tüm gözlerin Granados ailesinin üzerinde olmadığı bir anda Ava dışarı, sisin içine koştu; havuzu ve Nana'nın bahçedeki kulübesini geçti, ışığın küçülerek bir küre gibi süzüldüğü koruya vardı.

Ava yavaşça bir adım attı, sonra bir adım daha.

Hava serin ve birkaç metreden ötesi görünmeyecek kadar sisliydi. Sonra, sanki bir sihirle dağılıverdi sis. Ava'nın Nana'yı görebilmesine yetecek kadar.

Margarita çok sevdiği narlarının altında duruyordu. Gençti, güzeldi. Mutluluktan parlıyordu. Ve yalnız değildi. Charles vardı yanında, fotoğraftaki gibi genç ve yakışıklıydı.

Ava'nın kalbi genişledi.

Kutsaması ona, *son bir bakış*, diye fısıldadı. İşte o zaman, ilerlerse sihrin bozulacağını anladı. Nana tekrar veda etmek için burada değildi, iyi olduğunu -aslında iyiden öte olduğunu- Ava'ya bildirmek için buradaydı.

Soğuk havaya karşı, "Her şeyin sonunda, o gerçekten senin kaderindi," diye fısıldadı Ava.

"Ava?" dedi Rion.

Ava arkasını dönünce, Rion'ı arkasında buldu. "Ne yapıyorsun? Soğuk burası." Takım elbisesinin ceketini çıkarıp Ava'nın omuzlarına koydu. Kollarını arkadan onun beline doladı, çenesini omzuna yasladı. "Gerçekten güzel bir konuşmaydı, Dokuz. Büyükbabamın çok hoşuna giderdi."

Ava onun sözlerini duydu ama gözleri hâlâ Charles ve Maggie'deydi. Nana, Ava'ya hafifçe gülümsedi, sonra Charles'ın elini tuttu ve ikisi birlikte sisin içinde gözden kayboldular.

Ava'nın kalbi, birkaç saniye boyunca gözünü kırpmadan sise bakarken sevinçle doldu. Sonra yavaşça Rion'a döndü. Uzandı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Kendisini onun güvenine, sıcaklığına, sevgisine bıraktı.

Bir süre sonra Rion yüzünü Ava'nın saçlarına gömdü. Ava, Rion'ın kalp atışını hissedebiliyordu. "Titriyorsun," dedi Rion. "Her şey yolunda mı?"

Ava gülümseyerek onu kendine doğru çekti. "Her şey tam da olması gerektiği gibi."

Teşekkür

Bu kitabı yazmak gibi bir planım yoktu. Henüz. Sonra yıldızlar öyle bir sıralandılar ki sonunda hayır diyemedim. Böylece *Flirting With Fate* dünyasını yaratmanın keyifli yolculuğuna başladım. Bana, karşılığında vermeyi umabileceğimden daha fazla ışık ve sevgi veren bir hikâye. Doğru zamanda doğru ellere en beklenmedik şekillerde geçen bir hikâye. Bu kitabın kaderini belirlediği için teşekkür etmem gereken çok kişi var.

Bunlardan birincisi, yorulmak bilmez menajerim Holly Root. Nereden nereye... *Vay be* demekten başka ne diyebilirim ki? *Ay şunu yapmak istiyorum* tarzındaki fikirlerimin hiçbirine asla göz devirmedin, iç çekmedin veya kendini geri çekmedin. Bu kitabın böylesine bir duruş, güven ve tutkuyla başlamasına vesile olduğun için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Ve tüm Root Lit ailesine: Yaptığınız her şeyi tahmin edemeyeceğiniz kadar takdirle karşılıyorum.

Düşünceli, zeki editörüm Julie Rosenberg'e. Bu hikâyedeki sihri görmene ve bu kız kardeşleri en başından beri sevmene çok sevindim. Biraz daha kendinden geçme hâli! Razorbill ekibinin tamamı: Casey McIntyre, Simone Roberts-Payne, Esther Reisberg, Krista Ahlberg, Rebecca Blevins, Marinda Valenti, Kristie Radwilowicz, Vanessa DeJesús ve Felicity Vallence. Granados ailesi için daha iyi bir yuva bulamazdım.

Ve sevecen kapak tasarım sanatçısı Karina Perez'e, karakterlere ve bu büyülü arka plana hayat veren yeteneği ve yaratıcılığı için teşekkür ederim.

İlk çalışmalarım hakkında geri bildirimde bulunacak keskin okuyucularım olduğu için inanılmaz derecede minnettarım. Sevgili dostum Rosh Chokshi'ye; cömertliğin gerçekten benzersiz. Zihnin de bir harika, bana ödünç verdiğin için teşekkürler. Janet Fox, sana ne yaparsam yapayım daima hazır ve isteklisin! Heyecanın ve rehberliğin için teşekkür ederim. Sorularıma dürüstlükle ve dikkate değer bir hızla yanıt verdiği için David Bowles'a inanılmaz derecede minnettarım. Noah Brooks'a da teşekkürler; ufuk açıcı geri bildirimlerini inanılmaz derecede takdir ediyorum. Ayrıca sevecen Cassie Malmo'ya; nezaketin ve dostluğun için teşekkür ederim. Parlak içgörülerin kıyaslanamaz.

Kristin Dwyer: Yollarımızın kesişmesi *kader*'di, bu yolculuğu birlikte yürütmekten daha mutlu olamazdım. Sarah Simpson-Weiss, kitap hayatımın tüm lojistiğini incelikle hallettiğin ve bu süreçte çok iyi bir arkadaş olduğun için milyonlarca teşekkürler.

Flirting With Fate'e başladığımda, aklımda sadece açılış sahnem ve birbirine sıkı sıkıya bağlı üç kız kardeş vardı. Kızlarım Alex, Bella ve Jules'e karşılık gelen. Şiddetli sadakatlerinden birbirlerine olan boyun eğmez sevgilerine kadar bu kız kardeşlere ilham verdiniz siz. Onlar siz değiller, siz de onlar değilsiniz ama yine de kardeşlik bağlarınıza ve bu dünya dışı zihin okuma yeteneklerinize daima hayran kalacağım.

Aileden bahsetmişken, damarlarında sihir olan, bu sihrin nesilden nesile aktarıldığı kadınlardan oluşan bir ailede doğdum. Bana ve her gün anlattığım hikâyelere ilham veriyorsunuz. Özellikle de annem; gördüğün, inandığın ve anneliğinle beni neşelendirdiğin için teşekkür ederim.

Bu kitap, yalnızca hayalini kurduğum, kocam Joseph'in sonsuz bir sabırla tasarladığı ilham verici bir alan olan yazarlık atölyemde

yazdığım ilk kitaptı. Kalbim ona minnettar. Ayrıca bana dünyanın yuvarlak olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim.

Kitapları genç okuyucuların ellerine teslim eden tüm öğretmenler ve kütüphanecilere: Size de sonsuz saygı ve şükranlarımı sunuyorum. Ve her yerdeki okuyucularıma teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Bu hikâyeler var olduysa, sizin sayenizde.

J. C. Cervantes, çocuk ve genç yetişkin romanlarıyla New York Times'ın çok satanlar listesindeki yazarlardandır. Kitapları dokuzdan fazla ülkede yayımlandı ve American Booksellers Association'ın Yeni Sesler, Barnes ve Noble'ın En İyi Genç Okur Kitapları ve Amazon'un Ayın En İyi Kitapları listeleri gibi pek çok ulusal listede yer aldı. New Mexico Kitap Ödülü de dâhil olmak üzere birçok ödül kazandı ve takdir topladı.

Şu anda ailesi ve şımarık köpekleriyle birlikte "Büyülü Topraklar" adıyla da anılan New Mexico'da yaşıyor ama kalbinin bir tarafını doğup büyüdüğü Güney Kaliforniya'da tutuyor. Yazmadığı zamanlarda kitapçılara musallat oluyor ve dünyanın her köşesinde sihir arıyor.

J. C. Cervantes, bu ilk genç-yetişkin romanında aile, kader ve aşkı hiç beklemediğiniz bir yerde bulmak üzerine bir hikâyeyi ilmek ilmek örüyor.

Ava Granados, ölmek üzere olan çok sevdiği büyükannesinin yanında olmak için geç kalırsa kendini asla affetmeyecektir. Nesiller boyunca, ailesindeki kadınlar ölüm döşeğindeyken kız torunlarını özel bir yetenekle kutsamışlardır. Ne var ki Ava, ani bir fırtına nedeniyle yolda bir gencin kamyonetine çarpar ve büyükannesinin mistik kutsamasına yetişemez.

Bunun üzerine Nana'nın hayaleti, bir meydan okumayla öte âlemden gelerek Ava'ya görünür. Görünüşe göre Nana, Ava'yı kutsamıştır ama kutsama hedefini şaşırarak Ava'nın o gece çarptığı gence geçmiştir. Bu kader midir? Ava kadere inanmayı reddeder. İki ablasının ve Nana'nın oldukça beceriksiz ruhani rehberinin yardımıyla Ava, aile sihrinden payına düşeni geri almaya ve Nana'yı özgürlüğüne kavuşturmaya kararlıdır.

Tesadüfen karşısına çıkan bir gençle arkadaş olmak, tedbiri hiç elden bırakmayan Ava'nın yapmak isteyeceği son şeydir. Fakat Ava, kayıp kutsamayı geri alma görevine koyulduğunda, fırtınada çarptığı çocukla yakınlaşmanın risk almaya değip değmeyeceğini merak etmeye başlar.

0706625 UVI
TMG

@artemismilenyum
ISBN: 978-605-304-858-9
9 786053 048589